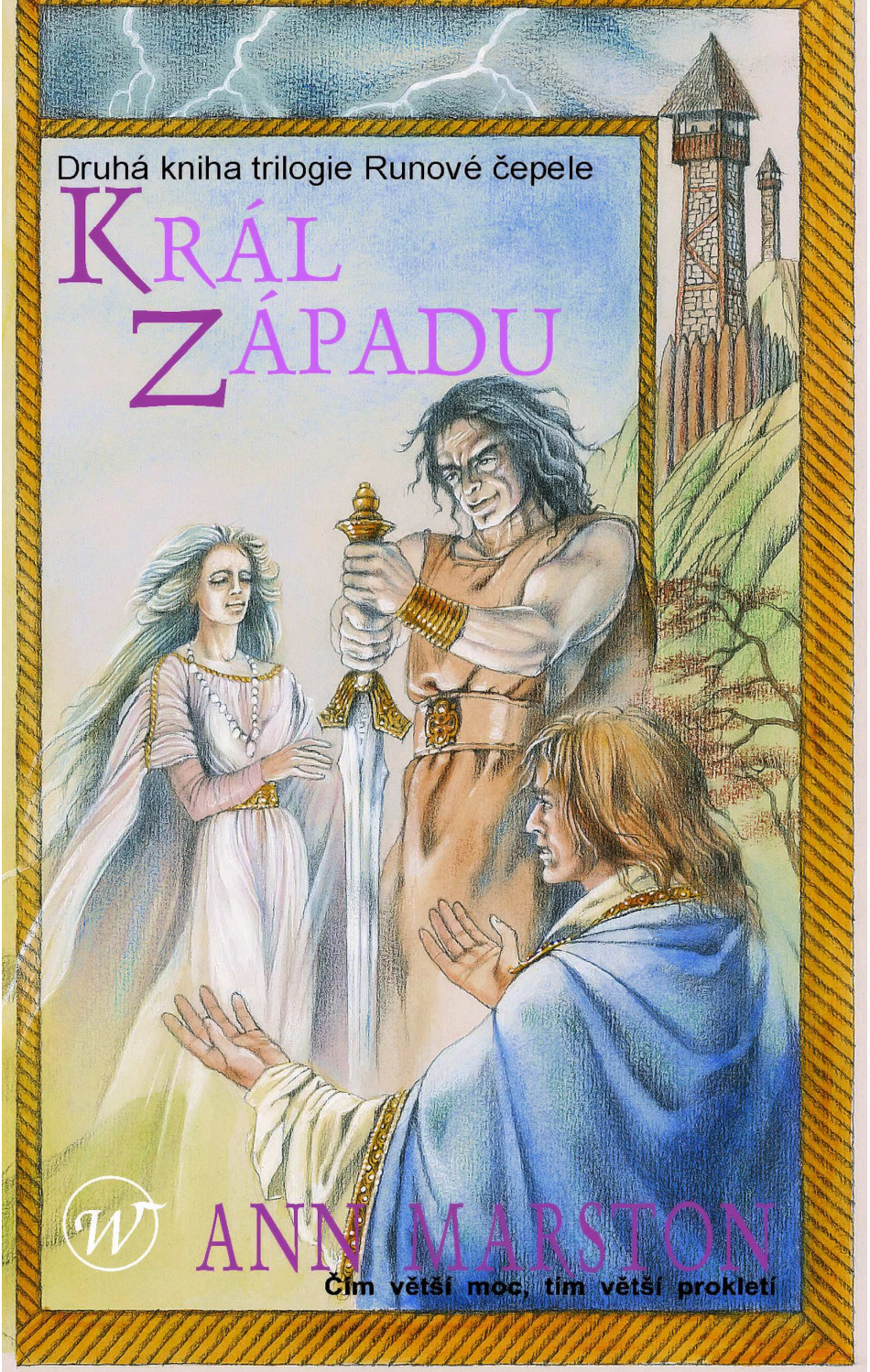
Druhá kniha trilogie Runové čepele

KRÁL ZÁPADU

ANN MARSTON

Čím větší moc, tím větší prokletí

Dar

Mladý muž stál v kruhu kamenů jako přikovaný.

Žena před ním byla vznešená a půvabná, i když už dávno ne krásná. Vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Její prsty mu ožehly kůži. „Víš, kdo jsem?“ zeptala se.

„Jsi Matka všeho,“ řekl. „Jsi darlai *země.“*

Usmála se. „Jsem Celi sama a můj dar s tebou bude stále. Slibuji ti službu, ale štěstí ne. Štěstí není pro duše jako jsi ty.“ Postoupil o krok dopředu a vztáhl ruku. „Paní…“ Ale kolem něj byly jen velebné mlčenlivé kameny. I měsíc už zašel.

Knihy Ann Marstonové v nakl. WALES:

Trilogie Runové Čepele

Meč krále
Král západu
Zlomená čepel

Trilogie Ostří exilu

Stín Mrakonoše
Král stínů
Stín a meč

Ann Marston

Trilogie Runové Čepele

kniha druhá

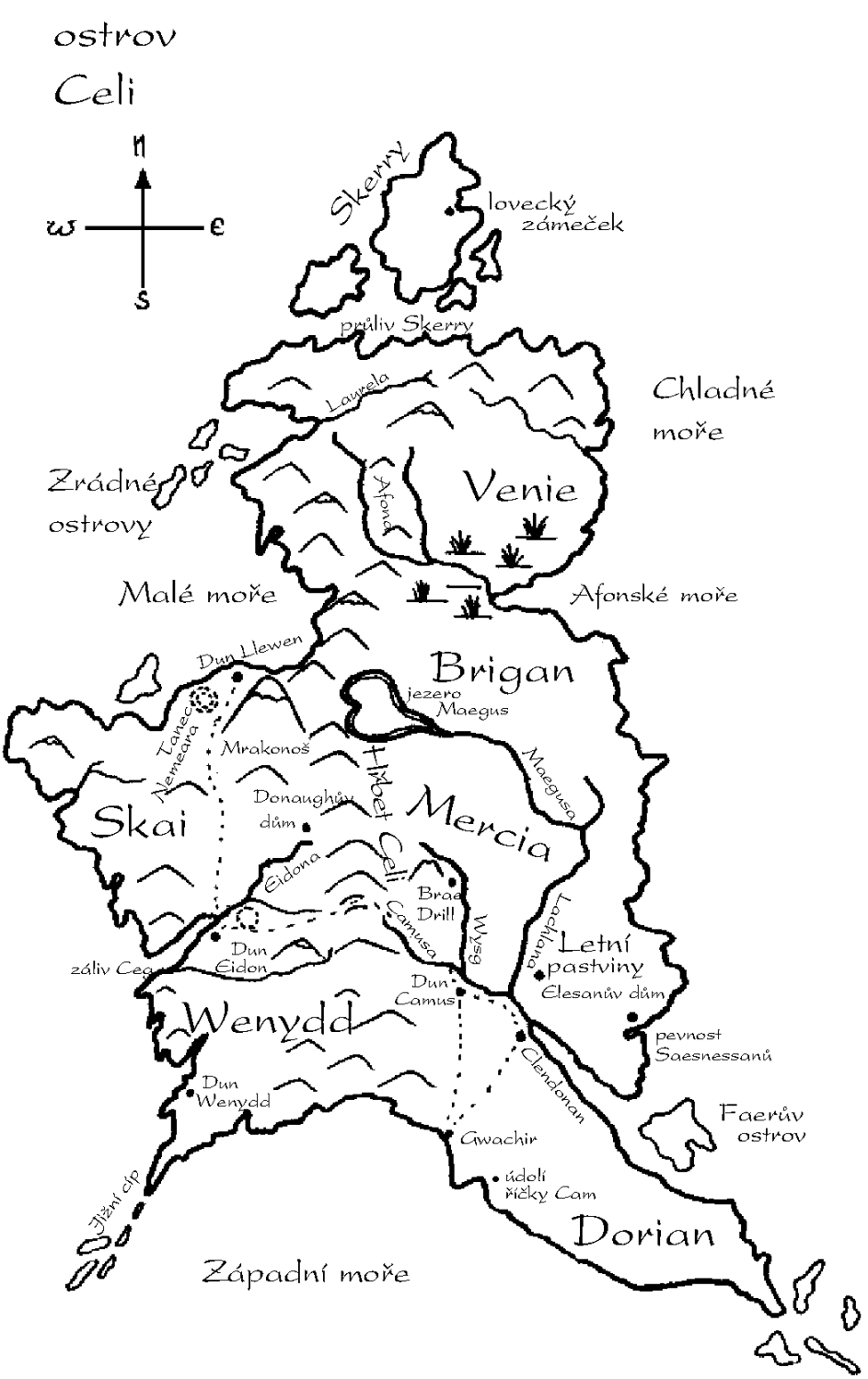
Král západu

ANN MARSTON

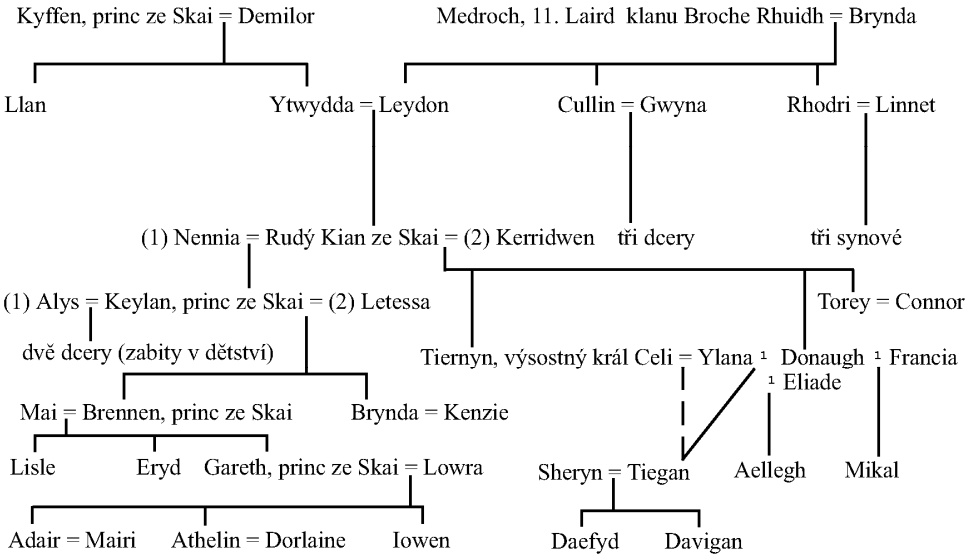
WESTERN KING

Published by agreement with the author
and the author's agents.
Translated from Harper Prism 1996 edition
Copyright © 1996 by Ann Marston
Czech translation © 2001 by M. Polová
Cover illustration © 2001 by Z. Boušková
Czech Edition © 2001 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-19-5

Tato kniha je věnována několika obzvláště neobyčejným lidem:
Lyn D. Nicholsové, Louise Rowderové a samozřejmě Davidu Bollingerovi a Barb Galler-Smithové.

ostrov
Celi
s
Skerry
lovecký
zámeček
průliv Skerry
Laurela
Chladné
moře
Zrádné
ostrovy
Afon
Venie
Malé moře
Afonské moře
Dun Llewen
Brigan
jezero
Maegus
Tanec
Nemeara
Mrakonoš
Hrbet
Celi
Maegusa
Donaughův
dům
Skai
Mercia
Eidona
Brad
Drill
Camusa
Wysa
Tadhana
Letní
pastviny
Dun
Eidon
záliv Ceg
Dun
Camus
Élesanův dům
Wenydd
pevnost
Saesnessanů
Clendonan
Dun
Wenydd
Faerův
ostrov
Gwachir
údolí
říčky Cam
Jižní cíp
Dorian
Západní moře

rodokmen královských rodů Celi, Skai a Tyry

POZNÁMKY:

Rok se dělí na osm ročních období:

Pozdní zima
Imbolc – Jarní rovnodennost (1. únor – 21. březen)
Časné jaro
Jarní rovnodennost – Beltane (21. březen – 1. květen)
Pozdní jaro
Beltane – Letní slunovrat (1. květen – 21. červen)
Časné léto
Letní slunovrat – Lammas (21. červen – 1. srpen)
Pozdní léto
Lammas – Podzimní rovnodennost (1. srpen – 21. září)
Časný podzim
Podzimní rovnodennost – Samhain (21. září – 31. říjen)
Pozdní podzim
Samhain – Zimní slunovrat (31. říjen – 21. prosinec)
Časná zima
Zimní slunovrat – Imbolc (21. prosinec – 1. únor)

Čtyřmi svátky Slunce jsou Zimní slunovrat, Jarní rovnodennost, Letní slunovrat a Podzimní rovnodennost.
Čtyřmi svátky Ohně jsou Imbolc, Beltane, Lammas a Samhain.

Klíč k výslovnosti (anglický přepis):

»C« ve slově Celi je tvrdé keltské »C«, takže Celi se vyslovuje »Kay-lee«
»dd« je velšská hláska »th«, jako ve slově »then«, Jorddyn se tedy vyslovuje »Jorthun«.

Prolog

Dun Eidon, dědičné sídlo prince ze Skai, zářil u ústí Eidony, zasazen jako bílý kamenný šperk hluboko v mořském zálivu Ceg. V pozadí se vypínaly hory. Od holých větví stromů se třpytivě odráželo jeho půvabné sloupoví a vysoké věže. Pod hradbami Dun Eidonu pozlatilo slunce doškové střechy malé vesničky, schoulené v závějích sněhu. Z průzračně modrých vln zálivu vystupoval kamenný vlnolam, kterým začínala cesta vedoucí k západní bráně paláce. Dvě lodě s vysokými stěžni kotvily na konci mola mezi shlukem malých rybářských člunů jako dvě labutě mezi hejnem kachen.

Z hor nad palácem poklidně shlížela na vesničku a přístav svatyně duality obklopená dvanácti duby obrostlými úponky břečťanu. Za svatyní stál malý kamenný kruh, Tanec sedmi menhirů, třikrát vyšších než dospělý muž, které představovaly sedm bohů a bohyň.

Na prostranství pod palácem, mezi vesničkou a přístavní hrází, se muži a chlapci cvičili v zacházení s meči, kopími a luky. Přestože byla pozdní zima a mrazivý den, byli někteří do pasu nazí a stékal po nich pot. Nehybným vzduchem se jasně nesly hlasy mistrů zbraní. Poblíž ubytoven pro vojáky, oddělujících cvičné pole od vesničky, učila mladá žena zacházet s mečem tři dívky. Dvěma

bylo asi deset jedenáct let a byl už na nich vidět příslib budoucí obratnosti. Té nejmladší bylo teprve šest a bylo to ještě dítě.

Na okraji udusaného sněhu, kterým bylo vymezeno cvičné pole, stáli dva muži a sledovali výcvik. Rudý Kian ze Skai, otec a regent prince ze Skai, byl zřetelně vyšší a rozložitější než muž stojící vedle něj. Rusé vlasy mu v odpoledním slunci jasně zářily a až na silný cop na levé skráni je měl volně rozpuštěné. Na levém ušním lalůčku se mu na jemném zlatém řetízku houpal topas a vrhal na kůži na krku odlesky slunečních paprsků. Jorddyn ap Tiernyn, velitel mužstva, kriticky pozoroval chlapce, zatímco Kianova pozornost byla upřena na tři mladé dívky.

„Jorddyne," řekl, aniž z dívek spustil oči, „kdo je ta holčička, kterou Alys cvičí s Ylanou a Torey?" Právě v tom okamžiku poklekla mladá žena vedle té nejmenší a s velkou starostlivostí předváděla dětskému tělíčku, jak má přesně stát, aby zvládlo ránu a lehký obrat, který se učily.

„Co?" Jorddyn se podíval na druhou stranu pole. „Ta maličká? To je Letessa, Morfynova dcera. Přivezl ji z Dun Llewenu teprve přede dvěma dny. Velekněz a velekněžka z jejich svatyně říkají, že je povolána."

Kian se zamračil. „Povolána? To je nějaké divné, ne?"

Jorddyn zamyšleně přikývl. „Je to tak," řekl. „Je to zvláštní, vychovávat dvě bheancoran zároveň. A tři naráz, to už je hodně nezvyklé."

„Alys, Ylana a teď ta maličká," zamumlal Kian spíš pro sebe než k Jorddynovi. „Komu je vlastně předurčena?"

Až Alys za tři roky skončí svůj výcvik, je předurčena pro službu Keylanovi, Kianovu nejstaršímu synovi, princi ze Skai. Podle tradice pouze a výhradně princ ze Skai využívá služeb bheancoran, bojovnice, která je jeho osobní stráží, důvěrnicí, společnicí a přítelem a jsou spolu hluboce a trvale spojeni. Kian a jeho žena Kerridwen takové pouto sdíleli, ale ani po patnácti letech by Kian nemohl přesně říci, co to vlastně je. Ale ať už byla podstata toho pouta jakkoliv nejasná, zjistit jeho existenci obtížné nebylo.

Kian pozoroval dívky a snažil se vybavit si všechny ty příběhy, které mu Kerri o bheancoran vyprávěla. Dříve se stávalo, že bheancoran sloužily i mužům, kteří nebyli v postavení princů. Kerri sama byla bheancoran předurčená sloužit Kianovi, přestože se

nakonec princem nikdy nestal. Vzdal se svých práv na čelenku a torque Skai ve prospěch Keylana. Jeho dcera Torey sice povolána nebyla a nebyla tedy určena jako bheancoran, ale učila se u Alys, protože její přítelkyně Ylana se učit musela a ty dvě byly nerozlučné přítelkyně.

„Komu je předurčena?“ opakoval Jorddyn. „Snad Donaughovi? Ylana je předurčena pro službu Tiernynovi.“ Letmo se podíval na skupinu mladíků na cvičném poli. „S bheancoran, která je předurčena mu sloužit, se možná ukáže, že právě Tiernyn je předurčen být skutečným velitelem mužstva.“

Kian se otočil, aby se podíval na své syny, kteří pracovali se skupinou mladších chlapců. Keylan, vysoký a rusovlasý jako jeho otec, se věnoval jednomu mladému chlapci a učil ho první rozvinuté postupy. Oba měli cvičné dřevěné meče. Keylan trpělivě znovu a znovu prováděl chlapce tím samým pohybem, dokud nebyl dokonalý. Dvojčata Tiernyn a Donaugh, o necelých pět let mladší než jejich třináctiletý mistr, cvičili pod jeho kritickým dohledem boj proti sobě.

„Pochybuji, že Donaugh bude potřebovat bheancoran,“ řekl Kian. „Bude mít svou magii.“

V Jorddynových očích se překvapeně zablesklo. „Ty máš také magii,“ řekl. „A stejně máš Kerri.“

Kian se rozesmál. „Však mi taky tvoje dcera neustále připomíná, že si ji nezasloužím.“

„Kerri je celá matka. A vy dva jste pro sebe byli stvořeni.“ Jorddyn se usmál. „Ať už je to považováno za požehnání či prokletí.“

„Budu to považovat za požehnání,“ řekl Kian. „Kerri vychovala Keylana jako vlastního.“ Pořád ještě měl tak trochu pocit viny, když si vzpomněl na Keylanovu matku, která zemřela při porodu. Byl to předem dohodnutý sňatek a Kian k ní necítil nic víc než mírnou něžnou lásku. Její smrt v něm vyvolala jen mlhavý pocit zármutku, ale opravdový žal nad tím necítil.

Chvíli se ještě díval na dvojčata, a pak se zaměřil na Torey, která cvičně bojovala s Ylanou. „Rozhodně jsem si nemohl přát lepší děti než dvojčata a Torey.“ Zavrtěl hlavou. „Ne, Donaugh nebude potřebovat bheancoran. Jeho magie bude silnější, než kdy

byla nebo by mohla být ta moje. Doufám, že právě on bude tím, kdo najde způsob, jak ji použít proti našim nepřátelům.“

„Celská magie vychází z magie Tyaddů,“ řekl Jorddyn. „Nemůže být použita k zabíjení.“

„Já vím. Ale já jsem našel způsob, jak ji použít, aby mi pomohla mého nepřítele porazit. Připouštím ale, že mé možnosti jsou značně omezené. Donaugh jistě najde lepší způsob.“ Zamračil se. „To něco znamená, Jorddyne. Doufám, že to neznamená, že nadešel čas, kdy by měly být vyřešeny naše potíže se Saesnesany.“

Jorddyn na Kiana překvapeně pohlédl. „Určitě ne,“ řekl. „Je to teprve patnáct let. Říkal jsi, že máme čas celý život…“

Kian pokrčil rameny. „Kdo může říci, že patnáct let není celý život nebo že to není všechen čas, který jsme získali? Zprávy z Tyry nebyly zrovna příznivé.“

„Poslední dobou nejsou žádné zprávy z pevniny příznivé,“ řekl Jorddyn.

Kian obrátil pozornost zpátky k těm třem dívkám. Alys je prováděla půvabnou sestavou pohybů určených k tomu, aby mladé svaly získaly potřebnou rychlost. Jejich půvab mu vzdáleně připomínal pohyby tanečníků.

„Nějak se mi to nelíbí,“ řekl. „Rád bych věděl, co to všechno znamená.“

Za dnešního slunečného dne rozdělali v krbu rozlehlé komnaty jen malý oheň. Na naleštěných dlaždicích tančily v mihotavém žáru hořícího dřeva skvrny světla a stínů. Kian seděl v hlubokém, měkce čalouněném křesle, na sobě pohodlný, tmavě zelený sametový župan. V hlubokém zamyšlení si přejížděl prsty přes rty a vysokým oknem pozoroval srpek měsíce, plující mezi útržky mraků. Do komnaty vklouzla Kerri, stoupla si za něj a položila mu ruku na rameno, ale Kian se ani nepohnul.

„Před tebou nic neskryji, že?“ řekl s trpkým pobavením.

„I bez toho pouta bych poznala, že tě něco trápí,“ odpověděla Kerri.

Pohladil ji po ruce na svém rameni. „Nechtěl jsem ti přidělávat starosti.“

Kerri se posadila na opěradlo křesla vedle něj, pohladila ho po tváři a natočila mu hlavu obličejem k sobě. „Ty," řekla přísně, „jsi pořád stejně umíněný jako kdysi."

„Máš pravdu, ale já už jsem se tak narodil," bránil se Kian. „Nemůžu za to."

„To souhlasí," přikývla Kerri. „Kiane, ty už jsi zase začal mít ty prorocké sny?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Od té doby, co jsme se vrátili zpátky na Celi, tak ne."

„Tak tě tak zneklidňují ty zprávy z Tyry?"

„Částečně," řekl. „Maeduni se rozlézají po celé pevnině. My tu máme nájezdníky ze Saesnesu, a co se týče mé snahy, aby se Celi proti nim spojila, nejsme o nic dál, než jsme byli před patnácti lety."

„Víš přece, že ty za to nemůžeš."

„Já vím," odpověděl unaveně. „Ale jak mám říct kterémukoli z našich synů, že je to jeho věc a že mu už nepomůžu?"

„Vždyť víš, že už jsi pomohl hodně."

„Jenže je to pořád málo. Jediný ze všech princů a vévodů z celé Celi, který se mnou tak trochu souhlasil, je Ryvern z Wenyddu, a i ten jenom proto, že Skai a Wenydd byli spojenci vždycky. A přitom nám zbývá už tak málo času."

„Příští léto bude Keylanovi osmnáct," poznamenala Kerri. „Podle zákona má regent odstoupit, když je princi osmnáct, ledaže by princ souhlasil s tím, aby regent vládl, dokud on sám nedosáhne dvaceti pěti let."

Kianovi přeletěl přes tvář pobavený úsměv. „Nemusíš mi citovat zákony," bránil se mírumilovně. „Znám je stejně dobře jako ty. Hodně jsem o tom v poslední době přemýšlel."

„Co budeš dělat?"

„Nevím."

Sklouzla na podlahu vedle křesla, položila mu dlaň na koleno a opřela si o ni bradu. Kian se malinko naklonil, pohladil ji po hlavě a začal se prsty probírat v jejích jemných vlasech.

„Až na titul jsi ve všem všudy princ ze Skai," řekla tiše. „Koneckonců je to tvé dědické právo – narodil ses tak. Klidně bys mohl nechat velekněze a velekněžku, aby tě dosadili na trůn."

„A Keylan?"

„Keylan bude první, koho to potěší. Vždyť to víš sám nejlíp.“

„Probírali jsme to spolu snad stokrát,“ odpověděl.

„Víc než tisíckrát,“ poznamenala věcně.

Zasmál se. „Máš pravdu.“ Něžně jí přejel prsty po tváři. „Já jsem svůj názor nezměnil, *sheyala*. Má matka pocházela ze Skai, ale já jsem se narodil v Tyře a stal se ze mne tyrský šlechtic. Miluji tento ostrov, ale mým domovem je Tyra. Ne Skai. Ne Celi. Toto je nádherný ostrov a Skai je na něm ten nejkrásnější kraj. Ale Tyra je můj domov. Prohlásil jsem, že tu zůstanu jen jako Keylanův regent. Nejsem princ a nikdy jsem princem nebyl.“

Jeho ruka se bezděky dotkla copu na levé skráni. Odložil suknici i pléd tyrského šlechtice, ale copu ani topasu, který se mu houpal na levém uchu, se vzdát nedokázal. Ten starý zvyk v něm byl zakořeněn příliš hluboce. Cop tyrského šlechtice byl jeho sílou a muž se ho vzdával až ve chvíli smrti.

Kerri to nijak nevyvedlo z míry. Usmála se. „Nejsi snad zároveň vnukem prince ze Skai i vnukem Lairda klanu Broche Rhuidh z Tyry?“

„V tom prvním případě jsem synem dcery,“ prohlásil. „A v tom druhém jsem synem mladšího syna. Ne, Kerri. Keylan je princ, a já jsem rozhodnut, že mu už brzy půjdu z cesty a své postavení opustím. Pomalu přichází čas jít domů.“

„Ale to není to, co tě teď trápí.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, není to jen to.“ Na okamžik zaváhal. „Alys cvičí další bheancoran. Letessu al Morfyn.“

Překvapeně zvedla hlavu a podívala se na něj. „Co to má znamenat?“

„Já nevím. Taky bych to rád věděl.“

„Kiane?“

Tázavě nadzvedl jedno rudozlaté obočí.

„Myslím, že by sis měl promluvit s Rhegarem.“

„V tom máš asi pravdu.“

Kian kráčel ve svých měkkých domácích pantoflích po naleštěné podlaze naprosto tiše, ale dveře Rhegarovy komnaty se přesto otevřely dříve, než zvedl ruku a zaklepal. Ve dveřích stál sám stařec

osobně. Tlumené osvětlení z loučí v síni vracelo jeho bílým vlasům a vousům mladistvý vzhled. Bylo mu už dost přes osmdesát, ale stále se ještě držel zpříma a působil dojmem, že je mu tak o polovinu méně. Byl to Tyadd, příslušník toho zvláštního vymírajícího národa, který osídlil ostrov Celi dlouho před příchodem Celanů, kdysi v těch pradávných dobách, kdy se ostrov ještě nazýval Nemeara.

Když přišli na ostrov Celané, Tyaddové už pomalu vymírali a jejich kdysi silná magie pomalu chřadla a slábla. Sňatky mezi Tyaddy a Celany sice tyaddskou magii posílily, ale své dávné moci již nikdy nedosáhla.

Celané si Tyaddy nepodrobovali, uzavírali s nimi sňatky. V tomto smyslu to určité jemné podrobení bylo. Skutečně čistokrevných původních Tyaddů zůstalo už jen velmi málo a z těch několika málo žila většina obvykle v ústraní pod ochranou hlubokých, rozlehlých hor Skai. Jejich tmavě plavé vlasy a pichlavé tmavě hnědé oči se často objevovaly u potomků těch Celanů, kteří si brali Tyaddy. Kian po své matce zdědil tyaddské hnědé oči a po otci rudé vlasy a postavu.

„Už tě očekávám, lorde regente," uvítal ho Rhegar a podržel dveře otevřené dokořán. „Pojď dál, prosím."

Kian se usmál. „Ty už ses zase díval do ohně, Rhegare," řekl.

Stařec přešel k ozdobně vyřezávané skříni v rohu a nalil dva poháry vína. Jeden podal Kianovi a pokynul ke dvěma pohodlným křeslům připraveným před krbem.

„Prosím, posaď se," řekl. „Ten oheň je tu jen kvůli teplu, lorde. Tyhle staré kosti už za zimních nocí trochu pohodlí potřebují."

Kian se posadil, nohy si natáhl před sebe a pohár s vínem si opřel o hruď. „Už jsi asi slyšel, že předevčírem dorazil posel z Tyry," poznamenal.

„Viděl jsem ho vjíždět na nádvoří," řekl Rhegar. „Zřejmě přinesl špatné zprávy."

„A jaké zprávy z pevniny byly poslední dobou dobré? Sion říká, že Maeduni tvrdě dotírají na Isgard a Saesnes. Laringras padl krátce před Zimním slunovratem a na jeho trůně teď sedí jako Lord Ochránce maedunský černokněžník. To už jsou dva – jeden ve Falinoru a teď další v Laringrasu." Rhegar si usrkl vína a zadumaně

přikývl. „A jakmile podlehne pevnina, začnou Maeduni pokukovat po Celi.“

„Přesně tak. A tady se proti nim nedokážou spojit ani dvě země. Stejně jako se nenašly ani dvě země, které by se dokázaly dohodnut a společně vzdorovat saesnesským nájezdníkům.“

„A jak to vypadá v Tyře?“

„Tyra má svou vlastní ochranu proti Maedunům. A konečně i proti maedunskému černokněžnictví.“ Kian se široce usmál. „Tyrští šlechtici jsou schopni bojovat mnohem tvrději a vytrvaleji než Maeduni. Isgard se drží. Ale Saesnes je bolestně sužován.“

Stařec opět přikývl. „A čím víc bude Saesnes slábnout, tím víc válečných veslic bude připlouvat přes Chladné moře a přistávat na východním pobřeží Celi. Myslíš, že je Elesan přijme?“

„Řekl bych, že nemá moc na vybranou. Koneckonců, sám sebe nazývá Celwaldou, Vznešeným princem saesnesským na Celi. Takže ať chce nebo nechce, jsou to jeho krajané a příbuzní. To znamená, že na jaře začnou země na Celi trpět saesnesskými nájezdy ještě víc.“

Rhegar vstal a přiložil na oheň další poleno. Zůstal stát s rukama nataženýma k teplu ohně a zahříval si je. Stříbrné obočí nad tmavýma očima se svraštilo. „Nejvíc bude trpět Dorian a Mercia, ty se Saesnesským pobřežím sousedí.“

„I Skai bude trpět. A Wenydd zrovna tak. Přes hory sice Saesnesané nepůjdou – Hřbet Celi vždycky dobře posloužil jako záštita před východními zeměmi. Ale máme stovky mil dlouhé pobřeží a na něm tisíce míst, kde mohou saesnesské loupeživé hordy přistát.“

„Jak pokračují práce na strážních věžích?“

„Jsou téměř u konce. S trochou štěstí budeme toto léto před nájezdníky varováni několik hodin předem.“

Rhegar přešel ke skříni, dolil si pohár, s láhví vína se vrátil do svého křesla a nabídl ji Kianovi. Kian zakryl pohár rukou a zavrtěl hlavou.

Rhegar postavil láhev na malý mramorový stolek mezi křesla, aby ji měli na dosah ruky. „Nemyslím si, příteli, že to je pravý důvod toho, proč ke mně přicházíš uprostřed noci.“

Kian dopil víno a zamyšleně se zahleděl na dno prázdného poháru. Tmavě rudé kapky, které uvízly po stranách, vytvářely

nepravidelné obrazce. Věštkyně by z nich možná byla schopná něco předpovědět, ale Kian to neuměl. Nakonec se natáhl pro láhev, dolil si pohár a obrazce zmizely.

„Máš pravdu," řekl. „Kvůli tomu jsem nepřišel." Po nějakou dobu zůstal tiše sedět a díval se do plamenů tančících mezi poleny v krbu. „Víš, že Alys vychovává další bheancoran?"

„Ano."

„Rád bych věděl, Rhegare, co to znamená. Znamená to, že se něco stane Alys?"

„Nebo Keylanovi?" opáčil bystře Rhegar. „Máš na mysli, že bheancoran jen zřídkakdy přežije svého prince, pokud ten padne v boji? To je to, co ti nyní dělá starosti?"

Kian dlouze vydechl. „Ano," řekl. „Nejde jen o to, že Keylan je můj syn a já ho miluji a nechci, aby se mu něco stalo. Jde o Skai. Skai potřebuje silného vládce. Jestli se Keylanovi něco stane, pochybuji, že by se mohl vládcem stát Tiernyn. Má jiskru a má ducha, ale zdaleka necítí se Skai tolik jako Keylan."

Rhegar vstal z křesla a přešel k malému stolku pod oknem. Uprostřed stolku byla široká, nízká měděná mísa. Za ní stály dva měděné svícny s rozžatými svícemi. Rhegar uchopil pálený kameninový džbán, naplnil mísu vodou a pokynul Kianovi, aby přistoupil.

V okenních sklech se odráželo světlo ohně. Kian, bledý jako smrt, přešel komnatu a plný pochybností usedl ke stolku naproti Rhegarovi. Rhegar sevřel mísu v dlaních, naklonil se nad ni a upřel zrak na hladinu vody. Kolem očí se mu objevily vějířky vrásek a obočí se mu svraštilo soustředěním.

„Když jsi poprvé přišel z pevniny na Celi, nesl jsi Runovou čepel ukutou ve Skai," řekl. V jeho hlase zaznívalo napětí a hlas měl slabý, jako by mluvil z velké dálky. „Byla stvořena Kovářem Wyfyddem a byla to jedna z čepelí naplněných hudbou a magií a určených k ochraně ostrova."

„Královtvůrce," řekl Kian tiše. „Nesl jsem ji, abych ji předal tomu, kdo sjednotí Celi proti Saesnesanům. Osud určil, že tím mužem bude můj syn." Zadumaně hleděl před sebe. „Ale který, Rhegare? Mám tři syny."

Rhegar upřel pohled do mísy a svraštil čelo. „Asi Tiernyn," řekl. Přejel rukou přes světélkující, mírně zkalenou hladinu vody.

„Vidím tu zářit ten meč. A myslím, že ho nese Tiernyn, s Donaughem po boku. Vidím jen dva stíny.“

„Ale co Keylan?“

„Keylan nese Zhoubu, Kyffenův meč. Keylan bude princem. Vidím na jeho hrdle náhrdelník a vidím jeho čelo obemknuté čelenkou prince.“

Rhegar se opět zamračil, pleť kolem očí se napjala. Vidění bylo vždycky namáhavé. „Není tu nic zřetelného, lorde regente. Ale vím, že nás čekají těžké časy.“

„Budeme mít dost času, abychom porazili Saesnesany dřív, než se budeme muset začít zabývat maedunskými vetřelci?“

„To ti nemohu říci. O tom tady nic není.“

„Můžeš mi tedy říci, jestli se moji synové zachrání?“

Rhegarova tvář, už teď bílá, nabyla barvy a vzhledu starého pergamenu. Oči se mu zalily slzami. „Lorde regente, vidím, jak zdi Dun Eidonu rudnou krví. Vidím tři kamenné náhrobky ovinuté úponky smutečního břečťanu a vidím muže, kterému tečou slzy žalu nad ztrátou.“

Kian sevřel okraj stolu a prudce se předklonil. „Kdo to pláče, Rhegare?“ zeptal se chraptivě.

Rhegar potřásl hlavou. Přejel rukama nad měděnou mísou a pokusil se mlhu rozehnat. „To ti nedokážu říci. Můžeš to být ty, lorde. Může to být Keylan. Těžko říci.“

„Rhegare…“ Kian si musel odkašlat, než mohl pokračovat dál. „Kdo leží pod těmi náhrobky? *Kdo*?“

Rhegar se sklonil nad mísu a soustředěně se do ní zahleděl. Ústa měl sevřená, ze rtů mu vyprchala všechna krev. Svraštil čelo. „Nevím,“ zašeptal. „To tady není.“ Vzhlédl a usmál se. Stálo ho to značné úsilí. „Ale mohu ti říci, že než ta doba nastane, tak se ty a Kerri dostanete bez úhony do Tyry.“

Kian násilím donutil své splašené srdce, aby se zklidnilo, a lehce pozvedl koutek úst v náznaku chápavého úsměvu. „No dobrá, alespoň něco,“ řekl. „Děkuji, Rhegare.“

Rhegar ještě jednou mávl rukou nad mísou, ale Kian se předklonil a jemně ho uchopil za zápěstí. Bylo toho víc, na co se chtěl zeptat, ale Rhegar už většinu svých sil vyčerpal. „To je vše, příteli,“ řekl. „Už je pozdě a ty jsi unavený. Odpočiň si.“

Tu noc kráčel Kian ve svých snech spálenou krajinou popele a žhavých uhlíků. Pod šedivou bezbarvou oblohou rozháněl vítr mračna popele jako by to byly kotouče mlhy. Takovou pustinu mohlo stvořit jen maedunské krvavé černokněžnictví. Zprvu se domníval, že je to stejná krajina snů, kterou kráčíval před patnácti lety, ještě předtím, než přišel na Celi. Ale byla to krajina jiná, jenom zpočátku nemohl přijít na to, čím se lišila.

Postupně začal rozeznávat některá známá místa a pochopil, že krajina, kterou kráčí, je sám ostrov Celi. Obrátil se a za sebou uviděl tři kamenné náhrobky, ozdobené smutečními věnci, zvadlými, spálenými a mrtvými.

Probudil se, srdce mu divoce bušilo v hrudi a po tvářích mu stékaly slzy vzteku a zármutku.

„Kdo pláče?“ zašeptal do ticha noci. „Ach bohové, kdo pláče? A za jak dlouho budeme Celi opouštět?“

ČÁST PRVNÍ

REGENTSTVÍ

1

Donaugh se vyklonil ze sedla a natočil se, aby se podíval, jak Tiernyn nasazuje šíp na tětivu, míří a hrotem sleduje divokou husu. V okamžiku, kdy šíp vypustil, bylo jasné, že to bude přesný zásah. Donaughova tvář se rozzářila úsměvem pýchy na své dvojče. V patnácti letech byl Tiernyn v ovládání luku a šípu stejně zručný jako dospělý muž.

„Dostal jsi ji!“ zaječel Eryth ap Morfyn.

Husa sletěla z oblohy jako padající list a se šplouchnutím dopadla do stojaté vody zátoky asi padesát stop od břehu. Tiernynův šíp jí probodl hruď. Malý zlatobílý křepelák za ní nadšeně vyrazil.

„Dobrá rána!“ zavolal na něj Donaugh.

Tiernyn se na něho vesele ohlédl, zčervenalý úspěchem a radostí, šťastně se rozesmál a bez ohledu na nerovný břeh posetý oblázky prudce vyrazil s koněm k vodě. Ve chvíli, kdy sesedal, se už pes vrhnul do vody, popadl husu do tlamy a otočil se zpátky ke břehu. Vynesl ji z vody a opatrně ji položil na břeh před Tiernyna. Tiernyn si kleknul na koleno, drsně poškrábal psa za uchem, pak se postavil a vítězoslavně zvedl husu nad hlavu.

„Pěkně vypasená,“ zvolal. „A větší než ta tvoje, Donaughu.“

Donaugh scházel s koněm po nerovném oblázkovém břehu s mnohem větší opatrností než Tiernyn. „Jo," řekl. „Myslím, že dneska je to ta největší."

Eryth se vyklonil přes sedlovou hrušku dopředu a podíval se dolů na husu. „Slušně vypasená husa," poznamenal. Pak se široce usmál. „Možná máš tu největší, ale já jich mám zase víc."

„Tři je více než jedna," souhlasil Tiernyn. Zasmál se. „Vsadím se, že by byl Keylan raději s námi, než aby na tom panství probíral s otcem vybírání poplatků."

Donaugh se dal do smíchu. Když odjížděli z Dun Llewenu na lov, zahlédl Keylana mezi dveřmi Morfynovy pracovny. Jeho starší bratr vypadal, jako by se bezmezně nudil a ze všech sil se snažil, aby to na něm nebylo vidět. Dounaughovi rodiče Kian a Kerri dorazili včera s Keylanem na Dun Llewen až pozdě odpoledne, v čele doprovodu dvaceti ozbrojených vojáků, zatímco dvojčata Donaugh a Tiernyn se svou sestrou Torey jeli tryskem napřed jako blázni. Dnes ráno, krátce po snídani, se Kerri a Torey nenápadně vyhnuly nudě, která jim hrozila v přítomnosti Morfynovy ženy, a kamsi zmizely. Keylan a Kian se odebrali s Morfynem k poradě za zavřenými dveřmi. Účetnictví jim zabralo většinu dne. Výroční kontrola výběru daní v provinciích bývala velkolepým zážitkem, ale děsivě otupující podrobnosti, které musel Keylan při jednání s nájemci půdy přetrpět, patřily k těm stinným stránkám, které s sebou neslo postavení prince ze Skai.

„Buď rád, že je to Keylan, a ne ty," řekl. „Být princem ze Skai, to není vždycky jen zábava a sláva."

Tiernyn zlostně hodil husu za sedlo a vyšvihl se na koně. Naklonil se k Erythovi a poplácal ho po rameni. „Tvůj otec právě teď asi nudí Keylana k smrti," řekl. „Přepočítává každou mizernou daňovou pidipoložku."

Eryth si povzdechnul. „Občas se tak chová," řekl. „To víš, můj otec je člověk velmi starostlivý."

Donaugh se usmál. Kian často říkával, že Morfyn z Dun Llewenu znal na svých rozlehlých pozemcích každého nájemce, jeho podnájemníka i každého podruha. A byl plně schopen do posledního uvést každý snop obilí, každý koš ovoce, každé prase, kozu, ovci, koně, krávu i slepici i vojenské zálohy, které by bylo možno na jeho pozemcích nalézt, každý desátek, který vybral od

svých nájemců jako daň, a to všechno ocenit do posledního měďáku. Desátek ze všeho, co vybral, pak odevzdal jako daň princi ze Skai a i toto s puntičkářskou pečlivostí podrobně rozepsal.

„Tvůj otec je dobrý člověk, Erythe," řekl Donaugh. „Můj otec říká, že tu není nikoho skutečně schopnějšího udržet sever Skai před nájezdy Saesnessanů."

Eryth se na něj vděčně podíval a rozpačitě se usmál. „Vsadil bych se, že i regent by byl raději tady."

„Otec už za ta léta přivykl a dokáže skrývat nudu mnohem lépe než Keylan," řekl Tiernyn. „Dokáže působit tak, že by mu kdokoliv uvěřil, že by jeho den nebyl bez účetnictví úplný."

Eryth se rozesmál a pak se ohlédl na svého bratra Llana, který pomalu sjížděl na svém poníkovi dolů na pobřeží. „Už je čas jít domů," poznamenal. „Říkali jsme, že kolem poledne budeme zpátky. Nemáme na to ani hodinu."

„Ale já ještě nemám žádnou husu," bránil se Llan.

„Můžu ti dát jednu svoji," nabídl mu Donaugh. „Mám dvě."

„Ale já chci svou vlastní!"

„Už jsem z toho lovu nějaký unavený," prohlásil Tiernyn. Rozhlédl se. „Víte co? Mohli bychom přebrodit řeku a podívat se, jestli nenajdeme nějaký briganský dobytek, který by se dal ukrást. Ještě nikdy jsem nebyl na loupežné výpravě za dobytkem."

„Skvělý nápad," zvolal nadšeně Eryth. „Můžu vám ukázat, jak se to dělá."

Donaugh přitáhl koni uzdu a otočil ho, aby na Erytha dobře viděl. „To myslíš vážně?" zeptal se ohromeně.

„No jasně že jo," odsekl rozhořčeně Eryth. „Tihle stokrát prokletí Brigané nám jenom za poslední léto ukradli přes tisíc kusů dobytka. Vůbec neuškodí, když půjdeme a nějaký si zase vezmeme zpátky."

Ačkoliv Kian tento zvyk ve Skai přísně zakázal, byly krádeže dobytka po celé Celi stále běžnou záležitostí. Ve většině provincií byly považovány za velkolepou zábavu a za dobrý způsob, jak mohli mladí muži získat zkušenosti v boji, aniž museli čelit smrtonosným sekyrám a mečům Saesnesanů. Ale i tak bylo každý rok několik mladíků zabito, a pak nebylo výjimečné, že následovaly krevní msty. Donaugh věděl o několika přeshraničních krevních mstách, které se táhly už po celé generace. Neměl žádnou chuť

zažít vznik jedné takové mezi jižními Brigany a muži z Dun Llewenu jen kvůli tomu, že si mladý zbrklý dědic Dun Llewenu zařídí, aby ho někdo zabil. Ani mu v tu chvíli nepřišlo na mysl, že by mohl být zabit i on nebo Tiernyn. Už pouhé pomyšlení na spravedlivé rozhořčení jejich otce – kdyby zjistil, že se zničehonic zúčastnili krádeží dobytka – bylo nepochybně navýsost odstrašující.

„Ne," prohlásil nakonec. „Můj otec říká, že krást sousedům dobytek není ta nejlepší cesta, jak je přesvědčit, aby se s námi spojili."

„Bohové v kruhu, Donaughu, nebuď tak úzkoprsý," zasténal Tiernyn. „Krádeže dobytka nejsou přece nic víc než skvělá zábava."

„Otec je zakázal a ty to dobře víš," řekl Donaugh. „Pamatuješ si, jak to dopadlo naposledy, když jsme zkoušeli jeden z těch tvých vynikajících nápadů? Strávil jsi čtrnáct dní vyvážením hnoje ze stájí a já jsem strávil čtrnáct dní drhnutím hrnců. A dalších čtrnáct dnů mne pálily ruce od louhu, div mi kůže neslezla, a ty ještě teď občas páchneš hnojem."

Tiernyn se na něj znechuceně podíval, ale nakonec otočil koně zpátky k lesu. Neposlouchal Donaughovy rady příliš často, ale tentokrát mu musel – byť nerad – dát za pravdu. Donaugh raději ani nedával najevo, jak se mu ulevilo.

„Dobrá, vezmeme tedy teď ty husy do kuchyně na Dun Llewen," řekl Tiernyn. „Udělají z nich skvělou večeři."

Ze stromů mezi zálivem a cestou vyklopýtal nějaký muž. Šedivé vlasy měl slepené krví a jednou rukou si křečovitě svíral krvácející ránu na druhé paži. Z posledních sil se dovlekl na cestu a dopadl na kolena před Erythovým koněm.

„Patro!" vykřikl Eryth. „Jsi zraněn?"

Muž zavrtěl hlavou. „Je to jen škrábnutí, pane Erythe," zasípal. „Brigané. Ukradli stádo z pastvin u Llewenského brodu."

Tiernyn prudce otočil koně, div ho nepřerazil. „Zloději dobytka?" vyhrkl. „Kam šli?"

„Na sever, lorde," řekl Patro. „Zpátky do Briganu."

Tiernynovy oči se rozhořely vzrušením. „Jedeme za nimi," zvolal. „Ten dobytek dostaneme zpátky."

Donaughovi se sevřelo srdce mrazivou předtuchou. Bylo by chybou myslet si, že ukradený dobytek je hlídán jen neozbrojenými

honáky. A pronásledovat hordu ozbrojených zlodějů bylo něco úplně jiného. „Ne, Tiernyne…“

I Eryth pochopil, že v Donaughově vzdoru jsou stopy rozumu. „Nemáme zbraně,“ řekl pochybovačně.

„To jsou jen řeči,“ řekl Tiernyn. „Nejsme sice dost staří na to, abychom mohli nosit meč, ale máme své luky a máme své dýky.“ Přitáhl uzdu svému koni tak prudce, až se kůň vzepjal na zadní a otočil se. „Kolik tam těch nájezdníků bylo?“

„Něco přes tucet,“ odpověděl Patro. „Měli meče a dýky, lorde.“

„Byl zraněn ještě někdo jiný?“ zeptal se Donaugh.

„Byl jsem tam s dobytkem sám, lorde,“ řekl muž. „Můj syn nám šel pro oběd. Teď ty nájezdníky sleduje.“

„Jak je to dlouho, Patro?“ zeptal se Eryth.

„Hodinu, pane Erythe. Možná hodinu a půl, víc ne.“

„Měli bychom jet zpátky a říci to otci a Morfynovi,“ prohlásil Donaugh.

„Jenže jestli na ně budeme čekat, tak nám ti zloději dávno zmizí,“ odvětil Tiernyn. „Musíme jet za nimi hned. Co říkáš, Erythe?“

Eryth na okamžik zaváhal. „Jo, měli bychom jít hned, dokud máme možnost chytit je dřív, než se dostanou zpátky do Briganu.“ Obrátil se na svého bratra. „Llane, jeď zpátky na hrad. Řekni otci, co se stalo, a řekni mu, ať rychle přijede.“

Llan se na něho nasupeně zahleděl. „Já chci jít taky,“ prohlásil zarytě.

„To nejde. Je ti teprve dvanáct…“

Llan umíněně semknul rty do zatrpklé úzké čárky. „A tobě je teprve patnáct a dvojčatům zrovna tak. Já jsem skoro stejně starý jako vy.“

„Llane, vážně, někdo to otci říci musí,“ řekl Eryth podrážděně.

„A někdo to musí říci také mému otci,“ řekl Tiernyn.

Llan se rozzuřil. „Ale já chci jít s vámi.“

„Jsi nejlehčí, Llane,“ řekl Tiernyn. „Tvůj kůň poběží nejrychleji. Můžeš přivést pomoc dříve než Donaugh nebo já.“

Llan se rozzářil. „No jo, to vlastně můžu,“ řekl. „Můj kůň je ohromně rychlý.“

„Dobrý bože,“ zasténal Tiernyn. „Tak si pospěš.“

Llan pobídl patami poníka do slabin, sklonil se nízko nad hřívu a vyrazil směrem k cestě vedoucí zpátky na Dun Llewen.

Tiernyn ani nečekal, až Llan dorazí na cestu. „Tak pojď, Erythe, vyrážíme. Jedeš s námi, Donaughu?“

Donaugh velmi dobře věděl, že by to jeho otec neschvaloval, ale na druhou stranu nemohl nechat Tiernyna odcválat jen tak samotného. Proti svému nejlepšímu přesvědčení přikývl. „Jedu s vámi,“ řekl neochotně.

Tiernyn potěšeně zavýskl. „Tak jedem.“

Tiernynův kůň se namáhavě prodral mezi stromy na vrchol kopce, srst na hrudi a bocích zvlhlou potem. Nahoře mu Tiernyn s ohromeným výkřikem přitáhl uzdu. Zarazil ho tak prudce, až ho téměř srazil na zadek, a rychle se svezl na zem. Když Donaugh s Erythem dojeli na koních nahoru, našli ho tam, jak zírá dolů ze stráně, a prudce za ním zastavili.

„Ach bohové,“ řekl tiše Donaugh. Sesedl, přešel k Tiernynovi a postavil se vedle něj. Nad rozvalinami briganské vísky, schoulené pod šedivými hradbami splývajícími s šedí oblohy, se válela mračna hustého černého kouře. Jemný vánek odnášel kouř údolím na východ, pryč od vrcholku kopce, kde stáli. Na kraji vesnice plameny ještě místy olizovaly sýpky s obilím.

Z kamenných domů zůstaly jen ohořelé zdi. Mezi nimi se povalovaly rozbité trosky nábytku, pobitá zvířata a rozsekaná mrtvá těla mužů, žen i dětí.

Většina těl ležela pod hradbami, jedno přes druhé, v nepopsatelné změti údů. I z vrcholku kopce Donaugh viděl, jak vítr čechrá mrtvým vlasy světlé jako len. Na kraji vísky se tísnilo ukradené stádo, neklidné a vyděšené z pachu kouře a smrti.

„Saesnesané.“ Tiernyn to slovo procedil mezi zuby jako kletbu.

Briganští nájezdníci zapomněli na ukradený dobytek a zmateně pobíhali po vesnici. Ochromení hrůzou hledali mezi mrtvými své přátele a rodiny.

Donaugh postřehl v lesíku na druhé straně vísky záchvěv pohybu. První, co ho napadlo, bylo, že se Saesnesané vrátili a jeho ruka bezděky sáhla po jílci dýky.

Do zničeného obilného lánu vyklopýtala žena nesoucí dítě. Jeden z mladíků přestal pátrat mezi těly, hlasitě vykřikl a rozběhl se přes pole k ní. O chvíli později se z lesíka vynořilo několik dalších lidí. Brána hradu se otevřela a do vesnice vyběhlo několik mužů a žen a začalo zoufale pátrat po těch, kdo přežili. Nepřirozené ticho proťal srdceryvný dětský výkřik.

Donaugh uchopil otěže svého koně a pomalu pěšky sestupoval dolů do údolí. Tiernyn chvíli váhal a pak se vydal za ním.

„Kam jdete?“ vyhrkl Eryth.

Donaugh se ohlédl nahoru na něj. Tvář měl zachmuřenou a bez výrazu. „Pomoci jim,“ řekl.

„Ale to jsou přece Brigané,“ řekl Eryth pobouřeně. „Jsou to zloději dobytka.“

Donaugh letmo pohlédl na svého bratra. Tiernyn se zaraženě zastavil. Na čelisti mu vztekle zacukal sval. Pak se obrátil k Erythovi.

„Jsou to Celané,“ prohlásil.

Eryth znechuceně zachrčel a odplivl si, ale nakonec i on vyrazil za Donaughem a Tiernynem dolů z kopce.

Donaugh musel několikrát polknout a zhluboka se nadechnout, než do vesnice vstoupil. Na Dun Eidonu už několikrát saesnesští nájezdníci byli, ale něco takového ještě nikdy neviděl. Tito lidé nebyli před příjezdem Saesnesanů vůbec nijak varováni. Jeho otec nechal předvídavě po celém pobřeží Skai vystavět strážní věže. Proč je Brigané neměli? Kian přece s vévodou Morandem mluvil a na této myšlence se shodli. Proč byli Brigané tak nepřipravení a nechránění?

Donaugh rychle odvrátil pohled od mrtvoly malé holčičky a upřel zrak do prázdných očí muže, jehož hlava byla téměř oddělena od těla. Zamrazilo ho.

V prachu klečel mladý muž, v náručí svíral tělo mladé ženy a kolébal je. Když k němu dorazil Donaugh, vzhlédl. Tvář měl staženou žalem a hrůzou. Černovlasý a modrooký – mohl klidně pocházet z vesnic kolem Dun Eidonu.

„Mohu ti nějak pomoci?“ zeptal se Donaugh.

Tvář mladého Brigana se nepatrně rozsvítila. V tom okamžiku Donaugh pochopil, že muž v jeho tmavě plavých vlasech a hnědých očích rozeznal tyaddské rysy. S mrtvou ženou v náručí se pomalu

postavil na nohy. Dlouhé černé vlasy mu spadaly na ramena a po zádech. Odplivl si do prachu u Donaughových nohou.

„Od skaiského bastarda žádnou pomoc nepotřebuju," zavrčel vztekle. Prošel kolem Donaugha a kráčel k hradbám.

Donaugh se bezmocně odvrátil. Otřásl se hrůzou a v hrudi ho zabolelo. Z lesa se jeden po druhém trousili do vesnice další, kterým se podařilo se zachránit. Nějaká žena klesla na kolena vedle mrtvého muže a začala zoufale naříkat. Když se k ní přiblížil, ani nevzhlédla. Klekl si vedle ní.

„Pomohu ti s ním do hradu," řekl něžně.

Žena se na něj nepřítomně podívala. Tvář měla samý šrám a na obličeji a na hrdle jí zasychala krev. „Jdi pryč," zasyčela. „My se o sebe postaráme sami. Nebudeme prosit o pomoc nějaké skaiské lumpy."

Donaugh ucukl, jako by ho nakopla. Vstal a uviděl skloněného Tiernyna, který právě vzal z náruče mrtvé ženy malé dítě a přitiskl si ho k hrudi. Malé pěstičky se sevřely a začaly se chabě vzpouzet. Nějaký muž ve stejnokroji hradní stráže mu dítě beze slova vytrhl a spěchal s ním do hradu. Tiernynovy oči se zalily slzami.

Ještě dvakrát nabídl Donaugh pomoc a dvakrát byl hrubě odbyt. Nakonec zůstal bezmocně stát mezi rozházenými mrtvolami a hruď se mu dmula zlostí. Cloumala jím zuřivost, když si uvědomil, že neví, jak ty lidi přesvědčit, aby mu dovolili jim pomoci. Cloumal jím vztek na briganského pána za to, že nebyl schopen svoje lidi lépe ochránit. Cloumal jím vztek na Saesnesany za všechno to nesmyslné vraždění a celá ta krvavá jatka.

Na dětském tělíčku přistál havran a začal klovat do sečné rány na krku. V Donaughovi vybuchl všechen nashromážděný vztek, vrhl se k ptákovi, mával rukama a nesouvisle řval. Pták se na něho na okamžik jen pozorně zahleděl a pak se v klidu vrátil k dětskému krčku. Donaugh klopýtl, popadl kámen a mrštil s ním po havranovi. Pták zatřepetal křídly a popolétl. Vzápětí vedle malého tělíčka přistáli dva další. Donaugh je nakopl, a pak si sundal plášť a tělíčko zakryl. To bylo vše, co mohl udělat.

Tiernyn seděl na nízké kamenné zídce vedle spáleného lánu obilí, na rukou a na obličeji měl rozmazané šmouhy od popele a sazí, na tvářích mu zasychaly slzy. Vedle něj usedl Eryth, lokty se opřel o kolena, bradu si položil do dlaní a upřeně se zadíval na zem

mezi nohama. Zničený Donaugh se dovlekl k nim a posadil se vedle. Ruce sevřel mezi koleny, aby se mu netřásly.

„Nepřežije," řekl Tiernyn tiše. „To dítě, které jsem našel. Nepřežije. Dostalo ránu do břicha."

Donaugh polykal žluč a slzy. Oči mu zaplavily palčivě horké slzy – slzy bezmocného vzteku a porážky. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Ani nás nenechají, abychom jim pomohli," řekl chraptivě Tiernyn.

„Bohové, ani nás nenechají, abychom jim pomohli."

Donaugh k němu mlčky zvedl uslzené oči.

Tiernynovu tvář zaplavil bezmocný vztek a odsunul zděšení stranou. „Ale my jsme přece všichni Celané," řekl.

„Všichni jsme Celané. Přece bychom neměli být až takovými nepřáteli. Saesnesanům bychom se měli postavit společně. Takhle to dál nejde. Kdybychom se spojili, mohli bychom ty zatracené Saesnesany zatlačit zpátky do moře…"

Donaugh bezmocně rozhodil rukama. „Oni jsou Celané," řekl. „My jsme jen nějaká dosud přežívající rasa."

„Jsme všichni hlupáci," řekl Tiernyn divoce. „Otec má pravdu. Musíme se spojit."

Donaugh začal právě něco říkat, když byl přerušen dusotem přijíždějících koní. Ohlédl se přes rameno a uviděl své rodiče a Keylana, jak vjíždějí do vesnice, následováni doprovodným oddílem.

Z otevřených vrat hradu se jim vyřinul vstříc houf ozbrojených Briganů. Velitel Briganů, podle oblečení šlechtic, zastavil svého koně před Kianem a ostražitě na něho upřel oči. „Stát," řekl. „V Briganu nemáte co dělat."

„Přijeli jsme vám pomoci," řekl Kian.

„Nepotřebujeme žádnou pomoc…"

„Nebuď hlupák," řekla Kerri. Ukázala na holčičku, která si k hrudi tiskla zraněnou paži. „Zrovna tahleta pomoc potřebuje. A máte tady další, a ti zemřou, jestli je někdo hodně rychle neošetří." Sesedla, přešla k holčičce, usmála se na ni a položila jí svou ruku na zraněnou paži. Když ji zase odtáhla, zranění bylo pryč. Dětská tvářička se překvapeně rozzářila úsměvem. „Moje žena ovládá umění Uzdravování," řekl Kian briganskému veliteli. „Stejně jako

já. Jestli nechcete strávit zimu o hladu jenom proto, že budete mít nedostatek lidí schopných pracovat na poli, a to lidí, které můžeme zachránit, tak naši pomoc potřebujete.“

Ústa briganského velitele se pochybovačně sevřela, ale nakonec přikývl. Kian sesedl a kývl na muže za sebou. Vzápětí už Skaiové a Brigané pracovali bok po boku a odnášeli mrtvé a raněné do hradu.

* * *

Znavený Donaugh vyšel z Velké síně briganského lorda. Dusil se pachem kouře, zvratků a smrti. Na nádvoří to nebylo o mnoho lepší. Za bránou ozařovaly bledé paprsky měsíce, podpořené čadícími loučemi, obrysy pohřebiště do posledního místa zaplněného hroby. Ve vesnici se už podařilo všechny ohně uhasit, ale ve vzduchu se stále ještě vznášel hustý dým a pach spáleniště.

Ta tma ho překvapila. Celou dobu nepřetržitě pracoval bok po boku s lidmi z Briganu a Skai, kteří shromažďovali raněné, zatímco druhá smíšená část sbírala a pohřbívala mrtvé, a dočista ztratil pojem o čase. Už si ani nevzpomínal, kdy přestal vnímat, jestli přízvuk muže vedle něj je briganský nebo skaiský. Ale rozhodně to bylo něco, co se mu nikdy předtím nestalo.

Sedl si na poslední schod a unaveně si rukama promnul obličej. Pod prsty cítil, jak je kůže na tvářích ulepená a pokrytá zaschlým povlakem špíny a krve. Opřel se o žulový sloupek, zavřel oči a hlavu si položil na chladný kámen. Z Velké síně někdo vyšel, ale Donaugh ani nevzhlédl.

Na druhou stranu schodu usedl Keylan. Bylo mu jasné, jak se Donaugh cítí. Seděl tiše, s lokty opřenými o kolena. O chviličku později vyšel z Velké síně kdosi další.

„Keylane?“ ozval se Tiernynův hlas.

„Mhm?“

„Tam vzadu – chci říci – tam ve Velké síni. Víš, všichni tam pracují společně a je jim jedno, kdo je ze Skai a kdo je z Briganu.“

Keylan kývl hlavou někam směrem k polím za bránou. Byl příliš unavený na to, aby mluvil. Donaugh pohlédl do dálky přes mračna dýmu, která dosud zahalovala místy ještě hořící rozvaliny, a zavřel oči, aby se nemusel dívat na zničená pole. Pohled na ně ho bolel.

„A tam venku také," poznamenal nakonec Keylan. „Je to opravdu něco nového."

„Je to něco nového," souhlasil Tiernyn. „Otec měl pravdu."

Na Keylanovu tvář dopadlo mdlé světlo ze vzdálené louče. Koutky úst se mu zvlnily v krátkém pousmání. „Otec obvykle pravdu mívá," řekl.

„My spolu dokážeme pracovat." Do Tiernynova hlasu se vloudilo vzrušení. „A když spolu dokážou pracovat lidé ze Skai a Briganu, tak proč by spolu nemohli vycházet všichni, všichni ze Skai, Wenyddu, Briganu, Mercie, Dorianu i Venie? Všichni, Keylane. Celá Celi. Jestli se spojíme dohromady, dokážeme Saesnesany zahnat zpátky a navždy od nich Celi očistit."

„To je přesně to, co otec říká už léta," odtušil Keylan.

„Já vím. Ale předtím jsem si vlastně nikdy nemyslel, že to doopravdy jde." Tiernyn vstal a začal neklidně přecházet na schodě sem a tam. Donaugh otevřel oči a pozoroval ho. V chabém světle, které na něj dopadalo z otevřených dveří, zářila Tiernynova tvář vzrušením a oči mu jiskřily nad tou představou. Najednou se uprostřed schodu zastavil a otočil se čelem ke Keylanovi.

„Bojujme proti Saesnesanům," řekl. „Postavíme se jim a zaženeme je na Saesnesské pobřeží a tam je porazíme dřív, než na nás znovu zaútočí. Když budeme mít armádu, tak se k nám připojí i další, Keylane. Pod tvojí zástavou budou bojovat všichni. Uvažuj o tom. Skai by mohla proti Saesnesanům vést všechny."

„Jo, a kdo bude ve Skai, aby chránil naše lidi, až Saesnesané pošlou své nájezdníky tam?" zeptal se Keylan. Ukázal na spáleniště za bránou. „Pak by takhle mohly vypadat i naše vesnice. Nemohu dopustit, aby se něco takového stalo ve Skai."

„Ale musíš to být ty, Keylane," vyhrkl Tiernyn. „Ty jsi princ ze Skai. Lidé za tebou půjdou, protože ty jsi princ."

„No jo, možná že by šli," připustil Keylan. „Možná. Později bude ještě dost času si to pořádně rozvážit. Jsem teď příliš unavený, než abych se o tom s tebou přel."

Tiernyn už nic neříkal, ale oči mu jiskřily. Donaugh náhle s naprostou jistotou věděl, že tu jiskru v jeho oku už nikdo a nic nikdy neuhasí. Koneckonců, usoudil, s Keylanovými ochranitelskými postoji vůči Skai a se zápalem, který se právě

zrodil v Tiernynovi, by příštích pár let mohlo být docela zajímavých.

Když se později ohlížel zpátky, pamatoval si Donaugh tento večer jako první bod obratu ve svém i Tiernynově životě. Ten druhý přišel o tři roky později, na den Imbolce, ve svátek Nového ohně, kdy oslavovali své osmnácté narozeniny. Asi šest týdnů nato, krátce před Jarní rovnodenností, bojovali ve svém prvním velkém střetu s téměř dvěma sty saesnesskými nájezdníky, kteří připluli v šesti válečných veslicích do modrých vln Cegu. Díky strážným věžím, které byly z Kianova rozhodnutí postaveny na určených místech podél celého rozeklaného pobřeží Skai, byli obyvatelé Dun Eidonu varováni dostatečně včas a mohli se na vylodění nájezdníků předem připravit. Saesnesané měli sice dvojnásobnou přesilu, ale Skaiští bojovali za své domovy, a to jim dodávalo sílu.

Ta bitva byla rychlá a krvavá. Donaugh na tu bitvu a na její dozvuky nikdy nezapomněl. Toho dne se jeho život – stejně jako život Tiernynův – navždy změnil.

2

První hodinu po bitvě strávil Donaugh odnášením a ošetřováním raněných. Pohřbívání mrtvých, jak vlastních lidí, tak saesnesských nájezdníků, přenechal skupině vojáků a šel se podívat do Velké síně Dun Eidonu, jestli by nemohl být nějak užitečný tam. Neměl dar Uzdravování jako jeho rodiče a jeho sestra Torey. Její dar byl ještě silnější, než měl jejich otec. Magie, kterou byl obdařen Donaugh, byla pro zraněné ve Velké síni příliš slabá. Ale Donaugh dobře věděl, jak uklidňující může být už jen pouhá jeho přítomnost a jeho účast a soucit, který raněným poskytnout mohl.

Klečel vedle jednoho muže a šeptal mu slova útěchy. Voják mu svíral ruku tak silně, až měl Donaugh pocit, že mu ji rozdrtí, ale přesto se nepokusil se z jeho sevření vymanit. Mladá kněžka sice muži dala opium, ještě než ho ošetřila, ale trvalo ještě dlouho, než ruka svírající Donaugha ochabla a muž upadl do spánku. Donaughovi zůstaly na ruce bílé otisky vojákových prstů. Celý ztuhlý se škrobeně postavil na nohy. Kněžka ještě vojákovi rychle zašívala ránu na boku.

Vzduch ve Velké síni zhoustl pachem krve a zvratků, kouřem z hořícího dřeva a parami z léčivých výtažků tak, že by se dal krájet. Sténání a výkřiky zraněných se mísily s tichými konejšivými hlasy kněží a kněžek ze svatyně, kteří poskytovali raněným útěchu a

udíleli příkazy pomocníkům. Jejich hlasy se nesly v jemném jednotvárném bzukotu jako šumění vln narážejících na pobřeží.

Na druhé straně místnosti se Torey právě přesouvala po kolenou od jednoho spícího raněného ke druhému. Už ani nevstávala. Sklonila se nad ním, rukama mu jemně přejížděla po rameni a prohlížela ho. Tvář měla strhanou a bílou jako křída. Donaugh se trpce pousmál, když ji sledoval. Bylo jí teprve patnáct. Byla přespříliš mladá na to, aby byla takhle vržena doprostřed následků těžce vybojované krvavé bitvy.

Kousek od ní klečel u dalšího zraněného muže Kian. Pracoval rychle a obratně. Keylan držel podnos s operačními nástroji a pracoval s kněžkou na stupínku pod velkou zástavou Skai. Tiernyn se skláněl vedle kněze u krbu a přikládal obvazy. Tvář měl zachmuřenou a bez výrazu. Vypadal daleko starší než na osmnáct. Ale Donaugh si nedělal žádné naděje, že by on sám snad teď vypadal lépe. Nebyl to jen samotný boj, který se tak hluboko a drsně vryl do Tiernynovy tváře. Byly to hlavně následky té zuřivé bitvy, které vyvolávaly slzy a svíraly duši.

Kerri položila Donaughovi ruku na rameno. „Potřebuje tenhle Uzdravovatele?“ zeptala se ho. Byla bílá a tvář měla strhanou námahou. Kolem očí měla unavené vějířky vrásek a mezi zlaté obočí se vryla hluboká rýha. Měla by si jít odpočinout. Bojovala stejně tvrdě jako jakýkoli muž, jela Kianovi po boku, ale měli dohromady jen tři Uzdravovatele, takže jí tu bylo nutně zapotřebí.

Kněžka už končila. Vzhlédla a unaveně se usmála. „Ne, lady,“ řekla ještě než stihnul odpovědět Donaugh. „Šetři si své síly. Jsou tu jiní, kteří tě potřebují víc. Tahle rána není hluboká. Tenhle si potřebuje hlavně odpočinout.“

Kerri přikývla. Krátce stiskla Donaughovi rameno a šla dál. Na okamžik se zastavila, aby si promluvila s Tiernynem, a pak poklekla vedle dalšího zraněného vojáka.

Tolik raněných, pomyslel si Donaugh zachmuřeně. Příliš mnoho. Přespříliš mnoho. A venku na nádvoří leželo přespříliš mnoho mrtvých, kteří čekali na poslední službu od kněží a kněžek. Ale živí měli přednost. Mrtví mohli s nekonečnou trpělivostí čekat.

Rychle přecházel mezi zraněnými, tu a tam se zastavil, aby si promluvil s někým, kdo byl při vědomí, a aby kněžím a kněžkám nabídl jakoukoli pomoc, které byl schopen. Ošetřování si vybíralo

svou daň. Všichni už byli unavení. Kian, Kerri a Torey mohli pomoci jen těm, kdo měli nejtěžší zranění. Ti ostatní se museli spoléhat na umění a schopnosti kněžích a kněžek, na jejich léky a výtažky. Nebylo toho mnoho, co mohl Donaugh dělat, ale i přikládání obvazů nějaká pomoc byla.

Do celého toho zmatku najednou zazněl ženský výkřik. Otočil se a uviděl Torey, klečící strnule u mladého vojáka. Ruku si tiskla k ústům. Kněz se s tváří plnou bezmocné odevzdanosti předklonil a udělal vojákovi na čelo znamení Uzavřeného kruhu. Donaugh těžce polknul. Hluboký význam toho poklidného gesta ho zasáhl do hloubi duše. Takže další smrt. Smrtelná rána, kterou ani Toreyin mocný dar nedokázal zahojit.

Torey ještě chvíli nehybně klečela, a pak najednou vyskočila na nohy a vyvrávorala z Velké síně ven. Pěsti si stále tiskla k ústům. Donaugh odložil obvazy a v tichosti vyklouzl za ní.

Našel ji schoulenou pod okrasným stromem u zábradlí schodiště k Velké síni. Tiskla se ke štíhlému křehkému kmínku, jako by to bylo to jediné, o co se mohla opřít, a zírala na kotouče hustého černého dýmu stoupajícího z pohřebních hranic na druhé straně vesnice. Tam hořeli saesnesští mrtví a ty čtyři jejich veslice, které na útěku už nestihli vzít s sebou. Klekl si vedle ní a vzal ji kolem ramen. Otočila se k němu. Po tvářích jí stékaly slzy, zorničky měla rozšířené, v očích nepřítomný pohled.

„Jak ti je?“ zeptal se.

„Ach, Donaughu.“ Schoulila se mu do náruče a celým jejím tělem otřásaly křečovité vzlyky. „To se stalo už potřetí. Potřetí…“

„Co se stalo, maličká?“ zeptal se a jemně jí odhrnul vlasy dozadu.

„Zemřeli. Zemřeli a já jsem jim nemohla pomoci. Dotýkala jsem se jich a cítila jsem, jak z nich život uniká jako voda z prasklého džbánu.“

„Nemůžeš pomoci všem, Torey. Nikdo nemá tak silný dar. Smrtelnou ránu nedokáže zahojit žádný Uzdravovatel. Ani ty, ani otec, ani matka. Nikdo.“

„Ale to není spravedlivé,“ zvolala. „To není spravedlivé. Já jsem toho vojáka znala. Vždycky se na mne usmál, když mne viděl. Ach bohové, Donaughu. Život z něho vyprchal v okamžiku, kdy jsem se ho dotkla. Ach bohové, a já jsem tomu nemohla zabránit. Dotkla

jsem se ho a ucítila jsem jen – jen konec. To není spravedlivé. A já si ani nepamatuji jeho jméno!“ Její slova se přetrhla v zoufalém záchvatu vzlykání. Křečovitě se na něj pověsila a tělo se jí otřásalo žalostným pláčem.

Držel ji jako dítě, tiše na ni mluvil a bylo mu jasné, že ona v tu chvíli ani neví, kdo ji drží, a neví ani, kdo je ona sama. Je na to příliš mladá, pomyslel si znovu. Jen si bezmocně přál, aby byl nějaký způsob, jak ji ochránit před důsledky, které s sebou tento dar nese. Ale žádný způsob nebyl, její dar byl teď přespříliš zapotřebí.

Torey se odtáhla a podívala se na něj. Na tváři měla výraz, jako by něčemu naslouchala. „Ach bohové, Donaughu,“ řekla zesláblým hlasem. „Já asi budu zvracet.“

Odvrátila se od něj. Držel jí hlavu a Torey zvracela na mladou jarní trávu pod stromy, držel ji, když se její tělo znovu a znovu otřásalo v křečích. Nakonec se narovnala a otřela si ústa do lemu svého roucha.

„Už je ti líp?“ zeptal se.

Přikývla a několikrát se zhluboka nadechla. Vstal a pomohl jí postavit se na vratké nohy. Na čele jí vyrazily krůpěje potu, ale do tváří už se jí vracela barva.

„Musím jít zpátky,“ řekla. „Potřebují mne tam.“

„Půjdu s tebou. Pojď.“

O několik hodin později Donaugh zjistil, že už tam nemá co na práci. Keylan odešel, aby zajistil těm, kdo se starali o pohřbívání, teplé jídlo, a Tiernyn zmizel. Kian, Kerri a Torey stále ještě pečovali o raněné. Všichni tři klesali únavou, ale Donaugh jim nemohl nijak pomoci. A teď měl především v úmyslu se vykoupat a smýt ze sebe pach krve a potu, a pak si chtěl dát trochu vína, aby spláchl pachuť smrti v hrdle. Když bude mít štěstí, odplaví víno ty přízračné vidiny obličejů mrtvých mužů, které mu vířily hlavou. Vyšel z Velké síně a kráčel nahoru po schodišti do rodinných komnat.

Ve sluneční komnatě narazil na své dvojče. Tiernyn seděl na nízké stoličce, zcuchané a slepené tmavě plavé vlasy mu padaly do očí, ruce tiskl mezi koleny. Když Donaugh vstoupil, vzhlédl.

„Budou přicházet stále znovu," řekl tiše. „Saesnesané se budou stále vracet, budou přicházet, dokud nevyrazíme na Saesnesské pobřeží a nerozdrtíme je tam, kde žijí. Dokud je nezaženeme zpátky do moře."

Donaugh šel k vysoké skříni u zdi, na které visela tapisérie s vyobrazením Cerna, Pána Hvozdu, stojícího s rukou položenou na hřbetě jelena. Ta tapisérie byla stará a už několikrát opravovaná, a ať už to byla náhoda nebo záměr, Cernos poněkud nevhodně šilhal. Obvykle to Donaugha rozesmálo, ale dnes ne. Naplnil pohár vínem a šel si stoupnout k oknu.

Havrani kroužili nad oblázkovým pobřežím jako oblaka dýmu za soumraku. O trochu níž, za hradbami paláce, tahali muži z vesnice poslední těla padlých saesnesských nájezdníků na obrovskou pohřební hranici, která hořela za malou vyvýšeninou na konci oblázkového břehu.

Uprostřed plamenů se najednou prudce vzňaly smolou vymazané veslice a vysoko do vzduchu se vznesly kotouče černého dusivého kouře. Ten těžký zápach bude nad Cegem viset ještě mnoho dnů.

„Slyšel jsi je?" Tiernyn poklepával pěstí do otevřené dlaně druhé ruky. „Slyšel jsi, jak po bitvě provolávají Keylanovi slávu?"

„Zasloužil si to," řekl Donaugh. Ani se neotočil od okna. „Bojoval dobře."

„Jo, bojoval statečně," řekl Tiernyn hořce. „Vždycky bojuje statečně. Jeho muži by šli za ním i kdyby je vedl branami Annwnu do nejhlubších pekel. Jenže on je nevede na východ proti Saesnesanům."

Donaugh neříkal nic. Slýchal tyhle řeči za poslední tři léta tak často. A už tolikrát slyšel Keylanovu vášnivou odpověď. Nezúčastňoval se těchto hádek, ale stával na Tiernynově straně a tiše tak dával najevo svůj souhlas, a taky věděl, že mu to Keylan zazlívá. Neměl na to Tiernynovi co říci. Keylan byl princem ze Skai, i když se Kian svého regentství ještě nevzdal, a armáda Skai šla za svým princem.

Donaugh Keylanovo postavení chápal. Kdyby s armádou odešel mimo Skai, tak kdo by zůstal tady, kdo by chránil Skai před nájezdníky? A rozuměl i Tiernynovu pohledu na celou záležitost. Nájezdy, jako byl ten dnešní, stály příliš mnoho životů. A tak

neříkal nic, ale bolelo ho, když viděl, jak si jeho bratři jdou neustále po krku.

„Kdybych byl princem já, bylo by to jiné.“ Tiernynův hlas, hluboký a vášnivý, byl vzteky ochraptělý. „Jenže ten mizera se narodil jako první.“

„Nemůžeme změnit pořadí, ve kterém jsme se narodili,“ řekl Donaugh. Opatrně volil mírný tón.

„Proč nedokáže pochopit, co se musí udělat, a pak prostě jít a udělat to?“ Tiernyn bušil zaťatou pěstí do kolena tak silně, že už tam musel mít modřiny. „Někdy, Donaughu,“ řekl velmi tiše, „někdy ho nenávidím.“ Přestal si bušit do kolena a zakryl si rukama tvář. „A sebe nenávidím za to, že nenávidím jeho. Je to můj bratr. Jak ho mohu nenávidět a zároveň milovat? A já ho mám rád. Jak…“ Jeho hlas se prudce zlomil a řeč se přetrhla v půlce věty. Do místnosti vstoupil Keylan.

Šaty měl potřísněné krví, zčásti svou vlastní z krvácející rány na čele, teď už pečlivě a čistě obvázané. Kolem bledé tváře se mu vlnily slepené pramínky původně zářivých rudozlatých vlasů. Na okamžik se zarazil, podíval se nejdříve na Tiernyna, pak sklouzl pohledem na Donaugha, a pak šel ke skříni a nalil si pohár vína. Opřel se o skříň, pozvedl pohár k ústům, jediným dlouhým douškem jej vyprázdnil a nalil si další.

„Je na ně brzy,“ řekl. „Ještě nebyla ani Jarní rovnodennost. Šest válečných veslic… Bohové!“

„Byly jich skoro dvě stovky, Keylane,“ řekl Tiernyn. Hlas mu přeskakoval napětím. „Je to každým rokem horší,“ vybuchl.

„Tohle byl dosud nejhorší nájezd,“ souhlasil unaveně Keylan.

„Jedenadvacet mrtvých,“ poznamenal Donaugh, aniž se otočil. „A více než padesát raněných. Nebudeme schopni zvládnout další takový útok, aniž bychom odvolali muže od orání a setí.“

„A bez orání a setí nebudou tak dobré žně, aby nám zásoby vydržely přes zimu,“ řekl Tiernyn. Unaveně si rukama promnul tváře a šel si ke skříni pro pohár vína.

„Snad bychom mohli považovat za štěstí, že na pevnině jsou Saesnesané zaměstnáni bojem s Maeduny,“ řekl Donaugh. „Možná že toto léto už nebudou mít žádné válečné veslice, na kterých by mohli Chladné moře přeplout.“

„Dosud je to ještě nikdy nezastavilo," řekl Keylan. „Čím tvrději na ně Maeduni dotírají, tím více veslic na Saesnesském pobřeží přistává."

Tiernyn svíral pohár s vínem tak křečovitě, až mu klouby na rukou zbělely. „Neměli by to mít na východním pobřeží Celi s přistáváním tak snadné," řekl vášnivě. „Už jsem ti to říkal. Už minulé léto jsi měl vzít armádu na východ a zahnat Saesnesany zpátky na moře."

Keylan zvedl ruku a promnul si oči. „Tak znovu, Tiernyne. Nepůjdeme do toho. Už jsme se spálili mockrát."

„Ne," řekl divoce Tiernyn. „Podívej, jak to dopadlo dnes. Kdybys vzal armádu…"

Keylan praštil pohárem o stůl tak tvrdě, až víno vystříklo a rozlilo se na vykládanou leštěnou desku. „Kdybychom s armádou opustili loni na podzim Skai, tak bychom po návratu našli jen doutnající trosky a mezi nimi mrtvoly sedláků a jejich rodin."

„Přesuň boj k Saesnesanům a nebudou moci vysílat nájezdníky."

„Já zodpovídám především za Skai." Keylan drtil pohár mezi prsty, až mu na rukou naběhly žíly. Jako by pohár nesl vinu za jeho rozpoložení a jako by svůj vztek mohl udržet na uzdě, jen když ho pevně sevře.

„Mohl jsi požádat o pomoc Wenydd."

„Ryvern by ti dal stejnou odpověď jako já. On nese odpovědnost za Wenydd stejně jako Blais za Dorian a Gemedd za Mercii…"

„V první řadě byste měli myslet na Celi," vykřikl Tiernyn. „Tady se přece jedná o Celi, ta musí být silná především."

„Já vím," řekl Keylan. „Myslíš si snad, že to nevím? Ale který muž ze Skai by bojoval po boku někoho z Mercie a kdo z Mercie by bojoval vedle někoho z Dorianu? A kdo by bojoval v jedné řadě s Brigany? Ty snad ano?"

Tiernyn zmlknul.

Keylan unaveně potřásl hlavou.

„Ty spory máme už po staletí. Nikdo to nedokáže urovnat přes noc, ani já ne."

„Ale je na tobě, abys to zkusil," řekl Tiernyn. „Oni musí vidět, že jsme své síly spojili. Ty musíš být první, Keylane. Víš přece, že tobě by otec naslouchal, kdybys s ním o tom promluvil. Musíme mu

vysvětlit, jak je to důležité. Ty jsi princ. Musíš to udělat ty. Vezmi armádu na východ…“

„Nemůžeme zanechat Skai bez ochrany, ani ji jen oslabit.“ Keylanův hlas zaskřípal jako pilník a přehlušil Tiernynova slova. „Nemůžeme. Saesnesané by vyplenili její pobřeží a Merciané by zpustošili její východní hranice. A jenom bohové vědí, co by dělali Brigané na severu.“

„Ty prostě na Celi kašleš,“ vykřikl Tiernyn. Krev se mu nahrnula do tváří, jak se rozzuřil.

„Od té doby, co hraješ roli dědice náhrdelníku a čelenky Skai, tak je ti Celi úplně lhostejná.“

Keylan zbledl. „Jak se mne opovažuješ nařknout …“

„A je to pravda,“ přerušil ho ohnivě Tiernyn. „Celi může být Saesnesany vypleněna nebo ubita k smrti, a ty se stejně budeš starat jenom o sebe.“

Keylan zvedl zaťatou pěst a vykročil směrem k Tiernynovi.

„Tak to už by snad stačilo.“

Kianův hlas zahřměl do dusna ve sluneční komnatě jako úder hromu. Keylanovi klesla zaťatá pěst k boku. Otočil se čelem k otci. Ve dveřích stál Kian s Kerri a jednou rukou podpíral Torey, která vypadala, že se každým okamžikem zhroutí. Kian ji něžně předal Kerri a vstoupil dovnitř, aby si se svými syny od plic pohovořil.

Donaugh ještě nikdy neviděl svého otce tak rozzuřeného. Pleť kolem úst měl napjatou, byl bílý a ústa měl sevřená do úzké bezkrevné čárky. Ledově chladné oči přeskakovaly z Keylana na Tiernyna.

„Nepřeji si, aby se mí synové hašteřili jako děti v náručí chůvy, zatímco pod nimi leží nejlepší muži Skai zranění a mrtví,“ řekl mrazivě. „A pokud vy dva nemáte pochopení pro jejich bolest a úctu k jejich utrpení, jste jim dlužni alespoň to, že se ovládnete a budete důstojné chování alespoň předstírat.“

Keylan sklopil oči, aby se vyhnul mrazivému pohledu. Tiernyn se stále ještě třásl vzteky a upíral na otce planoucí pohled o chviličku déle, ale pak i on pohled odvrátil a hrdlo a tváře mu zaplavila sinalá červeň.

„Zítra přede mne všichni tři předstoupíte. Sejdeme se dvě hodiny po východu slunce v poradní síni. Mám toho právě tak dost. Chováte se hanebně.“

I Tiernyn pochopil, že nemá smysl se přít, a dal se na ústup. Keylan praštil pohárem a odkráčel z místnosti. Donaugh na okamžik zaváhal, když uviděl utrpení a úzkost na Toreyině tváři. Podařilo se mu konejšivě se na ni usmát a pak vyklouzl ze sluneční komnaty za Tiernynem.

* * *

Torey se probudila do tmy. Nevěděla, co ji vzbudilo. Vzduch v její ložnici byl prostoupen čímsi prazvláštním, jako by tam doléhaly poslední dozvuky zvonkohry.

Odhodila pokrývky a posadila se. Byla celá ztuhlá únavou. Bezděky sebou trhla, když jí tělem projela nečekaná bolest. Měla pocit, jako by strávila dva dny na cvičném poli pod neúprosnými výpady cvičné čepele Mistra meče. Ještě nikdy nebyla po Uzdravování tak rozbolavělá, ještě nikdy předtím nepoužila svůj dar do takové míry.

Vzduch kolem ní se jemně zachvěl. Chviličku naslouchala, a pak vklouzla do kožešinových pantoflíčků a natáhla se pro župan. Její služebná Minna tvrdě spala, svinutá v pokrývkách na posteli u dveří do klubíčka jako kotě, a tiše si ve spánku pochrupovala. Ať už to bylo cokoli, co Torey vzbudilo, tak to Minnu nevyrušilo ani v nejmenším. Bylo to s podivem, Minna měla obvykle lehký spánek.

Torey se pevně zachumlala do tlustého modrého sametového županu a šla ke dveřím na terasu. Chvíli tápavě hmatala mezi těžkými závěsy, než našla petlici, a pak vyšla ven na vlhké dlaždice.

Kolem paláce se převalovala hustá mlha, ale přímo nad hlavou jí jako zamžená lucerna zářil měsíc. Vysoké štíhlé květníky s růžovými keři a ozdobnými stromy vrhaly do noci hluboké tmavé stíny.

Jeden z těch dlouhých stínů u zídky se pohnul. Jakmile si Torey uvědomila, že je to jedno z dvojčat, věděla, že je to Donaugh. Napadlo ji, jestli si nevyšel ven proto, že slyšel nebo cítil to samé co ona.

Povídalo se, že Tiernyn a Donaugh jsou jako jedna duše ve dvou tělech a že Tiernyn má všechnu živelnost, přitažlivost a jiskru za dva muže, zatímco Donaugh je jen bledým stínem svého dvojčete.

Torey věděla, že to není pravda. Ale Donaugh nechával lidi, aby tomu věřili. I Tiernyna. Donaugh znal své dvojče lépe, než znal Tiernyn sám sebe, a určitě lépe, než znal Donaugha.

Torey si myslela, že zná Donaugha lépe než kdokoli jiný. Její oblíbený bratr k ní byl vždycky mírný a laskavý a na rozdíl od Tiernyna ji nikdy neškádlil.

V Donaughovi bylo něco, co nikdy nedokázala s naprostou jistotou určit, nějaká skrytá síla, nějaký skrytý oheň, tiše doutnající v očekávání chvíle, kdy nastane potřeba ho vyvolat. Zacházel s mečem stejně dobře jako kdokoli jiný, včetně Keylana a Tiernyna, ale bez Keylanovy robustní síly a Tiernynovy oslňující obratnosti. Vždycky kráčel vzadu a Tiernyna nechával, aby zaujímal první místo. Ale pro něj to nebylo nějaké sebezapírání ani nijak netrpěl pocity méněcennosti. Nikdo neměl více klidné, pokojné sebedůvěry než Donaugh. Ustupoval do pozadí, protože tomu tak sám chtěl, protože chtěl, aby ho svět tak vnímal.

A aby ho tak vnímal i Tiernyn.

Sledovala, jak Donaugh nastavuje dlaně a nechává do nich proudit tajemné mlhavé měsíční světlo. Světlo se postupně zhmotnilo do opalizující koule. Torey tohle sice vídala už dříve, ale přesto ji teď lehce zamrazilo.

Když Kianovi synové dosáhli šestnácti let, vzal je k Tanci Nemeara, k tomu velkolepému trojitému prstenci kamenů, který se tyčil ve stínech Mrakonoše, nejvyšší hory na ostrově Celi. Keylan se vrátil s Runovou čepelí, která nesla jméno Zhouba a kterou kdysi nosíval Kyffen, princ ze Skai, Kianův děd. Tiernyn se vrátil s párem dýk s jílci zdobenými spletitými vzory ze stříbrných a zlatých drátků.

Donaugh se vrátil s magií.

Probudila se v něm jako dědictví po obou rodičích. Tyaddská krev se silně projevila v jejich matce i otci, od Kiana získal navíc příměs tyrské krve, a tak vznikla v Donaughovi magie skutečně divoká a nespoutaná. Tiernyn neměl žádnou. Nakolik zdědil jiskru za oba, Donaugh zase obdržel veškerou magii.

Koule měsíčního světla se v Donaughových rukou zachvěla. Upřeně se do ní díval, jako by v ní mohl nalézt odpověď na všechny otázky. Pokud by ovšem věděl, na co se chce zeptat.

Torey si byla jistá, že nezpůsobila sebemenší hluk, ale Donaugh najednou zvedl hlavu a obrátil se k ní. Koule v jeho rukou se roztříštila, protekla mu mezi prsty jako voda, rozstříkla se na vlhkých dlaždicích a rozplynula se v mlze. Torey tiše přešla přes kameny zvlhlé rosou a postavila se vedle něj.

„Díval ses, abys věděl, co bude otec ráno říkat?“ zeptala se.

Usmál se. „Ne. Na to mám svůj názor.“

Torey se v chladném vzduchu zachvěla. „Proč se Keylan a Tiernyn neustále hádají?“ řekla nedůtklivě. „Proč nemohou být zajedno, jak se taky od bratrů očekává?“

Donaugh se maličko pousmál. „Protože jsou oba zatvrzelí jako skála,“ řekl. „Ale řekl bych, že tohle je dědičné.“

Torey se usmála. „Souhlasím, že Keylanova umíněnost může občas působit dost hrozivě,“ řekla. „Pamatuješ, co nám říkávala matka?“

„Tři díly tyrské zatvrzelosti a jeden díl celské neústupnosti,“ řekl Donaugh. „Působivé spojení. Ale on je náš poloviční bratr. To znamená, že my ostatní máme jen jeden díl tyrské mezkovité tvrdohlavosti. A i to je na jeden lidský život více než dost. Vyjma ovšem našeho otce.“

Torey si povzdechla. „A Keylana.“

Donaugh se usmál. „A Keylana,“ souhlasil.

„Otec je velmi rozzloben, že?“ řekla Torey. „Co myslíš, že udělá?“

„Rozhodně nemá v úmyslu nás vykázat, pokud máš na mysli tohle,“ odvětil Donaugh.

Torey pochopila to množné číslo. Bylo jasné, že kam půjde Tiernyn, půjde i Donaugh.

„Bojím se, Donaughu,“ řekla tiše. „Všechno se mění. Cítím to.“

„Změna není nutně vždycky na škodu, maličká.“

„Já vím, ale přichází to nějak příliš rychle najednou.“

„Dobře to dopadne,“ řekl. „Jdi už zpátky do postele, nebo se nachladíš. Tohle není zrovna noc na procházky po zídkách.“

„Jdeš si už také lehnout?“

„Ano.“ Objal ji. „Ať už se ráno stane cokoli, dopadne to dobře. Pamatuj si to.“

„Když to říkáš.“

„Bude to tak. Teď už si jdi lehnout, ať se trochu zahřeješ.“

3

Vody jezera Vayle pod zasklenými okny tvrze byly tiché a klidné. Úsvit zbarvil klidnou hladinu jezera světle růžovými a žlutými stíny, ale Hakkar z Maedunu to ani nezaznamenal. Stál u okna, nepřirozeně zamlklý, ruce za zády, a čekal na zprávu z komnaty, kde probíhal porod. Třikrát během tří let byl zklamán. Dvakrát mu ta žena dala syna, ale oba se narodili mrtví. Jednou od ní dostal dceru, a ta žila jen několik dnů.

Pozvedl oči a zadíval se na západ – na západ směrem k Celi. Mezi Maedunem a Celi ležel Isgard. Jednou povede maedunskou armádu přes Isgard, v Honandunském přístavu se nalodí a ten prokletý ostrov dobude.

Ale nejdříve musí mít syna. Bylo to už téměř dvacet let, co byl ošizen o své dědictví po otci. Hakkar starší nebyl ve chvíli své smrti schopen svou magii svému nejstaršímu synovi – svému jedinému synovi – předat.

„Kian dav Leydon ti'Cullin," šeptal Hakkar jméno svého nepřítele, jméno muže, který mu zabil otce. A díky tomu Tyrovi se celý řetězec přetrhl. Hakkar zdědil po svém otci jméno. V okamžiku, kdy otec zemřel, přestal být Horbadem. Ale mlčky se předpokládalo, že s otcovým jménem získá také jeho moc a sílu. Bez toho zůstal ve skutečnosti stále jenom Horbadem, jeho synem. Bylo to tajemství, které dobře střežil.

Narodil se se všemi předpoklady, aby vládl magií stejně silnou jako jeho otec. Během let rozšířil své schopnosti o magii, kterou stejným tajným rituálem, jaký používal jeho otec, odebral jiným. Ale byla roztříštěná, těžko ovladatelná a nespolehlivá. Protože nebyl schopen se svým otcem ve chvíli jeho smrti navázat spojení, nebyl ani schopen rozvinout vlastní magii do použitelné podoby. Byla tu jen jedna cesta, jak získat vládu nad vlastní mocí – utvořit pouto se svým vlastním synem. Tím by se sice ještě jeho magie nestala tak silnou, jako byla magie jeho otce v okamžiku jeho smrti, ale už by to byl začátek a uvážlivým používáním otcova krvavého rituálu by mohl svou moc postupně zvětšit na jeho úroveň a pak ji překonat, stejně jako magie jeho otce převýšila magii jeho otce. Byl by mocnější než Weigar, který teď vládl Falinoru jako Lord Ochránce, nebo Tamid v Laringrasu. On by vládl Celi a donutil by ten proklatý ostrov, aby před ním padl na kolena.

Ale to vyžaduje čas. Léta času. Možná polovinu života.

„Jednoho dne tě zabiju, Tyre," řekl Hakkar tiše. Stále ještě upíral zrak na západ. „Jednoho dne tě zabiju a vezmu si i tvou magii. A zabiju i tvé syny. Za to, co jsi mi udělal, zemřeš a vymře i celý tvůj rod."

Polovina života…

Mohl čekat. Vítězství bylo nejsladší, když se na něj muselo dlouho čekat.

Hakkarovy ruce se sevřely v pěst. Ale kdyby měl otcovu moc už teď…

Když mu muž, který byl teď známý jako Rudý Kian ze Skai, zabil otce, použil tehdy nějakou vlastní, neznámou magii a v okamžiku smrti přenosu moci zabránil. Hakkar mladší byl tehdy ještě dítě a neměl dost vlastní magie na to, aby Tyra zastavil a zabránil mu zničit černý meč, ve kterém byla otcova moc skryta. Podíval se na hrubou jizvu na dlani a v paměti se mu znovu vybavil celý ten výjev. Otřásl se.

Generál, jeho otec, ležel zhroucený na trávě. Z jeho těla stoupala temná mlha a pomalu se rozplývala ve vánku nad kruhem trávy. Tělo vadlo a sesychalo se, až z něj nezbylo nic než prázdná slupka, křehká a lehká. Jejích útržků a cárů se pak zmocnil lehký vánek a rozvál je do ztracena.

Tyr se pomalu narovnal. Hakkar na sebe na chvíli vzal dospělé rysy a zahalen stínem vstoupil ve své vlastní vířivé temnotě do kruhu. Tyrovy oči se rozšířily údivem, když ho poznal.

„Ten je můj," řekl Hakkar. Jeho drsný hlas zněl v mlze, která ho obklopovala, jako chraplavý šepot. Ukázal na černý meč ležící na zemi jen kousek od natažených, chňapajících prstů jeho otce.

Udýchaný Tyr pozvedl svou čepel a postavil se mezi Hakkara a generálův meč.

„Tak pojď a vezmi si ho. Ale počítej s tím, že budeš muset jít přeze mne."

Hakkar se podíval na černý meč a pak zpátky na Tyra. „Nemůžeš se ho dotknout," řekl. „Pamatuješ, jak se rozpálil, když ses ho naposledy pokusil vzít do ruky?"

„Já o něj nestojím."

„Nemáš tedy nic proti tomu, abych si ho vzal já?"

V širokém hrozivém úsměvu odhalil Tyr zuby. „Pojď sem a zkus to."

Hakkar pozvedl prázdné ruce. „Nemám žádnou zbraň."

„Ale já ano."

Právě když se Hakkar vzepjal ke skoku po otcově meči, zvedl Tyr svůj meč a jasně zářící čepelí udeřil do obsidiánového meče. Oslňující výbuch Hakkara téměř oslepil a ohlušil. Černý meč se roztříštil.

Hakkar zavyl vztekem a namáhavě se plazil pryč od temných úlomků meče na trávě. Do dlaně se mu zarazila dlouhá štěpina. Odvalil se zpátky na okraj kruhu a vyhrabal se na nohy. Zraněnou ruku si tiskl k hrudi.

„Ten byl můj!" křičel. „Byl můj!"

Tyr neodpovídal. Jen tam tak stál a nohy se mu podlamovaly únavou.

Kolem Hakkara opět zavířila černá mlha, ale teď byla řidší a slabší. Hleděl na Tyra černýma očima plnýma zášti.

„Pro tentokrát jsi zvítězil," vydechl.

„Získal jsem čas."

„Tak ho dobře využij," řekl Hakkar. „Měl's mne zabít, dokud jsi mohl." Vyšel z kruhu a přitáhl si mlhu těsněji k sobě. Kruh, Tyr a seschlé mrtvé tělo jeho otce se rozplynuli stejně jako ostré úlomky meče, který měl být jeho.

Hakkar si přejížděl prsty po bílé hrubé jizvě na dlani. Neměl ani otcův meč, ani jeho moc, ale znal jeho tajemství. A když zplodí silného syna, může být ukut jiný meč a nasycen jeho vlastní magií. A ten čas přijde.

Vycházelo slunce. Skoro to ani nezaznamenal, stále upíral pohled na vzdálený obzor. Ta žena byla odnesena do porodní komnaty za soumraku. Už brzy by se to mohl dozvědět.

Ještě hodinu nehybně stál, než uslyšel na naleštěné dlážděné podlaze za sebou kroky.

„Ta žena je mrtvá," řekla Francia bezvýrazným hlasem.

Hakkar se ani neotočil. „Ona není důležitá. Co to dítě?"

„Syn."

Pečlivě skrýval radost, s jakou poskočilo jeho srdce, a ani se nepohnul.

„Narodil se mrtvý." Franciin hlas se zabarvil nádechem potměšilé zloby.

„Tak." Ani hlasem ani postojem nedal najevo hořké zklamání. Popošla a postavila se vedle něj. Její okázalé hedvábné šarlatové roucho se nápadně odlišovalo od jeho černých kalhot a košile. Oba měli smolně černé vlasy, vlastní všem Maedunům, a oči jako pouhé stíny s dvěma žhavými uhlíky a oba nesli výrazné rodové rysy, takže si byli velmi podobní. Nakolik byl on urostlý statný muž, natolik její ženskost zjemňovala stejné rysy do nápadné oslnivé krásy. Byla o šest let starší než její bratr, ale vypadala mnohem mladší. A co bylo u maedunských žen zcela ojedinělé, zdědila po jejich otci trochu magie. Byla díky tomu dost domýšlivá a on ji za to nenáviděl.

„Jestli chceš srazit Celi na kolena, budeš muset zplodit syna, a na to budeš potřebovat další ženu." Hlas měla opatrně lhostejný.

Nepříjemně ho překvapilo, že tak snadno rozpoznala, o čem za úsvitu přemítal. „Ještě je čas," řekl co možná nejchladněji. „Jen jeden z Tyrů ve Skai má magii, a to není ten čaroděj, o kterém se zmiňuje věštba."

„Ten, co má zničit Maedun?“ Francia se zatrpkle usmála. „Přece bys nedal na taková proroctví. Beztak to jsou jen zmatené výkřiky pološíleného starého blázna, nic víc.“

Pohlédl na ni. „Na tom málo záleží, jestli tomu věřím nebo ne. V každém případě je to pro našeho velevznešeného strýce a krále Vanizena dobrá záminka, kterou může odůvodnit útok na Celi. A Celi napadneme hned, jakmile bude pevnina naše.“

Posměšně si odfrkla. „Během skoro dvaceti let sis nebyl schopen podrobit ani Isgard, ani Tyru, a dokonce ani Saesnes. Patří nám jen Falinor a Laringras. A navíc už v Maedunu nezbylo dost černokněžníků na to, abychom mohli ovládnout Isgard.“ Nadzvedla obočí. „Co by asi Vanizen, náš velevznešený strýc a král, jak říkáš, dělal, kdyby věděl, co se s těmi černokněžníky stalo?“

Usmál se. Kolem úst mu naskočily kruté vrásky. „Ale on to nezjistí, že, má drahá sestro?“

„Jak politováníhodné, že ti ani ta ukradená magie moc nepomohla.“

Pokrčil rameny. „Až budu mít syna, tak uvidíš, že pomohla, a Isgard bude náš. I Saesnes.“

„A Tyra?“

Opět pokrčil rameny. „Všechny ty hory? Není nám jich zapotřebí. Tyrové jsou jen barbaři a budou krotcí a neškodní.“

Přešla na druhou stranu místnosti ke stolu a nalila si pohár vína. „Weigar by ti dal svou dceru, aby ti porodila syna,“ řekla. „Mora je zdravá a silná žena.“

Upřeně se na ni zadíval. „A co za to?“

„Tajemství našeho otce.“

Tiše se rozesmál. „Tak on toho nenechá, co? Už to zkouší padesát let. A odpověď je stále stejná. Můj otec ho odmítl. Odmítám také.“

„*Náš* otec, Hakkare,“ řekla ostře. „Byl to i můj otec, nejen tvůj. Mám jeho krev stejně jako ty. A mám i trochu jeho magie.“

„Ty jsi jen žena.“

Oči se jí zaleskly vztekem a klouby na ruce, ve které svírala pohár vína, jí zbělely. „Jenom žena,“ opakovala nebezpečně tichým, zuřivým hlasem. „Avšak i já mohu dostat prince ze Skai na kolena, kdykoli se mi zachce, a to bez potíží.“

Střetl se s jejíma očima a na tváři mu zahrál výsměšný úšklebek. „A co za tu službu budeš požadovat, drahá sestro?“

„Tajemství našeho otce.“

Hakkar se rozchechtal. „Dát tajemství našeho otce ženě? To je směšné.“

Velmi opatrně odložila pohár na stůl. Na bílé tváři měla chladný, odměřený výraz. „Jednou budeš ještě žebrat, abych ti pomohla, Horbade,“ zasyčela.

Krev se mu vzteky nahrnula do tváře. „Jsem Hakkar,“ zachrčel. „Žádný Horbad. Hakkar.“

„Ty jsi pořád jenom Horbad a zůstaneš jím, dokud nezískáš úplnou moc,“ řekla ledově. „Zůstaneš jenom chlapcem, dokud neprokážeš, že jsi muž a nebudeš mít živého syna.“ Odvrátila se a důstojným krokem opustila místnost.

Donaugh tiše seděl na jedné z čalouněných seslí naproti vysokým klenutým oknům poradní síně a díval se na Tiernyna, jak pochoduje po místnosti sem a tam. Vzduch se ani nepohnul. Nad ním visela nehybně zástava Skai, bílý sokol na modrém poli.

Když vstoupil Keylan, přerušil Tiernyn své netrpělivé, bezcílné přecházení a vyšel svému staršímu bratru vstříc. Na okamžik se zastavili a ostražitě se na sebe zahleděli. Pak se Tiernyn smutně pousmál.

„Omlouvám se,“ řekl tiše. „Polovinu toho, co jsem včera řekl, jsem říkat neměl. Neměl jsem pravdu. Odpusť mi to, Keylane.“

Donaugh se pro jistotu zaměstnával pečlivým urovnáváním skladů na svém plášti. Keylanovi přelétl přes tvář náznak úsměvu. Ti dva strávili poslední tři roky tím, že se spolu svářili jako dva psi, kteří se rvou o kost, ale navzdory tomu se měli rádi a Keylan se nikdy nedokázal zlobit příliš dlouho. Po nezvykle zahořklé večerní roztržce si Donaugh ulehčeně oddychl, když uviděl, že Keylan v sobě očividně nechová žádnou zášť.

„Oba jsme byli unavení,“ řekl Keylan.

„Asi jo,“ odvětil Tiernyn. „Ale ty budeš jednoho dne princem ze Skai. Tvoje záměry se musí týkat především Skai.“

„Ve většině toho, co jsi řekl, máš pravdu.“ Tiernynovi se dychtivě zablesklo v očích a Keylan zvedl ruku, aby předešel vodopádu slov. „Ale mýlíš se, pokud si myslíš, že by armáda Skai měla jít na východ.“

„Ale my…“

„Tiernyne, právě kvůli tomuhle jsme se dostali do téhle kaše,“ řekl trpce Keylan. „Teď to probírat nebudeme.“

Než se mohl Tiernyn s vervou pustit do další ohnivé hádky, otevřela se dvířka za stupínkem, na kterém stálo výsostné křeslo vládce Skai, a do místnosti vstoupil Kian. Donaugh na něho překvapeně vytřeštil oči. Kian měl na sobě suknici a pléd tyrského šlechtice. Měděně zlaté vlasy měl sice jako obvykle rozpuštěné, ale na levém spánku měl zapletený cop a na levém uchu se mu na jemném zlatém řetízku houpal zlatý topas.

Postavil se za výsostné křeslo pod modrou zástavu s bílým sokolem a obrátil se ke Keylanovi. „Přines svůj meč, Keylane,“ požádal ho. „Budeme ho potřebovat.“

„My budeme potřebovat Zhoubu?“ zeptal se vyjeveně Keylan. „Na co?“

„Prosím. Dojdi pro něj.“

Keylan spěšně vyběhl ven. Po celou dobu, co byl pryč, Kian nehybně stál a mlčel. Napjaté ticho pomalu začalo být nesnesitelné. Donaugh usoudil, že Kian je stále ještě rozrušen včerejší hádkou, kterou se Tiernyn s Keylanem teď raději rozhodli odložit na jindy.

Konečně se vrátil Keylan s mečem. Kian se dosud ani nepohnul, ani nepromluvil. Keylan se tázavě podíval na Donaugha. Donaugh lehce nadzvedl jedno obočí, aby dal najevo, že o tom, co Kian zamýšlí, ví stejně málo jako Keylan.

Pak Kian zvedl ruku a pokynul svým synům, aby se postavili před něj. Nejdříve spočinul pohledem na Keylanovi, který vypadal, jako by mu z oka vypadl, a pak na dvojčatech, podobných matce. Dlouho na ně jen v tichosti hleděl, jako by odhadoval míru jejich dospělosti. Když konečně promluvil, zněl jeho hlas podivně hluše a chraptivě.

„Mám dva dobré důvody, proč jsem vás sem zavolal,“ řekl. Pohledem přeskakoval střídavě z Keylana na Tiernyna a zpět. „Ten první je, že už dál nehodlám snášet to vaše neustálé hašteření a jsem pevně rozhodnut vám to neprodleně zarazit.“

Podíval se nejdříve na Keylana, pak na Tiernyna. „Je vám to dostatečně jasné a srozumitelné?“

„Ano, otče,“ zamumlal Keylan.

Tiernyn přikývl.

Kian se podíval na Donaugha. „Včetně tebe, Donaughu,“ řekl klidně. „Ty se sice nikdy do sporů nezaplétáš, ale právě ty jsi schopen si uvědomit, kdo má pravdu a kdo ne. Měls tyhle nesmysly zarazit už dávno sám.“

Krev se vehnala Donaughovi do tváří. „Ano, otče,“ zamumlal.

„Tak mi tedy řekni, kdo má pravdu?“

Donaugh upřel pohled nejdříve na Tiernyna, a pak na Keylana. „Keylan,“ řekl. Tiernynova tvář začala rudnout vzteky. „Jenže pravdu má i Tiernyn,“ dodal rychle.

Kian se trpce pousmál. „A máš pro tuto hádanku taky řešení?“

„Ne,“ řekl bezmocně Donaugh. „Kdybych nějaké měl, řekl bych ho dřív, než se Keylan s Tiernynem dostali do varu, div se neporvali, a než jsme tě tím tak rozčílili.“

„Myslím, že já jsem na jedno přišel.“ Kian obrátil svou pozornost zpátky na Keylana a Tiernyna. „A možná, že kdybyste si vy dva nešli tak rychle po krku, tak byste na to také přišli.“

„Je jenom jedno řešení,“ vykřikl zklamaný Tiernyn. „Ale Keylan to nechce udělat. Musí vzít armádu, vyrazit na východ a bojovat se Saesnesany u nich. On je princ. Jenom on to může udělat.“ Obrátil se ke Keylanovi. „Sebrat armádu z celé Celi…“

Keylan zaťal zuby, až mu na čelisti naběhl sval. „Jdi k čertu, Tiernyne,“ zařval. „Jestliže víš, že se to tak musí udělat, tak proč to prostě neuděláš sám?“

Tiernyn na něj vytřeštil oči. Zíral na Keylana jako zasažený bleskem. „Proč to neudělám sám?“ opakoval. „Ale já přece nikdy nebudu princem.“

Donaughovi probleskl hlavou okamžitý nápad, který najednou skýtal tolik možností, že je ani nedokázal všechny naráz pojmout. Strnule zíral na Keylana a hlavou mu vířily útržky představ. Zajíkl se rozčílením a obrátil se k Tiernynovi. V Tiernynových i v Keylanových očích uviděl stejné rozrušení. Ovzduší v místnosti zhoustlo a praskalo napětím.

„Brigané za princem ze Skai nepůjdou," řekl Keylan. „A Merciané a Doriané také ne. Ale možná, že by šli za někým, kdo se prohlásí za prvního a nejvýše postaveného muže Celi."

„V Tyře bychom takového muže nazývali *corrachem*," řekl Kian. „Vojevůdcem, který je schopen vést všechny klany společně."

Keylan pohlédl na svého otce a pak zpátky na Tiernyna. „Vždycky jsi říkal, že se Celi musí spojit, aby Saesnesany porazila," řekl. „A já jsem vždycky říkal, že nemůžeme sebrat armádu Skai a odejít na východ bojovat se Saesnesany."

„Někdo společnou armádu Celi postavit musí," řekl Tiernyn pomalu. „Někdo musí posbírat muže ze Skai a z Wenyddu, muže z Mercie, Dorianu a Briganu. I z Venie."

„A nikdo z nich by nikdy nešel za princem nebo vévodou," doplnil ho Keylan.

Tiernyn semkl rty. „Ale jak říká otec, za vojevůdcem, za *corrachem* půjdou."

„Já zodpovídám za Skai," prohlásil Keylan. „A to je taky důvod, proč jsem ti vždycky říkal, že já nejsem ten pravý."

„Ale já bych to být mohl," řekl Tiernyn tiše. Ta myšlenka v něm očividně zažehla oheň. Tváře mu hořely vzrušením, hleděl na Keylana a hlavou mu běžel celý dosah těchto úvah. Zamyslel se a začal neklidně přecházet sem a tam, slepý a hluchý ke všemu kromě představy, kterou v něm Keylan podnítil.

„Muži z Celi dokážou být dobrému vůdci velmi oddáni," poznamenal Donaugh. „Výmluvný muž by je mohl přesvědčit o nutnosti spojit se k boji se Saesnessany. Taková armáda by byla silná a naháněla by hrůzu."

„Taková armáda by potřebovala podporu všech princů a vévodů na Celi," řekl Keylan.

Tiernyn se na chvíli zastavil a naklonil hlavu na stranu. „Já bych to dokázal," řekl – spíš pro sebe než k ostatním. Přikývl, zamyšleně svraštil čelo a pak se podíval na otce. „Skai by takovou smíšenou armádu podpořila?"

Kian pokrčil rameny. „Zeptej se Keylana. On je princ ze Skai. Já jsem jen regent."

„Keylane?"

Keylan ani nezaváhal.

„Padesát mužů z Dun Eidonu, dobře vycvičených a ozbrojených, včetně důstojníků," odpověděl. „Včetně koní, jídla a zásob na zimu. Na oplátku očekávám, že tvá armáda pomůže Skai v případě, že Skai bude napadena."

„Sto mužů," řekl Tiernyn.

„Padesát," odvětil Keylan pevně.

„Nižší šlechtici ze Skai ti mohou poskytnout další. Když odvedeš nevojáky, budeš si je muset vycvičit sám. Pomůžu ti s jejich výzbrojí."

„Dohodnuto."

„Jakmile se muži vrátí z jarní setby, můžeš si těch prvních padesát dobrovolníků vzít. Jestli chceš přesvědčit nižší šlechtice, aby ti dali muže i s výzbrojí, koňmi a zásobami, můžeš to udělat."

„To je poměrně slušná nabídka," řekl Tiernyn. „A můžu získat další muže z ostatních krajů a požádat jejich pány i o výzbroj, zásoby a koně." Podíval se na Keylana. „Kdy můžu začít?"

„Hned po Beltane," řekl Kian.

„Proč po Beltane?" zeptal se Tiernyn. „Proč ne teď?"

„To je ten druhý důvod, proč jsem vás sem zavolal," odpověděl Kian. „Regenství skončilo."

Donaugh ztuhl a vytřeštil oči. Vedle sebe uslyšel, jak se Tiernyn zprudka nadechl.

„Znamená to, že ses konečně rozhodl ujmout se svého právoplatného postavení prince ze Skai?" zeptal se viditelně otřesený Keylan. „Měl jsi to udělat už před dvaceti lety, teď…"

„Ne," řekl Kian. „Znamená to, že nastupuješ ty."

„Ale ty jsi princ ze Skai," řekl nechápavě Keylan. „Vždycky jsi byl a pořád ještě jsi, i když se nazýváš regentem."

„Ne, Keylane," řekl Kian jemně. „Já nejsem princ ze Skai, a ani nikdy nebudu. Nikdy jsem nenosil Zhoubu. Ten meč prohlásil princem tebe a patří jen tobě jako princi, nikoliv mně. Sám Kyffen tě jmenoval svým dědicem. Já jsem nesložil žádné přísahy ani sliby kromě toho, že zachovám trůn Skai pro tebe, dokud nedospěješ v muže."

„Muži ze Skai za tebou jdou jako za princem," namítl Keylan. „Až na titul jsi ve všem všudy princ."

„Pak je tedy nejvyšší čas ustoupit stranou, aby muži ze Skai mohli jít za svým pravým princem," řekl Kian. „Vyslal jsem posly

ke všem šlechticům a lordům ze vzdálených oblastí. Druhý den po svátku Beltane budeš veřejně prohlášen princem.“

„Tak brzy?“ zeptal se Keylan. „Ale proč teď?“

Kian se usmál. „Není to náhodou tak, že vlastně ani nechceš být princem, Keylane?“ zeptal se. V jeho hlase náhle ostře zazněl tyrský přízvuk.

„Ovšemže chci. Ale…“

„Muži ze Skai za tebou půjdou, Keylane,“ řekl Donaugh.

„Ovšemže půjdou,“ řekl Keylan netrpělivě. „Ale já jsem si vždycky myslel, že budu mít víc času se na to připravit.“ Pohlédl na Kiana. „Jsi přece ještě mladý, otče. Já si opravdu myslím…“

„Už za mnou víc nepůjdou, ani kdybych je o to žádal.“ Kian pozvedl levou ruku. Poslední dva prsty chyběly, čerstvě zahojené pahýly byly potaženy růžovou, nedávno zajizvenou kůží.

V Donaughovi se srdce zastavilo úlekem. Hleděl na otcovu zmrzačenou ruku a hlavou mu táhly všechny příběhy o zmrzačených princích a zmrzačených zemích. Vzpomněl si, jak Kian vyrážel do útoku proti saesnesským nájezdníkům, ruku ovinutou zakrváceným obvazem. Ani ta krvácející rána nesnížila jeho schopnost vládnout velkým tyrským mečem. Ale Kian měl pravdu. Muži ze Skai by byli na vážkách, jestli mají jít za zmrzačeným mužem. Víra, že princ je těsně spojen se zemí, v nich byla zakořeněná příliš hluboko.

„Vrátíme se s Kerri do Tyry,“ pokračoval Kian. „Chceme se nalodit hned druhý den po slavnostním obřadu nástupu nového prince. Torey pojede s námi.“

„Ale ty přece nemůžeš…“ vyhrkl Tiernyn.

„Mohu a udělám to,“ řekl Kian. „Odcházím domů, Tiernyne. Miluji Skai a miluji Celi, ale Tyra je mým domovem a miluji ji mnohem víc. Vracím se domů na Broche Rhuidh. Mám tam své povinnosti a závazky.“ Natáhl ke Keylanovi pravou ruku. „Podej mi Zhoubu.“

Keylan chvíli zíral na meč, jako by ho ještě nikdy v životě neviděl, a pak pomalu vložil čepel zasunutou v pochvě do Kianovy natažené ruky. Kian vytáhl meč a podržel ho před sebou.

„Přečti runy vyryté na této čepeli,“ řekl tiše.

Keylan se podíval na hluboko vyryté runy. Třpytily se ve světle jako vyleštěné plošky drahokamů. „**Odvaha umírá se ctí**,“ četl. Hlas měl tichý, ale pevný.

„Teď mi řekni, co to znamená,“ řekl Kian.

„Je to dvojznačné,“ odvětil Keylan. „Znamená to muže, který má odvahu čestně zemřít. A zároveň to znamená, že když zemře čest, zemře s ní i odvaha.“

„Dobře si to zapamatuj,“ řekl Kian. „Přísahej mi jako regentovi, že dokud budeš žít, nezneuctíš meč ani postavení prince ze Skai.“

Keylan položil ruku na jílec Zhouby vedle ruky svého otce. „Přísahám při dualitě, při všech sedmi bozích a bohyních a při meči Zhoubě. Jestliže tuto přísahu poruším, ať se na mne obloha zřítí, ať se země otevře a pohltí mne, ať se moře vzedme a smete mne z povrchu zemského.“

Kian zasunul meč do pochvy a podal mu ho zpátky. „Teď uděláš nejlépe, když půjdeš do svatyně a promluvíš si s velekněžem a velekněžkou. Myslím, že toho mají na srdci hodně, co by ti během příštích čtrnácti dnů chtěli sdělit.“

Keylan se zachmuřil. „To věřím, že mají,“ řekl odevzdaně. „Opouštím tě, lorde regente. Ale musím říci, že bych si z celého srdce přál, abys na cestě do svatyně byl teď ty, a ne já.“

Kian se dal do smíchu. „To si samozřejmě přát můžeš,“ odvětil. „Ale není ti to nic platné.“

Keylan naklonil hlavu ke Kianovi a pak se otočil na Donaugha. „Mohl bys mi, Donaughu, jako můj nejmladší bratr prokázat tu čest a ujmout se na korunovaci postavení Prvního meče?“

Donaugh se podíval na Zhoubu, teď už zase bezpečně skrytou v pochvě v Keylanových rukou. Kdyby snad *darlai* označila Keylana za člověka, který není hoden nosit čelenku a náhrdelník Skai, bylo povinností Prvního meče popravit zavrženého prince jeho vlastním mečem. V dějinách Skai k tomu došlo jen jednou, ale už jenom ta představa Donaugha zaskočila a k smrti vyděsila.

Keylan trpělivě vyčkával, co Donaugh odpoví. Donaugh si odkašlal. „Přijímám,“ řekl nakonec. „Je to pro mne čest.“

Keylan se otci lehce uklonil. Kian vyčkal, až Keylan opustí místnost, a pak se obrátil k Tiernynovi a Donaughovi. „Vy dva půjdete zítra se mnou. Je zde ještě jeden úkol, který musím splnit, než se budu moci vrátit domů.“

„Půjdeme s tebou?“ řekl vyjeveně Tiernyn. „Kam?“
„K Tanci Nemeara.“

4

Jeli sami, bez doprovodu a bez stráží. Kian jel poklidně v čele, Tiernyn a Donaugh klusali s těžkým srdcem po stranách kousek za ním. Cesta se stáčela podél pobřeží na sever, byla rovná, široká a bez výmolů, a nemuseli spěchat.

K večeru třetího dne se dostali na planinu u úpatí Mrakonoše. Přijížděli právě v tom tajemném okamžiku přechodu mezi západem slunce a soumrakem, kdy na obloze planou poslední barevné pruhy světla. Na západě hořely pásy červené a oranžové a osvětlovaly trojitý prstenec kamenů, stojících uprostřed rovné planiny. Ve vnějším prstenci se velebně tyčily vysoké menhiry, po dvou korunované těžkými překlady jako brány, ostře černé proti světélkující obloze. Střední prstenec kamenů, celý půvabně pospojovaný kolem dokola lesklými kamennými klobouky, oproti vnějšímu prstenci trochu menší, zrcadlil zář oblohy. Kameny vnitřního prstence stály osamoceně, bez překladů. Tento prstenec nebyl uzavřený do celistvého kruhu, sedm kamenů tvořilo podkovu obepínající nízký kamenný oltář, ve kterém se hořící obloha odrážela jako v zrcadle. Donaughovi to vždycky připomínalo šperk chráněný v láskyplném bezpečí přivřené dlaně.

Sesednul z koně. Tanec kamenů ho přitahoval. Ani nevnímal, že vedle něj stojí Kian s Tiernynem. Zapadající slunce ostře vykreslilo velebné obrysy Tance a zdůraznilo věčnou a nezměrnou moc a sílu

tohoto místa. Ta síla mu proudila celým tělem a rozechvívala ho jako strunu harfy. Hudba a magie, ta nejvnitřnější duše Tance, s ním souzněly a zrychlovaly mu tep.

Už to bylo více než dva roky, co zde stál naposledy. Té noci v něj Rhianna, Paní Vzduchu, vložila svůj dar silné magie. Té noci hvězdy letěly oblohou jako říční voda a vzduch zvonil jako křišťál. Přišla k němu po trávě pokryté jíním, vlasy stříbřité jako paprsky měsíce kolem ní splývaly v mlžném závoji. V rukou nesla mlhavou kouli, zářící jako broušený drahokam. Když mu ji vložila do rukou, rozplynula se koule jako dým. Ta mlha ovíjela jeho tělo, prostupovala mu kůží do svalů, do nervů a do šlach, až se stala jeho součástí. Zněla v jeho cévách jako hudba, tepala údery jeho srdce a rytmem jeho dechu.

Ta aureola moci Tanec obklopovala stále. Zněla svou vlastní písní a stékala mu po kůži jako letní vánek, který čeří lán zralého obilí.

„Já toto místo nemám rád," zamumlal Tiernyn. „Je to tu samé čáry. Naskakuje mi z toho husí kůže."

Kian pozoroval Tanec a přes tvář mu přelétl náznak úsměvu. „Souhlasím," řekl.

Obloha za Tancem pohasínala. Vztyčené menhiry se černě rýsovaly na pozadí zlátnoucího nebe. Vnitřek podkovy se pokrýval stíny, které se pomalu prodlužovaly k vnějšímu prstenci, až nakonec v sílícím soumraku zářil už jen vršek kamenných klobouků. Donaughovi se zdálo, že uvnitř podkovy se něco pohnulo. Podíval se na svého otce a náhle si uvědomil, že Kian se dívá na něco nebo někoho u lesklého kamenného oltáře. A bylo naprosto zřetelné, že Tiernyn vidí jen prázdný kruh. Když se Donaugh podíval zpátky, nebylo tam už nic.

„Kdo to byl?" zašeptal Donaugh. Bál se promluvit nahlas.

Kian potřásl hlavou. „Nevím," řekl klidně. „Po léta jsem míval sny o Strážci v podobném Tanci kamenů, jako je tento. Ale ten můj stál na kopci." Širokým gestem ukázal na Tanec a planinu. „Ne na rovné pláni jako tady. Říkal jsem mu prostě Strážce na kopci."

Tiernyn se na něj zkoumavě podíval. „To bylo ještě předtím, než jsi potkal matku?" zeptal se. „Když jsi byl na pevnině a dělal jsi strážce obchodních výprav?"

Kian se usmál. „Ano," řekl. „Tehdy jsem magii nenáviděl celým svým srdcem."

„Ale ty máš magii," řekl Donaugh.

„Jo, to mám. Ale to jsem tehdy nevěděl." Tiše se rozesmál. „Vaše matka se se mnou značně natrápila. Aspoň to tak vypadalo."

Tiernyn se zazubil. „To matka opravdu umí."

Donaugh se podíval zpátky na Tanec. „Proč jsme tady?"

Kian se s pohledem upřeným na Tanec nadlouho odmlčel. Nakonec řekl: „Protože musím vědět, jestli ta magie měla pravdu – jestli mé sny byly pravdivé."

„My – Tiernyn a já – máme jít zase dovnitř?"

„Ano." Tiernyn se viditelně otřásl. „To snad ne," řekl. „Otče, už posledně to bylo dost zlé."

Kian k němu obrátil svůj pohled. „Co si z toho pamatuješ?"

Tiernyn potřásl hlavou. „Nic moc. Jen nějaký tajemný pocit, že mne někdo pozoruje, a už ten pocit mi nahánět hrůzu. Podivné sny o lidech, kteří kolem mne chodí a říkají něco, čemu nerozumím. A ten pár dýk vedle mne, když jsem se probral."

„Ty kdysi patřily muži, který mne přijal za svého," řekl Kian. „Cullinu dav Medroch. Domníval se, že by měly patřit tobě."

Tiernyn se zachmuřil v náhlém podezření. „To ty jsi je položil vedle mne?"

Kianovi zaškubal v koutku úst náznak úsměvu. „Ne. Položil jsem je na kamenný oltář krátce poté, co jste se narodili. A udělal jsem to za bílého dne." Z oblohy zmizely poslední záblesky světla, jen na západě zůstala světle modrá záře. „Je čas jít dovnitř. Počkám na vás tady."

Tiernyn těžce polknul. „Ty s námi dovnitř nepůjdeš?"

Kian zavrtěl hlavou. „Dneska se mne to netýká," řekl. „Pro mne tam uvnitř dnes místo není. Zůstanu tady. U koní."

Donaugh srovnal krok s Tiernynem. Zdálo se, že k branám vnějšího prstence je nekonečně daleko. Vnímal svěží vůni mladé jarní trávy, která se kolem nich vznášela ve voňavých obláčcích, jak jejich nohy drtily svěží stébla. Na okraji planiny povíval mírný vánek a čechral jim vlasy. Trávou proběhlo něco malého, vyrušeno jejich kroky. Ticho rozbily mocné údery křídel opožděného sokola klouzajícího soumrakem, který jim majestátně přeletěl nad hlavou.

Dorazili k Tanci společně, bok po boku. Tiernyn se zastavil mezi dvěma menhiry a upřel zrak na těžký kamenný klobouk nad svou hlavou. V posvátné úctě potřásl hlavou.

„Ten kámen tam určitě nepoložila lidská ruka," řekl.

Donaugh vzhlédl. „Byly přitesány a opracovány lidskýma rukama," řekl. „A vztyčeny lidmi a hudbou a magií."

„Magie." Tiernyn se opět otřásl. „Já nemám nic proti nějakým prostým čarám a kouzlům, která se běžně používají třeba v domácnosti. Ale toto přespříliš zavání bohy a bohyněmi. Raději bych se od toho držel dál."

„Ctíš je?"

„Jo," řekl Tiernyn. „Ctím je, ale nerad s nimi spím." Rázně vypjal hruď a narovnal se. „Ale když musíme, tak musíme." Vkročil do kruhu.

Pomalu vycházel úplněk. Tanec kamenů se proměnil na tajemné místo ostrých černých stínů a bledých stříbrných skvrn. Donaugh seděl se zkříženýma nohama, zády se opíral o dosud vyhřátý lesklý černý kamenný oltář, pozoroval měsíc stoupající za hřebenem Mrakonoše na černou oblohu plnou hvězd a záviděl mu jeho klid. Pomalu ho zaplavila zasněná netečnost. Uvědomoval si už jen tichý Tiernynův dech vedle sebe. Jeho dvojče sedělo s nohama nataženýma před sebou, předloktí opřená o kolena. Už po dlouhou dobu ani jeden z nich nepromluvil. Donaugh netušil, jak dlouho tady tak seděli, ale v tichu, které se rozhostilo kolem nich, nebylo cítit žádné napětí.

Měsíc kreslil na sedm sloupů vnitřní podkovy prapodivné obrazce ze světla a stínů. Donaugh si je prohlížel se vzrůstající zvědavostí. Jak to, že si těch hlubokých vrypů v kamenech nikdy dříve nevšiml? Vypadalo to, jako by z kamenů vystupovaly postavy mužů a žen. Objevovaly se v nich jako živé.

Sledoval to se stoupajícím zájmem a najednou si uvědomil, že to *jsou* muži a ženy. Stáli klidně, dosud ještě jako kameny, jako by uvolněně odpočívali v noci zaplavené chvějivým měsíčním světlem. A pomalu je jednoho po druhém rozpoznával.

Byli tam všichni. Rhianna, Paní Vzduchu, se svými dlouhými vlasy, jakoby utkanými z měsíčních paprsků, které jí splývaly kolem těla jako závoj. Cernos, Pán Hvozdu, s velkolepým parožím, které mu vyrůstalo z čela. Adriel, Paní Vod, se svým kouzelným džbánem. Gerieg, Pán Útesů, se svým mocným kladivem, které sráželo vrcholky hor, otřásalo zemí a shazovalo z útesů laviny kamenů. Beodun, Pán Ohňů, s loučí dobrodějného ohně v jedné ruce a s ohnivým bleskem ničivého požáru v druhé. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem tváře jako stepní tráva ve větru. A *darlai*, duše Země, Matka Všeho, s úsměvem plným soucitu a něhy.

Čekali ve vlídném, přátelském tichu. Donaugh byl poněkud překvapen, že nepociťuje žádný strach ani překvapení. Ale tenkrát, když mu bylo šestnáct, ho Rhianna, Paní Vzduchu, vzala pod svou ochranu. I teď si uvědomoval její blízkost a teplo, které z ní vyzařovalo. Chránila ho.

Ticho narušilo něco téměř nepostřehnutelného, jakýsi zvuk těsně pod hranicí slyšitelnosti. Na stříbřitou trávu dopadl nový stín. Patřil vysoké postavě muže, orámované kamennou bránou. Muž se pohyboval stejně tiše jako jeho stín. Přešel do druhého kruhu mezi menhiry překryté kamennými klobouky a tam se na chvíli zastavil. Než se ztuhlý Tiernyn postavil na nohy, vkročil muž mezi kameny třetího kruhu a zamířil k oltáři. Donaugh vstával mnohem pomaleji, ale zíral na něj stejně vyjeveně jako Tiernyn.

Muž měl na sobě dlouhé roucho, v měsíčním světle bílé, přepásané čímsi, co se třpytilo jako zlato. Tvář rámovaly vlasy a vousy stříbrné jako paprsky měsíce, měl ostře řezané rysy a oči mu stínilo stříbřité obočí. V rukou nesl cosi úzkého a dlouhého, co na jednom konci zářilo žhavými záblesky a odráželo světlo hvězd.

Rozvážným krokem přešel k oltáři. Pod jeho nohama se neohnulo ani stébélko trávy. Působil dojmem nesmírného stáří a moudrosti, ale pohyboval se s pružností a půvabem mládí.

Donaughovy svaly se křečovitě napjaly. Strážce na kopci. Toto byl ten muž, který kdysi dávno hovořil s Kianem v jeho snech. Ale cožpak já teď sním, ptal se s úžasem. A má snad Tiernyn stejný sen jako já?

Muž zahalený v rouchu se otočil čelem k Tiernynovi. Stál u něj tak blízko, že by mu stačilo natáhnout ruku a dotknout se ho.

„Tiernyne Prvorozený,“ pronesl hlasem tichým jako šumění vánku v rákosí.

„Ano, pane?“ Tiernynovi vyschlo v ústech a jeho hlas zazněl chraptivě a drsně.

Bílé zvlněné vousy se zachvěly úsměvem. „Nazývají mne Myrddinem a jsem strážcem tohoto místa. Mám pro tebe dar, Tiernyne ap Kian.“

„Já žádné dary nepotřebuji, pane,“ řekl Tiernyn.

„Tento potřebuješ.“ Myrddin postoupil dopředu a zvedl před sebe podlouhlý vak. „Pozvedni ruce, Tiernyne Prvorozený. Přijmi meč Kováře Wyfydda.“

Tiernyn pozvedl ruce a Myrddin mu do natažených rukou vložil vak. Meč v kožené pochvě. Jílec, potažený odřenou kůží, byl až na broušený křišťál na hrušce bez ozdob.

„Vytáhni ten meč,“ řekl Myrddin.

Tiernyn uchopil levou rukou pochvu a pravou vytáhl meč. Podél čepele se rozzářily runy, odrážející střípky světla jako broušené plošky drahokamu.

„Dokážeš ty runy přečíst?“ zeptal se Myrddin.

Tiernyn zvedl čepel blíž k očím. Upustil pochvu a naklonil se, aby mohl sledovat vyryté obrazce. „Pozvedni Sílu Celi,“ zašeptal.

Myrddin otočil Tiernynovi čepel v rukou. „A tyto?“

Tiernyn si prohlížel vyryté runy, vraštil čelo a nakonec potřásl hlavou. „Ne,“ řekl nakonec. „Tyhle přečíst nedokážu.“

Myrddin se usmál. „Až přijde čas, budeš umět přečíst i tyto,“ řekl. „Znáš její jméno?“

„To je Runová čepel, kterou nesl můj otec, když poprvé přišel do Skai,“ řekl Tiernyn. „Slyšel jsem, že se jí říká Královůrce.“

„Ano, je to Královůrce. Tvůj otec ji nesl, dokud mu nebylo sděleno, že přišel čas, kdy ji má odložit. Pak ji předal mně, abych ji opatroval. Řekne ti sama, až nastane čas, abys ji předal dál.“ Obrátil se na Donaugha. „Já pro tebe žádný meč nemám, Donaughu Druhorozený, ale věřím, že ty si svůj dar najdeš sám.“

„Kdybych chtěl víc než čepel, kterou nosím nyní,“ řekl Donaugh, „věřím, že to ke mně přijde.“

„Přijde.“ Matná postava ustoupila dozadu do stínů a zmizela.

Tiernyn podržel meč vysoko zdvižený do světla měsíce a hvězd a Donaugh zažíval ten nejprapodivnější pocit splynutí se svým

dvojčetem, jaký kdy s Tiernynem cítil. Donaughova hruď se zachvěla Tiernynovou úctou, Donaugh najednou uviděl meč Tiernynovýma očima a ve svých vlastních dlaních cítil vystouplé švy na kůži, kterou byl jílec potažen.

Meč v Tiernynových rukou se pomalu rozeznával. Zpočátku mírně a jemně, a pak rychleji a silněji, až by nakonec mohl Donaugh přísahat, že je živý. Uvědomil si vysoký, čistý, sladký tón znějící ve vzduchu kolem něj jako tón harfy v té nejvyšší poloze. Ve stejný okamžik se čepel rozechvěla a vzplanula. Rozhořívala se stejně jako hudba, nejdříve jemně a mírně, a pak stále prudčeji. Tiernynovy ruce na jílci se třásly, chvění přecházelo z meče na něj a celé tělo se zachvívalo jako vzduch těsně před úderem blesku. Ale byl to Donaugh, koho mrazilo, až mu naskočila husí kůže.

Ten tón nabýval na síle a prudkosti a rozezněl se v kruhu Tance ostře a jasně jako úlomky křišťálu. V tom tónu zněl nádech triumfálního vítězství s jemnými odstíny rodící se moci. Jak nabýval tón na prudkosti a síle, tak sílila i zář čepele. Prudce a rychle se měnila z červené na oranžovou, pak přes žlutou až se rozžhavila doběla a rozhořela se jasem soupeřícím se sluncem, příliš silným, než aby to lidský zrak snesl. Kolem v divokém reji vířily a tančily všechny barvy duhy a halily přízračné obrysy vztyčených kamenů do plamenů třpytivých barev. Vzduchem se nesl radostný chór zvonkohry. Donaugh měl naprosto zřetelný dojem něčeho, co se probouzí a protahuje po dlouhém spánku.

Runy planuly jasně a čistě, odrážely stříbřitý oheň zpět k měsíci, slova plynula po celé délce čepele jako tekutý oheň, ožila svým vlastním životem a bodala je do očí svým nesnesitelným leskem.

Obklopen třpytícím se kruhem světla a barev, rozepjal Tiernyn široce paže, divoce zatočil mečem kolem vnitřní podkovy kamenů a vykřikl ke hvězdám svou pýchu, vítězství i strach.

Tiernyn stál jako přikovaný a zíral na meč, který svíral v rukou. Donaugha nepatrně bodlo u srdce závistí. I kdyby si Tiernyn zatím nebyl vědom toho, co tento dar meče znamená, Donaugh to věděl. A zoufale toužil vědět, jestli ho Celi potřebuje také tolik, jako potřebuje Tiernyna.

Za sebou uslyšel tichý ženský smích a polekaně se otočil. Vystoupila ze svého místa uprostřed podkovy, vysoká, vznešená a půvabná, ale očividně už dávno ne mladá. Tmavé vlasy protkávané stříbrem jí spadaly dolů přes ramena a vroubily tvář spíše laskavou než krásnou. Vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře a Donaughovo srdce se naplnilo klidem a mírem.

„Proč dychtíš po cizím údělu, Donaghu Druhorozený?“ zeptala se rozmarně. „Toužíš po slávě a věhlasu?“

Donaugh cítil, jak mu tváře zaplavuje ruměnec. „Ne, Paní,“ řekl. „Já vím, komu patří sláva. Vždycky mi to bylo známo.“

„Pravda, vždycky jsi to věděl. Víš, kdo jsem?“

„Jsi Matka Všeho,“ řekl. „*Darlai* země.“

Usmála se. „Jsem živou duší Celi, Donaughu Druhorozený,“ řekla. „Jsem Celi sama a můj dar tobě není hmatatelný jako dar, který dostal tvůj bratr. Ty jsi nyní můj a můj dar tě bude stále provázet. Slyšíš píseň meče, Donaughu Druhorozený?“

Donaugh ji slyšel jasně. Ten vysoký, čistý tón, který zněl jako souzvuk flétny, harfy a zvonků společně hrajících do noci. Myslel si, že je to magie Tance, ale ten tón byl příliš divoký, příliš bojovný, než aby byl hlasem jemné tyaddské magie, vlastní kamennému kruhu.

„Slyšíš ji?“

„Ano, Paní. Slyším ji jasně.“

„Ten meč v Tiernynově ruce zpívá, Donaughu Druhorozený, ale jeho píseň slyšíš jenom ty. Musíš stát u svého bratra jako stráž, jako ten, kdo vykládá, co tento meč sděluje.“

„Já? Ale já k tomu nemám dostatek moudrosti, Paní…“

„Moudrost ti já darovat nemohu, mé dítě. Ale ty sám poznáš cestu, po které se Tiernyn se svým mečem musí ubírat. Pátrej ve své duši a dojdeš poznání.“ Ještě jednou se dotkla jeho tváře a z jejích prstů pronikla Donaughovi do kůže palčivá bolest. „Neměj žádné obavy, mé dítě. Ty jsi zapotřebí stejně tolik, jako tvůj bratr. To ti slibuji. Ale štěstí ti slíbit nemohu.“

„Budu-li moci sloužit, budu spokojen.“

„Spokojenosti nakonec dosáhneš, dítě. A tvůj syn bude předkem králů.“

„Můj syn, Paní? To určitě ne. Tiernynův syn…“

„Tři syny budeš mít, Donaughu Druhorozený. Jeden syn bude tvým úhlavním nepřítelem. Jeden tvým věrným spojencem. A z jednoho povstane královský rod, který přetrvá až do dob, kdy se tyto kameny rozpadnou v prach.“

Ustoupila dozadu. Donaugh zavrávoral dopředu a vztáhl k ní ruce. „Paní…“

Ale kolem něj už byly jen velebné mlčenlivé kameny, vztyčené ve svěžím koberci jarní trávy. I měsíc už zašel a na východě se objevil první bledý náznak úsvitu.

„Viděl jsi ho, Donaughu?“ Tiernynův udýchaný šepot se v mlčenlivém kruhu hlasitě rozléhal. „Viděl jsi ho?“

Donaugh sebou trhnul, obrátil se a uklouzl na trávě zvlhlé rosou. Tiernyn stál, zářící meč držel před sebou, rty měl dychtivě pootevřené a oči mu svítily.

„Toto je Královůrce,“ řekl s nádechem posvátné úcty v hlase. „Toto je Královůrce, ten meč, který otec přinesl domů na Celi. Viděl jsi ho?“

„Myrddina?“ zeptal se Donaugh. „Ano, viděl jsem ho. Ten meč byl ukut pro tebe. Bude ti sloužit tak dlouho, jak dlouho budeš ty sloužit jemu.“

„Královůrce,“ opakoval Tiernyn. „U všech sedmi bohů a bohyň, Donaughu, chápeš vůbec, co to znamená?“

Donaugh se pousmál. „Nikdo to nechápe lépe než já,“ povzdechl si. „Podívej – svítá. Otec už na nás bude čekat.“

„On věděl, co se stane, že?“

Donaugh se rozhlédl kolem po mlčenlivých menhirech. „Myslím si, že v to doufal,“ řekl.

Tiernyn uctivě zasunul třpytící se čepel do pochvy. Sundal si ze zad svou starou pochvu, dal ji podržet Donaughovi, a na její místo si připjal Královůrce. Pak si od Donaugha vzal starý meč i s pochvou, položil ho opatrně doprostřed kamenného oltáře, a potom se otočil a kráčel mezi kameny pryč. Donaugh se poklonou směrovanou k oltáři rozloučil a následoval své dvojče.

Když se ohlédl, uviděl jen prázdný oltář, lesknoucí se v paprscích ranního slunce. Tiernynův meč zmizel.

Ve světle úsvitu pohlédl Tiernyn na Donaugha a zamračil se. „Copak se ti to udělalo na tváři?“ zeptal se.

„Spálil ses?“

Donaugh zvednul ruku k obličeji. Pod lícní kostí měl puchýř velikosti bříška palce. Nejspíš mu po něm zůstane jizva.

„Spálil jsem se od žáru tvé slávy,“ řekl. A pak, když viděl, jak na něj Tiernyn nechápavě zírá, se usmál a potřásl hlavou. „Nic to není.“

V předvečer Beltane byl Dun Eidon k prasknutí plný pánů, kteří se sjeli ze vzdálených krajů i se svými rodinami a družinami. Kolem vesnice se utábořili lidé ze všech koutů země, kteří přijeli na dvojitou oslavu. V křídle pro hosty se ubytovali vyslanci panovnických domů Wenyddu, Dorianu, Mercie a Briganu. Po chodbách pobíhalo služebnictvo a v posledních minutách příprav plnilo ty či ony požadavky. Celý palác hučel radostným povykem a zmatkem.

Vysoko na úbočí hory nad svatyní bylo na pasece v dubovém háji připraveno dřevo na Oheň Beltane. Údolí se před zapálením Ohně zachvívalo vzrušením. Lidé se připravovali oslavit tu jedinou noc v roce, kdy se dualita rozdělí na svou mužskou a ženskou podstatu, a spojí se jako muž a žena, aby zajistila úrodnost polí a lesů a plodnost stád a moří. Tu noc, kdy je každá žena bohyní a každý muž bohem.

A další oslava, ráno, kdy bude Keylan ap Kian prohlášen princem ze Skai, slibovala velkolepou podívanou. Ve Skai se neslavil nástup nového prince už přes šedesát let. Od té doby, co získal právo nosit čelenku a náhrdelník Kyffen. Lid Skai byl pevně rozhodnut udělat ty nejpozoruhodnější oslavy – oslavy, na které se bude dlouho vzpomínat.

Donaugh se proplétal davem obklopujícím svatyni a rozhlížel se, jestli někde neuvidí Tiernyna. Za celý svůj život nepamatoval, že by se na procesí Beltane sešlo tolik lidí. Ovzduší bylo napjaté vzrušenými předtuchami a to napětí se zdálo být takřka hmatatelné, jako mlha mezi duby. I závěsy břečťanu, ovíjející dvanáct vzrostlých dubů, se zdály chvět vzrušením. Jedenáct dudáků už

zaujalo svá místa na začátku stezky vedoucí k mýtině na úbočí hory a čekalo, až procesí začne. Vedle nich stál Kian s Kerri, obklopeni davem, ve kterém se dala těžko rozeznat šlechta od prostých lidí. Této noci nebylo mezi lidem Skai rozdílů v postavení. U Ohně Beltane mohla princezna nabídnout medovinu stájníkovi a děvče z kuchyně lordu.

Donaugh se zastavil a rozhlédl se. V davu nebylo po Tiernynovi ani stopy. A procesí mělo začít už brzy. Jestli nenajde Tiernyna před zahájením, bude muset čekat až na oslavy u Ohně, a pak už může být příliš pozdě.

Po cestě z vesnice se blížili poslední vesničané. Donaugh mezi nimi uviděl Keylana a Torey. Keylan vypadal neklidně a Torey měla výraz vzrušeného očekávání. Ale kde byl Tiernyn?

Donaugh ho konečně zahlédl, osaměle stojícího u vzdáleného sloupu svatyně. Prodral se davem, popadl ho za loket a zatáhl ho za svatyni, do koutku skrytého před vřavou davu.

„Přeskočilo ti?“ vyjel na něj bez okolků.

Tiernyn se vykroutil z jeho sevření. „O čem to mluvíš?“

„Moc dobře víš, o čem mluvím. Sto dvacet mužů, které odtud chceš zítra ráno odvést. O tom mluvím.“

„Sto dvacet…?“

Donaugh ho ostře přerušil. „Zbláznil ses?“

Tiernyn si zachmuřeně třel loket. „Ti všichni chtějí jít s námi,“ řekl. „Všichni se přihlásili dobrovolně.“

Donaugh si prohrábl rukou vlasy. „O tom nepochybuji,“ odsekl. Drsně se uchechtnul. „Mohl bys přesvědčit i vrabce, aby si sedl kočce za ucho, kdybys mu vnukl svou myšlenku. Ale Keylan ti slíbil padesát mužů, ne sto dvacet.“

„Oni chtějí jít,“ opakoval Tiernyn. „Oni chtějí vyrazit do boje se Saesnesany. Mají dost toho, jak je Celi roztříštěná a neschopná je zastavit.“

„Keylan ti slíbil zbraně a všechno ostatní potřebné pro padesát mužů. Co si u všech všudy myslíš, že udělá, když zjistí, žes mu odešel se sto dvaceti z jeho nejlepších mužů? To je skoro polovina jeho armády! Co si myslíš, že udělá? Požehná ti a pošle víc zásob a zbraní? A koní?“

„Oni chtějí jít,“ trval Tiernyn na svém.

„Mezku,“ zasyčel Donaugh. „Oba jste mezci. Neústupní jako skála. Ani teď…“

„Chtějí jít se mnou,“ opakoval Tiernyn. „Nenutil jsem je.“

„Tiernyne, pro všechno na světě i v podsvětí…“

„A co se ode mne čekalo?“ Tiernyn vztekle nakopl oblázek. „Čekalo se, že řeknu více než polovině z nich, že je nepotřebuju?“

„Ano. To je přesně to, co se od tebe čekalo.“

„Jak mám říci sedmdesáti mužům, že jim není dovoleno vstoupil do služeb Celi?“

Donaugh praštil pěstí do sloupu tak tvrdě, až mu klouby na ruce zmodraly.

„U Cernova paroží, Tiernyne,“ řekl tiše, „já jsem věděl, že jsi tvrdohlavý a umíněný. Ale nevěděl jsem, že jsi stejně tak hloupý.“

Tiernyn se na něj rozzuřeně obrátil „Neodvažuj se nazývat mě hlupákem,“ vyjel na něj výhrůžně.

„A kdo ti ukáže tvou hloupost lépe než já?“ odsekl Donaugh. „Tiernyne, ty neseš Královtvůrce. Budeš Výsostným králem Celi. Ale jenom dokud budeš sloužit tomu meči a Celi věrně a poctivě.“

Tiernyn na něj zůstal zírat. Na okamžik před ním stál s ústy dokořán, pak je zavřel, těžce polknul a pevně semknul rty. „Výsostným králem?“ opakoval. „Já?“

Donaugh podrážděně zaskřípal zuby a odfrknul si. „A co sis vlastně myslel? Proč by ti jinak Myrddin ten meč dával?“

„Myslel jsem si, že proto, abych sjednotil celou Celi proti Saesnesanům. Tak to přece ta legenda říká …“

„Jo, to taky,“ přerušil ho netrpělivě Donaugh. „Ale jak si myslíš, že toho dosáhneš? Za kým muži půjdou? Za mladším bratrem prince? Nebo za králem?“

„Ale Výsostný král. Jsi si jistý?“

„Tak jistý, jak jen si mohu být, aniž zrovna teď vidím korunu na tvé hlavě. Podívej…“

Natáhl ruku, sevřel vlákno moci procházející zemí za ním a nechal magii pomalu tvořit. Cítil světlo a vzduch jako víno, které perlí ve sklenici. V jeho krvi zněla hudba a jiskřila v jeho nervech. Jejich stíny se na zdi svatyně za Tiernynem chvěly a mihotaly jako voda, která omývá holou skálu útesu. Stíny se přelily do obrazu muže s korunou, stojícího vzpřímeně jako jeden z dvanácti posvátných dubů, s mečem ve zvednuté ruce, s mečem zářícím

třpytem, který osvětloval stromy. Ale tam, kde stál Donaugh, tam nebylo nic, jen chabý náznak kouře či mlhy v měsíčním světle.

„Tam," zašeptal Donaugh. Jeho hlas zněl drsně a chraptivě. „Vidíš?"

Stín krále byl ostrý a jasný jako písmo napsané na pergamen. Tiernyn beze slova přikývl.

„To je tvůj osud," řekl Donaugh. „Ale nenaplní se, jestli mi teď nebudeš naslouchat. Jak chceš přesvědčit všechny prince a vévody na Celi, aby ti důvěřovali a podpořili tvou myšlenku muži a zásobami a zbraněmi, když zjistí, že se svým bratrem nehraješ poctivou hru? Uvěří ti, když princ ze Skai řekne, žes ho zradil?"

Tiernyn už málem začal něco říkat, ale pak místo slov jenom dlouze vydechl. Donaugh pustil vlákno moci. Magie se zachvěla a obratem zmizela. Stíny se rozplynuly a odlétly pryč jako mlha rozvátá vánkem a zůstala po nich jen vzpomínka. Za nimi zazněly první nesmělé tóny dud; to dudáci zkoušeli své nástroje. Donaugh se ohlédl přes rameno a pak se podíval opět na Tiernyna.

„Vyber si padesát mužů," řekl. „Jenom padesát. A neodcházej, dokud nebude Keylan uveden do svého nového postavení. Nikdy by ti nezapomněl, kdybys ho obral o sto dvacet nejlepších mužů. A ty to víš. A kdybys zmizel před skončením obřadu, trvalo by mu zatraceně dlouho, než by na tu urážku zapomněl." Od vchodu do svatyně scházeli dolů po schodech čtyři lidé, dva muži a dvě ženy, a snášeli dolů na čtyřech zdobených vyřezávaných žerdích zelený hedvábný baldachýn. Pod širokým schodištěm se zastavili a vyčkávali, až budou dudáci připraveni. Dolů po schodech ruku v ruce lehce seběhli mladý muž a žena, kteří byli vybráni, aby představovali boha a bohyni, a zaujali své místo pod vyšívaným zeleným hedvábným baldachýnem. Slunce kleslo pod obzor a v tu chvíli se ozvalo první zamečení dud. Světlonoši pádili na svá místa, aby provázeli boha a bohyni na mýtinu v dubovém háji. Za dudáky už se řadil lid Skai a všude se divoce míhaly plameny pochodní. Procesí se pohnulo a davem proběhlo vzrušené šeptání a tichý smích.

„Měli bychom raději už jít," řekl Tiernyn.

Donaugh ho chytil za paži. „Nejdřív chci tvůj slib," řekl.

Tiernynovy oči se střetly s Donaughovými. „Budu Výsostným králem?" zeptal se tiše.

„Slibuju ti to. Výsostným králem celé Celi.“

„Ale jenom, když udělám, co říkáš.“

„Ne. Jenom když budeš hrát s mečem poctivou hru.“

„Mluvíš za ten meč.“

„V určitém smyslu ano. Slibuješ?“

Tiernyn se zatrpkle usmál. „Zdá se, že nemám na vybranou,“ poznamenal. „Slibuju.“

„Padesát mužů.“

„Jo. Padesát mužů.“

Donaugh přikývl. „Výborně.“ Rozesmál se. „Měli bychom si pospíšit. Je to první Beltane Ylany i Torey. Ylana by ti nikdy neodpustila, že jsi zapomněl a přišel pozdě.“

5

Když Donaugh zlehka kráčel ztichlými opuštěnými chodbami paláce ke Keylanově komnatě, byla už tma. Nepřekvapilo ho, že našel Keylana bdícího a napůl oblečeného, jak stojí u okna. Když vstoupil, Keylan na něj jen tiše kývl a ukázal na truhlici u postele, kde ležela Zhouba. Donaugh rozepjal přezku a vytáhl meč z pochvy. V bledé záři zapadajícího měsíce se runy na čepeli jemně třpytily. První meč Skai. Otřásl se, když pomyslel na povinnost, kterou by měl splnit, pokud *darlai* projeví svůj nesouhlas. Měl by vůbec odvahu svého bratra zabít, stejně jako pradávný Nemedd, když byl vyzván, aby zabil Llewena? Přejel prsty po hluboko vyrytých runách.

„*Odvaha umírá se ctí,*“ citoval Keylan. Hlas se mu chvěl napětím.

Donaugh se opět otřásl. „K tomu určitě nedojde,“ řekl. „Zhouba už tě uznala. Jak by ti mohla *darlai* něco vytknout?“

„U všech bohů a bohyň, kdo to může vědět?“ Keylan se uchechtl. V tom krátkém zasmání nebylo ani stopy po veselí. „Rád bych věděl, co by se stalo, kdyby Lameth a Shena vstoupili do dveří a zeptali se mne, jestli už jsem připraven, a já bych zaječel Ne! a přibouchl jim dveře před nosem.“

Představa omráčeného velekněze a velekněžky byla už na Donaugha moc. Ještě chvíli se dusil, a pak už tomu nedokázal

zabránit a vybuchl smíchy. Posadil se na postel a snažil se uklidnit. „Neměli bychom to brát na tak lehkou váhu," řekl. Nicméně mu to nepomohlo. Nedokázal se přestat chechtat.

„Na lehkou váhu?" opakoval Keylan. „Já jsem smrtelně vážný!" Pak se vesele usmál. „Skoro."

Někdo jemně zaklepal na dveře a Keylan šel otevřít. Donaughovi se konečně podařilo smích potlačit. Těžko by to mohl být sluha – před obřadem ve svatyni Keylanovi nikdo nesloužil. Tento prastarý zvyk vyjadřoval poddanství prince své zemi a jejímu lidu.

Na chodbě vedle sebe stáli Lameth a Shena, svázáni k sobě kotníky, boky a hrudí. Byli oblečeni v jednom společném rouchu, které Lamethovi umožňovalo používat pravou ruku a Sheně levou. Vypadali jako směšná zavalitá dvouhlavá bytost z jiného světa. Společně představovali oba aspekty duality – i muže, i ženu.

Lameth nesl přes ruku hnědé, hrubě tkané vlněné roucho, Shena nesla konopný provaz, který měl posloužit namísto pásu. Keylan jim otevřel dveře dokořán a Lameth se Shenou společně vstoupili do komnaty. Donaugh vstal z postele a zvedl před sebou Zhoubu jako vlajkovou žerď.

„Donaughu ap Kian," pronesli Lameth a Shena jednohlasně. „Jsi připraven převzít povinnost Prvního meče Skai, která dnes bude vložena na tvá bedra?"

Donaugh se podíval na Keylana. Ten přikývl. „Jsem," odpověděl.

Lameth a Shena se obrátili ke Keylanovi. „A ty, Keylane ap Kian, synu panovnického domu Skai, jsi připraven převzít břemeno služby Skai ve znamení duality a všech sedmi bohů a bohyň?"

Donaugh se nedokázal na Keylana ani podívat. Měl strach, že se neudrží a opět vybuchne smíchy. Uslyšel, jak Keylan zhluboka nabral dech.

„Jsem připraven," prohlásil Keylan.

Lameth mu obřadně podal hnědé roucho a Shena mu podala konopný provaz. „Pak se tedy obleč a pojď s námi."

Keylan si přetáhl roucho přes hlavu a přepásal se. Ruce vsunul do rukávů a sklonil hlavu. „Veďte mne," pravil a vykročil za Lamethem a Shenou. Když míjel Donaugha, zašeptal: „Proklatě nepříjemná záležitost. Škrábe mě to."

Donaugh si pomyslel, že to je dnes to poslední, co by Keylanovi mohlo vadit. S mečem v rukou vyšel za ním. Svíral meč tak křečovitě, až mu na rukou naběhly žíly.

Za hřebenem hor už se objevily první bledé známky úsvitu. Lameth a Shena vedli Keylana a Donaugha ven z paláce a dál nahoru po cestě k Tanci kamenů nad svatyní. Keylan kráčel s hlavou skloněnou, téměř poslepu, a několikrát sebou viditelně škubnul, když se mu do bosé nohy zaryl ostrý kamínek.

Před Tancem se Lameth a Shena zastavili. Ustoupili stranou a hlavou pokynuli Donaughovi, ať vejde dovnitř.

Donaugh prošel do středu vztyčených mlčenlivých kamenů a pozvedl Zhoubu před sebe.

„*Darlai* Skai, veď mne v této mé povinnosti," řekl tiše. „Jako První meč Skai tě naléhavě žádám o přízeň pro Keylana ap Kian, ale odepřeš-li mu ji, žádám tě o sílu splnit tu těžkou povinnost, která na mne byla vložena." Hluboce se kameni *darlai* uklonil, a pak se otočil ke vstupu do kruhu.

Keylan se napřímil, zvedl hlavu, ruce spustil podél boků a se sevřenými pěstmi rázně vstoupil dovnitř. Věděl, co se od něj očekává. Postup tohoto dne si opakoval po nocích už čtrnáct dní. Pomalu přešel do středu a tam se zvolna otáčel a přitom se jednomu každému vztyčenému kameni ukláněl. Kámen, který představoval *darlai*, pozdravil jako poslední. Donaugh se tiše přesunul ze svého místa a postavil se za něj.

Keylan udělal krok dopředu, poklekl na jedno koleno před kamenem představujícím Rhiannu, Paní Vzduchu a ve zdvořilé prosbě pozvedl obě ruce otevřenými dlaněmi nahoru.

„Rhianno, Paní Vzduchu, pomáhej mi od tohoto dne dokud nebudou mé dny sečteny a podrženy Tím, kdo sčítá na Pergamenu. Ať je dech mého bytí zasvěcen službám Skai a jejímu lidu, službám tobě a všem sedmi bohům a bohyním, a dualitě, která se vznáší nade vším." Lehl si na břicho, natáhl ruce a dotkl se paty kamene.

Mezi kamenem a špičkami Keylanových prstů proběhlo cosi třpytivého. Donaugh si ani neuvědomil, jak je rozrušen, dokud z něj nespadlo napětí, když si uvědomil, co to třpytivé mihotání znamená. Na Keylanově tváři prokmitlo krátké překvapení, a pak se na ní rozhostil klid a mír.

Keylan vstal a hluboce se kameni poklonil. Postoupil o krok stranou a poklekl před kamenem představujícím Beoduna, Pána Ohňů.

„Beodune, Pane dobrodějného Ohně krbu a ničivého Ohně blesku, pomáhej mi od tohoto dne dokud nebudou mé dny sečteny a podrženy Tím, kdo sčítá na Pergamenu. Ať je oheň mé duše zasvěcen službám Skai a jejímu lidu, službám tobě a všem sedmi bohům a bohyním, a dualitě, která se vznáší nade vším.“ A opět, když natáhl ruce, aby se dotkl paty kamenného sloupu, proběhlo od kamene do Keylanových prstů stejné třpytivé mihotání.

Kámen po kameni postupoval Keylan dál a zasvětil skálu své duše Geriegovi, Pánu útesů, úrodnou prsť svého srdce Sandorovi, Pánu Plání, sílu své paže, která vládne mečem, Cernovi, Pánu Hvozdu a život své krve Adriel, Paní Vod.

Když konečně přistoupil ke kameni uprostřed podkovy, poklekl na obě kolena, pak se položil tváří k zemi k patě kamene, a zase si klekl na kolena.

„*Darlai*, Paní Skai, Matko Všeho, dárkyně daru života a nositelko klidu a míru smrti, pomáhej mi od tohoto dne dál. Ať je celé mé bytí zasvěceno službám Skai a jejímu lidu a ať dokážu, že jsem hoden toho, být synem tvým i Skai. Tobě, Skai a jejímu lidu se dávám do služeb. Toto přísahám při dualitě, při všech sedmi bozích a bohyních a při meči Zhoubě. Jestliže tuto přísahu poruším, ať na mne padnou nebesa, ať se země otevře a pohltí mne a ať se moře vzedme a smete mne z povrchu zemského.“

Když pronesl tato slova, vyšlo slunce a do kruhu dopadl paprsek zlatého světla. Kámen před Keylanem se rozzářil jako stříbro a Keylana zaplavila odražená záře požehnání a přízně. Jeho tvář prodchnula jemná záře odraženého světla a Keylan se obrátil k Donaughovi.

„Byl jsem přijat,“ pronesl zřetelným jasným hlasem. „Splnil jsi svou povinnost. Tvých služeb jako Prvního meče již není dále zapotřebí.“

Donaugh sklonil Zhoubu a nechal spočinout napjaté svaly. Cítil se lehce a volně jako chomáček chmýří unášený vánkem, čistý jako les po jarním dešti. Poklonil se *darlai* a obrátil se čelem k Lamethovi a Sheně, kteří právě vstupovali do kruhu.

„Jsi připraven, Keylane ap Kian?“ otázali se jednohlasně velekněz a velekněžka.

Keylan sklonil hlavu na znamení souhlasu. „Jsem.“

Na stupínku před oltářem stála Torey, oblečená v jednoduchém bílém rouchu vyšívaném zlatem. Zlaté vlasy s rudým nádechem jí spadaly na ramena a vlnily se dolů po zádech; kolem čela je přidržovala prostá zlatá čelenka.

Náhrdelník – torque – který držela, ji tížil v rukou. Byl vytepán ze zlata do tvaru krouceného lanka a byl silnější než dva prsty. Na obou koncích vytvářelo zlato a laková malba sokolí hlavu s očima ze zářících safírů. Byl starý jako sám panovnický dům Skai a zlato nabylo stářím jemné patiny, která mu v záplavě slunečních paprsků propůjčovala lesk spíše hedvábí než kovu.

Torey byla strachy bez sebe, že ho upustí, až ho bude pokládat Keylanovi kolem krku, a bála se, aby se nezačala chichotat a nezkazila tak celý obřad. Ale jako žena, která byla Keylanovi pokrevně nejblíže, měla povinnost i výsadu ho symbolicky spoutat do služeb Skai. Vyslala malou modlitbičku k dualitě, aby to provedla dobře a se vší důstojností a vážností, kterou tento obřad zasluhoval.

Dveře do svatyně byly otevřené dokořán. Stěny uvnitř byly vyzdobeny zářivými zelenými, modrými a zlatými hedvábnými stuhami a záplavou jarních květů. Široká kamenná mísa na oltáři byla naplněná čistou vodou a na její hladině plavaly okvětní plátky fialek a krokusů. Vedle mísy ležel břečťanový věnec, ozdobený stuhami a květinami, představující Uzavřený kruh, koloběh zrození, života, smrti a znovuzrození.

Mezi věncem a mísou ležela čelenka Skai a v ranním slunci se jemně třpytila. Jenom na palec silná, vykládaná démanty, které odrážely jiskřičky světla zpět slunci.

Prostor uvnitř svatyně stačil právě tak pro dvanáct kněží a kněžek, královskou rodinu a pozvanou šlechtu. Ostatní lidé se shromáždili venku a tísnili se kolem otevřených dveří. Davem se proplétali hudebníci a vzduchem se sladce nesly tóny nesčetného množství píšťal.

Torey hleděla na své rodiče stojící na stupínku napravo před oltářem. Kerri byla také v bílém, vlasy měla spletené do copů, stažené z čela a spoutané zlatou síťkou. Byla vyrovnaná a klidná a povzbudivě se na Torey usmívala.

Za ní stál Kian. V suknici a plédu Tyrského šlechtice vypadal velkolepě. Suknici si oblékl proto, aby si lid Skai uvědomil, proč přijal regentství, ale nepřijal postavení prince. Dnes nebyl jen regentem, na dnešním obřadu ustanovování prince ze Skai představoval zároveň panovnický dům Tyry a zastupoval tak svého strýce Rhodriho dav Medroch, Lairda klanu.

Donaugh proklouzl do svatyně takřka nepozorován. Jeho povinnosti Prvního meče byly splněny. Torey nepřehlédla, že se Kianovo napjaté držení těla uvolnilo, a postřehla i lehký úsměv, který si s Donaughem vyměnil. Dvojčata nyní stála vedle sebe za Kianem a Kerri. Oba byli oblečeni ve světle modré a byli si v tu chvíli tak podobní, že Torey na okamžik zaváhala, za kterou tváří se skrývá Tiernyn a za kterou Donaugh. Pak se Donaugh usmál a maličko na ni mrkl. Usmála se na něj zpátky a sebedůvěra, kterou do ní jeho úsměv vlil, zahnala většinu jejích obav.

Dav venku zašuměl jako rozbouřené moře. Torey zvedla hlavu a uviděla Lametha a Shenu, jak vedou Keylana dolů po cestě od Tance kamenů. Nad širokou spojenou bytostí velekněze a velekněžky vyčnívala jeho vztyčená hlava, vlasy mu na slunci měděně zářily jako roztavené zlato. Stále byl ještě oblečen do hrubého hnědého roucha, ale kráčel důstojně a pružně a vypadal vznešeně a sebejistě. Na rtech mu seděl klidný úsměv a vrásky napětí mezi obočím a kolem očí se vyhladily.

Vkročil do svatyně, rozhlédl se, střetl se s Toreyinýma očima a vesele se na ni usmál. Došel k patě oltáře a zůstal klidně stát. Přistoupilo k němu šest kněží a svléklo mu hnědé roucho. Kněze vystřídalo šest kněžek s bílým rouchem a tmavě modrým pláštěm, který měl na levém rameni vyšitého sokola Skai. Oblékly ho a ustoupily zpátky za stupínek.

Shena a Lameth si stoupli na stupínek za Torey a otočili se čelem ke Keylanovi. Udělali ve vzduchu znamení Uzavřeného kruhu a Keylan před nimi poklekl na kolena.

„Keylane ap Kian, ujímáš se královského náhrdelníku představujícího břímě služby všemu lidu Skai?“ Svatyně se naplnila příjemnou harmonií jejich hlasů.

„Ano.“ Keylanův hlas byl tichý a klidný, a přesto jasně dolehl do všech koutů svatyně.

„Dáváš svůj meč a svůj život k ochraně Skai a jejího lidu?“

„Ano.“

„Přísaháš před dualitou a tímto shromážděním lidu Skai, že od této chvíle až do okamžiku, kdy tvé dny budou sečteny a podtrženy Tím, kdo sčítá na Pergamenu, bude tvá služba lidu Skai tím nejpřednějším ve tvém životě?“

„Přísahám.“

Torey pohlédla na Shenu a Lametha. Shena na ni lehce kývla a usmála se.

Torey se zhluboka nadechla, postoupila kupředu a zvedla náhrdelník. „Já představuji lid Skai, Keylane ap Kian,“ řekla. Svatyně se naplnila jejím průzračně čistým, něžným hlasem.

„Tobě dávám náhrdelník, a ty jej poneseš po celý svůj život. Ať je jeho břímě lehké a tvá služba ať je radostná.“

Jemně mu náhrdelník položila kolem krku a ustoupila dozadu. Keylan si ho rukou upravil, aby mu lépe seděl. Torey uviděla jeho zářící oči zvlhlé zadržovanými slzami, usmála se na něj a vlastní oči se jí zalily vláhou.

„Přijímám tento náhrdelník i odpovědnost a výsady, které s sebou nese,“ řekl.

Lameth a Shena se navyklým půvabným pohybem společně otočili a zvedli zlatý kroužek, který ležel na kamenném oltáři. Uchopili ho každý z jedné strany, postavili se před Keylana a zvedli čelenku nad jeho hlavu.

„Hle, tento Uzavřený kruh,“ pronesli jednohlasně. „Hle, znamení koloběhu zrození, života, smrti a znovuzrození. Na tobě je, Keylane ap Kian, princi ze Skai, abys určil své místo v tomto kruhu života. Nechť zdobí tvé čelo a nechť ti dualita zachová přízeň, pokud ho budeš nosit.“

V okamžiku, kdy vložili čelenku na Keylanovu hlavu, dopadly na démanty sluneční paprsky a do záplavy stužek a květů, zdobících čerstvě nabílené zdi, se rozlétly záblesky barevné duhy. Když čelenka dosedla na své místo a rozzářila se v Keylanových

rudozlatých vlasech, zdálo se, jako by vkleče trochu vyrostl a napřímil se.

Lameth a Shena pozvedli ruce. „Povstaň, Keylane, princi ze Skai, a přijmi hold svého lidu.“

Keylan se postavil na nohy, sestoupil ze stupínku a postavil se mezi Torey a velekněze s velekněžkou, čelem k záplavě lidí shromážděných ve svatyni.

Torey poklekla před Keylanem na jedno koleno, pozvedla k němu ruce, zvedla hlavu a podívala se mu do rozzářených očí. Usmál se na ni a vzal její ruce do svých.

„Přísahal jsi, že se cele dáváš do služeb Skai, Keylane ap Kian,“ řekla.

„Jménem lidu Skai ti vzdávám hold a slibuji věrnost a přízeň všeho lidu. Nechť je tvá vůle naší vůlí a nechť nám je tvá čest a odvaha vždy světlem v tmách a vede nás po všechny dny i noci tvého panování.“

Keylan jí pomohl vstát, sklonil se k ní a políbil ji na obě tváře. „Stane se, jak říkáš,“ řekl. Hlas mu vázl v hrdle, ale oči mu zářily.

Torey přešla dozadu na své místo a stoupla si za něj.

Dopředu postoupil Kian a klekl si na jedno koleno na stupínek. Zvedl ruce a vložil je do Keylanových. Torey viděla, jak Keylan ztuhl. Málem by své ruce strhnul zpět, ale Kian je pevně sevřel.

„Nekleč přede mnou, otče,“ vydechl Keylan. „Ty ne.“

„Poklekám před princem ze Skai jako jakýkoli jiný muž,“ pravil Kian pevně. V jednom koutku úst mu pobaveně zacukalo, ale zůstal klečet. „Přísahám ti věrnost a dávám se do tvých služeb, můj princi,“ pokračoval.

„A předávám ti přísahu přátelství a přízně Rhodriho dav Medroch dav Kian, dvanáctého Lairda klanu Broche Rhuidh z Tyry, Nejvyššího Lairda Rady klanů, Strážce Pobřeží zapadajícího slunce, Vládce Mlžných ostrovů, Pána Západních útesů a Vládce Údolí Bordeny.“ Tituly plynuly z jeho úst hladce, bez sebemenšího úsilí.

„Přijímám tvé služby, otče,“ řekl tiše Keylan. „A přijímám přátelství Tyry. Předej mé díky a můj slib přízně Rhodrimu, Lairdu klanu Broche Rhuidh a Nejvyššímu Lairdu Rady klanů.“

Poté před Keylana předstoupili Tiernyn s Donaughem a i oni mu přísahali svou věrnost a své služby. A dále je následovali jeden po

druhém ostatní šlechtici Skai. A když ten poslední ustoupil stranou, přistoupil ke stupínku dlouhý zástup lidu Skai.

Než ten poslední opustil svatyni, stálo slunce už vysoko na obloze a Keylan byl šedivý únavou a vyčerpáním. Torey položila bratrovi ruku na rameno a usmála se na něj.

„Doprovodíš mne na hostinu, můj princi?“ zeptala se.

„Bude mi potěšením,“ pravil Keylan. Sklonil se a přiblížil své rty těsně k jejímu uchu, aby ho mohla slyšet jen ona. „Jestli se honem rychle nenajím, padnu tady hlady a navždy se znemožním!“

Po hostině přišly na řadu hry. Mladí předváděli souboje s mečem a své umění v jízdě na koni a hlučně spolu soutěžili o zlaté ceny a překrásně vypracované zbraně. Nikdo nebyl příliš překvapen, když Alys al Rhan na hlavu porazila Erytha ap Morfyn v lukostřelbě. Zanechala ho v žalostné náladě, která si zasluhovala nějakou útěchu, a tak mu dala ještě polibek na rozloučenou, a pak celá rozesmátá odtančila pryč a jako cenu si odnášela luk z tisového dřeva vykládaný drahocennou slonovinou.

Výkřiky a smích soutěžících se mísily se zvuky píšťal, dud a harf. Cvičné pole, vesnice i palácové nádvoří hrály všemožnými barvami slavnostních úborů hostů, kteří se potulovali sem a tam ve snaze nenechat si nic ujít. V teplých paprscích jarního slunce se leskly a třpytily jejich drahokamy, zlato a stříbro.

Děti výskaly, ječely a připravovaly – a také ihned prováděly – loupeživé nájezdy na kuchyně, odkud se linula vábná vůně koláčů, sladkostí a pečeného masa, která neodolatelně pokoušela všechny mlsné jazýčky.

Na vesnické louce tančily dívky na divoké mečení dud Celi, vířily jasnými stuhami kolem stožáru Beltane a bez zábran koketovaly s mladíky, kteří postávali kolem a dívali se. Starší muži a ženy klábosili na lavičkách na kraji louky ve stínu javorů, kaštanů a dubů a mladé si posílali pro jídlo a vychlazené jablečné víno.

Connor z Wenyddu odchytil Tiernyna na kraji cesty v místě, kde byl zelenými vlaječkami vyznačen cíl koňských dostihů. Zčervenalý rozesmátý Tiernyn chlácholivě hladil po šíji svou

šedivou klisnu. Kůň zafrkal a uskočil stranou, když se k nim Connor prodral davem a stoupl si vedle Tiernyna.

„Je překrásná," řekl Connor. Kůň se ostražitě podvolil jeho pohlazení. „Jak jí říkáš?"

„Obláček," odvětil Tiernyn. „Málem dneska zvítězila. Příště už si bude dávat větší pozor, aby se vyhnula tomu obrovskému Donaughovu valachovi. Dočista jí rozhodil krok, když ji v tom ohybu u vrb předbíhal."

Connorovy tmavé oči se rozesmály. „Však ji ten valach už příště nedostane," řekl.

Objevil se Donaugh přivádějící zmíněného valacha. Klisna uskočila stranou a zvedla hlavu tak prudce, že málem vytrhla Tiernynovi otěže z rukou.

„Klid, klid." Tiernyn pohladil klisnu po šíji. „On už se bude chovat slušně. Donaugh ho naučí dobrým způsobům."

„Dlužíš mi stříbrňák," oznámil mu rozesmátý Donaugh. „Dostali jsme vás."

Tiernyn pokrčil rameny. „No jo. Ale Deyra a jeho ryzáka nedostal nikdo."

„Musím s vámi mluvit," řekl Connor. „S oběma. Někde v klidu."

Tiernyn zachytil Donaughův pohled. Donaugh přikývl.

„Ve stájích," řekl Tiernyn. „Tam je klidu dost a my se stejně musíme postarat o koně."

Až na pár čeledínů a stájníků, kteří hřebelcovali koně zplavené po dostizích, byly stáje prázdné. Tiernyn odmítl stájníka a zavedl Obláčka do stájí sám. Connor se posadil na hrazení a Donaugh dal svého valacha do sousedního stání. Tiernyn popadl kartáč a pustil se do péče o znavenou klisnu.

„O čem to chceš mluvit, Connore?" zeptal se.

Connor zaváhal. „Je to pravda?" zeptal nakonec. „Je pravda, že máš Královtvůrce?"

„Jo, je to pravda." Tiernyn začal klisně rozčesávat hřívu.

„Pak je tedy taky pravda, že stavíš armádu, která půjde proti Saesnesanům," řekl Connor.

„Jo, i to je pravda."

„Chci jít do toho s tebou," řekl Connor.

„Proč?" zeptal se Donaugh.

Connor se na hrazení obrátil. Donaugh na něho klidně hleděl, ruce položené na koňském hřbetě.

„Co myslíš tím »Proč«?“ zeptal se.

„Proč se chceš přidat?“

Connor sevřel ruku v pěst. „Protože jsem viděl, co Saesnesané při nájezdu dokážou,“ řekl tiše. „Protože si myslím, že Tiernyn má pravdu, když tvrdí, že bychom měli vytáhnout do boje proti nim. Protože rozumím i svému otci, když říká, že naší první povinností je chránit Wenydd. Když dokážeme alespoň některé z nájezdů zastavit ještě dříve, než vyrazí, tak pomůžeme celé Celi, nejen Wenyddu nebo Skai.“ Podíval se na Tiernyna. „Co jsme my dva, Tiernyne? Oba jsme v pořadí druhorození synové. Tvůj bratr je princem ze Skai. Můj bratr bude vévodou z Wenyddu. Všechno, co můžeme mít, je to, co si dobudeme sami. Raději si vybojuji své místo po boku muže, který sjednotí Celi proti Saesnesanům, než abych seděl ve Wenyddu jako bezvýznamný druhý syn, který je k ničemu.“

„Co nám můžeš nabídnout?“ zeptal se Donaugh.

Connor se rozesmál. „Nic moc,“ přiznal se. „Sebe, sílu své paže, svůj meč a všechno, co umím. Ale mám také třicet pět mužů, kteří půjdou za mnou a uvítali by příležitost bojovat proti Saesnesanům na území, které zabrali Celi.“

„Třicet pět mužů,“ opakoval Tiernyn. „Se zbraněmi, koňmi a zásobami na zimu?“

Connor přikývl. „Ano. Wenydd a Skai byli přece spojenci vždycky. Možná, že by se nám podařilo přesvědčit mého otce, aby nám dal ještě více mužů. A aby jim dal i zbraně a obilí na zimu. A nižší šlechtici Wenyddu ti určitě poskytnou ještě další muže i s potřebným vybavením.“

Donaugh se vrátil zpátky k hřebelcování valacha. „Pro začátek to není špatné,“ poznamenal.

„Pro začátek?“ opakoval Tiernyn a najednou zařval smíchy. „To je přece vynikající začátek. Keylan nám poskytl padesát mužů. Od místních šlechticů můžeme získat ještě další. Chce se k nám připojit Eryth, a ten může přivést dvacet mužů. Ach, Donaughu, do konce léta máme armádu o tisíci mužích – o dvou tisících mužích!“ Praštil hřeblem a natáhl ke Connorovi ruku.

„Ty budeš *corrachův* první pobočník," prohlásil. „Když budu mít po svém boku takové muže, jako je Donaugh ze Skai a Connor z Wenyddu, budu určitě skvělým vojevůdcem."

Connor svižně seskočil z hrazení a uchopil podávanou ruku. „Budeš skvělým *corrachem*," řekl.

Donaugh skončil s hřebelcováním, obešel dělící zídku a opřel se o sloup. „Nejlepší bude počkat, až si pohovoříme ještě s muži z Mercie, Dorianu a Briganu, a teprve potom spočítáme armádu," řekl suše.

„Ale on nese Královtvůrce…" začal Connor.

„Jo, to nese," řekl Donaugh. Usmál se. „Ale taky je zatraceně výřečný a přesvědčivý. Je možné, že do příštího Beltane budeme mít armádu o pěti tisících mužích."

Torey nenápadně opustila oslavy a našla si na vzdálenějším konci cvičného pole tiché klidné místečko. Rozprostřela svůj šál do záplavy rozvitých květů pod kaštanem a opatrně se posadila, aby si nepomačkala a neumazala své bílé roucho. Minna by jí nepochybně řádně vyhubovala, kdyby našla na šatech skvrny od trávy. Opřela se zády o rozložitý kmen a zavřela oči.

Většinu dne strávila tím, že unikala nadbíhání Erytha ap Morfyn a vyhýbala se setkání s Connorem z Wenyddu. Eryth, neomalený a vlezlý mladý chvastoun, ji k uzoufání nudil, a z jeho nabubřelé troufalosti, která ho činila naprosto nesnesitelným, byla vždycky silně rozladěná.

Navrch nechtíc vyslechla rozhovor dvou Erythových mužů, týkající se Erythovy úvahy, že by jeho otec mohl s jejím otcem domluvit sňatek. Silně pochybovala, že by se Kian tou směšnou představou vůbec nějak vážně zabýval, ale i kdyby otec na tu záležitost narazil, její odpověď by jednoznačně zněla Ne! Nedokázala si představit život strávený s Erythem ap Morfyn. Oči by si vyplakala a nakonec by se unudila k smrti.

Na druhou stranu, takový Connor z Wenyddu… Nikdo nevypadal lépe. Ty černé vlasy, tak černé, že se na slunci leskly do modra, až by se jich člověku chtělo dotknout, aby se ujistil, že jsou pravé. A měl ty nejmodřejší oči, které kdy u muže spatřila. Jeho

starší bratr Ralf byl taky hezký, ale Connor byl prostě krásný, pokud by se to slovo dalo užít o muži. Byl skoro stejně vysoký jako Tiernyn nebo Donaugh, byl pružný a urostlý a měl široká ramena a úzké boky. Rozhodně to je muž, který přitahuje ženské oči, usoudila Torey.

Potíž byla v tom, že to věděl. Byl zvyklý na to, jak snadno plete dívkám hlavy, jak se kolem něj točí, vzdychají a čekají na jeho úsměv. Torey neměla nejmenší chuť připojit se k houfu ctitelek. Ale ty tmavě modré oči byly prostě neodolatelné. O tom nebylo pochyb. A nebylo pochyb ani o tom, že Connor během uplynulých pěti dnů strávil nadmíru času tím, že se usmíval na ni, a ani o tom, že mu ty úsměvy dodávaly neodolatelný půvab, který ještě umocňoval půvab už tak drtivě krásných očí.

A zrovna když se posadila a ponořila do myšlenek na něj, uviděla ho, jak kráčí s dvojčaty ke stájím. Všichni tři se smáli. Skoro jako by v zádech ucítil její pohled, otočil hlavu a střetl se s jejíma očima. Usmál se a Torey ucítila, jak se jí po tvářích rozlévá horko. Rychle odvrátila pohled směrem k ubytovnám za živým plotem.

Z postranních dveří ubytoven vyklouzla Ylana al Finn. Tiernynova čerstvě prohlášená bheancoran se rozhlédla na všechny strany a ještě chvíli otálela ve stínu, než přeběhla pod ochranu kvetoucího hlohu. Torey na ni už málem zamávala a zavolala, když si uvědomila, že Ylanino chování je podivně, až násilně nenápadné a tajnůstkářské. Torey se zamračila. Ylana vklouzla za cesmínový živý plot a o chviličku později se zase vynořila, jako by se vracela z koňských dostihů, které sledovala z druhého konce cvičného pole. Uviděla Torey, zamávala na ni a změnila směr. Přeběhla přes trávu a praštila sebou na zem vedle ní.

„Kdepak ses celý den toulala?“ zeptala se se smíchem. „Eryth se potuluje kolem a hledá tě jako ztracenou panenku.“

„Snažila jsem se mu vyhýbat,“ odpověděla Torey.

Ylana se dala do smíchu. „Zlomíš mu to jeho už tak nepevné srdce.“

„Jsem naprosto zničená,“ řekla Torey.

„Ale ne.“ Ylana se ušklíbla a lehce poklepala Torey na hlavu. „Takže to je, pokud to smím říci, Connor z Wenyddu.“

„Ylano…“

Ylana se rozesmála. „Viděla jsem tě včera v noci u ohně. Ti dva si málem šli po krku a oba by udělali cokoliv, jen aby upoutali tvou pozornost.“

„Ylano…“

Ylana si přitáhla kolena k hrudi a pozorně se zblízka zadívala Torey do tváře. „Ale je to tak, že?“ řekla nakonec. „Ty jsi nabídla svou medovinu Connorovi.“

Torey zrudla. „Udělala jsem to jen proto, aby mne Eryth nechal na pokoji,“ řekla.

„Nedělej ze mne hlupáka, Torey al Kian,“ řekla Ylana. „Tobě se líbí, že?“

Torey se zhluboka nadechla a přeskočila na jinou, méně nebezpečnou půdu. „Co jsi zrovna teď dělala v ubytovnách?“ zeptala se. K jejímu překvapení Ylana zrudla.

„Nic,“ řekla. „Jen jsem mluvila s jedním důstojníkem. Chtěl jít s Tiernynem a já…“

„Co mi to tu vykládáš?“ dotázala se Torey a posadila se zpříma. Naklonila se a vzala Ylanu za paži. „Vypadala’s jako zloděj, který se v noci krade z ubytoven. Tobě o něco šlo, že?“

„Ne! Jen jsem chtěl Lluddorovi říci o…“

„Tiernyn řekl Lluddorovi, že s ním jít nemůže. A co jsi říkala Lluddorovi ty?“ Lludorova skupina čítala čtyřicet mužů. Všichni se dobrovolně rozhodli jít s Tiernynem. Ale mezi muži, které si Tiernyn nakonec vybral, nikdo z nich nebyl.

„Nic.“ Ylana se jí vytrhla. „Jen jsem mu odsouhlasila, že to je opravdu smůla, že nemůže s Tiernynem jít, přestože tak strašně moc chtěl.“ Třela si paži. „Lluddor s Tiernynem nepůjde.

Řekl, že nepůjde. Dnes ráno přísahal Keylanovi věrnost, ne?“

„Ano,“ řekla Torey. „Přísahal. Sama jsem to viděla.“

„Zítra ráno s ranním odlivem odplouváte, že?“ řekla Ylana. Tentokrát raději sama změnila téma.

Torey přikývla. Během těch horečnatých příprav na Keylanovo ustanovení princem na to skoro zapomněla. Až těsně po obřadu si náhle uvědomila, že už zítra bude opouštět Skai a všechny své přátele. Do očí jí vstoupily slzy. Netrpělivě je setřela.

„Budeš mi chybět,“ řekla Ylana. „Ach Torey, budeš mi tolik chybět.“

„Ty pojedeš s Tiernynem,“ řekla Torey a pokusila se usmát. „Nebudeš mít čas na to, abys mne postrádala.“

„Budu. Věř mi, že budu.“

Obě dívky propukly v pláč a padly si do náruče. Ale Torey stejně pořád ještě vrtalo hlavou, proč se Ylana tak potají kradla z ubytoven.

6

Měsíc nad zčeřenými vodami Cegu pomalu klesal za obzor, poslušně následován hvězdou Lovkyně. Donaugh stál na zahradní terase před sluneční komnatou, ruce položené na římse, a pozoroval stříbřitou stezku měsíce. Vedla rovnou od měsíce k lodi, zakotvené u přístavní hráze.

I teď, těsně před úsvitem, poskakovala po palubě světla a poletovala i vysoko v lanoví. To posádka konala poslední přípravy před ranním odlivem, se kterým vyplují do Tyry. Během dopoledne by mělo Skaiské oko obeplout jižní pobřeží Celi a stočit se kolem západního pobřeží pevniny směrem k Tyře.

A během odpoledne by měl být Tiernyn se svými muži připraven opustit Dun Eidon.

Donaugh potlačil povzdech. Změna, které se Torey tolik obávala, se najednou stala skutečností a dolehla na ně až nečekaně děsivě. Pozítří už nic nebude jako dřív. Ale jak tvrdil Torey – změna není vždycky k horšímu. Ještě stále tomu věřil. Změna není špatná věc – něco je prostě jinak a člověk tomu přivykne.

„Myslel jsem si, že tě najdu tady."

Donaugh se otočil za zvukem hlasu. Po dláždění terasy k němu kráčel Rhegar. Pohyboval se jako vysoký přízrak – ve vlasech a vousech se mu třpytilo měsíční světlo. Došel k římse, opřel se o ni

lokty a zahleděl se přes vodu na loď, která se lehce kolébala na vlnách zálivu.

„Mám z toho takový podivný pocit, když si uvědomím, že můj otec dnes ráno na této lodi odjíždí," řekl Donaugh. „A ještě divnější je přestat na něho myslet jako na Rudého Kiana ze Skai."

„Tvůj otec své dílo pro Skai dokončil," řekl Rhegar. „Je čas, aby se vrátil domů a chopil se svého díla tam."

„Bude v bezpečí?" zeptal se Donaugh. „On i matka? A Torey?"

„Ujišťuji tě, že ano," řekl Rhegar. „Torey se ještě vrátí. A Kian ap Leydon zůstane jedním z nejvěrnějších přátel a příznivců Skai."

Donaugh se pousmál. „O tom jsem nikdy ani na chvíli nezapochyboval," řekl.

„Viděl jsem dnes Tiernyna," řekl Rhegar. „Rozhodně plně využil této vzácné příležitosti mluvit s veškerou šlechtou Skai během několika dnů a vytěžil z toho, co se dalo."

„To jo," řekl Donaugh. „Dokáže být úžasně přesvědčivý a v tomto ohledu nezklamal ani tentokrát. Vymohl si přísliby mužů i se vším potřebným od kdejakého šlechtice, který tu byl."

Rhegar se uličnicky usmál. „A jak předpokládám, tak ty máš tyto přísliby a závazky sepsané, podepsané a opatřené pečetěmi."

Donaugh se rozesmál. „To mám. Ve svém psacím pouzdru. Nejméně přislíbených mužů bylo deset, a nejvíce padesát, od Keylana. Máme přislíbeno téměř pět set mužů jenom ze Skai. Teď už zbývá je jenom shromáždit. To je pro začátek docela dobré."

„Velmi dobré," souhlasil Rhegar.

„Vévoda Ryvern Tiernynovi přislíbil, že promluví se šlechtou Wenyddu. Blais z Dorianu souhlasil, že poskytne pomoc. Morand z Briganu byl trochu opatrnější. Nesdělil přesnou nabídku, ale neměl žádné námitky proti tomu, kdyby se nějací Brigané chtěli k naší armádě připojit."

„Tiernyn postaví největší armádu, kterou kdy Celi spatřila, Donaughu," řekl Rhegar tiše. „Nese Královtvůrce. A tu legendu zná celá Celi."

„Přesvědčit Merciany bude obtížnější," usoudil Donaugh. Usmál se a lehce si zaťukal prstem na spánek. „Merciané jsou ještě tvrdohlavější než Skaiové, pokud to je vůbec možné." Díval se, jak se měsíc sklání za obzor. Lovkyně osaměla a rozzářila se, jako by chtěla využít poslední příležitosti, než bude následovat měsíc.

„Půjdou za ním," odpověděl Rhegar. „Všichni půjdou za ním tak jistě, jako jde Lovkyně za měsícem. Sedláci, obchodníci, rybáři, příštipkáři, synové šlechty i obyčejní lidé půjdou společně – všichni se shromáždí pod Tiernynovým praporcem."

„Vypadá to tak jednoduše, Rhegare," povzdechl si Donaugh. „Až mi to dělá starosti."

„To by nemělo," řekl Rhegar. „Postavit armádu není ještě to nejobtížnější. Těžké bude přesvědčit prince a vévody Celi, aby tu armádu podpořili. Všichni to jsou paličáci. Bude to skoro tak svízelné, jako porazit Saesnesany. Ti budou každým rokem silnější, protože jich bude z pevniny přicházet stále víc a víc."

„Prchají před Maeduny," řekl Donaugh. „Jestli je nezastavíme, tak obsadí celou Celi."

„Celané za Tiernynem půjdou," prohlásil Rhegar. „Má ten meč, a to v mužích podnítí touhu následovat ho kamkoliv. Tiernyn bude odvážným srdcem armády i její silnou paží, která třímá meč. A ty, Donaughu, ty budeš její duší i duchem."

„Já?" zeptal se Donaugh. „Nejsem si jist, jestli jsem ti dobře rozuměl."

„Budeš," odpověděl Rhegar. „Už brzy. Co bys byl taky jiného s tvou magií?"

Donaugh se hořce usmál. „Jo, co s tím jiného," poznamenal trpce. Otočil se ke starému muži a z náhlého popudu mu divoce sevřel paži. „Rhegare, já mám strach. Říkáš, že budu duší i duchem této armády. Také mi bylo řečeno, že musím být svědomím toho meče. Jak to mám udělat? Co za pravdu mám sdělit Tiernynovi, co mu mám říkat, že má dělat?"

„Ty nevěříš v sílu své magie?" zeptal se Rhegar tiše.

Donaugh pustil jeho paži a odvrátil se. Kamenná římsa pod jeho rukama byla chladná a drsná. Třpytivá měsíční stezka zmizela se západem měsíce. Palubu lodi, bezpečně zakotvené u přístavní hráze, osvětlovala jen mihotavá světla. Obloha nad lodí už začínala blednout úsvitem.

„Jak mohu zpochybňovat svoji magii?" zašeptal. „Sama *darlai* ke mně přišla tu noc, kdy Tiernyn obdržel Královtvůrce. Ale Rhegare, mít tvou moudrost, mělo by to všechno větší smysl."

Rhegar se rozesmál. „Moudrost získá člověk časem," poznamenal.

Donaugh se usmál a sklopil hlavu. „Může snad ten meč počkat – může Celi počkat, až dosáhnu potřebné moudrosti? Rhegare, co když udělám chybu? Já ještě svou magii pořádně používat neumím. Já se teprve učím a možná se budu muset ještě hrozně moc učit, než ji budu moci používat jaksepatří. Co když udělám chybu? Co když se zmýlím, až budu říkat jiným, co se mi meč snaží sdělit?“

„Myslíš, že by tě tvoje magie nechala sejít ze správné cesty?“

Donaugh zavrtěl hlavou. „Ne, to si nemyslím. Ale já bych ji mohl použít špatně. To je rozdíl.“

„Když ji budeš potřebovat, bude tam,“ prohlásil Rhegar. „Celi tě potřebuje stejně, jako potřebuje Tiernyna. Společně vybudujete obrovskou, hrůzu nahánějící silnou armádu, se kterou se bude možno Saesnesanům postavit.“

„Dokážeme to, Rhegare?“ zeptal se Donaugh. „Ty jsi to viděl?“

„Viděl jsem toho dost,“ odpověděl Rhegar. „Budoucnost však není pevně vytesána v kameni, příteli. Co já vidím na hladině vody v míse je jen to, co by mohlo být. A i tak vidím jen mlhavé útržky. Ale ano, věřím, že to dokážete. Ale Donaughu…“

Donaugh se otočil čelem k Rhegarovi. Starý muž se zadíval na Lovkyni a chvíli ji sledoval, jak ve stopách měsíce klesá za obzor. Stříbřité obočí nad hřbetem nosu se svraštilo a ústa se sevřela do rovné čárky.

„Nikdy nesmíš dopustit, aby Tiernyn ten meč zradil.“ Rhegarův hlas zněl jako šustění vánku v suchém rákosí. „Je mnoho prostředků, které mohou vůdcové použít. Často bývají lákavé a skýtají řadu výhod, ale ne všechny jsou dobré, byť mohou v daném okamžiku vypadat jako ty nejlepší. Tiernyn bude muset těžce odolávat pokušení. Ale jestliže Tiernyn svůj meč zradí, tak ho ten meč nechá padnout, až ho bude potřebovat nejvíce. Za žádnou cenu nesmí ten meč zradit.“

Donaugh sevřel rukama římsu. Do dlaní se mu zaryly drsné kameny. Na chviličku se přes rameno podíval nahoru na skálu, kde se nad svatyní tyčil kamenný kruh. Dokáže nést to břímě, které ho tíží na ramenou? A co by se pak stalo s Celi, kdyby to nedokázal?

Keylan, Kian a Kerri už stáli s Jorddynem na přístavní hrázi. Donaugh a Tiernyn scházeli dolů s Torey, Ylanou a Connorem z Wenyddu. Na tvářích dívek zasychaly stopy slz. Donaugh si s bolestí uvědomil, jak moc mu bude jeho malá sestřička chybět. Než ji znovu uvidí, bude z ní už dospělá žena.

Cestovní truhlice a vaky už byly naloženy a posádka byla připravena zvednout kotvu a napnout plachty. Chtěli využít počátku odlivu, který rychle odnese Skaiské oko ze zálivu na otevřené moře. Všechno už bylo připraveno k vyplutí. Už se čekalo jen na Kerri, Kiana a Torey, až nastoupí do člunu čekajícího na konci přístavní hráze a nalodí se.

Kerri objala svého otce a otočila se ke Keylanovi, aby i jeho ještě sevřela v náručí. „Přijedeme, až si budeš brát Alys," řekla. Políbila ho a do očí se jí nahrnuly slzy. „Ach, Keylane, byl jsi včera velkolepý. Byla jsem na tebe tak pyšná."

Keylan ji pevně objal. „Děkuju," zašeptal. „Budeš mi chybět, matko."

„Budeme pravidelně posílat posly," řekl Kian. „Budou se ti hodit všechny informace, které o Maedunech získáme."

Na člunu povstal jeden z námořníků. „Odpusť, regente," řekl. „Ale jestli máme chytit odliv, měli bychom už vyrazit."

Kian objal Keylana kolem ramen. Na chviličku se na sebe zadívali, otec se synem, a marně hledali slova. Pak Kian přitáhl Keylana k sobě a pevně ho sevřel v náručí.

„Každý muž by byl pyšný, kdyby tě mohl zvát svým synem," řekl Kian drsně. „A nikdy nezapomeň, že Celi sice potřebuje Tiernyna a Donaugha, ale potřebuje i tebe. A především Skai tě potřebuje. Dej Tiernynovi všechno co můžeš, ale nikdy nezapomeň, že Skai je pro tebe tím nejpřednějším."

Ještě než Keylan stačil odpovědět, obrátil se Kian k dvojčatům. Nejdříve objal Tiernyna, a pak se otočil k Donaughovi.

„Hlídej ho, ať se nedostane do nějakých potíží, Donaughu," požádal s úsměvem.

V Donaughovi se nečekaně vzedmula vlna vzteku. I jeho otec spoléhá na jeho moudrost, kterou v sobě on sám marně hledá. Potlačil podráždění a usmál se. Cítil, že jeho úsměv je škrobený a nepřirozený, jako by mu na tváři nějak neseděl.

„Pokusím se," slíbil.

Kian se ohlédl přes rameno na Tiernyna, který mluvil s Torey. „Uvědomuji si, že od tebe chci hodně," řekl tiše. „Ale po celý váš život to byl vždycky Tiernyn, kdo vás dostával do potíží, a stejně tak často jsi to byl ty, kdo vás z nich zase dostával ven." Ještě jednou Donaugha objal, pak uchopil Kerri za rámě a pomohl jí nastoupit do člunu.

Torey objala Tiernyna a Donaugha, pak si padly s Ylanou do náručí a rozplakaly se. Nakonec se ještě rozběhla po přístavní hrázi a vrhla se kolem krku Keylanovi.

„Jednoho dne se vrátím, Keylane," řekla v slzách. „Vrátím se. Nezapomeň na mne."

Keylan ji políbil na čelo. „Jak bych na tebe mohl zapomenout?" Setřel jí slzy z tváří. „Pro tebe tu bude vždycky místo. Vždyť to víš."

Rozechvěle se na něj usmála a zamířila ke člunu. Ještě než sestoupila na kamenné schody, chytil ji za ruku Connor, přitáhl si ji do náruče a políbil ji. Donaugh sevřel rty, aby nevyprskl, když uviděl, jak vyjeveně se Torey v prvním okamžiku zatvářila, ale pak mu polibek oplatila.

Konečně ji Connor pustil a ustoupil. „Budu tady čekat na tvůj návrat, Torey al Kian," prohlásil. „Pamatuj na to." Pak se obrátil se a odkráčel dřív, než se Torey vzchopila k odpovědi.

Tiernyn a Donaugh se zastavili u Keylana. Ylana zůstala stát po Tiernynově levici. Donaugh popošel a postavil se za Tiernyna po jeho pravici a své místo přenechal Ylaně jako Tiernynově bheancoran. Connor z Wenyddu stál po boku Donaugha.

Dívali se, jak námořníci napínají plachty a namáhavě vytahují kotvu. Kolem dřevěného trupu lodi začala vířit vlna odlivu a loď pomalu nabírala rychlost. Na záď ještě rychle vyběhla Torey, vyklonila se přes pažení a mávala jim jasně modrým šátkem.

Tiernyn a Donaugh odjeli bez nějakého zvláštního rozruchu ještě téhož dne odpoledne. Odjížděli v čele padesáti mužů ze Skai a třiceti pěti mužů z Wenyddu. Ylana jela po Tiernynově levici, vzpřímeně, se vztyčenou hlavou, jako by chtěla odradit kohokoli, kdo by jí snad chtěl upřít její místo. Donaugh s Connorem z

Wenyddu jeli po Tiernynově pravici. Za nimi jel vlajkonoš, který nesl nový praporec *corracha* Celi, rudého jelena ve skoku v zeleném poli.

Když vyjížděli z vesnice na cestu vedoucí na jihovýchod, jediný Donaugh se otočil a pozvedl ruku na pozdrav Keylanovi, stojícímu na hradbách nad dokořán otevřenou bránou paláce.

Prvních čtrnáct dní po odjezdu rodičů zaměstnával každodenní chod paláce Keylana natolik, až ho to začalo hluboce obtěžovat a začal si uvědomovat, kolik toho otec s matkou museli zastat, aby udrželi denní řád nutný k provozu paláce. Nakonec si v záblesku jakéhosi vnuknutí zavolal svého děda Jorddyna a předal chod domácnosti jemu.

„Jsi povýšen," sdělil mu. „Od této chvíle jsi majordomus Skai. Po čtyřicet let jsi sloužil Skai jako velitel mužstva. Budeš mi sloužit i v tomto postavení, děde?"

V Jorddynových očích se mihl záblesk překvapení. „Pochybuji, že mi zbývá ještě dalších čtyřicet let, princi," pravil klidně. „Ale ty roky, co mám ještě před sebou, patří do tvých služeb." Odkašlal si. „Nezlehčuj to přespříliš, chlapče. Někdy to nebývá až tak skvělý nápad, dát lidem poznat, jak velkou přízeň jim věnuješ."

„Moudrá rada, děde," pravil Keylan. Nechal Jorddyna, aby si vyžádal pomocné síly a dal jim prověřit účetní knihy, a prchl.

Palác mu připadal opuštěný a prázdný. Sluneční komnata, kde se rodina shromažďovala k jídlu, rozhovorům a žertování, anebo i jen k odpočinku, zela prázdnotou. V místnosti se dosud nic nezměnilo. Nábytek, pohovky, křesla – všechno zůstalo při starém. Jen rodina byla pryč.

S pocitem jakési prázdnoty v hrudi, prázdnoty, která by se nedala nazvat jen pouhou opuštěností, přistoupil Keylan k oknu. Teď, když už hosté odjeli domů a z vesnice zmizely stany a vozy, vrátil se Dun Eidon ke svému obvyklému životu. Po příjemném vytržení ze všednosti během svátku Beltane a slavností nástupu nového prince se vesničané opět uklidnili, nabrali dech a chopili se své práce tam, kde před několika dny skončili. Keylan byl přesvědčen, že k tomu přistupují velmi rozumně. Ale on byl

opuštěný. Zůstal tady jako list unášený větrem a čekal na něco, co neuměl pojmenovat.

Na cvičném poli dohlíželi mistři zbraní na běžný, pravidelný výcvik mužů, kteří se po jarní orbě a setí vraceli do služby. Nováčci, chlapci kolem dvanácti třinácti let, byli celí zplavení z tvrdých, náročných cvičení, určených k tomu, aby si místo zemědělského nářadí přivykli používat zbraň.

Nepřirozené ticho ve Sluneční komnatě dopadalo na Keylana jako ostré jehličky zmrzlých krup. Pohnul rameny, aby uvolnil ztuhlé svaly, opustil Sluneční komnatu, zašel si pro Zhoubu a vyrazil na cvičné pole.

Bylo tak snadné ponořit se do náročného tempa výcviku a zapomenout na všechno. Toto bylo něco, o čem věděl, že v tom vyniká, něco, co cvičil už od nejútlejšího dětství, kdy dosahoval svému otci stěží k pasu, něco důvěrně známého a spolehlivého. Když tančil s mečem, mohl zapomenout na tíhu zodpovědnosti, kterou cítil na svých bedrech, a stát se jen jedním z těch, kdo na cvičném poli prověřují své schopnosti.

Uvědomil si jen okamžik, kdy mistr meče ustoupil stranou a jeho protějškem ve cvičení se stala Alys. Okolní řinčení čepelí narážejících na sebe mu znělo jako hudba. Výpad a kryt, sek a odveta. Byl to tanec, půvabný a cílevědomý jako pohyby křídel racků. Během něj neměl Keylan žádnou zodpovědnost kromě plného soustředění, které vyžadoval každý pohyb a každý krok.

„Princi?“

Ten hlas k němu dolehl bez sebemenšího předchozího varování a veškeré soustředění bylo pryč. A navíc to bylo hrubé porušení etikety. Keylan sebou trhnul a zavrávoral. Alys ustoupila stranou a sklonila meč. Keylan si utřel pot z čela a z tváří do levého rukávu, sklonil meč a podíval se na Lluddora ap Vershad, který stál v uctivé vzdálenosti opodál.

„Mohu tě na chviličku vyrušit, princi?“ požádal Lluddor.

Keylan se zhluboka nadechl a s největším vypětím se uklidnil. „Ovšem,“ odvětil. Zasunul Zhoubu do pochvy a pokynul Lluddorovi, aby ho následoval do stínu kaštanů lemujících cvičné pole. „Co pro tebe mohu udělat?“

Lluddor se hryzal do rtu a do tváří se mu nahrnula krev. „Přišel jsem se zeptat, princi, jestli mne uvolníš ze služby,“ vysypal pak ze

sebe překotně. „Já vím, že to je teprve čtrnáct dní, kdy jsem ti přísahal věrnost a poslušnost, ale mezitím jsem dostal zprávu, že si můj otec přeje, abych se vrátil zpět na naše panství. Chtěl bych tvůj souhlas, že mohu odjet i se svými muži.“

Keylan si založil ruce na hrudi a opřel se ramenem o rozložitý kmen kaštanu. Lluddor byl rudý a dýchal rychleji, než obvykle. Keylan nasadil opatrně bezvýraznou tvář. Za těch čtrnáct dnů, co Tiernyn s Donaughem odjeli, byl Lluddor stále víc a víc neukázněný a umíněný. Keylana jeho žádost o svolení odjet zase až tak moc nepřekvapila.

„Vershad se mi o ničem takovém nezmínil, když před čtrnácti dny odjížděl,“ řekl Keylan chladně. „Je snad nemocen?“

Lluddor na něj vyjevěně zíral. „Nemocen?“ řekl. „Ale ne. Není nemocen.“ Odvrátil pohled stranou. „Není nemocen, princi. Ale chce mne mít doma.“

Keylan se odmlčel. Lluddor sklopil zrak a schoulil se do sebe. Ruměnec z jeho tváří zmizel. Najednou byl bledý a zpocený.

„Výborně,“ řekl Keylan nakonec. „Můžeš odjet v okamžiku, kdy za tebe dorazí náhrada.“

Lluddor po něm blýskl pohledem, oči měl vyjevené. „Náhrada? Náhrada za mne, lorde?“

„Zajisté je ti známo, že jednou z podmínek, za kterých byla tvému otci dána do držení Vysoká Luka, je ta, že mi každoročně poskytne čtyřicet vycvičených vojáků i s velitelem,“ řekl Keylan chladně. „To, že mi Vershad poslal svého syna, si považuji za čest, ale spokojím se i s méně významným velitelem.“

„Ale – ale princi,“ koktal Lluddor. „Můj otec nemůže poslat dalších čtyřicet mužů.“

Keylan se chladně pousmál. „Bude mít přece tebe a tvoje muže, ne?“

Lluddor na okamžik oněměl a pak přikývl. „Ano, to jistě. Můj otec pošle mého bratrance Jeryma i s plnou náhradou, princi.“

Keylan sklonil hlavu. „Pak je tedy všechno v pořádku a ty máš mé svolení odjet.“ A když Lluddorovi přelétl přes tvář úsměv, dodal: „Samozřejmě v okamžiku, kdy dorazí tvůj bratranec i s náhradou. Nechci mít na Dun Eidonu nedostatek mužů, kdyby došlo k dalšímu nájezdu.“

Lluddorovi zmizel úsměv z tváře a na tvářích mu vyskočil ruměnec. „Děkuji, princi," řekl. „Jerym a náhrada tady budou během čtrnácti dnů." Uklonil se, pak se obrátil a rychle odkráčel přes cvičné pole do ubytoven.

Keylan sledoval, jak odchází, zamyšleně vraštil čelo a jednou rukou si třel bradu. Nepotřeboval žádný zvláštní dar jasnovidectví, aby poznal, že někdo jako Lluddor ap Vershad lže. Byl zvědav, jak brzy uvidí pádit koně s poslem na Vysoká Luka.

Lluddor byl jedním z prvních dobrovolníků, kteří chtěli jít s Tiernynem. Jeho zklamání nad tím, že nebyl vybrán, bylo všem zřejmé. To, že ho jeho otec povolává domů už čtrnáct dní poté, co Tiernyn odjel, to byla příliš velká shoda okolností.

Bez důkazů ho Keylan nemohl nazvat lhářem. A zároveň nepochyboval o tom, že Lluddorův bratranec Jerym je schopen neprodleně přijet i s náhradníky a opakovat stejnou lež. Ale Lluddor nebude na panství Vysoká Luka. Bude s Tiernynem.

Keylan zaťal pěsti. „Proklínám tě, Tiernyne," zašeptal. „Takhle ses mi odvděčil? Podvodem?"

Trhl sebou, když mu Alys položila ruku na loket, a rychle se obrátil.

„Tak Lluddor prchá za Tiernynem," řekla.

„Vypadá to tak," řekl Keylan. „Nemohu mu dokázat, že utíká. Jeho otec nepochybně tuhle smyšlenku potvrdí a to samé udělá jeho bratranec Jerym."

„Co s tím budeš dělat?"

„Co s tím mohu dělat? Nemohu dokázat, že Lluddorův odjezd je Tiernynova práce. Ale je. Ani v nejmenším nepochybuji o tom, že je to jeho práce."

„Ale bez důkazů…"

„Bez důkazů nemohu dělat nic," řekl Keylan hořce. „Celi Tiernyna potřebuje. I Skai potřebuje nutnou obranu, kterou slíbil.

Když ho obviním z podvodu, co se stane?"

„Přijde o podporu všech šlechticů Skai."

„Ano. A možná že i o podporu Wenyddu a ostatních krajů. A co se pak stane s Celi?" Zvedl pevně zaťatou pěst. „Nemohu nic říci, Alys. Ale bude trvat dlouho, než mu odpustím. Pokud mu vůbec někdy odpustím."

7

Měsíc poté, co opustil Dun Eidon, sestoupil Tiernyn z hor Skai a Wenyddu, z těch, které lidé nazývali Hřbetem Celi. Do Mercie vstoupil jen s Donaughem, Ylanou, Connorem z Wenyddu a s osmdesáti pěti muži, které měl s sebou, když opouštěl Dun Eidon. V údolí na východním úpatí hor se utábořilo dalších téměř osm set mužů, které poskytli šlechtici Skai a Wenyddu, i se služebnictvem, kuchaři, podkoními, zbrojíři a všemi ostatními řemeslníky, nutnými k zajištění armády na pochodu. Kdyby do Mercie vstoupilo takové množství ozbrojených mužů na koních, mohl by si to Gemedd, vévoda z Mercie, vykládat jako přepadení. Kromě toho se nákladní zásobovací vozy pohybovaly daleko pomaleji, než by se Tiernynovi líbilo, a Tiernyn chtěl mluvit s Gemeddem co nejdříve.

„Naše sídlo chci zřídit na Camuse," řekl Tiernyn Connorovi. „Blízko Saesnesského pobřeží, ale zároveň dost daleko, aby se k němu Saesnesané nemohli dostat snadno pěšky."

„Jestli ho chceš zřídit v Mercii," prohlásil Connor, „tak budeš potřebovat svolení od Gemedda." Pousmál se. „Ale když si vzpomenu, jak jsi zvládl mého otce, myslím, že Gemedd nakonec nebude mít moc námitek."

„Pět šest mil od Clendonanu proti proudu je nad ohybem řeky strmý útes," řekl Tiernyn. „Bylo by to vynikající místo pro pevnost.

Teď je tam bašta s malým opevněním a pilíři. Můžeme to celkem snadno rozšířit a usadit se tam i s celou armádou.“

Donaugh poslouchal jen na půl ucha. Mluvíval jen málo a spíš pozoroval Tiernyna, jak mluví s lidmi ze Skai a Wenyddu. Nižší šlechtici, vojáci, sedláci i vyšší šlechta mu naslouchali jako u vytržení. Ti, kdo tvrdili, že Tiernyn postrádá veškerou magii, ho nikdy neslyšeli mluvit k davu. Živoucí plamen jeho nadšení a přesvědčení zažehával v očích mužů žádoucí jiskru a stejný oheň rozžíhal v jejich srdcích. Rhegar měl pravdu. Muži za Tiernynem šli. Kráčeli za ním a on kráčel za svým snem.

Ryvern z Wenyddu byl zpočátku nedůvěřivý. Donaugh cítil, že vévoda překvapil sám sebe, když kromě těch mužů, kteří šli s Connorem, přislíbil dalších pětadvacet. Naopak Donaugha to nepřekvapilo vůbec. Tiernynova jedinečná magie strhávala do jeho vzrušujícího snu všechny kolem něj.

„Co to je?“

Ylanin hlas vytrhl Donaugha ze zadumání, až sebou škubl. Ylana se napřímila v sedle a ukázala na východ. Donaugh se podíval směrem, kam mířil její prst. Za nízkým kopcem necelé půl míle od nich obloha šedla temným kouřem. Právě v tu chvíli kouř zhoustl a zvedl se k modré obloze jako vysoký černý sloup.

Connor přitáhl koni otěže. Ovládal svého vzpínajícího se koně se sobě vlastní samozřejmou lehkostí, která mu byla vrozena. „Za tím kopcem to vypadá, jako by tam stála v plamenech celá vesnice,“ poznamenal.

„Saesnesští nájezdníci,“ usoudil Tiernyn. „Co jiného by to mohlo být?“ Postavil se ve třmenech a otočil se čelem k vojsku. Muži zastavovali a shromažďovali se kolem něj do půlkruhu. Tiernyn vyčkal, až se zklidní a budou mu pozorně naslouchat.

„Muži Celi,“ zvolal. „Vyšli jsme z hor na západě a překročili Hřbet Celi, abychom bojovali se Saesnesany. Chcete s tím začít hned?“

Z osmdesáti pěti hrdel zahřměla jednohlasná odpověď. „Ano! Smrt Saesnesanům!“

Tiernyn vytasil Královtvůrce a rozmáchlým pohybem ho pozvedl. Ve slunci se zaleskla stříbrná čepel. „Jedeme!“ zvolal. „Za Královtvůcem a za mnou!“

Obrátil koně, patami ho pobídl do cvalu a s Ylanou po boku vyrazil. Donaugh a Connor stočili své koně na svá místa po jeho pravici. Muži ze Skai a Wenyddu, dobře vycvičení a zvyklí železné kázni, se rozvinuli do řad po deseti a vyrazili za nimi.

Na vrcholku kopce Tiernyn zavelel stát, vyklonil se v sedle dopředu a rychle hodnotil situaci v údolí. Oči se mu tvrdě, divoce leskly a ústa se mu zkřivila v úsměvu, který neměl nic společného s veselím. Meč v jeho ruce se dychtivě rozezněl jasným, chvějivým tónem. Ta hudba táhla Donaughovi hlavou a Donaugh najednou s překvapením zjistil, že Tiernyn nijak nedává najevo, že by ji slyšel.

Vesnice dole v údolí stála v plamenech. Lány nesklizeného obilí se hemžily plavovlasými nájezdníky, kteří zuřivě sekali do prchajících žen a dětí, až se jim sekyry a meče v rukou divoce míhaly. Plameny už strávily doškové střechy a teď zachvátily vnitřky domů a šířily se vesnicí. Mezi troskami ležela mrtvá těla zabitých vesničanů, poházená přes sebe jako rozbité panenky. Vánek k nim donesl pach spáleného masa a Donaughovi se zvedl žaludek.

„Tam dole jich jsou snad stovky," vydechl Connor. „Stovky Saesnesanů."

„A nás je osmdesát devět," prohlásil Tiernyn. Drsně se ušklíbl. „Ale máme výhodu překvapení."

Donaugh zvedl ruku a zastínil si oči. Jediný viditelný odpor vycházel z malé skupinky patnácti dvaceti mužů kryjících se za valem narychlo zbudovaným z trosek a převrácených vozů. Zoufale se záplavě Saesnesanů bránili. Všude kolem leželi na zemi mrtví muži a koně.

Uprostřed skupinky stále ještě jeden muž držel vztyčenou žerď s praporcem, na kterém byl černý kanec v rudém poli. Merciané bojovali statečně, ale bylo jasné, že proti zdivočelým hordám nájezdníků se už dlouho neudrží.

„Ten praporec tam dole je Gemeddův," řekl Donaugh. „Podívejte."

„Naše vyhlídky u Gemedda se rozhodně nijak nesníží, když mu teď jeho praporec zachráníme, že?" usmál se Tiernyn a postavil se v třmenech. „Connore, vezmi své muže a jeďte zprava," zavelel. „My sjedeme dolů a zaútočíme na ně zleva. Připraveni? Jedeme!"

„Za Celi!" zvolal. „Za Celi!"

Údolím zadunělo volání pětaosmdesáti mužů a odráželo se ozvěnou jako hřmění hromu: „Za Celi a za *corracha*!“

Řítili se ze svahu dolů do vesnice jako lavina a ječeli divoký válečný pokřik horalů. Zaskočení Seasnesané měli sotva čas se otočit, a už do nich vojáci ze Skai a Wenyddu najížděli.

Čas se Donaughovi zpomalil. Sevřel koně koleny a vyklonil se daleko doprava. Před jeho zraky se míhaly překvapené plavé hlavy, modrooké tváře a tryskající krev, když se rozmáchl mečem. Nějaký Saesnesan na ně s zuřivým řevem zaútočil a vyrazil na Donaugha zezadu. Valach se vzepjal na zadní, otočil se dokola a Donaugh se svezl na jednu stranu. Obrovská čepel válečné sekyry se mu mihla těsně nad hlavou a o vlas minula levé oko.

Saesnesané se otočili proti novému nebezpečí. Ze skupiny Mercianů zatlačených za barikádu se ozývaly nadšené výkřiky. Přelézali a obíhali trosky, s obnoveným zápalem vyráželi kupředu a vrhali se na překvapené Saesnesany. Ve slunci se blýskaly jejich meče a dýky.

Donaugh zachytil Tiernynův pohled. Jeho kůň se vzpínal a tančil tak, jak Královtvůrce stoupal a klesal, zrudlý krví, v rytmu smrti. Ylana za ním se vytočila v sedle, rozmáchla se mečem po plavovlasém obru, který šel po Tiernynovi, a uťala mu ruku v zápěstí. Muž zmizel pod kopyty koní.

„Donaughu! Zezadu!“

Connorův hlas se vznesl vysoko a jasně nad bitevní vřavu. Donaugh otočil koně. Valach se vzepjal na zadní a kopyty zasáhl čelo Saesnesana, který se právě rozmáchl dlouhým mečem. Jeho tvář zmizela v krvi.

Donaugh zavířil s koněm a hledal dalšího nájezdníka. Po jeho levici bojoval Connor. Jeho kůň hbitě přeskakoval padlá mrtvá těla Saesnesanů. Jakýsi vřeštící nájezdník se pokusil Donaugha strhnout ze sedla. Donaugh ho nakopl nohou, muž přepadl dozadu a Connorův meč ho zasáhl přímo do boku.

„Je jich tu nějak moc,“ zařval Connor. „Budeme se muset stáhnout a přeskupit.“

Ylana zařvala zděšením a vzteky. Donaugh se otočil po hlasu a uviděl, jak nějaký jezdec přeskočil na koně za Tiernyna. V okamžiku, kdy zvedl ruku, aby dýkou podřízl Tiernynovi hrdlo, vyrazila Ylana kupředu. Špička jejího meče zasáhla muže v

podpaží. Tiernyn se volnou rukou ohnal dozadu, smetl mrtvého nájezdníka z koně a pozvedl Královtvůrce vysoko nad hlavu.

„Ke mně!“ zvolal. „Muži Celi! Ke mně!“

Kolem hrdla se Donaughovi sevřely dvě obrovské tlapy. Nějaký Saesnesan ho strhl z koně. Donaugh upustil meč. Na zem dopadli společně. Ještě během pádu stačil Donaugh vytáhnout dýku. Náraz na zem mu vyrazil dech.

Sevření na krku neúprosně sílilo. Donaughovi se zastřel zrak a svět kolem zešedl. Před očima se mu roztančily hvězdičky. Pokusil se zvednout dýku, ale ruka byla těžká, ochablá a nemotorná jako polštář vycpaný peřím. Dýka krátkým obloukem odletěla a dopadla na zem. Ani nevěděl, jestli Saesnesana zasáhl, ale ruku měl lepkavou a vlhkou.

Váha cizího těla najednou zmizela. Donaugh zalapal po dechu a převalil se na břicho do prachu zvlhlého krví. Pokusil se postavit, ale nohy se mu podlomily.

Nějaká ruka ho zachytila a zvedla ze země. Zavrávoral, zvedl hlavu a nad sebou uviděl divoce se šklebícího Connora. Na obličeji měl rozmazanou krev, částečně i svou vlastní z hluboké řezné rány na líci.

„Tohle by ti mohlo chybět,“ ušklíbnul se a hodil mu meč, který Donaugh předtím upustil.

Uslyšeli nějaký výkřik. Otočili se po hlase a uviděli oddíl mužů na koních, sjíždějící ze stráně do údolí.

V čele se široce rozmachoval mečem Lluddor ap Vershad a pobízel své muže ke spěchu. Na tváři měl zuřivý úšklebek a oči se mu dychtivě leskly.

Pod tímto překvapivým útokem se Saesnesané ve vteřině rozprchli. Jakmile se do boje zapojil Lluddor se svými čtyřiceti vojáky, došlo k obratu. Saesnesané se otočili a zmateně prchali přes žitná pole pryč z vesnice a Lluddorovi muži je honili a dobíjeli.

Tiernyn, stále s Ylanou po boku, seskočil a šel vstříc veliteli zachráněných mercianských vojáků. Donaugh v něm poznal Eacherna, nejstaršího syna Gemedda z Mercie. Krvácel z několika ran, ale kráčel Tiernynovi vstříc bez pomoci svých mužů. Tiernyn krvácel z rány na stehně. Oči mu zářily a široce se usmíval. Eachern ho objal a oba se rozesmáli a vzájemně se poplácávali po zádech. Donaugh se otočil ke Connorovi.

„Měli bychom se asi podívat na tu ránu, co máš na obličeji,“ poznamenal.

Místnosti, které jim Gemedd přidělil, byly rozlehlé, vzdušné a pohodlné. Tiernyn díky ráně na stehně lehce kulhal, ale lékař na ni přiložil obklad z léčivých bylin, ovázal ji a prohlásil, že to není příliš vážné. Pořádně se vykoupal, aby ze sebe smyl špínu a prach, a s vlasy ještě vlhkými se belhal kolem. Donaugh měl krk celý bolavý a samou podlitinu. Zůstal tiše stát u okna a sledoval Tiernyna, který křižoval místnost jako loď prchající před bouří.

Ylana se schoulila na ozdobně vyřezávané lavici pod nádherně vypracovaným závěsem na zdi a líně si kostěným hřebem rozčesávala čerstvě umyté vlasy. Byla bledá, ale zranění neměla žádné. Hleděla na Tiernyna, chvílemi sklouzla pohledem na Donaugha a na rtech jí pohrával nepatrný náznak úsměvu.

„Nepošlu ho zpátky,“ obrátil se Tiernyn k Donaughovi. „Poté, co nám tak odvážně zachránil život, ho prostě nemohu poslat zpátky.“

Donaugh neříkal nic. Stál, ruce založené na prsou, hleděl na Tiernyna a mlčel.

„Slyšel jsi ho,“ řekl Tiernyn. „Říkal, že ho Keylan pustil. Keylan ho nechal jít.“

„Lže,“ odpověděl suše Donaugh.

„Chceš snad říci, že utekl?“

Donaugh se ani nepohnul. „Já nepochybuji o tom, že ho Keylan pustil,“ prohlásil. „Ale zrovna tak nepochybuji o tom, že mu Lluddor lhal, když ho o to žádal. Pošli ho zpět.“

„Jak víš, že lhal?“ trval Tiernyn na svém. „Jak to můžeš tvrdit?“

Donaugh neříkal nic. Spustil ruce k bokům a pozvedl jednu sevřenou pěst. Když ji otevřel, roztančil se nad jeho dlaní modravý plamen. Spustil ruku. Plamen tančil dál – volně se ve vzduchu před ním třepetal a chvěl.

„Nejsem sice příliš obdařen jasnovidectvím,“ řekl. „Ale na to, abych poznal lež, když ji pronese někdo jako Lluddor, mi to stačí. Ať už si našel jakoukoli záminku, aby ho Keylan pustil, nebyla to

pravda. Pošli ho zpět, Tiernyne. Nemůžeš založit tu nejlepší armádu Celi na podvodu.“

Tiernyn si hryzal spodní ret. „Ne,“ řekl rozhodně. „Nemohu ho poslat zpátky poté, co nám zachránil život. Vypadalo by to, jako bych ho trestal. Co by tomu řekli ostatní muži? Gemedd mi dal své svolení, abych promluvil s jeho vojáky. Přislíbil padesát mužů jen díky tomu, že jsme Eachernovi zachránili život. Co si pomyslí, když pošlu Lluddora zpátky?“

„To je tvé poslední slovo?“ zeptal se Donaugh.

„Ano.“ Tiernyn zvedl Královtvůrce, zasunul ho do pochvy a připjal si ho na záda. „Lluddor zůstane. Čekají mne na nádvoří. Přijdeš tam?“

Ylana vstala a kráčela z místnosti za Tiernynem. Na rtech jí stále pohrával slabounký úsměv. Když procházela kolem Donaugha, uchopil ji za paži.

„To tys to Lluddorovi navrhla,“ řekl.

Ylana mu vzdorovitě pohlédla do oči. „Co že jsem udělala?“ Vykroutila se z jeho sevření. „On sám chtěl jít s námi. Tiernyn si zaslouží ty nejlepší muže a Lluddor svou cenu dokázal, ne? Všem nám zachránil život.“

„Byl to podvod,“ konstatoval Donaugh.

„Keylan řekl Tiernynovi, že si může odvést padesát mužů,“ odsekla. „A on si vzal jen padesát. To není jeho chyba, že Lluddor později dorazil za námi. To je Lluddorova věc.“

„A přišel se lží v srdci.“

„Vyhlásíš to veřejně, Donaughu?“ řekla Ylana zlomyslně. „Obviníš veřejně svého bratra? Před všemi muži z Celi? Vždycky jsi stál při něm. Chceš to porušit teď, když tě potřebuje nejvíc?“

Donaugh se zhluboka nadechl. „Ty víš, že ne.“

Usmála se a v očích se jí vítězně zablýsklo. „Pak tedy uděláme nejlíp, když teď vyjdeme ven a poslechneme si, co říká, ne? A ty zase zaujmeš své místo po jeho boku a ukážeš mužům Celi, že při něm stále stojíš.“

Donaugh ji uchopil za ruce. Jeho prsty se jí bolestivě zaryly do masa. Široce rozevřela oči údivem. Stiskl ještě víc. Musela si uvědomit závažnost a dopad toho, co udělala.

„Ylano, přísahám při všem, co je mi drahé, že pokud jsi poškodila Tiernynovy vyhlídky na úspěch v tom, o co usiluje, jen

proto, že jsi byla tak hloupá a lehkomyslná, tak za to tvrdě zaplatíš. Rozumíš mi?“

„Bolí mne to,“ zasykla.

„To taky chci. Rozumíš mi?“

Přikývla.

„A uvědom si také toto. Když si budeš chodil vlastními cestičkami, můžeš být nakonec i příčinou Tiernynovi smrti.“

Zbledla.

„Jeho smrti?“

„Jestli Tiernyn meč zradí, pak ho jeho meč zklame ve chvíli, kdy ho bude nejvíce potřebovat.“

„Protože za námi přišel Lluddor? Chceš říci, že to může být příčinou jeho smrti?“

„Protože Lluddor za námi přišel proradně a podvodem. Možné to je.“

„Ale já jsem nemyslela…“

Pustil ji. Třela si bolavé ruce, pořád ještě byla bledá a spodní ret se jí třásl.

„Přesně tak,“ řekl. „Ty jsi nemyslela. Čeká na nás. Měli bychom jít.“

Na nádvoří zůstal stát Donaugh stranou. Tiernyn pružně vyskočil na lavici a jednou rukou se opřel o kmen buku. Tváře mu hořely ruměncem a planul nadšením. Jeho neutuchající nakažlivá činorodost a síla z něj vyzařovaly v takřka hmatatelných vlnách a zaplavovaly všechny, kteří mu naslouchali. Mluvil a Donaugh viděl, jak se v očích mužů shromážděných kolem zažehává plamen síly. Ať už bohové a bohyně soudili o Lluddorově proradnosti a o tom, jak se Tiernyn zachoval, cokoli, rozhodně to nemělo žádný vliv na Tiernynovu schopnost zažehnout v srdcích mužů, kteří mu naslouchali, plamen zápalu pro jeho věc.

„Společně,“ zvolal Tiernyn. „Společně, muži Mercie, muži Skai a muži Wenyddu, muži Briganu a muži Dorianu – muži celé Celi. Společně dokážeme Saesnesany zahnat zpět a znovu obsadit naši zemi.“ Vytáhl Královtvůrce a podržel ho vysoko nad hlavou. „Kdo jde se mnou? Kdo bude bojovat po mém boku za Celi?“

Zdi nádvoří zahřměly burácivým souhlasem. Ale Donaugh to skoro nevnímal. Celá jeho pozornost byla upnuta na Královtvůrce. Meč se ve slunci leskl a plál, hluboko do čepele vyryté runy ostře vystupovaly. Ale lesk čepele hyzdila malá skvrnka těsně pod jílcem. Menší než nehet Donaughova malíčku. Byla však vidět zřetelně a jasně.

Donaugh si navlhčil suché rty a zauvažoval, co to znamená.

ČÁST DRUHÁ

CORRACH

8

Donaugh si přitáhl plášť těsněji k tělu. Vycházel z Velké síně Dun Camusu těsně před rozbřeskem a venku bylo chladno. Kvapem se blížil Zimní slunovrat, slunce vycházelo s každým dnem o poznání později a zapadalo dříve. Na nádvoří se mu na boty lepila namrzlá blátivá kaše a navíc před chvílí pršelo a vzduch byl ještě sychravý a vlhký. Mraky visely hrozivě nízko. Tu a tam zahlédl na baštách vnitřního opevnění hradeb ponuré světlo pochodní. Nad těžkými vraty sebou v mírném vánku hlasitě pleskal Rudý jelen – praporec *corracha*.

Pohled na Dun Camus Donaugha stále ještě ohromoval. Hrad byl živoucím svědectvím toho, co dokáže nadšení a víra. Přede dvěma lety tu byly jen polorozpadlé věže a napůl sesuté zdi hradeb, obklopené roztroušenou hrstkou stanů a nahrubo sroubených dřevěných chatrčí. Během dvou let tu vyrostla řádná pevnost se vším, co k ní náleží, skrytá za silnými kamennými hradbami, a původní trosky se rozrostly do velikosti městečka, které má nárok pořádat výroční trhy. Pevnost stála na klínovitém útesu vybíhajícím do ohybu řeky, ze tří stran ji obklopovala hluboká prudká voda a to jí skýtalo přirozenou ochranu před útočníky. Po původní baště a hradbách nezůstalo ani stopy. Původní kameny byly použity při stavbě nové brány a na základy hlavní budovy. I většina dřevěných stavení byla nahrazena kamennými.

Za branou bylo městečko, vystavěné stejně úhledně jako pevnost. Pětitisícová armáda rychle přilákala všechny ty, které potřebovala pro svoje zaopatření – kováře i zbrojíře, hospodské i obchodníky, tkalce i ševce, tesaře i koláře a ženy a děti vojáků. I teď, takhle brzy ráno, vládl na ulicích čilý obchodní ruch a městečkem se nesly zvonivé údery kovářských perlíků.

Uvnitř hradeb už v hlavním domě, ve stájích a v kuchyních hořela světla a pevnost se probírala do nového dne. Vojáci si protírali oči slepené spánkem, jednotlivě či v malých skupinkách vycházeli z ubytoven u východních hradeb vedle brány a mířili ke kuchyním zřízeným v západním křídle hlavní budovy. Vlhkým sychravým ránem se vznášela vůně čerstvě upečeného chleba a pečeného masa. *Corrachova* armáda si jedla dobře, protože jen dobře živený muž má v boji patřičnou sílu a odolnost.

Ve vlhkém větru byl cítit blížící se příchod sněhových vánic. Donaugh si přitáhl plášť těsněji ke krku a zvolna kráčel dál. Postrádal tady vůni moře. A zima tady, ve vnitrozemí ostrova, byla taky tak nějak chladnější než na Dun Eidonu.

Otevřenými vraty k němu doléhaly výkřiky mistrů zbraní a první řinčení mečů. Nově příchozí začínali svůj den výcvikem. Až tihle projdou výcvikem, rozroste se armáda na více než šest tisíc mužů, počet, který předčil veškerá očekávání, která měli před dvěma lety, kdy opouštěli Dun Eidon s osmdesáti pěti muži a příslibem dalších pěti set.

Rhegar měl pravdu. Muži za Tiernynovým praporcem táhli – šli za ním muži ze Skai i Wenyddu, Briganu i Mercie a Dorianu. Přišli i muži z Venie na severu. Právě z nich se překvapivě stávali ti nejlepší vojáci armády. Veniané byli převážně rybáři a pastevci ovcí a neměli nikoho jako prince nebo vévodu. Žili v malých kočovných kmenech, které měly svoje náčelníky. Saesnesané je nikdy příliš neobtěžovali. Příliš kořisti by jim neposkytli a navíc při první známce nájezdu mizeli do hustě zalesněných hor. Přišli za vidinou dobrého a hojného jídla, teplého a pohodlného bydlení a dobrého platu. Byli to zdatní, obezřetní a mazaní bojovníci a byli smrtelně nebezpeční svými malými prohnutými luky. Tiernyn si často přával mít jich aspoň deset oddílů.

A jak Rhegar předpověděl, přicházeli všichni – synové šlechty i prostí lidé. Částečně přicházeli i proto, že Tiernyn to první léto

každé střetnutí se Saesnesany vyhrál. Donaugh by to nenazýval přímo bitvami. Byly to převážně menší šarvátky s necvičenými a neukázněnými skupinami nájezdníků. Ale dokázali tak, co proti Saesnesanům zmůže dobře vycvičená a ukázněná armáda, vedená vynikajícím vojevůdcem a cílevědomým mužem.

Během následujícího léta bylo vidět, že se Seasnesané poučili. Jejich vůdce Elesan, který sám sebe nazýval Celwaldou, čili Vznešeným princem z Celi, byl chytrý a schopný. Pod jeho vedením postavili Saesnesané armádu, která už začínala vykazovat známky nějakého řádu a řízení. Tiernyn sice ve všech střetech mezi těmito dvěma útvary stále ještě vítězil, ale ta vítězství už byla těžce vybojována a draze zaplacena lidskými životy.

Tiernyn projevil víc než jen vůdcovské schopnosti. Pod vlivem Donaughových rad a návrhů poslal oddíly čítající pět až osm set mužů do Skai, Wenyddu a Briganu, a tisíc mužů do Dorianu. Tyto oddíly měly střežit pobřeží, zejména poblíž vesnic a měst. Když se mu takto podařilo snížit počet saesnesských nájezdů na polovinu, vyslal Connora z Wenyddu, aby objel všechny prince a vévody a požádal je o pravidelné poskytování příspěvků na udržování armády. Odmítl jen jeden vévoda, Morand z Briganu. Tiernyn následně své oddíly stáhl, o čtrnáct dní později se Brigan zaplnil saesnesskými nájezdníky, a vzápětí poslal Morand na Dun Camus posla se souhlasem příspěvky platit.

Chlad pronikl Donaughovi pod límec a Donaugh se zimomřivě zachvěl. Letos to nevypadalo, že s příchodem zimy nastane čas odpočinku a obnovování sil. Saesnesané totiž neměli ve zvyku válčit v zimě. V zimě dávali přednost odpočinku v teple a bezpečí svých krbů a opravě svých pevností a vesnic na pobřeží, a vyčkávali na příchod teplejšího jarního počasí. Letos se však Tiernyn rozhodl, že jim tento přepych nedopřeje. Zimní tažení začalo vlastně už dnes ráno, kdy se Donaugh s malou družinou mužů vydával na výzvědy. Měli zjistit sílu jednoho z největších saesnesských ležení.

Kráčel proti větru, hlavu sklopenou, tak hluboce ponořen do svého zadumání, že si Connora všiml, až když do něj málem vrazil. Connor stál schovaný pod přístřeškem u stájí a dohlížel na stájníky, kteří právě prováděli skupinu ročků. Vítr mu čechral černé vlasy na čele a tváře mu zčervenaly chladem. O to více vystoupila dlouhá

bílá jizva, táhnoucí se od levého oka ke koutku úst. Otočil se a zvednutím ruky pozdravil Donaugha, který se zastavil těsně vedle něj.

Donaugh se pozorně zadíval na koně. „Vypadají, že budou rychlí a nebudou se hned plašit," zhodnotil je.

„Že jo?" odvětil potěšeně Connor.

„A budou silní. Houževnatí jako skály. Jsou tak odchovaní. Budou z nich dobří koně do války. Většinu se podaří i dobře vycvičit."

„Však to s nimi taky umíš."

Connor se spokojeně usmál. Jizva mu nadzvedla koutek úst nahoru a zkřivila ho do šibalské vrásky. „Můj otec vždycky říkával, že jsem dobrý jen na dvě věci. Boj a výcvik koní." Přerušil svou řeč, protože jeden z koní se splašil, uskočil stranou a narazil do druhého. Connor postoupil dopředu. „Sem," vykřikl na stájníky. „Roztrhněte ty dva než se navzájem zraní! Koukejte se, kam máte, nebo vám utrhnu uši."

Jeden stájník zděšeně strnul, ale druhý se dal do smíchu. Hbitě oddělili koně od sebe, Connor se uklidnil a ustoupil zase dozadu pod stříšku ke zdi stájí.

Stájníci odváděli koně zpět do stání. Connor uznale přikyvoval a naklonil se zase k Donaughovi. „Pořád si nejsem tak úplně jistý, jestli se mi ten nápad na zimní tažení zamlouvá. Pro koně to může být dost náročné."

Donaugh se rozesmál. „A co lidi?"

„No jo, pro nás vlastně taky," usoudil Connor. Podíval se nahoru na hlavní budovu za sebou. „Tiernynovým důvodům rozumím. Nemusí se mi to líbit, ale rozumím tomu. Ale jo, ti koně jsou silní."

„A Tiernynova hvězda září," řekl Donaugh.

Na nádvoří se objevilo devět mužů, které si Donaugh vybral jako doprovod na výzvědy, a zamířili ke stájím. Když míjeli Donaugha s Connorem, kývli jim na pozdrav. Jeden ze stájníků vyvedl Donaughova kaštanového valacha, osedlal ho a připravil na cestu.

Donaugh si vzal otěže a poděkoval mu. Hoch mu oplatil širokým úsměvem. Valach pohazoval hlavou, nedočkavý a netrpělivý z dlouhé nečinnosti. Donaugh mu řekl pár konejšivých slov, pohladil ho po šíji a vyhoupl se do sedla. Valach se vzepjal a uskočil

stranou, celý dychtivý volně se rozběhnout. „Do večera bychom měli být zpátky," řekl Donaugh. „S trochou štěstí bychom měli Tiernynovi zjistit všechno, co potřebuje."

Connor ustoupil stranou. „Hodně štěstí," řekl.

Komnata byla malá a celkem jednoduše zařízená. Oheň v krbu poskytoval právě tolik tepla, aby to stačilo zahnat sychravý chlad. Na zdech visely podrobné mapy všech krajů Celi. Nad prostým pracovním stolem visela velká mapa celé Celi a západní části pevniny, včetně Saesnesu, Tyry, Isgardu, Falinoru, západního Maedunu a Laringrasu. U zdí stály dřevěné lavice a židle, které se – když bylo zapotřebí zasednout kolem stolu – snadno přenesly.

Tiernyn odložil dopis od otce na stůl a přešel k oknu. Tahle místnost byla tou nejmenší na druhém podlaží hlavní budovy. Přímo pod ní byla Velká síň. Z okna měl Tiernyn dobrý výhled na nádvoří a městečko za hradbami. Na cvičném poli probíhal pod neoblomným a pozorným okem mistrů zbraní výcvik mužů a chlapců v zacházení s meči a luky.

Unaveně zvedl ruku, poškrábal se na nose a v myšlenkách se vrátil zpátky k dopisu na stole. Jeho otec měl po celé pevnině rozprostřenou vynikající síť zvědů a špehů. Měl také zvláštní schopnost poskládat dohromady napohled nesourodé útržky informací a udělat z nich neuvěřitelně přesný a správný závěr. Tiernyn četl ten dopis na stole snad tucetkrát a pokaždé viděl jen jednu možnost, jak se vypořádat se zneklidňujícími zprávami, které mu otec sdělil.

Dole na nádvoří stáli Donaugh s Connorem a sledovali výcvik koní. Tiernyn na ně roztržitě hleděl a marně si lámal hlavu nad Kianovým dopisem. Nakonec od okna odešel a vrátil se ke svému křeslu za pracovním stolem.

„Všechno nasvědčuje tomu, že Maeduni zaútočí na Saesnes plnou silou někdy během nadcházejícího jara," psal Kian. „Zprávy z Maedunu samotného lze získat jen těžko, ale Sion říká, že kolují zvěsti o zmizení dalších dvou černokněžníků. Domnívá se, že už jich tam nemohlo zůstat více než tři nebo čtyři – kromě těch dvou, co jsou ve Falinoru a Laringrasu. Můj dávný nepřítel Hakkar zřejmě

stále ještě svou pevnost na jezeru Vayle neopustil. Sion se domnívá, že tam zůstává jako záloha pro předpokládané tažení na Celi, ke kterému dojde, jakmile padne Isgard a Saesnes.

K tomu, aby porazil Saesnes, Maedun černokněžníka nepotřebuje. Nový král Saesnesu Baniff není tak silný jako jeho otec a není ani tak dobrým vůdcem, jako je na Saesnesském pobřeží Elesan. Jeho země se zmítá ve vnitřních rozbrojích a mocenských šarvátkách a pletichách. Zdá se, že Baniffovi oblíbenci se mění ze dne na den a někteří z jeho nejlepších lidí platí svým životem za snahu získat jeho přízeň. Sion si myslí, že Saesnes je zralý na to, aby Maedunu podlehl. Pokud Saesnes padne, musíš být připraven na příval válečných veslic. Budou jich stovky a budou hledat útočiště na Saesnesském pobřeží. Taky se může stát, že s nimi prchne i Baniff a mezi Saesnesany dojde k dalším sporům o to, kdo se bude nazývat Celwaldou. Pevně věřím, že v takovém sporu vyhraje Elesan, ale jejich vnitřní rozbroje ti mohou poskytnout výhodu a mohou se obrátit k tvému vlastnímu prospěchu. Další zprávy dodám, jakmile je obdržím."

Tiernyn si stiskl spánky. Stovky válečných veslic. Dva až čtyři tisíce Saesnesanů, kteří se pokusí dostat na Celi. To nebyla ani příjemná, ani nijak povzbudivá představa. Jestliže Baniff neprchne, tak se všichni ti Saesnesané přidají k Elesanově armádě, a pak už je celkem jedno, jestli to budou vycvičení vojáci nebo ne. Nikdo nemohl Saesnesanům upřít, že to jsou divocí a draví válečníci. I pro dobře vycvičenou armádu by bylo těžké je zastavit.

Opět zvedl dopis.

„Isgard je proti Maedunům stále ještě dost silný. Zatím se zdá, že se ještě nenašel žádný dostatečně silný černokněžník, kterého by bylo možno proti nim nasadit, a Vanizenovi kouzelníci nejsou zrovna ochotni do Isgardu jít. Zdá se, že Ephir z Isgardu má nekonečný přísun dobře vycvičených vojáků, které může postavit proti kouzelníkům a zničit je v okamžiku, kdy se snaží otočit takové množství zbraní. Ani jejich magie nedokáže obrátit tolik šípů a bodáků zpátky proti těm, kdo jimi vládnou.

Tyra má v Isgardu tisíc mužů, kteří, když je to nutné, bojují po boku Isgardů. Rhodri sice nevěří Ephirovi o nic více, než můj děd, ale Tyra sama zatím v bezprostředním ohrožení není. Ostatně tady vždycky panoval názor, že maedunskému krvavému

černokněžnictví se v horách nedaří. Nikdy to nebylo dokázáno ani vyvráceno, ale je to něco, co by sis mohl uchovat v paměti pro případ, že by došlo k nějakým nešťastným událostem ve Skai nebo Wenyddu.

Tvé matce a Torey se vede dobře a s láskou zdraví tebe i Donaugha…“

Tiernyn svinul dopis a odložil jej stranou. Kde má vzít další muže pro boj s dalšími třemi tisíci Saesnesany? Viděl jen jednu odpověď. Každá bitva, kterou dosud vyhrál, byla spíš jakousi šarvátkou než skutečnou bitvou. Nastal čas rozhodujícího vítězství. Jestli přistihnou Saesnesany nepřipravené, zalezlé v zimních úkrytech, možná se jim onoho kýženého rozhodujícího vítězství podaří dosáhnout teď.

K polednímu vítr polevil, přestal štípat do tváří a trochu se oteplilo. Objevila se však mlha a čím dále postupovali na východ, tím byla hustší. V šedivém světle bez stínů rozlišovali obrysy krajiny kolem sebe jen s obtížemi.

Donaughovi bylo zima, ale všechny smysly měl zbystřené a byl plně ve střehu. Jel úzkým údolím, kterým protékal malý potůček. Za ním jelo v tichosti devět vojáků pozorně sledujících zamlženou pahorkatinu kolem.

Donaugh si pátravě prohlížel kopce zahalené mlhou. Byli už blízko nepřesně vymezené oblasti hranic mezi Mercií a Saesnesským pobřežím, kterou sami Saesnesané nazývali Letními pastvinami. Ve srovnání s jejich domovem byla Celi rájem.

Saesnesské pobřeží bývalo kdysi částí Mercie, jenže bylo jen řídce osídlené. Merciané byli převážně sedláci a jen vzácně se věnovali pastevectví ovcí a skotu. Saesnesské pobřeží toho však sedlákům moc nenabízelo, pro pěstování obilí se hodily jen tu a tam kousky půdy u ústí řek. Tato země byla pravým opakem zelených pohoří a údolí Skai. Pustá, větrem ošlehaná krajina se k ničemu jinému než k pastevectví nehodila.

Údolí se mírně stáčelo. Projeli ohybem a vyjeli u zčernalých zdí spálené usedlosti. Z ohořelých trosek se ještě zvedaly úzké

pramínky kouře. Na spáleništi však nebylo vidět žádná těla ani mrtvý dobytek.

Donaugh pokynem ruky celou skupinu zastavil. Lemil ap Carryn dojel s koněm k němu a zamračeně si prohlížel ohořelé trosky.

„Utekli," usoudil. „Doufejme, že dostatečně dlouho předtím, než se sem Saesnesané dostali."

Donaugh souhlasně přikývl. „Snad ano," odvětil. „Teď už by bylo pozdě."

Lemil sesedl a hodil otěže Donaughovi. „Podívám se, jestli tu něco nenajdu." Přikrčil se a se skloněnou hlavou začal obcházet po břehu potůčku a hledat nějaké stopy.

Donaugh se pousmál, když ho viděl. Lemil byl jejich nejlepší stopař a Donaughovi vždycky připomínal loveckého psa, který s nosem u země hledá stopy jelena či medvěda.

Lemil se narovnal, zavolal na ně a zamával rukou, aby přišli blíž. Donaugh pobídl patami hnědáka do klusu. Lemil stál na místě a hledět kamsi na východ.

„Bylo jich osm," oznámil mu. „Šli pěšky v řadě za sebou. A taky z nějakého důvodu pospíchali. Šli tudy." Ukázal do úzkého údolí mezi dvěma kopci, kudy se liknavě vinul malý potůček a půl míle dolů po proudu se vléval do řeky.

„Jak je to dlouho?" zeptal se Donaugh.

„Ne více než dvě tři hodiny."

Donaugh podal Lemilovi otěže jeho koně a Lemil se vyšvihnul do sedla. „Pojedeme za nimi, Donaughu?" zeptal se.

Donaugh zapátral po vláknu moci v zemi pod sebou. Tady jich bylo méně než v horách. Opatrně zaměřil svou pozornost dopředu do údolí. Byli příliš blízko území obsazeném Saesnesany, než aby se bezhlavě vrhli do něčeho, co mohlo být docela dobře pastí. Ale z údolí nevycítil žádné známky nebezpečí.

„Pojedeme za nimi, abychom se podívali, kam šli," rozhodl. „Mohli by nás dovést k nějaké pevnosti, o které ještě nevíme."

Neušli v úzkém údolí ještě ani míli, když Donaugha náhle jako rána pěstí do žaludku zasáhlo vědomí nebezpečí a na šíji mu naskočila husí kůže. Prudce otočil koně a vytasil meč.

„Zpátky!" vykřikl. „Je to léčka! Rychle zpátky!"

Ale už v okamžiku, kdy vykřikl, se z mlhy na vrcholcích kopců ze všech stran vyhrnuli ječící Saesnesané. Donaugh nedokázal

přesně spočítat, kolik jich bylo, ale určitě více než dva tucty, a všichni třímali těžké, smrtonosné válečné sekyry nebo dlouhé meče.

Výzvědná hlídka se bleskově rozdělila do dvojic. Lemil prudce otočil koně, aby kryl Donaugha zleva. Donaugh podvědomě vycítil jeho přítomnost a švihl mečem dolů do houfu saesnesských válečníků, kteří je obklopili.

Ucítil, jak čepel jeho meče projela svaly a zasekla se do kosti, a otočil se v sedle, protože další Saesnesan na něho skočil zezadu. V rukou plavovlasého obra zasvištěla sekera a v kalném světle se matně zableskla. Donaugh prudce odsekl mečem dozadu a jeho čepel se zachytila za násadu sekyry. Paží mu do ramene projel otřes nárazu. Sekyra vyletěla Saesnesanovi z rukou. Zařval jako medvěd a oběma rukama se sápal Donaughovi po krku.

Donaugh koleny sevřel koně a strhl ho stranou. Neměl dost místa na to, aby mohl použít meč, ale za pasem měl dýku. Levou rukou ji vytrhl a bodnul. Čepel zajela Seasnesanovi ze strany do krku a zarazila se na klíční kosti. Z rány vytryskla krev a proudem dopadla Donaughovi na ruku. Saesnesan klesl k zemi, při pádu vykroutil jílec dýky Donaughovi z prstů, a vzápětí zmizel pod kopyty koní.

Něco mu škublo pláštěm. Zahlédl záblesk ostří válečné sekyry, která roztrhla látku, a zachytil rozzuřený pohled modrých očí Saesnesana, který trhnutím sekyru ze záhybů jeho pláště uvolnil a rozmáchl se znovu. Donaugh ťal mečem ze strany, ostřím čepele těstě pod jílcem zasáhl Saesnesana do spánku a rozsekl mu kůži i kost. Na sedle se mu rozstříkla krev a mozek.

„Donaughu, vedle tebe!“

Lemilův hlas zadusilo zoufalé chroptění. Koutkem oka Donaugh zahlédl, jak se převážil v sedle a přepadl na zem. Saesnesská sekyra mu zajela hluboko do břicha a z rány vytryskla krev.

Pod Donaughem klesl jeho kůň s krkem proťatým sekyrou. Donaugh jen taktak stihl vytáhnout nohy z třmenů a seskočit na zem dříve, než by ho kůň strhl s sebou. Uskočil dozadu, aby se vyhnul Saesnesanovi, který přeskočil mrtvého koně a vrhl se na něj. Nohy se mu smekaly na zemi kluzké krví.

Saesnesan zařval a zatočil sekyrou. Donaugh uhnul, uklouzl v kaluži krve a upadl na kolena. Ostří sekyry mu projelo rukávem a zajelo do svalu na paži. Po ruce mu stékala horká lepkavá krev.

Jeho prsty sevřely jílec meče. Saesnesan vytrhl sekyru a rozmáchl se k další ráně.

Donaugh sevřel meč levou rukou a zvedl ho. Ve stejném okamžiku, kdy zasáhl Saesnesana z boku, zasáhla ho jeho sekyra. Donaugh odletěl stranou, převalil se a vyhrabal se na kolena.

Z mlhy se vynořil další ječící Saesnesan. Donaugh vytrhl meč z mrtvého těla. Ale už když ho zvedal, věděl, že je pozdě. Válečná sekyra zavířila vzduchem a obloukem letěla přímo na jeho hrdlo. Zoufale se vrhl dopředu. Čepel jeho meče zajela saesnesskému válečníkovi hluboko do břicha. Ve stejném okamžiku ho sekyra zasáhla ze strany do hlavy. Svět vybuchl v záplavě bílých plamenů a zmizel.

9

Z těžkých šedivých mraků se hustě sypal sníh. Tiernyn pozoroval velké líné vločky, které se volně vznášely za zaskleným oknem a beze spěchu klesaly k zemi. Střecha stájí už zmizela pod bílým příkrovem. Z komínů za hradbami stoupaly tenké pramínky kouře a rozplývaly se v jednolité šedivé bělosti oblohy a padajícího sněhu. Ze stájí se tu a tam vynořil tmavý obrys postavy spěchající k hlavní budově, plášť pevně přitažený k tělu jako ochranu před vlhkým sněhem.

Tiernyn sledoval padající sníh a ten nepříjemný svíravý pocit ho na chvíli opustil. Hlavou mu táhly vzpomínky na první sníh ve Skai. Příprava Novoročního polena, vymýšlení toho nejúžasnějšího daru pro rodiče, hon na vysokou s otcem, aby byla hostina pro celý palác plný hostů. Měl pocit, že ty dny prostého štěstí jsou nenávratně pryč.

Opět ho zaplavit trýznivý pocit jistoty, že se někde stalo něco strašlivého. Potlačil neodbytnou touhu pobíhat sem a tam a donutil se klidně stát a pokusit se porozumět tomu, co ho tak zneklidňovalo. Byl si jist, že nic důležitého nezanedbal. Ale někde se muselo něco stát. Skoro jako by slyšel někde vzadu v mysli tichý šeptající hlas.

Aniž věděl, co dělá, přešel místnost a zvedl meč. Pomalu ho vytáhl z pochvy a podíval se na něj. V mihotavém světle olejové

lampy a svící čepel jemně zářila a runy rozeseté po čepeli vrhaly hluboké stíny. Bříškem palce přejel po skvrnce na čepeli pod jílcem.

Ten meč měl magii. Příběhy a písně bardů vyprávěly o jeho magii, která kdysi souzněla s Kianovou. Tiernyn neměl magii, která by tomu meči odpovídala, ale když ho držel, tak něco cítil – něco jako řád či sounáležitost.

Něco.

Cítil, jak ho čepel hřeje do rukou. Přejel prsty levé ruky po ostře se rýsujících runách a otřásl se. Mrazivé tušení v hrudi zesílilo.

Dveře za ním se otevřely a Tiernyn se s mečem v rukou obrátil. Vešla Ylana. Nesla podnos s čerstvě upečeným chlebem, plátky zvěřiny, sýrem, sušeným ovocem a dvěma džbánky černého piva. Volnou rukou odsunula hromadu papírů na pracovním stole, aby udělala místo pro podnos, a položila ho na stůl tak rázně, až nádobí na tácu zařinčelo. Ten zvuk zasáhl Tiernynovy podrážděné nervy jako přejíždění pilníkem po kovu.

„U všech bohů, Ylano," vyštěkl, „nemohla bys být trochu jemnější?"

Ylana se k němu obrátila. „Kdyby sis pamatoval, kdy se podává jídlo, nemusela bych za tebou běhat jako matka za dvouletým děckem."

Sklopil hlavu a podíval se dolů na svoje ruce. Klouby na nich mu zbělely a žíly mu naběhly, jak pevně svíral meč. Zvedl oči zpátky k ní. Na jejích pevně semknutých rtech a napjaté kůži kolem očí si uvědomil svoje vlastní napětí. Nemělo žádný smysl Ylaně nadávat. Několikrát se zhluboka nadechl a uklidnil se.

„Promiň," omluvil se jí. „Nechtěl jsem na tebe tak vyjet."

„Co se stalo?" zeptala se. Potřásl hlavou. Přešla pokoj a uchopila ho za paži. „Nesnaž se mi tvrdit, Tiernyne, že je všechno v pořádku. Už hodinu jsem celá nesvá a neklidná, a když jsem v jedné místnosti s tebou, tak je to ještě horší. Je mi jasné, že to vychází z tebe." Sevřela mu paži ještě silněji. „My jsme spojeni, uvědomuješ si to? Já vím, co cítíš, stejně dobře, jako víš ty, co cítím já."

„Já nevím, co to je," řekl. „Mám pocit, jako bych na něco důležitého zapomněl. Nebo jako by se stalo něco strašného. Jenže nevím co."

„Ten meč?" zeptala se.

Podíval se dolů na meč, který svíral. „Zdá se mi, jako by meč ten pocit zesiloval," odpověděl. „Ale já nemám takovou magii, abych rozuměl tomu, co se mi snaží říci."

„Zeptej se Donaugha," řekla. „On to bude vědět. Kde je?"

„Myslím, že je s Connorem ve stájích," odpověděl. „Dnes ráno jsem ho poslal na výzvědy. Říkal, že by se měl do večeře vrátit, a Connor říkal něco o tom, že mu chce ukázat ty nové hřebce, které právě dostal z Dorianu."

„Někoho pro něj pošlu," rozhodla se Ylana.

Ještě než došla ke dveřím, otevřely se, vstoupil Connor a setřásl sníh z černých vlasů.

„Už nám toho nezbývá moc dodělat," řekl vesele. „Doufám…"

„Neviděl jsi Donaugha?" přerušil ho Tiernyn.

Connorovi zmizel úsměv z tváře. „Ne," odpověděl. „Myslel jsem, že je u tebe. On se ještě nevrátil?"

Meč zastudil Tiernyna v rukou jako kus ledu a rozechvěl se, až se Tiernyn otřásl. Teď pochopil, co je příčinou toho zvláštního pocitu. Ten pocit probíhal po nějakém vláknu, které ho spojilo s jeho dvojčetem ještě před tím, než přišli na svět. Křečovitě sevřel meč, až se mu ruce roztřásly.

„Něco se mu stalo," vyhrkl. „Donaughovi se něco stalo." Zasunul meč zpátky do pochvy. „Dejte mi připravit koně. Jedu se po něm podívat."

Connor vyhlédl z okna. Sněžilo tak hustě, že stáje už nebylo skoro vidět. Z městečka zbyly jen nejasné mlhavé stíny za hradbami.

„V téhle chumelenici nemůžeš nic najít," prohlásil. „A navíc se během hodiny setmí."

Tiernyn si připevnil Královtvůrce na záda a popadl svůj plášť. „Beru si dvacet mužů," oznámil jim. „Vyjíždíme hned. Když budeme muset, utáboříme se na noc…"

Ylana ho uchopila za loket. „Ne, Tiernyne," řekla. „Nemůžeš vyrazit dřív než ráno. Koně si v té tmě zpřerážejí nohy a jestli zapadnou do sněhu, tak prochladnou a zemřou. A Donaugh má svoji magii."

„Za úsvitu budu mít připravený oddíl mužů," prohlásil Connor. „Vyrazíme hned, jakmile bude dost světla, abychom viděli na cestu."

Měli pravdu a Tiernyn to věděl. Ale ta chvějivá úzkost uvnitř křičela, aby vyrazil teď, aby letěl do stájí, popadl koně a vyřítil se ven do soumraku hledat Donaugha. Meč na jeho zádech se chvěl napětím a naléhavostí a Tiernyn to nemohl přehlížet. Vyhlédl z okna. Sněžilo stále hustěji a v komíně hvízdala meluzína.

Pomalu si odepjal meč a zavěsil ho zpátky na stěnu. „S prvním ranním úsvitem," řekl tiše. „Dohlédni na to, Connore. S prvním ranním úsvitem."

Studený, vlhký sníh na tvářích ho probral. Nekonečně dlouho Donaugh jenom ležel a všechno, co vnímal, byla úporná bolest hlavy. Pak si začal uvědomovat, že leží nějak divně a nepohodlně. Hruď a břicho mu drtila strašlivá tíha a jednu nohu měl nepřirozeně zkroucenou pod sebou. Při každém nadechnutí ho zabolelo.

Otevřel oči a zjistil, že se dívá přímo do ledově chladných modrých očí saesnesského válečníka. Mrtvá tvář ztuhla s užasle otevřenými ústy.

Donaugh zařval zděšením. S odporem se vyhrabal zpod mrtvého těla a postavil se na nohy. Křečovitá bolest mu zkroutila tělo a žaludek se mu obracel. Klesl zase na kolena a zvracel. Zoufale ho trýznily bolesti hlavy a úporné křeče. Když se mu konečně podařilo zvednout hlavu a zamlženým zrakem se rozhlédnout kolem, byl stižen dalším křečovitým záchvatem nevolnosti. Zakryl si rukama oči, zhluboka se nadechl a pokusil se dodat trpícímu roztřesenému tělu trochu síly.

Všude kolem něj ležela poházená těla jeho mužů a Saesnesanů, jedno přes druhé, tak jak padli a jak je útočníci nechali ležet na místě, tichá a nehybná pod sílícím příkrovem sněhu.

Donaugh zavřel oči a zkroutil se dalším návalem nevolnosti a bolesti. Jen průzkumná hlídka, sdělil Tiernynovi. Jen rychlý výjezd z Dun Camusu, obhlédnout saesnesskou oblast a armádu. Budeme zpátky včas na večeři, řekl Tiernynovi.

Dotkl se rukou bolavé hlavy a s hrůzou a odporem se rozhlédl kolem sebe. „Co jsem to udělal?" zašeptal. „Ach, bohové. Co jsem to jen udělal?" Pomalu se postavil na nohy a znovu se rozhlédl kolem.

Úsvit přicházel rychle, ale sluneční paprsky přes těžké nízké mraky nepronikaly. Sněžilo stále hustěji. Beztvaré balíky na zemi mizely pod milosrdnou sněhovou pokrývkou. V sinalém světle nedokázal Donaugh ani rozeznat přátele od nepřátel.

Pochva na jeho zádech byla prázdná. Otupěle odkopával sníh a pátral po meči. Nakonec ho našel stále ještě zabodnutý do břicha toho saesnesského válečníka, který ho zalehl. Mlhavě si vzpomněl na ten zoufalý výpad, kterým se snažil odvrátit válečnou sekeru, aby ho nezasáhla do lebky, a který nestihl dokončit včas.

Zakryl si rukou oči. Čelo měl chladné a vlhké. Když před sebou neviděl ty rozmazané překrývající se skvrny smrti, cítil se o něco lépe. Ta sekyra se rozhodně musela před tím, než ho zasáhla do hlavy, v mrtvé ruce nějak stočit, anebo ho zasáhla jenom násada, protože ostří by mu oddělilo hlavu od těla.

Krev na čepeli jeho meče byla zmrzlá a zaschlá. Donaugh si klekl, očistil ji do pláště mrtvého Saesnesana a pomalu začal uvažovat, co dál. Soustředil se jen stěží. Levou ruku měl neohrabanou a ztuhlou a čištění mu šlo pomalu. V uších mu hučelo a všechno bylo rozmazané a zamžené. Jediné, co věděl, bylo, že je důležité, aby byla čepel vyčištěná a blýskala se, ale nemohl se upamatovat, proč.

Jeho meč neměl takovou moc jako Tiernynův. Tiernynova čepel, to byla legenda, čepel, která v sobě měla vlastní magii.

Donaughův meč nebyl žádnou Runovou čepelí a žádnou vlastní magii neměl. Donaugh ostatně nikdy víc magie nepotřeboval. Jeho vlastní mu úplně stačila.

Až dosud…

Proč jen si včas neuvědomil, že má dýku? Kde byla jeho magie, když ji nejvíc potřeboval?

Sundal si pochvu ze zad a pokusil se do ní vyleštěnou čepel zasunout, ale špička meče odmítala vklouznout dovnitř. Zrak se mu zase zamlžil, viděl dvojitě – dvě pochvy, dva meče. Položil si pochvu na kolena, zavřel oči, po hmatu našel špičkou meče otvor a zasunul ho dovnitř.

Ještě jednou se dotkl rukou hlavy a těsně nad levým uchem nahmatal zasychající ránu a kolem otok velikosti jablka. Na prsty se mu přilepily chuchvalce sražené krve. Vzápětí si všiml roztrženého zakrváceného rukávu na levé ruce. Trhlinou v látce bylo vidět

rozchlíplou sečnou ránu, ale nebolelo to. Vlastně už ruku necítil vůbec.

Z nějakého důvodu mu přišlo důležité spočítat mrtvé. Z Dun Camusu jich vyjelo deset. Po třiceti napočítaných beztvarých hromadách zapadaných sněhem ztratil přehled. Vůči takové přesile si nakonec vedli dobře. Byla to dost slabá útěcha. Mezi těmi zasněženými hromadami měl devět dobrých přátel.

Je snad možné, že se někomu podařilo uniknout a dojet na Dun Camus pro pomoc? Třeba je Tiernyn už na cestě sem.

Neměl nejmenší tušení, kolik Saesnesanů je vlastně napadlo. Rád by věděl, jestli jsou všichni mrtví. Saesnesané obvykle své mrtvé na bitevním poli nezanechávali. Pokud to bylo jen trochu možné, odváželi je domů a pohřbívali je ohněm.

Postavil se na nohy a hlava se mu zatočila. Chvilku se potácel, než získal rovnováhu, a pak krok za krokem popocházel od jednoho mrtvého k druhému. Trpělivě, beze spěchu odhrnoval sníh z chladných tváří, až je všechny našel. Nethyn, který hrál na loutnu a zpíval jako slavík. Artus, obr s černými vousy, silný jako medvěd, po kterém taky dostal jméno. Oba obklopeni těly Saesnesanů, které vzali sebou do Annwu. Maddis, s hladkou tváří bez vousů. Vypadal jako dítě a bil se jako horská puma. Weymund, Gerrod a Bors – i po smrti zůstali spolu, tak jak byli nerozlučnou trojicí za živa. Llyr a Cadwyn. Kdekoho potrápili svými žertíky. A nakonec Lemil, skvělý přítel a společník, vždycky dobře naladěný. I jeho tichý hlas umlkl navždy.

Z Dun Camusu se žádná pomoc čekat nedá. Donaugh mohl spoléhat jen sám na sebe.

Poklekl na kolena a udělal Lemilovi na čelo znamení Uzavřeného kruhu. „Ať tvoje duše jasně září, Lemile ap Carryn, a ať tě dualita rychle nalezne," zašeptal. „A ať tě Ten, kdo sčítá na Pergamenu, shledá uspokojivým, až před ním staneš."

Zachvátila ho další vlna závrati a nevolnosti. Na ramenou a na hlavě se mu vršil padající sníh. Během boje ztratil někde těžký plášť a kožešinové rukavice. Pod rychle sílící sněhovou pokrývkou je těžko ještě najde.

Stáhl plášť z Lemilova těla a zachumlal se do něj. Lemil už ho potřebovat nebude a určitě by nic nenamítal proti tomu, aby si ho vzal. Byl utkaný z prvotřídní vlny a byl teplý.

Nebylo tu žádných známek po nějakém koni, který by zůstal naživu. Donaugh se pokusil spočítat pobité koně, ale viděl tak rozmazaně, že to vzdal. Všechno bylo zahaleno v mlhavém šedivém světle a Doanughovi se z toho točila hlava.

Jestli se má dostat zpátky na Dun Camus, musí jít pěšky.

Rozhlédl se kolem. V šeru to vypadalo všude stejně. Neměl žádné vodítko, které by mu napovědělo, kudy se má vydat, a z jednotvárné šedi oblohy se nedalo vyčíst, kterým směrem je západ. Všechny kopce vypadaly stejně. Nedokázal odhadnout, který konec údolí je který.

Zůstal klečet, zavřel oči a soustředil se. Pátral po nějakém vláknu moci v zemi pod sebou a ve vzduchu kolem sebe. Ale nenašel nic. Úporně ho bolela hlava a nedokázal se pořádně zaměřit. Nedokázal najít ani tu hlubokou studnici moci, kterou měl v sobě. Pátral po ní, ale tam, kde měla být jeho magie, nacházel jen pouhou prázdnotu.

Donekonečna mumlal modlitby ke všem sedmi bohům a bohyním, až se mu podařilo toporně se vyhrabat na nohy. Rozhlédl se kolem. Na jednom místě mu obrysy kopce připadaly trochu známější. Tam musí být západ, takže tudy vede cesta zpátky k Camuse.

Měl pocit, že je nějak mimo sebe, jakoby odtržený, jako by se potácel v nějakém snu, jako by sledoval nějaké obrazy, které s ním nemají nic společného. Smetl si z hlavy vlhký sníh. Na chvíli se ani nemohl upamatovat, proč je vlastně tak důležité, aby vyrazil zpátky na Dun Camus.

V okamžiku, kdy klopýtl o spadlou větev, skrytou pod silným sněhovým příkrovem, si uvědomil, že se ztratil. Byl stále ještě jako omámený a vzdálený sám sobě.

Klekl si a rozhlédl se. Pahorky byly tytam a teď klečel v lese a neměl nejmenšího tušení, kde Dun Camus leží. Ohlédl se směrem, odkud přišel, ale jeho stopy už mizely pod sněhem a zůstaly po nich jen nízké prohlubně, nezřetelné obrysy v tlusté sněhové pokrývce.

Zvedl ruku k obličeji a otřel si těžké, vlhké vločky, které mu slepovaly oči. Nevěda kudy, chodil sem a tam kolem dokola a na les se pomalu snášela noc. Klečel uprostřed tajemného ticha, uprostřed nepřirozené nehybnosti hlubokého nočního lesa pomalu zapadajícího sněhem. Ani vánek se nepohnul, holé větve nehybně

čněly mezi těžkými chuchvalci mokrého sněhu, nehlučně klesajícími k zemi. Sníh na tvářích mu tál, promáčel mu plášť a tuniku a měnil oděv v ledový krunýř.

Ochromený chladem si uvědomil, jaké nebezpečí mu hrozí. Promáčený mrznoucí plášť, tunika, košile, boty. Nemohl si vzpomenout, co se vlastně stalo s jeho vlastním vlněným pláštěm, lemovaným kožešinou. Bez něj byl téměř odsouzen k smrti zmrznutím.

Zachvěl se zimou, namáhavě se postavil na nohy a rozhlédl se. Už byla noc. Nebylo vidět hvězdy ani měsíc, z oblohy se sypal jen další a další sníh a mezi vločkami se rýsovaly černé stíny tmavých holých větví.

Pohorky se teď rozprostíraly za ním. Míle a míle otevřené krajiny, která neskýtala žádný úkryt před sněhem. V lese mohl aspoň najít nějaký úkryt v hustém lískoví nebo pod mladými duby, kde by si mohl rozdělat malý oheň a trochu se zahřát. Pokud ovšem, pomyslel si hořce, bude po té ráně do hlavy vůbec schopen nějaký oheň rozdělat. Vzpomněl si na to pusté prázdné místo tam, kde dřív nacházel svou magii vždycky, když ji potřeboval. Otřásl se.

Zakopl a málem zase upadl. Tíha sněhu, který na sobě vláčel, ho vyčerpávala. Zkusil ho znovu smést, ale zjistil, že třese zimou natolik, že už ani neovládá své ruce. A pravou ruku necítil vůbec.

Vrávoravě se motal kolem spleti lískové houštiny a tupě si uvědomoval už jen to, že se nesmí zastavit, aby mu neztuhla krev v žilách. Noc postupovala a bylo čím dál chladněji. Nohy v promáčených namrzlých botách už ani necítil. Zvedl se vítr a hnal před sebou zmrzlé sněhové vločky, které se mu zabodávaly do obličeje jako jehličky. Holé zledovatělé větve dubů a olší strašidelně chřestily.

Zkřehlýma nohama se zapletl do úponků břečťanu a rozplácl se obličejem rovnou do sněhu. Najednou mu bylo teplo a měkce jako v posteli s prachovými pokrývkami. Zatoužil klesnout hluboko do pohodlné náruče sněhu a spát. Unaveně zavřel oči, vděčný za to příjemné teplo, které se mu rozlévalo po celém těle. Jenom si na chvilku odpočine. Jenom chviličku, než zase nabere síly…

Kdosi zašeptal jeho jméno. Ten zvuk byl tichý jako sténání větru ve větvích. Jeho ramene se něžně dotkla čísi ruka. Podrážděně ji odsunul.

„Dej mi pokoj," zavrčel.

„Donaughu, musíš vstát," zašeptal tichý ženský hlas, jemný a zvučný, nicméně zřetelně zbarvený rozkazujícím tónem.

Překulil se. Řasy se mu potáhly ledovým škraloupem. Pohnul víčky, aby se ho zbavil, a unaveně otevřel oči. Před ním stála žena, nahá žena ve stříbřitém chladu padajícího sněhu. Rozpuštěné vlasy jí sahaly po kolena a zahalovaly ji jako splývavý plášť barvy měsíčního světla. Jasné, tyrkysově zelené oči zářily jako ledovcové vody Eidony ve Skai a bledá pleť měla teplý růžový nádech.

Dlouho tam jen tak ležel a zíral na ni jako na přízrak. Její rty, rudější než horské jeřabiny o Zimním slunovratu, se zvlnily v něžném úsměvu.

„My už jsme se přece setkali, Donaughu ap Kian," řekla tiše. „Nepoznáváš mne?"

„Rhianna, Paní Vzduchu," vydechl. Prokřehlé rty stěží utvářely slova. „Dárkyně daru magie."

„Musíš vstát, Donaughu," opakovala. „Jestli nemá být můj dar promrhán, tak musíš hned vstát." Natáhla k němu ruku. „Jestli nevstaneš, tak tady zemřeš."

Zdráhavě se nadzvedl a sevřel podávanou ruku. Byla teplá jako letní vzduch a jemná jako ruka dítěte. Nechal se vytáhnout na nohy. Příjemné uspávající teplo zmizelo. Otřásl se chladem.

„Tudy se vydej," ukázala mu. „Tam najdeš útočiště. Tudy. A pospěš si."

Donaugh udělal několik klopýtavých kroků a pak se ohlédl. Byla pryč. Jedinými stopami, které ve sněhu zůstaly, byl otisk jeho vlastního těla a stopy jeho nohou. Veškeré svoje síly soustředil na pohyb a krok za krokem se namáhavě vlekl hlubokým těžkým sněhem.

A najednou skrz vířící sněhové vločky zahlédl záblesk teplého, žlutého světla lucerny. Stromy prořídly a před ním se objevila mýtina. Ze středu vycházela mlhavá záře, vstřícná a vábící. Přitahovala ho jako magnet.

Doklopýtal na okraj mýtiny. A tam ho opět přijal sníh do své hluboké, měkké náruče. Zahalilo ho teplo sněhové pokrývky a prostoupilo mu celým tělem. Zavřel oči. Za chviličku vstane a půjde k tomu malému domku na mýtině. Jenom si na chvilku odpočine, jen na chvilku, než sebere síly…

10

Z usedlosti zbylo jen pár ohořelých trámů pokrytých ledem. V mrazivém vzduchu stoupala Tiernynovi od úst bílá pára. Naklonil se dopředu a poplácal koně po šíji. Plašil se. Špatně snášel pach spáleniště, který se vznášel ve vzduchu ještě dlouho poté, co oheň dohořel. Tiernyn ho uklidňoval a čekal, až Connor skončí s obhlídkou trosek.

Connor, zachumlaný do pláště až po uši, kapuci přes hlavu, procházel se svými dvanácti muži široký okruh kolem spáleniště. Z šedivé oblohy se snášel jemný sníh, který chvílemi přecházel do mrznoucí mlhy. Vzduch se ani nepohnul.

Ylana stála ve sněhu vedle Tiernyna sedícího na koni, držela otěže svého a Connorova koně a opírala se Tiernynovi o nohu. Tváře pod kapucí pláště jí zčervenaly zimou. Na lemu kapuce se jí usadila zmrzlá jinovatka ze sražené páry, která jí stoupala od úst a mrzla na huňaté vlněné látce. Neklidně sebou pohnula a setřásla ji.

Tiernyn odvrátil zrak od nejasných obrysů postav přecházejících po usedlosti a zadíval se přes bílé pahorky někam do dálky. Meč na jeho zádech se vzrušeně chvěl. Cítil z něj stejnou sílu jako včera večer. Ještě než se Connor vrátil, pochopil Tiernyn, že nenašli nic.

„Žádná mrtvá těla," oznámil Connor, „ani lidí, ani zvířat." Vzal si od Ylany zpátky otěže svého koně. „Snad se jim podařilo utéct. Já bych řekl, že to tu Saesnesané vypálili prostě ze vzteku."

„Ale stejně si myslím, že tu Donaugh se svými muži byl," řekl Tiernyn. Ukázal na úzké údolí, táhnoucí se na východ. „Možná, že šli tamtudy. Vypadá to nejpravděpodobněji."

„To údolí vede do saesnesské oblasti," poznamenala Ylana.

„Pošleme napřed pět mužů, aby to prozkoumali," rozhodl Tiernyn. „Řekneme jim, aby byli nanejvýš opatrní. Ti Saesnesané mohou v tom údolí stále ještě být."

„On není mrtvý, Tiernyne," řekla Ylana. „Pouto mezi vámi je silné a ty bys to poznal, kdyby zemřel. Stejně tak, jako by to poznal on."

Tiernyn mlčky přikývl.

Na dně úzkého údolí ležela roztroušena mrtvá těla, jedno přes druhé, tam, kde je skosila smrt. Z některých svál vítr sníh a zůstala tak ležet volně odkrytá pod šedivou oblohou, jiná ležela pochovaná hluboko v závějích a na pohled vypadala jako zasněžené klády.

Tiernyn přitáhl koni otěže, na chvíli zastavil a zvolna přejížděl pohledem dějiště bitvy. Z tváře skryté pod kapucí pláště se vytratila krev. Bílý jako křída sestoupil z koně. Otěže mu vyklouzly z ruky. Po celé páteři cítil, jak se meč na jeho zádech chvěje. Natáhl se přes rameno dozadu a dotkl se jílce, a pak pěšky vyrazil k padlým tělům.

Neudělal ještě ani čtyři kroky, když se Ylana vzpamatovala ze svého zděšení a sklouzla z koně.

„Tiernyne, ne," vykřikla. Rozběhla se za ním a chytila ho za ruku. „Prosím. Nech nás, ať se podíváme sami."

„Jestli je tady, musím ho najít," prohlásil Tiernyn.

Connor popojel s koněm kupředu, seskočil a postavil se před Tiernyna. „Jestli je tady, lorde *corrachu*," pronesl téměř obřadně, „najdeme ho. Bude lépe, když počkáš tady."

Meč se zachvěl, až to s Tiernynem otřáslo. „Já vím, o co se snažíš, Connore," řekl. „A vážím si toho. Ale já to musím vidět. Nebudu nikoho žádat, aby na svá bedra vzal tu nepříjemnou povinnost, kterou považuji za svou. Pošli své vojáky, aby vyhledali těla našich mužů. Vezmeme je domů a pohřbíme je se ctí."

S Ylanou po boku vyrazil mezi zmrzlá těla.

Byl to Connor, kdo našel Donaughův plášť. Tiernyn se napřímil, když k němu Connor přistoupil, a beze slova si od něj rozervaný a zakrvácený plášť vzal. Látka ztvrdlá mrazem mu zapraskala v rukou.

„Našli jste ho?“ zeptal se.

Connor zavrtěl hlavou. „Ne. Jenom tohle.“

Meč na Tiernynových zádech se opět zachvěl. „Není tady,“ prohlásil Tiernyn. Ukázal na mrtvá těla u svých nohou. „Tenhle je poslední. Donaugh tu není.“

„Ne, není tady,“ souhlasil Connor. „Všechny ostatní jsme našli, ale Donaugh tu skutečně není.“

„Pak buď odešel, nebo ho vzali sebou,“ řekl Tiernyn. „Vyšli průzkumnou hlídku. Chci celou tuhle oblast prohledat.“ Podíval se na plášť a obrátil ho. Byl nasáklý krví. „Je zraněný a nedojde daleko. Najděte ho.“

„A jak ho v tomhle máme stopovat?“ zeptal se Lluddor ap Vershad. „Jen se rozhlédni. Sníh je už teď dost hluboký a sněží pořád dál. Jestli je pohřbený pod sněhem, nikdy ho nenajdeme.“

„Musíme to aspoň zkusit,“ řekla Ylana.

Connor smutně přikývl. „Ano, musíme to aspoň zkusit,“ řekl tiše.

Tiernyn zvedl ruku a sevřel jílec meče. „On je naživu, Connore,“ řekl.

„Ten meč mi říká, že ještě žije.“

„Je zraněn,“ řekla Ylana s pohledem upřeným na plášť. Rozhlédla se kolem po pusté zasněžené krajině. „Jestli šel pryč…“

„Má svou magii,“ poznamenal tiše Tiernyn. „Budeme ho hledat, dokud ho nenajdeme.“

„V tomhle?“ ozval se opět Lluddor. Výmluvným gestem ukázal kolem sebe. „Lorde *corrachu*, toto je saesnesské území. A kvůli sněhu ho stejně nemůžeme hledat podle stop.“

„Budeme ho hledat,“ opakoval tvrdošíjně Tiernyn. Oběma rukama pevně sevřel plášť a oči se mu zaleskly vzteky. „Přivedeme třeba celou armádu a najdeme ho, i kdybychom měli rozsekat na kusy každého Saesnesana v téhle pustině.“

Zpočátku si Doanugh byl vědom jenom příjemného pocitu tepla. Vzpomněl si, že někde slyšel, že poslední věc, kterou člověk cítí, než zmrzne a zemře, je nádherný, leč zrádný pocit tepla. Usoudil, že jestli je tohle smrt, tak jí rozhodně dá přednost před mrazivým utrpením sněhové bouře. Smrt k němu přicházela jako vítaný přítel, a ne jako zlověstný nepřítel nahánějící strach, a Donaugh byl svolný nechat ji, ať si ho vezme. Zavřel oči a ponořil se do tišivého tepla a klidu.

Znovu si uvědomil světlo ohně prosvítající tmou, mihotání barev a stínů, prostoupené sladkou vůní hořícího jabloňového dřeva. Zjistil, že leží v měkkých hebkých pokrývkách, podušky pod hlavou. Pohnul nohama a narazil na pár horkých kamenů, zabalených ve vlně. Po obou stranách postele stály pánve se žhavým uhlím a šířily blahodárné teplo, s nímž se do promrzlého těla opět vracel život. V krbu plápolal oheň. Chvíli zmateně přemítal, co je to za prapodivný živý sen, protože sen to rozhodně být musel. Skutečnost, to byl vířící sníh a strašlivá zima v mrznoucích promáčených šatech a botách.

Zachumlal se hlouběji do těch snových pokrývek a najednou si uvědomil, že ho do nahých zad tlačí něco teplého, jemného a hebkého. S námahou zvedl ruku těžkou jako olovo a shledal, že má kolem prsou položenou čísi ruku. To teplo za ním, to, co vydávalo životadárné teplo a sálalo jako řada pochodní, bylo něčí tělo. Pátral rukou dál a narazil na slibně zaoblený bok a prohloubenou křivku pasu. Se směsicí potěšení a údivu přemítal o tom, co je to za zázrak, být s ženou, když s jistotou ví, že by měl být mrtvý. Zahrnují snad radosti Annwnu i hedvábnou kůži ženy mužům pro zahřátí?

Jeho mysl odmítla pracovat, myšlenky se sunuly hlavou netečně a líně jako stojatá, bahnitá voda. Vzdal se veškerých snah a pokusů rozlousknout otázku, co se s ním vlastně stalo. Bylo mu teplo, cítil se dobře a zdálo se, že je naživu. Pro tu chvíli mu to stačilo. Zavřel oči a v klidu usnul.

Ruce a nohy měl v jednom ohni a strašlivě ho svědily. Cítil, že má obličej odřený až do živého masa a rány ho neuvěřitelně pálily. Neklidně se převaloval na posteli a marně se snažil najít nějakou

polohu, aby si ulevil, až se nakonec posadil a rozhlédl se. Podivné prostředí, ve kterém se nacházel, ho probralo do naprosté bdělosti. Ten prudký pohyb však vyvolal vlnu závratě a slabosti, která ho srazila zpátky do měkkých pokrývek. Zavřel oči a zhluboka dýchal, aby uklidnil žaludek a nezačal zvracet.

Pravá ruka ho bolela, cítil, že rána je hluboká až do kosti. Někdo mu ji ovázal čistými bílými pruhy plátna. Vrstva obvazů byla tak silná, že nemohl ruku ani ohnout. Když zvedl ruku ve snaze utišit bodavou bolest v očích, našel kolem hlavy další vrstvu obvazů. Chvíli ležel a čekal, až závrať odezní, a pak si levou rukou promnul oči, pomalinku se posadil a zvolna se rozhlížel po místnosti.

Na židli u postele seděla mladá žena. Hlavu měla skloněnou nad hromadou látky v klíně a pozorně vyšívala na lemu jakýsi vzor v něžných barvách. Rozpuštěné vlasy se leskly jako smetana a zlato, spadaly jí přes ramena dolů po zádech, z tváře je měla sčesané dozadu a sepnuté dvěma zlatými hřebeny tmavšími než vlasy. Na sobě měla světle hnědé vlněné šaty, u krku hluboko rozstřižené, a přes ramena měla přehozený velký šál v tmavě hnědém odstínu. Zvedla hlavu a přistihla Donaugha, jak na ni vyjeveně zírá. Oči měla šedomodré, lemované překvapivě tmavými řasami – barvou připomínaly levanduli. Usmála se na něj a v tom úsměvu bylo tolik tepla a něhy, až se Donaughovi sevřelo srdce.

„Kde to jsem?“ vyhrkl. „Kdo jsi? Co se stalo?“

S úsměvem odložila vyšívání a vstala. Lehkým pohybem útlé paže mu naznačila, aby vyčkal, a zamířila ke dveřím komnaty.

„Ne,“ vykřikl. „Vrať se. Kdo jsi? Kde jsem? Jak jsem se sem dostal?“

Ale ať už ho slyšela nebo ne, dveře komnaty se za ní s klapnutím zavřely.

Donaugh civěl na zavřené dveře a hlavou mu vířily tisíce otázek. Zrovna když odhodil přikrývky a hrabal se ven z postele, vrátila se zpět s kouřící mísou polévky a pohárem horkého svařeného vína. Donaugh zavětřil vůni polévky a v ústech se mu seběhly sliny. Mlčky, s úsměvem mu podala mísu. Skutečnost, že jsou pokrývky odhrnuté a Donaugh je nahý, ji nezarazila ani v nejmenším.

Natáhl se pro polévku, pak změnil směr a nejdřív sáhl pro pokrývky a po pás se přikryl. Rozesmála se, jak se zarděl, a vložila mu mísu do rukou. Když vyčistil mísu do poslední kapky, odebrala

mu ji a podala mu pohár. Ještě nikdy neviděl tak umně zpracovaný pohár, z tepaného stříbra, zdobený neznámým vzorem spirál a meandrů. Ale víno bylo dobré, Dorianské červené, a navzdory podivné, dlouhé pachuti vzadu na patře se mu ze žaludku do celého těla šířilo příjemné teplo.

Když dopil víno, žena uspokojeně přikývla, vzala pohár a mísu a odešla. S údivem se za ní díval. Za celou dobu nepronesla jediné slovo.

Nikde neviděl svoje šaty ani meč a dýku. Přehodil nohy přes okraj postele na podlahu a chvíli musel zůstat sedět se skloněnou hlavou, zhluboka dýchat a počkat, až závrať zmizí. Pak se vrávoravě postavil na nohy a nejistě klopýtal přes komnatu k vysokému šatníku, bohatě vyřezávanému v podobném stylu jako byl vzor na poháru. Při každém pohybu mu paží projela bodavá bolest a před očima se mu roztančily hvězdičky.

V šatníku bylo jen pár šatů a několik ženských domácích pantoflíčků. Cesta zpátky do postele se mu zdála nekonečná. Zhroutil se do podušek a vyčerpaně oddychoval.

Přejel si rukou přes obličej a pod bříšky prstů ucítil drsnou a rozpraskanou kůži na tvářích a na čele. Až se otřásl, když si vzpomněl na vířící sníh a uvědomil si, jak blízko smrti byl. Mlhavě si vybavil, jak našel tu malou mýtinu a v oknech domu uviděl světlo. Někdo ho musel najít, jak tam leží ve sněhu, a ještě včas ho přinést dovnitř. Divil by se, kdyby to byla ta záhadná mlčenlivá žena.

Ložnice měla jen jedno okno, zasklené silným zrnitým sklem, kterým dovnitř dopadalo kalné světlo nadcházejícího soumraku. Olověná šedivá obloha visela nízko nad spletí holých větví, ale zdálo se mu, že sněžit už přestalo. Na římse pod oknem ležela silná vrstva sněhu.

Padla na něj podivná malátnost. Klesl zpátky do podušek a na jazyku opět ucítil pachuť máku z vína. Víčka mu ztěžkla, oči se mu zavřely a Donaugh upadl do hlubokého spánku.

Když se zase probudil, už svítalo. U postele opět seděla ta mladá žena, zabraná do vyšívání. Donaugh ležel tiše bez hnutí v poduškách a sledoval ji. Vzpomněl si na to, jak se probudil a na zádech cítil měkké teplo ženského těla. Bylo to kvůli teplu, usoudil. Poskytla mu své vlastní živoucí tělo, aby ho vyrvala z náruče smrti.

Jako by na sobě ucítila jeho pohled, zvedla hlavu a podívala se na něj. Hluboko do jeho očí hleděly oči šedé jako kouř, šedé jako moře v oparu svítání. Usmála se a v Donaughovi poskočilo srdce. Najednou neměl dost vzduchu, aby se mohl nadechnout, a srdce se mu rozbušilo.

Znal ji. Vždycky, odjakživa ji znal.

Vzduch mezi nimi se zatetelil a zajiskřil. Její obraz, zářící v mrznoucím vzduchu. Viděl ji na letní louce, jak mu se smíchem uniká vysokou trávou, ve vlasech luční kvítí. Stáli vedle sebe v rozlehlé místnosti, drželi se za ruce, prsty propletené, a píšťaly a dudy hrály na oslavu jejich spojení. V náruči něžně chovala nemluvně, a při pohledu na oblou dětskou hlavičku se mu hruď dmula pýchou. Seděla v čalouněném křesle, s dítětem na klíně, a vysokým oknem na ni dopadaly sluneční paprsky a dávaly jejím vlasům nádech roztaveného zlata. A stála vedle něj, když se vysoký mladý muž od nich odvrátil, nasedl na válečného oře a pohlédl na čekající oddíl mužů.

Znal ji a ona znala jeho. Netušil, jestli ty obrazy, které vidí, přicházejí z minulosti či budoucnosti, ale znal ji. Jejich duše byly spojeny, byly spojeny odvěků a navěky budou. Byli dva s jednou duší, spojeni navždy, stvořeni jeden pro druhého.

Spojené duše. Vždycky si myslel, že příběhy o mužích a ženách, spojených navěky silou vášně, ať lásky či nenávisti, byly jen příjemným vyprávěním pro dlouhé zimní večery. Spojené duše, dvě strany téže mince, duše spojené na celý život, odvěků a navždy. Jenže tu ženu poznal právě tak jistě, jako ona poznala jeho, a věděl, že ta vyprávění byla pravdivá.

Obrazy se rozplynuly a mihotavé jiskření se vytrácelo, až se vzduch mezi nimi zklidnil. Usmála se na něj, pak vstala a vyšla z komnaty. Za chvilku se vrátila s chlebem, sýrem, studeným masem a horkým čajem.

Nedůvěřivě se podíval na čaj. „Další mák?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Dnes ráno byla ve světle zelené. Její oči tím získaly nádech šedi podzimní mlhy.

Když uviděl jídlo, uvědomil si, že má hlad jako vlk. Podívala se, jestli se mu pohodlně leží, a opustila ho. Ještě ani nestačil dojíst, když se dveře komnaty opět otevřely. Vešla ta dívka, ustoupila stranou a nechala vstoupit muže.

Donaughovi se srdce zastavilo v hrudi a pak se rozběhlo jako splašené. Muž u dveří byl vysoký a rozložitý, světle plavé vlasy měl vpředu spleteny do dvou copů. Obrovský, dlouhý, pečlivě navoskovaný knír měl na tvářích stočený nahoru. Zbytek tváře zakrýval huňatý, pěstěný plnovous, ze kterého vykukovaly jen nezřetelné ostrůvky rtů a nosu. Oči měly stejnou barvu jako oči dívky, ale byly mnohem chladnější a zdaleka ne tak přátelské. Zcela nepochybně to byl Saesnesan a Donaugh se podivil, že si toho u té dívky nevšiml.

„Takže jsem upadl do rukou nepřátel," řekl tiše. Podíval se na dívku. Konejšivě se na něj usmála.

„Už to tak vypadá." Muž mluvil plynnou celštinou se silným seasnesským přízvukem. „Jsem Elesan, *Celwalda* saesnesský. S mou dcerou Eliade ses už seznámil."

Donaugh ulehl zpátky do podušek, ruce si složil na břiše a nasadil chladnokrevný, lhostejný výraz, přičemž se úporně snažil, aby na něm nebylo poznat, jak se třese.

„Takže nejen nepřítel," pravil rozvážně. „Ale přímo vůdce nepřátel."

Elesan se usmál, ale jeho výraz zůstal chladný a nebylo v něm ani stopy po nějaké laskavosti. „Slyšel jsem o tvé udatnosti, ty mladý bojovníku," řekl. „Vypadá to, že ty zprávy nepřeháněly. Čelíš mi beze strachu. Ani ses nezachvěl."

Donaugh se mu podíval zpříma do bystrých očí. „Třeba nemám strach jen proto, že už svůj konec znám, a ten nepřijde z tvé ruky, *Celwaldo* saesnesský."

Elesan nečekaně pohodil hlavou a rozesmál se. „Aha," řekl. „Já tedy nemám ve svých rukou muže, který by se měl stát králem Celi. Tak tedy čaroděje, že? Mladšího bratra?"

„Je mi líto, že jsem tě zklamal, ale obávám se, že je to tak."

„Obdivuji se tvé víře v neomylnost tvého jasnovideckého umění," poznamenal Elesan. „Kdybych tě v tom lese našel já, a ne Eliade, tvoje krev by teď barvila sníh."

„Tvá dcera je mnohem laskavější," přisvědčil Donaugh. Letmo se na ni podíval. Stála za otcem, stále ještě u dveří, a starostlivě ho pozorovala. V očích měla podivný, napjatý výraz.

Z Elesanovy tváře zmizely všechny známky pobaveného veselí. „Moje dcera je bláhová," prohlásil drsně. „A ještě bláhovější jsem

já, pro všechnu tu lásku, kterou jí zahrnuji. Nemohu popřít, že se za tebe přimluvila.“

Donaugh se podíval na Eliade. Střetla se s jeho očima. Vypadala vážně, ale ne ustrašeně. „Máš můj vřelý dík, lady,“ pravil.

„Navždy budu želet toho, že jsem ti v okamžiku, kdy jsem tě našel v posteli své dcery, nepodřízl hrdlo,“ řekl Elesan zachmuřeně. „Ale jedl’s můj chléb a sůl a podle zákonů božích a všech pravidel pohostinnosti tě nemohu zabít pod svou střechou, pokud si chci zachovat svou čest.“

„A až opustím ochranu tvé střechy?“ zeptal se Donaugh.

Elesan se trpce pousmál. „Jak jsem slíbil Eliade, nezabiju tě ani potom.“ Obrátil se a rukama udělal několik rychlých pohybů. Eliade se usmála, přikývla a vyklouzla z komnaty.

Donaughovi se najednou rozsvítilo, jako by ho zasáhl blesk. Eliade neslyší ani nemluví. Párkrát už u někoho viděl používat řeč rukou a teď se proklínal za to, že byl tak hloupý a nepostřehl skutečnost, že je hluchoněmá, už dříve.

„Ona neslyší od narození?“ zeptal se tiše.

Elesan na něj překvapeně pohlédl. „Ne,“ odpověděl. „Následek horečky, když jí byly tři. Takže teď už můj krb nikdy neopustí.“

„Je překrásná,“ řekl Donaugh.

Elesanovi přelétl přes tvář hořký úsměv. „Nikdo si nevezme ženu s takovou vadou,“ řekl. „Neslyší a neumí mluvit, a já jsem tak přišel o všechna vnoučata, kterými mne mohla obdarovat. Ale zato se mi dostalo společnosti dítěte, které miluji víc než svůj život, a žádný muž mi ji nikdy neodloudí ke svému krbu. Je to určité zadostiučinění.“

„Bohové a bohyně vládnou vrtkavým a rozmarným mečem,“ prohlásil Donaugh. „Jejich dary mívají trny, ale tu a tam má v sobě jejich krutost i zrnko soucitu.“ Posadil se a toporně se předklonil. „Kdy budu moci odejít?“

Elesan ukázal bradou k oknu. „Na návětrné straně domu už dosahují závěje do výše muže. Nemohl bys projít sněhem, ani kdybys byl vůbec schopen jít.“

Donaugh naklonil hlavu na stranu. „Pak tedy zůstanu tvým vděčným a milým hostem, lorde Elesane.“

„Nepleť se, Donaughu ap Kian,“ řekl Elesan tiše. „Raději bych viděl hlavu tvou i tvého bratra přibitou na svých vratech, a jsem si

jist, že stejně tak bys chtěl ty vidět mou na svých. Spoléhám však na tvou pochybnou celskou čest a věřím, že mé pohostinnosti nezneužiješ, byť ti ji poskytuji jen s hlubokým sebezapřením.“

Donaugh ulehnul zpátky do podušek a složil si ruce na břiše. „Má čest mne nutí, abych ti jednoho dne tvou laskavost oplatil, lorde Elesane,“ oznámil. „A nebudu tím pohoršen. Tvá dcera mi zachránila život.“

Elesan cosi zavrčel a obrátil se k odchodu. Cestou se ještě zastavil a podíval se na Donaugha. „Měl by ses modlit ke svým bohům, aby tvůj bratr za tebe dal dostatečně vysoké výkupné.“ Trpce se usmál. „Ale jestli si přeješ zbavit mne odpovědnosti za mou pohostinnost, dovol mi, abych ti sdělil, že tu jsou stráže, které se nebudou ohlížet na to, co jsem slíbil své dceři.“

11

Donaugh stál na vysokém pahorku, pod oblohou rozžíhající se *světlem toho tajemného okamžiku přechodu mezi úsvitem a tmou. Pod ním se prostírala nekonečná pláň táhnoucí se na západ až k moři. Kolem něj vystupoval les vztyčených kamenů a proti zářící obloze se ostře rýsovaly jejich obrysy. Čekal, tak jako čekával vždy, trpělivě, nicméně kupodivu lhostejný k tomu, co očekával. Nikdy dříve neměl prorocké ani jasnovidecké sny, ale rozuměl tomu tak, že dosud ještě nikdy ve snu nepotřeboval na toto místo přijít.*

Kolem něj se vlnila síla a moc Tance, naplňovala ho svou magií, dodávala mu svou hlubokou moc a sílu. Vítal to s tichým potěšením. Zraněnou paži opustila veškerá bolest, vytratily se i bolesti hlavy a zůstala po nich jen vzpomínka. Donaugh se podíval na svou paži. Na hladké kůži vystupovala silná bílá jizva, všechno co zbylo po hluboké sečné ráně od válečné sekyry.

Za ním se něco pohnulo. Otočil se. Do kamenné brány mezi vztyčené kameny vstoupila mužská postava. Myrddin vypadal přesně stejně, jako když ho Donaugh viděl naposledy.

„Buď zde vítán, Donaughu Druhorozený," řekl tiše.

„Jak jsem se sem dostal?" zeptal se Donaugh.

„Záleží na tom?" Myrddina ta otázka očividně pobavila. „Jsi tady a jsi zde vítán."

Donaugh mu ukázal uzdravenou ruku. „Kvůli tomu jsi mne sem zavolal?“ zeptal se.

Po Myrddinově tváři přelétl úsměv. „Ty jsi celý otec, Donaughu Druhorozený,“ řekl. „Nikdy neuvěřil, že by sem mohl přijít, aniž bych ho zavolal.“

„Tak toto je jeho krajina snů?“

V Myrddinových očích se mihl záblesk pobavení. „Ano, to je. Ale je to i tvoje krajina snů,“ řekl s úsměvem. Postoupil dopředu a dotkl se Donaughovy paže. „Už tě to nebolí?“

„Už ne,“ odpověděl Donaugh.

„Dobře se to zahojilo,“ konstatoval Myrddin. „Ta rána na hlavě taky. Tvá magie už tě neopustí.“

„To jsi mne sem zavolal jen proto, abys mi řekl tohle?“

Myrddin se rozesmál. „Já jsem tě sem nezavolal,“ řekl. Ukázal na vztyčené kameny za Donaughem. „Podívej se támhle.“

Mezi menhiry k němu přicházela ona. Vlasy se jí v chabém světle malinko třpytily. Kráčela mladou trávou tak lehce, že se neohnulo ani stébélko. Světle zelené přiléhavé roucho ji těsně obepínalo kolem prsou a boků a dávalo vyniknout útlému pasu. Byla tak krásná, tolik ji miloval a tak bolestně po ní toužil.

„Já jsem tě sem zavolala, drahý,“ řekla. „Ale stejně tak jsi sem zavolal ty mne.“ Zvuk jejího hlasu ho překvapil. Byl cizí, a přece tak přátelský a důvěrně známý. Musel se zatvářit dost vyjeveně, protože se rozesmála.

„Tady mluvím,“ oznámila mu. „A taky tě dobře slyším, drahý. Víš, já sice žádnou magii nemám, ne v tomto těle, ale pokud jde o tuto krajinu snů, tak mám všechno, co potřebuji, abych tu mohla být s tebou.“

„Eliade…“ Uchopil její ruce a přitiskl si je ke rtům.

„Pamatuješ si na tohle? Podívej.“

Vztyčené kameny zmizely. Stáli na okraji mýtiny v dubovém háji. Byla teplá noc, uprostřed mýtiny jasně hořely dva obrovské ohně a v odlesku jejich plamenů bylo vidět rozesmáté muže a ženy, oblečené v jednoduchých bílých tunikách. Za doprovodu divokého mečení dud tančili kolem ohňů a mezi nimi, v mihotavé hře světel a stínů se setkávali a zase rozcházeli. Donaugha maně napadlo, proč jsou vlastně ty ohně dva, ale vzápětí už byl stržen vírem tance, který tak důvěrně znal. Prázdný pohár, který držel, ho dosud hřál teplem

jejích dlaní a na jazyku mu ještě zůstala palčivá chuť nakyslého tyrského piva.

Rozesmál se a vyhodil pohár vysoko do vzduchu. Stříbrné tepání se zatřpytilo ve světle ohně a zmizelo někde ve tmě za ohněm, kam pohár dopadl na zem. Donaugh popadl Eliade a přitiskl ji k sobě. Přivinula se k němu, roztančili se, a pak ji zvedl do náruče a odnesl ji od ohně do přítmí, kde jim převislé větve stromu poskytly hledané soukromí.

Padli na zem do měkké trávy a Donaugh sevřel v dlaních její tvář. „Má duše leží ve tvých dlaních," zašeptal.

„Ach můj drahý," vydechla. „Tvá duše vždycky byla a bude bezpečně skrytá v mých dlaních a v mém srdci."

Pouto mezi nimi se upevnilo, stali se jednou duší ve dvou tělech. Donaugh ztratil povědomí o tom, kde končí on a ona začíná. Divoké mečení tyrských dud mu znělo v krvi stejně strhující hudbou magie její lásky, jako byla hudba jeho vlastní kůže a nervů. Svět se s nimi zatočil, a pak vzrušení odeznělo a oba upadli do sladké náruče spánku. Donaugh si ji přitáhl těsně k sobě, až její hlava spočinula na jeho rameni, oči se mu zavřely a poslední, co cítil, byla vůně jemných vlasů, vůně kvetoucích jabloní a svěžích horských bylin.

Po dlouhé době ho lehce políbila, vyvinula se z jeho objetí a posadila se. Otevřel oči a podíval se na ni. Seděla se zkříženýma nohama vedle něj, světle zelené roucho už měla zase oblečené. Nacházeli se v malém zahradním altánku, za sebou měli vysokou zeď vyhřátou sluncem. Podél zdi se táhl úzký záhonek bylin a vzduch byl naplněn vůní saturejky, máty a tymiánu.

Nízko nad hlavami, téměř na dosah ruky, jim visela jabloňová větev obsypaná květy. Pár okvětních lístků jí uvázlo ve vlasech a třpytilo se jako perly. Zvedla ruku, aby je setřásla, ale Donaugh ji zastavil.

„Nech je tak," požádal ji. „Sluší ti to."

„Tuhle jabloň zasadila moje babička na své páté narozeniny," řekla. „Když byl můj otec ještě malý, tak šel česat jablka a spadl z ní. Na předloktí mu dosud zůstala jizva z toho, jak se pořezal o kameny na zdi."

Posadil se, položil ruku na kmen stromu a zadíval se na ni. Téměř se dotýkali koleny, ale Eliade se na něj nedívala, hleděla zadumaně na strom.

„Z jejích plodů je vynikající šťáva,“ řekla. „Kam moje paměť sahá, každým rokem jablka češeme a lisujeme.“

Sklouzla pohledem na něj. Její oči mu barvou připomněly nerozvité šedé zvonky, které rostly všude po úbočích skaiských hor. Eliade vztáhla ruku, utrhla jedno zářivě rudé jablko a podala mu ho. Zakousl se do něj. Na jazyku se mu rozlila kyselá chuť šťávy, prostoupená teplem slunečních paprsků.

„Víš, o čem mluvím, drahý?“ zeptala se.

Přikývl. „Vím,“ řekl.

„Váš lid je krví a kostmi a srdcem ostrova,“ řekla. „Celané tu jsou už po mnoho generací. Ale Donaughu, i já jsem se tu narodila, a narodil se tu i můj bratr Aelrik. A předtím náš otec a matka, a před nimi další.“ Zajela rukou do černé prsti záhonku s bylinami, vytáhla ji a ukázala mu ji. Na prstech jí ulpěly hr udky hlíny. „Patřím k ní stejně jako ona patří ke mně. Tento ostrov byl vždycky mým domovem. Tví lidé by mne zabili a mou krví by nechali nasytit tuhle zem, ale myslím si, že to není rozumné, protože já tento ostrov miluji stejně jako oni.“

„Eliade, já…“

„Vidím tvou bolest, můj drahý,“ zašeptala. „V tomto životě nám nebude dáno být spolu, ale přesto jsou naše životy propleteny jako břečťan a dub ve vašem posvátném háji. Ale je vskutku nutné, aby moji a tvoji lidé setrvávali v tak hořkém nepřátelství? Cožpak tu není žádný způsob, jak mezi námi nastolit mír?“

Zavřel oči. Viděl před sebou obrazy divokých nájezdů, mrtvé a zraněné skaiské vojáky, krev žen a dětí, vsakující se do spálené země. Vůni bylin a zralých čerstvých jablek překryl pach štiplavého dýmu, stoupající z hořících vesnic.

„Kam až moje paměť sahá,“ řekl chraptivě a drsně. „Kam až moje paměť sahá, Eliade, vyráželi na jaře divocí nájezdníci na své výpravy a se začátkem zimy se vraceli. Jako krvavý příliv a odliv. Myslím, že nás zemřelo příliš mnoho…“

„Zemřelo i mnoho našich lidí,“ namítla. „Má matka zemřela během útoku na naši vesnici. Bylo mi tehdy teprve sedm. Doriané spálili naše domy na popel. Ta stáda, která neodvedli s sebou, pozabíjeli na pastvinách. Můj drahý, je načase tohle vraždění zastavit.“

„Ale já s tím nemohu nic dělat, Eliade," bránil se. „Nic víc, než ty."

„A co tvůj bratr?" ozvala se. „A můj otec. Oba to jsou čestní muži. Oni dva by spolu mohli dokázat to, co my dva nemůžeme."

„Co ty nájezdy?" zeptal se. „Může tvůj otec zastavit ty nájezdy a to vraždění?"

Odvrátila pohled. „Přicházejí sem lidé ze staré země…, z pevniny. A tady se vždycky najdou lidé ochotní vyrazit s nimi na další nájezdy. Snad by to můj otec zastavit mohl."

„Přál bych si, aby to bylo možné," řekl tiše. „Ale obávám se, že to nepůjde."

„To, že jsi sem byl přiveden, má svůj vnitřní smysl, můj drahý," řekla. „Možná, že toto je ten smysl."

„Možná," souhlasil, ale příliš tomu nevěřil.

Přivinula se k němu a políbila ho. A znovu se ztratili v zázraku spojení dvou těl.

Donaugh se probudil v malé komnatě domu uprostřed lesa. Líně se převrátil a zašátral po Eliade. Místo vedle něj bylo prázdné, ale stále ještě cítil teplo druhého těla. Otevřel oči a shledal, že na polštáři vedle něj ještě zůstal otisk její hlavy. Ale Eliade byla pryč. Na římsu za oknem napadal čerstvý sníh a přestože v krbu hořel oheň, bylo v místnosti chladno.

Na pravé paži měl stále ještě silnou vrstvu obvazů. Pohnul s ní a zjistil, že bolesti pominuly. V hlavě měl čisto a jasno. Poprvé od toho útoku nájezdníků v údolí se cítil svěží a silný. Odhrnul přikrývky, posadil se a rozhlédnul se. Závrať se nedostavila.

Do místnosti vstoupila Eliade. Nesla podnos se sýrem, chlebem a kouřícím hrnkem horkého čaje. Šťastně se usmála, když ho uviděla sedět na pelesti. Podíval se na ni, pomalu nakreslil znamení duše a pozvedl k ní své spojené dlaně.

„Má duše spočívá v tvých dlaních."

Přešla místnost a položila podnos na malý stolek vedle postele. Už se neusmívala. Stála před ním, spojila dlaně a přijala, co jí podával. Pomalu a něžně, jako by držela něco křehkého a nesmírně drahocenného, ruce sevřela a přitiskla si je k srdci.

„Tvá duše spočívá bezpečně skrytá v mých dlaních a v mém srdci.“

„Pro tebe,“ řekl. „Pro tebe, Eliade, se pokusím…“

Do místnosti vstoupila Ylana. Tiernyn ji zaslechl a otočil se od okna. Královtvůrce měl zavěšeného u pasu a rukou pevně svíral jílec. Meč se mu jemně chvěl v dlani a vléval mu do těla sílu.

„Jsou připraveni, čekají už jen na tebe,“ řekla.

Sundala ze skoby na zdi jeho karmínový plášť a podala mu jej. Přehodil si ho přes ramena. Ylana se k němu naklonila a sepjala mu ho na levém rameni sponou. „A co Connor a ostatní?“ zeptal se.

„Čekají na tebe ve Velké síni.“

Tiernyn nepřítomně přikývl. V duchu už si připravoval slova, se kterými předstoupí před shromážděné vojáky. Ylana zaujala své obvyklé místo po jeho levém boku a spolu opustili komnatu.

U krbu ve Velké síni stálo a čekalo pět jeho nejvyšších velitelů. Tiernyn se zastavil ve dveřích a pomalu očima spočinul na každém z nich, hodnotil jejich síly a slabosti a přemítal, jak každého z nich co nejlépe využít.

Lluddor ap Vershad rozmlouval s Erythem ap Morfyn. Oba to byli vynikající velitelé a byli Tiernynovi a Celi oddáni celou svou duší. Tiernyn shledal, že jejich nadšení a horlivost je lehce podbarvená nádechem touhy po vyšším postavení, ale dokud mu byli věrní, tak na tom celkem nezáleželo.

Gordaidh z Dorianu byl nejmladším vnukem vévody Blaise z Dorianu. Byl o několik let starší než ostatní a byl z nich všech také nejméně čitelný. Moc toho nenamluvil a nejraději trávil čas se svými muži. Zamlklý, nikdy se nenaparoval, neměl ženu ani děti a jen velmi málo blízkých přátel. Tiernyn mu důvěřoval a dost na něj spoléhal, ale nebyl si tak úplně jist, jestli ho má rád.

Eachern z Mercie se opíral o kamennou římsu krbu a nohou neklidně podupával na kamenných dlaždicích podlahy, jak bylo jeho zvykem, ale zřejmě si to ani neuvědomoval. Rtuťovitý, neklidný, náladový. Své oddíly vedl dobře a svým mužům vštěpoval čestnost a věrnost. Jeho náladovost byla mezi vojáky přímo pověstná. V okamžení se rozběsnil a sršel vzteky, a vzápětí

se rozesmál a zapomněl, že se snad kdy rozzuřil. Jediný vztek, který z něj nikdy nevyprchal, vztek, který žhnul v jeho srdci jako hnisavá rána, byla jeho nenávist vůči Saesnesanům. V bitvách s nimi bojoval jako zuřivá vichřice a své muže vedl vždy do té nejlítější bitevní vřavy.

Connor z Wenyddu stál trochu stranou od ostatních, tvář měl skrytou ve stínu a natočenou na stranu ve snaze skrýt jizvu, která mu hyzdila levou líc. Byl prvním z pěti nejvyšších velitelů a byl také jedním z nejspolehlivějších – obezřetný, chytrý, schopný. Vedl své muže do boje rozvážně a promyšleně a byl bezmezně a neochvějně věrný. Jeho věrnost asi patří více Donaughovi než *corrachovi*, říkával si Tiernyn, ale Tiernynově věci byl horoucně oddán. Tiernyn mu bezvýhradně důvěřoval, snad jako jedinému ze všech velitelů, a věděl, že Connor si takovou poctu plně zaslouží.

Vstoupil do Velké síně. Plášť mu zavířil kolem nohou. „Pánové," oslovil je. Všechny hlavy se obrátily k němu.

„Jsou vaše oddíly připraveny jít za mnou?"

Eachern odpověděl za všechny. „Ano, lorde *corrachu*,"

„Můžeme tedy vyrazit?"

Armáda se shromáždila na cvičném poli vedle vesnice. Pět jednotek, každá rozdělená do pěti oddílů, vedených nižšími veliteli, a každý z nich rozdělený do pěti skupin schopných samostatných akcí. Tiernyn vylezl na dřevěný stupínek.

Vyčkal, až utichne vzrušené mumlání, a rozhlédl se po moři tváří před sebou. Byli tu horalé ze Skai a Wenyddu, muži z Mercie a Dorianu, kteří opustili svá obilná pole a krávy, a muži z Venie, zocelení drsným životem rybářů a pastevců. Ti všichni se sešli v *corrachových* oddílech, všichni to byli především muži Celi a teprve potom náleželi ke svým domovským krajům, muži, kteří věřili v něj a v jeho věc.

„*Corrachovi* muži," zvolal Tiernyn. „Muži Celi. Nadešel čas vytáhnout do boje proti Saesnesanům. Jdete se mnou?"

Shromážděná armáda zaburácela jednomyslnou vlnou souhlasu. Tiernyn se usmál a pozvedl ruce, aby ji utišil.

„Všichni víte, že můj bratr Donaugh byl zajat Saesnesany. Za posledních pět dnů o něm nemáme žádné zprávy. Navrhuji, abychom vyrazili na Saesnesské pobřeží a dostali ho zpátky." Opět zvedl ruku, aby předešel bouřlivé odpovědi. Ze shromáždění vylétlo

několik rozzuřených výkřiků, které odumřely v zárodku. „Zima je naší výhodou," prohlásil a zvedl hlas, aby se nesl daleko přes cvičné pole. „Saesnesské válečné veslice se nyní přes Chladné moře nedostanou. Elesanovi nepřijdou z pevniny až do jara žádné posily. Můj otec v Tyře pevně věří, že Saesnes padne na jaře, nejpozději v létě, do rukou Maedunů. Musíme zabrat Saesnesské pobřeží a opevnit ho, jinak budeme čelit ne stovkám, ale tisícům Saesnesanů, prchajícím před maedunským tažením. Jestliže zatlačíme Elesana zpátky, jestliže získáme vládu nad Saesnesským pobřežím, nebudou mít kde přistát. Vezmeme si od saesnesských vetřelců půdu Celi zpátky?"

Zvedla se vlna souhlasu a uznání, zaburácela jako vichřice a zasáhla ho téměř hmatatelně. Usmál se, pozvedl Královůrce a zamával jím nad hlavou.

„Půjdete za mnou? Půjdete za Královůrcem?"

Muži divoce přisvědčovali a vykřikovali svůj souhlas. Zvedlo se moře rukou, svírajících meče a luky. Stovky hlasů naráz vykřikovaly: „Za *corracha* a Královůrce!" Z jednoho oddílu za druhým se zvedaly stejné divoké výkřiky. „Za *corracha* a Královůrce! Za *corracha* a Královůrce!"

„Zítra." Tiernyn musel křičet, aby přehlušil vřavu. „Zítra, vojáci a přátelé, vytáhneme na Saesnesské pobřeží. Donutíme Elesana, aby se s námi střetl, a porazíme ho!"

Přes pět tisíc mužů z plna hrdla volalo svůj souhlas. Do nastálé vřavy Tiernyn obřadně pozvedl meč a pozdravil je, a pak se obrátil a sestoupil ze stupínku. Pět jeho nejvyšších velitelů se v tichosti jako jeden muž otočilo a odebralo za ním.

Connor kráčel vedle Tiernyna. Společně vešli do dveří, odkud před chvílí vstoupili na dvůr. Lluddor a Eryth vyrazili směrem ke zbrojnici, aby zahájili přípravy. Earchern a Gordaidh za nimi dorazili o chvíli později. Connor zůstal s Tiernynem.

„Myslíš, že Donaugha najdeme?" zeptal se Connor tiše.

Tiernyn položil ruku na jílec Královůrce. „On tam někde je, Connore," řekl. „A je naživu. Já bych to poznal, kdyby umřel. Ten meč by mi to řekl."

„Nikdo z našich zvědů o něm nic nezjistil."

Tiernyn vztekle sevřel rty. „Buď dostanu Donaugha zpátky do bezpečí," prohlásil, „nebo zpustoším Saesnesské pobřeží od

Lachlany až k moři a zadupu saesnesskou armádu do země. Připrav své muže, Connore. Zítra za úsvitu vyrážíme.“

12

Donaugh se probudil do naprosté tmy, celý zbrocený studeným potem. V hlavě mu bušilo, až měl s každým úderem tepu pocit, že se mu snad rozskočí. Černou dusivou temnotu nenarušovala žádná zář ohně v krbu ani pánev se žhavým uhlím. Zaplavovaly ho vlny závratě. Musel se pevně chytit matrace, protože postel se s ním bláznivě houpala a točila. V místnosti bylo vedro k zalknutí a přitom se Donaugh třásl vnitřním chladem, který se pomalu plazil do hrudi a svíral mu srdce. Sotva lapal po dechu, dusil se dýmem, měl pocit, že mu snad prasknou plíce a nedokázal ani vykřiknout.

Zoufale se snažil nahmatat Eliade, ale místo vedle něj bylo prázdné a chladné. Nezůstala po ní ani slabá vůně jako známka toho, že ležela vedle něj, když spal.

Jak to, že neviděl zář řeřavých uhlíků v krbu nebo v ohřívadle? Protřel si oči, ale neviděl ani ruku těsně před obličejem. Oslepl snad? Pak si uvědomil, že ani nic neslyší. Tleskl, ale temnotou kolem něj nepronikl žádný zvuk. Zděšeně odhodil pokrývky a namáhavě se posadil. Bylo to, jako by se vzduch kolem něj proměnil v hustý sirup.

Ještě jednou si protřel oči. Postupně si začal uvědomovat jakýsi pohyb a pochopil, že je to jeho vlastní krev, která mu pulsuje v cévách. Namáhavě se postavil na nohy a s rukama nataženýma před

sebou zmateně tápal temnotou plnou hustého dýmu. Ruce ho až zabolely, když narazil na drsný kámen ohniště a klesl na kolena.

„Rhianno, pomoz mi," zvolal, ale neslyšel ani zvuk vlastního hlasu. „*Darlai*, Matko Všeho…"

A potom uviděl, tlumeně, jakoby hleděl skrz tlusté závěsy, zář ohně. Zřetelně viděl žár jednotlivých uhlíků, pomalu dohasínajících v ohništi plném popele a oharků. Jeden z uhlíků zářil jasněji a měl zřetelnější tvar než ostatní. Byla to vůle či přání toho uhlíku, že se Donaughova ruka zvedla a uchopila ho? Vylomil ho ze spečených oharků a podržel ho v dlani. Teplo uhlíku zaháněl mrazivý chlad, který svíral jeho tělo, rozehřívalo srdce ztuhlé chladem, ale v ruce ho nepálil. Necítil žádnou bolest, nic, co by naznačovalo popáleninu.

Zvedl druhou ruku a lehce jí přejel po uhlíku. Pod bříšky prstů cítil, že je chladný jako broušený diamant. Jasně mu zářil v dlani a jak se do něj zahleděl, uvědomil si, že v jeho světle vidí drobounké postavičky – shluky uvězněných lidí ve smrtelném zápase.

Uhlík se rozhořel jasněji, místnost kolem Donaugha se roztříštila a svět se s ním zatočil. Donaugh byl pohlcen uhlíkem, smeten ze světa a stržen do jeho oslepujícího, třpytivého nitra.

Zdálo se mu, že stojí na kopci nad širokým údolím. Dole pod ním bojovaly na udusaném sněhu potřísněném krví dvě armády. Bojovaly v tajuplném, děsivě nepřirozeném tichu. V první chvíli nedokázal Donaugh rozlišit žádné podrobnosti a pod šedivou zataženou oblohou viděl jen bojující šiky mužů. Čepele mečů a ostří sekyr byly zrudlé krví, která se ostře odrážela od jiskřivě bílého sněhu.

Uprostřed bitevní vřavy se ve větru třepetal praporec. Rudý jelen ve skoku v zeleném poli. *Corrachův* praporec. Tiernynův praporec. Tiernyn sám, nápadný ve svém karmínovém plášti, stál vedle něj. Královtvůrce v jeho rukou jasně zářil a divoce poletoval v záblescích smrtonosných oblouků.

Pod zářivě rudým praporcem se znakem bílého kance statečně bojoval vysoký plavovlasý muž, v jedné ruce krátký meč, v druhé válečnou sekyru. Na okamžik se Donaugh domníval, že je to

samotný Elesan, ale pak si uvědomil, že tento muž je na Elesana příliš mladý. Aelrik, Eliadin bratr. Byl jí překvapivě podobný, ale zrovna tak se nápadně podobal i svému otci.

Bitva zuřila po celém údolí, přelévala se z jednoho konce na druhý, oddíly se rozpadaly a znovu a znovu se šikovaly. Donaugh stál vysoko nad bojištěm. Nedoléhal k němu žádný zvuk, žádný výkřik ani sténání raněných a umírajících, žádné řinčení čepelí narážejících na sebe. Muži bojovali a umírali v úděsném, příšerném tichu.

Donaugh nemohl dělat nic, než se dívat. Strnule stál a pod ním se jako tekoucí voda přelévaly a přeskupovaly šiky mužů. Nakonec začalo být zřetelné, že *corrachova* armáda Saesnesany postupně zatlačuje zpět. Tiernyn vyrazil na koni kupředu. Králotvůrce se kolem něj jenjen míhal a sekal do svalů a kostí všech, kdo mu přišli do cesty, až stanul tváří v tvář Aelrikovi. Ostří saesnesské sekyry se zaseklo hluboko do čela Tiernynova koně. Kůň se pod Tiernynem zhroutil a Tiernyn spadl na zem. V okamžení byl zase na nohou, čelem k Aelrikovi. Ylana se vyklonila na stranu a pohroužila ostří meče do krku muže, který zabil Tiernynova koně.

Z Donaughova zorného pole zmizelo všechno až na dva nejvyšší vůdce, kteří se setkali v souboji. V šedivém světle zataženého dne zářil Králotvůrce svým vlastním světlem a Tiernyn s ním zacházel stejně jako tanečník, který je se svou tanečnicí už po léta skvěle sehraný. Pod Tiernynovým prudkým výpadem klesl Aelrik na kolena. Z rukou mu nejdříve vypadl meč, pak i válečná sekyra. Z hluboké rány na čele mu vytryskla krev. Pak se objevila krvavá skvrna na jeho boku. Paže mu klesly, hlava se nachýlila a Aelrik se sesunul na zem.

Donaugha zachvátila náhlá vlna závratě. Na kratičký okamžik zavřel oči. Když je opět otevřel, výjev dole v údolí se změnil.

Padla noc. Prostory mezi natěsnanými skupinami stanů osvětlovaly táborové ohně. Za ležením hořel obrovský oheň, který pomalu stravoval těla mrtvých Saesnesanů. Vojáci určení pro pohřbívání v tichosti shromažďovali těla mrtvých Celanů.

Z velkého stanu uprostřed tábora vyšel Tiernyn s Ylanou po boku, doprovázen Connorem, Lluddorem, Erythem, Gordaidhem z Dorianu a Eachernem z Mercie. Dva urostlí strážní vyvlekli ze skupiny vězňů Aelrika a smýkali s ním k místu, kde čekal Tiernyn

se svým doprovodem. Někdo Aelrikovi jeho zranění narychlo obvázal. Přes veškerou slabost a bolest se Aelrik před Tiernynem narovnal do své plné výšky a setřásl ze sebe ruce strážných.

Kolem obou vůdců se shromáždili vojáci. Donaugh nic neslyšel, ale podle divokých posunků mu bylo jasné, že křičí. Tiernyn Aelrikovi něco řekl, Aelrik si založil ruce na hrudi, pak lehce naklonil hlavu a odplivl si Tiernynovi k nohám. Tiernyn o krok ustoupil. Jeho výraz zůstal klidný a chladný.

Eachern z Mercie ještě s dvěma strážnými skočil dopředu. Strážní popadli Aelrika za ruce, zkroutili mu je za záda a donutili ho, aby si klekl. Donaugh ho ztratil z očí, zmizel mu v davu celských vojáků. Eachern vytáhl svůj meč, vysoko ho zvedl a podíval se na Tiernyna. Tiernyn téměř neznatelně přikývl. Eachernův meč sjel dolů…

„Ne!“ zařval Donaugh. Nemohl se ani pohnout. „U všech bohů, ne!“

Zástupy celských vojáků zvedaly zaťaté pěsti na znamení vítězství. I ohně se divoce rozhořely a plameny šlehaly stále výš a výš. Stany, muži, údolí – všechno zmizelo v moři plamenů. Donaugh se bezmocně díval, jak se oheň šíří až pokrývá celý ostrov Celi, pohlcuje ho a nakonec z něj nezůstává nic, jen pustá pláň popele bez života.

Donaugh svíral v dlani chladný, šedivý, prašný popel. Na obloze za ním se začaly rýsovat první známky svítání. Skrz ledové květy na skle se díval, jak ze zasněžené okenní římsy zvedá vítr závěje sněhu jemného jako popel, který mu ulpěl na prstech, a žene je před sebou do zledovatělých úponků vinné révy, obrůstající vnější zeď. Ze špiček rampouchů visících z okenní římsy kapala voda a vytvářela ve sněhu krajkové vzory složené z drobných důlků. Donaugh se namáhavě postavil na nohy. Tělo měl celé ztuhlé a rozbolavělé jako stařec. Otevřel pěst a vysypal popel do krbu.

Celá Celi se obrátí v popel…

Otřásl se. Viděl to, co se dělo právě v tuto chvíli? Střetla se už Tiernynova armáda se saesnesskou a ležel teď Aelrik mrtev u Tiernynových nohou? Nebo to byl obraz budoucnosti?

Rhegar říkal, že budoucnost není vytesána v kameni. Donaugh si uvědomil pravdivost jeho slov. Jestliže viděl něco, co by teprve mohlo nastat, pak, pokud budou bohové a bohyně stát při něm, má ještě čas to změnit, má ještě čas zastavit oheň, který by mohl strávit celou Celi.

Oprášil si popel z rukou a ohlédl se.

Eliade ještě spala, schoulená do klubíčka. Téměř se ztrácela v hromadách pokrývek. Po polštářích a nahých ramenou se vinuly pramínky jemných světlých vlasů a třpytily se na slonovinově hladké bílé kůži, jako by byly ze zlata.

Přicházívala k němu v noci, když všichni, až na stráže u vchodu, spali, a vždycky odcházela před svítáním. Donaugh nebyl příliš šťasten z toho, že se s ní setkává jenom takhle potají, ale nevěděl, jak jinak to udělat, aby mohli být spolu. Obával se, že její otec by ji zabil – a jeho taky – kdyby je našel spolu, ale touha po ní byla silnější než strach. Měli by říci Elesanovi o své lásce co nejdříve.

Díval se na ni, jak spí, a srdce se mu svíralo láskou. A zároveň věděl, že ji bude muset opustit.

Přešel k posteli a opatrně, aby ji nevzbudil, se posadil na pelest. Pouto, které mezi sebou obnovili, posílilo jeho magii.

Protékala jejich poutem, a její moc a síla rozechvívala strunu, která v něm pulsovala souznícími údery jejich srdcí. Jeho magie se tím stala silnější a mocnější, než o jaké se mu kdy zdálo. Jak by ji teď mohl opustit, když ji právě znovu nalezl?

Otevřela oči, podívala se na něj, vytáhla ruku zpod přikrývek a pomalu ho pohladila po tváři. V očích měla hluboký, bezedný, nekonečný smutek, ale usmívala se na něj. Políbil ji do dlaní a pak ji sevřel do náruče. Síla jeho citů, jeho touha zvučela po vláknech, která je spojovala. Jeho duše byla její duší a její duše byla jeho duší. Když ji svíral v náručí, byla slova mezi nimi zbytečná. Neměl žádnou jinou možnost, jak své myšlenky vyjádřit. Zatím ještě neměl dost zkušeností se sdílením vědomí dvou duší. Ale věděl, že už brzy… brzy už nebude potřebovat slova, aby jí sdělil, co cítí.

„Eliade, musím jít," řekl. Zabořil tvář do jemných vlasů. Neslyšela, co říká, ale věděl, že mu rozuměla. „Měl jsem vidění…" Před očima se mu znovu vynořil obraz Celi, obrácené v prach a popel. Otřásl se. „Eliade, celý svůj život jsem věřil, že váš lid je mým nepřítelem a že Celi musí být zbavena hrozby, kterou jí

přináší, jinak zahyneme. Ale není tomu tak. Není to pravda. Musíme se spojit… To největší nebezpečí teprve přichází, a jestli se my – my všichni, tvůj i můj lid – nespojíme, budeme všichni poraženi a smeteni.“

Vyprávěl jí o svém vidění a cítil, jak se mu chvěje v náručí, když jí vypráví o smrti jejího bratra. Když domluvil, přitiskla se pevně k němu a tvář si ukryla na jeho rameni. Její objetí ho rozechvělo. Uplynula dlouhá chvíle, než ji něžně uchopil za ramena a oddálil od sebe. Jemně ji vzal za bradu a natočil si její tvář k sobě tak, aby mu hleděla přímo do očí. „Eliade, jednou jsem řekl, že bych byl spokojen se svým životem, kdyby byl celý naplněn službou a povinností, byť ne štěstím. Mýlil jsem se. Chci tě mít u sebe navždy.“

Zvedla pramínek svých vlasů a přidržela ho u jeho vlasů. Pak ukázala na své oči a na jeho. Bylo jasné, na co myslí. Nemohl si přivést na Dun Camus saesnesskou ženu a ona nemohla do Elesanova domova přivést celského muže. Udělala znamení duše a pozvedla k němu spojené dlaně.

„Má duše spočívá v tvých dlaních.“

Vzal její ruce do svých a přitiskl si je k hrudi. *„Tvá duše je bezpečně skrytá v mých dlaních a v mém srdci.“* Políbil ji a zdráhavě, neochotně vstal. „A teď si musím promluvit s tvým otcem.“

Francia rychle ustoupila a štítivě si nadzvedla lem svého roucha. Úzkostlivě se vyhýbala tryskajícímu proudu krve, který dopadl na zem a rozstříkl se jí u nohou. Žena na posteli slabě zasténala a zkroutila se v dalším záchvatu porodních stahů. Porodní bába už jí nemohla poskytnout žádnou další pomoc – tvář rodičce zšedla, namodralé, bezkrevné rty byly předzvěstí konce. Dítě, které se dralo na svět, bylo příliš velké a bylo jasné, že matka porod nepřežije. Jedna ze služebných namočila do studené vody hadr, otřela umírající matce obličej a zašeptala jí pár konejšivých slov.

Hakkarova druhá žena padla za oběť stejnému prokletí, kterému podlehla ta první. Žádné dítě černokněžníka nepřicházelo na svět snadno. Za šest let to bylo pět mrtvě narozených dětí a jejich matka,

přestože to byla statná žena, byla při těch porodech na pokraji smrti. Byť byla urozená a z vlivné rodiny, tak očividně nebyla dost silná na to, aby porodila dítě černokněžníka. Francia vypudila tu ženu ze své mysli a obrátila svou pozornost zpátky k porodní bábě.

Porodní bába byla skoro stejně bledá jako smrti zasvěcená matka. Rty křečovitě semknuté vypětím, úporně se snažila uvolnit dětskou hlavičku a dostat ji ven. Každou chvíli se kradmo, ustrašeně podívala ke dveřím, jako by očekávala, že do místnosti vtrhne Hakkar srší vzteky nad tím, jak dlouho to trvá.

Francia popošla a postavila se za porodní bábu tak, aby jí nepřekážela, ale aby mu mohla zabránit vstoupit do prostoru vyhrazeného pro porod. Vypadalo to, že úsilí porodní báby bude bezvýsledné.

„Vezmi si nůž," řekla nakonec Francia. „Pile už víc ublížit nemůžeš a můžeš aspoň zachránit to dítě."

Porodní bába na ni krátce pohlédla a přikývla. Vytáhla malý nožík, který měla za pasem, ostrý jako břitva, a rychle nařízla tkáň kolem otvoru. Žena na lůžku tiše zasténala a trhla sebou. Porodní bába obemkla prsty dětskou hlavičku a pokusila se pomoci dítěti dostat se ven. Kůže hlavičky byla choulostivá, prokluzovala jí v dlani a nebylo snadné ji udržet.

Francia čekala. Jaká škoda, že ta porodní bába neměla pradávné znalosti a neznala tajemství ztracené před mnoha generacemi. Tehdy se používala zvláštní ženská zaříkávání a kouzla, určená výhradně pro takové případy. Jenže to bylo ještě před tím, než maedunští muži usoudili, že ženy, kterým je dostupná magie, a to jakákoli, jsou příliš nebezpečné, příliš mocné. Všechny knihy, které tyto znalosti obsahovaly, byly spáleny, a stejně tak byly upáleny ženy, které odmítly přestat svou jedinečnou magii používat. Ty znalosti byly nezvratně a navždy ztraceny.

Téměř nezvratně ztraceny, pomyslila si Francia v koutku duše. V duchu se usmála. Netušila, kdo skryl ty zakázané knihy hluboko ve spleti chodeb a malých komnat pod tvrzí, ale silně podezírala svou prabábu, jejíž jméno bylo dosud synonymem vzpurnosti. Francia našla ty knihy přede dvěma lety, krátce po smrti Hakkarovy první ženy. Zpočátku je četla jenom proto, že byla okouzlena četbou něčeho zakázaného. Knihy obsahovaly více než jen běžně užívaná jednoduchá kouzla pro použití v domácnosti, při porodech

a pro potřeby získávání a ovládání mužských srdcí. Byla tam i kouzla použitelná pro pomstu, kouzla, která mohla někoho zbavit nepřátel, kouzla pro získání moci a vlivu. Francia byla unesena a nadšena a velmi obezřetně několik z nich vyzkoušela a byla ohromena, když zjistila, že skutečně působí. Dlouhými, svízelnými a vytrvalými hodinami cvičení den co den své znalosti rozšiřovala a zdokonalovala.

Její umění stačilo na to, aby Pile pomohla, kdyby ovšem chtěla. Jenže Pila si vzala své postavení manželky Hakkara z jezera Vayle jako záminku k tomu, aby s Franciou jednala se stejně povýšeným a panovačným opovržením, jako jednala se svým služebnictvem. A Pila teď ležela na své smrtelné posteli a dítě, které rodí, bude s největší pravděpodobností mrtvé. Žádná škoda, pomyslela si Francia. V srdci nepocítila ani záchvěv soucitu. Pila si tohle neštěstí na svou vlastní hlavu přivolala sama.

Porodní bába vydechla překvapením a rychle se předklonila, aby zachytila mokré dětské tělíčko, které najednou vyklouzlo z matčina těla. Tělíčko bylo potřísněno matčinou krví a pod ní prosvítala skvrnitě namodralá kůže. Z matčina těla pomalu vyprchával život a tep pupeční šňůry, ovinuté kolem hrdla dítěte, slábl. Porodní bába ji jemně uvolnila.

Chlapec, jak zaznamenala Francia s netečnou lhostejností, když porodní bába zvedla dítě vzhůru nohama, aby se mohlo nadechnout. Dětská hlavička byla po těžkém porodu silně pomačkaná a znetvořená, rysy obličeje byly zkřiveny do směšné parodie lidské tváře a jedna noha vypadala, že je vymknutá. Syn to sice byl, ale takhle neuvěřitelně šeredné dítě Hakkara moc nepotěší.

Porodní bába plácla dítě po zádíčkách, aby se nadechlo. Dítě v jejích rukou dlouho jen ochable viselo. Nakonec, jako by se do něj přelila poslední matčina síla, zakňouralo.

„Žije," vykřikla porodní bába. „Chválabohu, žije!"

Rychle a zkušeně zavázala pupeční šňůru a ostrým nožem ji těsně nad uzlíkem odřízla. Přistoupila jedna ze služebných s jemným plátnem, nahřátým u ohně. Porodní bába dítě zabalila. Další služebná jí podala nahřátý vlhký plátěný ubrousek, kterým dítěti otřela tvářičku.

Francia zamyšleně hleděla na dítě, na slabý náznak těžké tmavé aureoly kolem dětské hlavičky – příslib budoucí silné magie

zděděné po otci. Ale plamínek života hořel ve slabém dětském tělíčku chabě, tak chabě, že by ho i slabý závan mohl uhasit.

Postel, podlaha, dítě samotné – všechno bylo potřísněno krví prolitou v bolestech a strachu, ženskou krví ztracenou v bolesti, která příslušela jen jí. Ta krev měla svou vlastní skrytou magii. Francia na sebe tu moc přetahovala a nechávala ji proudit do sebe jako do nádoby. Vlákno magie vyslala k dítěti a nechala ho, aby se ovinulo kolem skomírající jiskřičky života. Jiskřička zablikala. Francia utáhla vlákno do rdousícího tlaku. Dětské tělíčko se zkroutilo v křečích a slabě zanaříkalo v posledním vzdoru. Tmavá aureola kolem hlavičky se zachvěla a zmizela. Slabá jiskřička života naposledy jasně zablikala a pak zhasla docela.

Porodní bába vykřikla zděšením a pokusila se vdechnout dítěti do plic vzduch. Francia k ní přistoupila, mrtvé dítě si od ní vzala a podala ho ženě, která se starala o Pilu, aby ho položila vedle jeho mrtvé matky.

„Tady už nic nenaděláš," řekla porodní bábě. „Postarám se, aby tě za to můj bratr netrestal. Tomu dítěti už nebylo pomoci."

Porodní bába němě přikývla a otočila se k posteli, aby obě mrtvá těla připravila k pohřbu.

Francia otevřela dveře porodní komnaty a vyšla ven. Pomalu kráčela chodbou sdělit Hakkarovi, že má další dítě, které při porodu zemřelo, a jen stěží skrývala vítězoslavný úsměv.

13

Donaugh se rychle oblékl. V duchu si dopředu připravoval, co musí Elesanovi říci, takže si všiml, že má vyprané a pečlivě vyspravené šaty, až když si začal zavazovat tkanice na pravém rukávu. Trhlina po zásahu válečnou sekyrou skoro nebyla vidět, teprve při podrobnějším zkoumání nalezl řádku drobných stehů. Po skvrnách od krve nebylo ani stopy. Přejížděl prsty jemné stehy, bolestně cítil pouto s Eliade a uvědomoval si, že ji musí opustit, a to možná navždy.

Něco rozechvělo vlákno pouta – snad záchvěv úsměvu.

Pro nás, můj drahý, není žádné rozloučení navěky …

Jenže délka jednoho života bez ní se teď zdála být věčností. Donaugh se rychle dooblékl a přešel ke dveřím komnaty. Dveře vedly do podlouhlé místnosti s čalouněnými lavicemi a křesly. Zdi pokrývaly vyšívané závěsy a koberce, které bránily zimnímu chladu proniknout dovnitř, a v krbu na druhé straně místnosti plápolal oheň. Vedle vysokého okna s výhledem do pečlivě udržované zahrady stál tkalcovský stav a vedle něj dva kolovrátky. U kamenné zdi venku uviděl zkroucenou, sukovitou jabloň s holými větvemi bez listů, která poskytovala uschlým stonkům květin a bylin, schouleným ve sněhu u zdi, skrovnou ochranu před mrazivým větrem. Při pohledu na jabloň Donaugh strnul. V hlavě se mu vynořily vzpomínky na okvětní plátky jabloňových květů, třpytící

se ve zlatých vlasech jako perly. Pak se odvrátil od okna a zavřel za sebou dveře.

Tato místnost byla na první pohled ženskou komnatou a kromě Eliade v ní nebylo nikoho. Vyšla mu vstříc a položila mu ruku na rámě. Prsty uhladila pečlivě zašitou trhlinu na rukávu košile. Položil svou ruku na její a usmál se na ni. Vklouzla mu rukama kolem pasu a přitiskla si tvář na jeho rameno. Svíral ji v náručí, rty se dotýkal jemných vlasů a vdechoval vůni bylin a jabloňových květů. Po chvíli se z jeho náruče vyvinula a odstoupila. Jemně přejel prsty obrysy její tváře a snažil se vtisknout si přesně do paměti modrozelený odstín jejích očí.

„Možná že jednoho dne," řekl. „Možná, jestli se podaří to, v co doufáme…"

Přikývla a vzala ho za ruku.

Dveře její komnaty vedly do krátké chodby. Za nimi stál po každé straně jeden vysoký saesnesský válečník. Oba sevřeli dlaně na jílci meče, udělali krok dopředu a zahradili jim cestu. Eliade svraštila čelo a rukou udělala velitelský posunek. Muži překvapeně ustoupili stranou, Eliade uchopila Donaugha za loket a vedla ho chodbou dál. Muži kráčeli krok za nimi.

Dům byl menší, než Donaugh očekával. Chodbou prošli několika kroky. Místnost na druhém konci byla příliš malá na to, aby se dala nazývat Velkou síní, ale očividně sloužila stejným účelům. Z dlouhého stolu u zdi sklízela nějaká žena zbytky od snídaně. Když Eliade s Donaughem vstoupili, vzhlédla, lhostejně se na ně podívala a hned se zase vrátila ke své práci. Eliade jí nevěnovala žádnou pozornost. Šla rovnou ke svému otci.

Elesan stál před obrovským krbem, zády do místnosti, a z jeho postoje vyzařovalo to roztržité zadumání, které člověk věnuje tančícím plamenům. Eliade mu položila ruku na rameno. Otočil se, aby se s ní přivítal, usmál se na ni a udělal rychlý posunek na znamení pozdravu. Jeho oči se zastavily na Donaughovi čekajícím uprostřed místnosti. Jedno obočí se překvapeně nadzvedlo. Nasadil opatrný, nic neříkající výraz.

„Co tady děláš?" zeptal se suše.

„Musím s tebou mluvit, lorde Elesane," řekl Donaugh. „Lady Eliade byla tak laskava a přivedla mne k tobě."

„Silně pochybuji, že bys ke mně choval takovou úctu, abys mne upřímně oslovoval lorde," odtušil chladně Elesan. „Netrop si ze mě žerty. To oslovení zní z tvých úst jako výsměch."

„Ujišťuji tě, pane, že jsem to nemínil nijak neuctivě," odvětil Donaugh.

Elesan lhostejně pokrčil rameny. „Na člověka, který byl teprve před pěti dny vyrván z náruče smrti, vypadáš mimořádně dobře," řekl. Pátravě se zahleděl na Donaughův spánek a zamračil se, když neuviděl žádné známky po ráně na hlavě. V odpověď na nevyslovenou otázku rozvázal Donaugh manžetu na pravém zápěstí a vyhrnul si rukáv. Nahoře na paži se táhlá dlouhá, tenká, bílá jizva, všechno, co zbylo po zranění válečnou sekyrou. Elesan se pokusil skrýt překvapení, ale Donaugh jasně zahlédl, jak se mu pleť kolem úst napjala a zbledla a rty se semkly. Elesan ustoupil o krok dozadu.

„Tak," řekl už zase klidně. „Ty tedy opravdu máš nějakou magii."

„Ano," řekl Donaugh. „Mám magii, i když Uzdravující magie mi přímo dána není."

„Ale očividně působí ve tvůj prospěch."

„Ano, to ano. Jsem zdráv. Musím s tebou mluvit, pane." Donaugh se ohlédl přes rameno na ty dva vojáky, kteří je doprovodili až sem a teď stáli ve střehu u dveří za ním. „O samotě, pokud je to možné."

Elesan sepjal ruce za zády, pronikavým pohledem si Donaugha změřil, a pak kývl na vojáky. Zmizeli zpátky do stínu chodby. Elesan rukou pokynul ženě sklízející stůl. Sebrala poslední nádobí a spěchala s ním dozadu k malým dveřím. Když je za sebou zavírala, po očku se na Donaugha pátravě podívala.

„Tak copak mi to chceš říci, co mí lidé nesmí slyšet?" zeptal se.

Donaugh se zhluboka nadechnul a v duchu zatoužil po tom, aby měl Tiernynův dar řeči. Ale měl jen svou vlastní magii. Musela mu stačit. „Měl jsem Vidění," oznámil mu. „A proto musím odejít. Dnes. Hned. Teď."

Elesan se pohrdavě pousmál. „Žádáš hodně. Můj posel je právě připraven vyrazit za tvým bratrem a žádat za tebe výkupné. Řekni mi, proč bych tě měl propustit ještě dříve, než to výkupné dostanu."

„Protože nám zbývá příliš málo času," odpověděl Donaugh. „Máme-li zachránit tento ostrov před zkázou, musíme si pospíšit."

Elesan na něho zamyšleně upřel oči a nedůvěřivě si odfrknul. „Očekáváš snad, že tak průhledné lži uvěřím?“ zeptal se. Zavrtěl hlavou. „Muž s tvým nadáním by si bezpochyby měl umět připravit lepší výmysl.“

„Mluvím naprosto vážně, lorde Elesane,“ prohlásil Donaugh. „Neznám žádný jiný způsob jak tě přesvědčit, než říci ti čistou pravdu. Kdybych tak měl výmluvnost svého bratra…“ Bezmocně rozhodil rukama. „Musíš mi uvěřit, Elesane. Prostě musíš!“

Eliade, dosud stojící po boku otce, v naprosté tichosti přešla místnost a postavila se vedle Donaugha. Vzala jeho ruku do svých a chladně se podívala na Elesana. Elesanova tvář zrudla vzteky. Položil ruku na rukojeť dýky za pasem a zhluboka se nadechl.

„Co je to za zradu?“ zasyčel. „Co jsi to provedl s mou dcerou?“

Donaugh vzal Eliade kolem ramen. „To tvá dcera mi otevřela oči,“ řekl tiše.

„Jestli jsi zneuctil mou dceru, zabiju tě, ty celský bastarde,“ zavrčel Elesan vztekle. Popadl Eliade za zápěstí a strhl ji zpět. Vytrhla se mu, důrazně zavrtěla hlavou a přitiskla se k Donaughovi. Elesan ji pustil a ustoupil. Tvář měl brunátnou vzteky. Vytasil dýku a vrhl se na Donaugha.

V okamžiku, kdy Elesan dýku zvedl, aby Donaughovi zasadil ránu, přitáhl Donaugh k sobě svou magii. Ze země pod sebou zachytil vlákno moci a další si přitáhl ze vzduchu. Rychle je spletl a přidával další a další vlákna, až se vzduch kolem jeho rukou třpytil a jiskřil vzrůstající mocí. Pavučina magie se jako třpytivý plášť ovinula kolem Elesana a v okamžení výbuch jeho vzteku zachytila. Elesan doširoka rozevřel oči zděšením. Namáhavě se snažil prodrat magií, která ho obklopovala, dech mu vázl v hrdle, ale nemohl se pohnout ani vykřiknout.

„Přestaň se vzpouzet.“ Donaugh se soustředil na to, aby pavučinu magie udržel silnou a pevnou. „Ta magie je pevnější než ocelový řetěz. Až proti ní přestaneš bojovat, pouta se sama uvolní. Budeš mi teď naslouchat a vyslyšíš mne? Nežádám nic jiného než tvou pozornost.“

Elesan se zklidnil. Zář pavučiny se ztlumila, ale úplně nezmizela. Elesan se zhluboka nadechl a do tváře se mu vrátilo trochu barvy.

„Budu ti naslouchat,“ řekl. „Ostatně to vypadá, že stejně nemůžu nic jiného dělat,“ dodal ponuře.

Donaugh magii uvolnil. Elesan lehce zakolísal, pak přešel ke stolu a sesunul se do ozdobně vyřezávaného čalouněného křesla v čele. Tvář měl strhanou a byl značně pobledlý. Potřásl hlavou, promnul si rukama tváře a oči a nevěřícně se na Donaugha podíval.

„Já jsem ve tvou magii ve skutečnosti nevěřil,“ řekl tiše. „Nebral jsem ji vážně. Až dosud.“

Donaugh vzal Eliade kolem ramen a šel s ní ke stolu. Přisunul jí jedno křeslo, pohodlně ji usadil, a pak si sedl na roh stolu proti Elesanovi.

„Eliade je má láska,“ řekl prostě. „Miloval jsem ji odvěků a budu ji milovat navždy. Nemusíš s tím sice souhlasit, ale naší lásce nezabráníš. Říkám ti to proto, abych tě ujistil, že v mých citech k ní není nic nečestného. Stejně jako v jejích citech ke mně.“

Elesan pohlédl na svou dceru. Eliade se střetla s jeho očima vyrovnaně, bez úsměvu. Propletla svou ruku s Donaughovou a druhou rukou udělala rychlé znamení.

Elesan pevně semknul rty, ale přikývl. „Říká mi to samé,“ poznamenal. „Tak mluv. Naslouchám.“

„Lorde Elesane, sdělil jsem ti, že právě tvá dcera mi otevřela oči. A myslel jsem to upřímně. Dala mi najevo, že miluje tento ostrov stejně jako já.“ Vztáhl k Elesanovi otevřenou dlaň.

„A stejně jako ty.“

Elesan souhlasně sklonil hlavu. „Pokračuj,“ řekl klidně.

„Pevninou se šíří temnota. Víš to stejně dobře jako já.“

Elesanův posunek jasně vyjadřoval jeho znechucení a opovržení. „Maeduni,“ řekl.

„Ano, Maeduni. Jejich temnota dorazí i na Celi a jestli nedokážeme naše spory urovnat a nespojíme se, zaplaví nás a pohřbí všechny bez rozdílu, Celany i Saesnesany. Falinor a Laringras už temnota pohltila. Saesnes padne brzy. A po Saesnesu zaplaví temnota i Isgard. Možná že ne letos, možná ani příští rok, ale stane se to. A až bude mít Maedun pod svou nadvládou celou pevninu, obrátí svůj zrak sem, na Celi.“

Donaugh zaťal ruku v pěst a jemně poklepal na stůl před sebou. „Jestli se nespojíme a nebudeme postupovat společně, tak jim

podlehneme všichni, stejně jako celá pevnina. Zardousí nás tak snadno, jako bys zakroutil krkem slepici.“

Elesan se v křesle opřel a nedůvěřivě Donaugha pozoroval. „To je nějaký celský úskok,“ řekl hluše. „Jeden můj příbuzný, Baniff, mne ujišťuje, že Saesnes je dost silný na to, aby se proti Maedunu udržel.“

„Pak je ten Baniff nebetyčný hlupák a chvastoun.“ Donaugh zavrtěl hlavou. „Neříkej, že nevíš nic o sporech mezi jeho šlechtou. Saesnes je těmi šarvátkami tak vyčerpán, že mu už žádná další síla nezbývá. Ty nejsi žádný hlupák, Elesane, a nepochybně máš na Baniffově dvoře své lidi.“

V Elesanových očích se mihl záblesk překvapení. „Ty a tvůj bratr jste o těchto záležitostech zpraveni lépe, než jsme si mysleli,“ poznamenal.

„Nenavrhuji ti nic nečestného,“ řekl Donaugh. „Chci tě přesvědčit a říkám ti jen čistou pravdu. Měl jsem Vidění, lorde.

Viděl jsem Celi pokrytou popelem a žhavými uhlíky. Jestliže naše národy nepřestanou spolu válčit, tak se mé Vidění naplní.“

„Žádáš mne, abych se sklonil před tvým bratrem?“ V Elesanově hlase zazněl jízlivý, uštěpačný tón a přes tvář mu přelétl hořký úsměv. „A jak dlouho si myslíš, že mne muži z Letních pastvin budou ochotni uznávat jako Celwaldu, až jim sdělím, že hodlám před Tiernynem ap Kian padnout na kolena?“

Donaugha zaplavil pocit marnosti. Dosud ještě nikdy nezáviděl Tiernynovi jeho dar někoho nadchnout a přesvědčit pouhými slovy. Zoufale se snažil uspořádat si myšlenky a hledal alespoň jeden jediný správný výraz, který by Elesana přesvědčil.

„Nežádal jsem tě, aby ses před mým bratrem sklonil,“ řekl. „Stejně jako bych nežádal Tiernyna, aby se sklonil před tebou. Nemluvím o porobě. Žádám tě, aby ses setkal s Tiernynem jako rovný s rovným a abyste spolu probrali možnosti, jak naše spory vyřešit. A uzavřeli dohodu, pokud to bude možné.“

Elesan se drsně, nevěřícně uchechtl. „Dohodu?“ opakoval. „Říkáš, že armáda tvého bratra by jen tak strpěla řeči o míru a dohodě mezi našimi dvěma národy?“

„Tiernynova armáda udělá to, co chce Tiernyn,“ prohlásil Donaugh. „Bezvýhradně mu věří.“

„Pak tedy tvůj bratr ovládá mysl a srdce svých mužů pevněji než já.“

„Necháš nás bojovat a zabíjet se navzájem, dokud na tomto ostrově nezůstanou jen zkrvavená mrtvá těla na loži z popele a žhavých uhlíků?“

Elesan prudce vstal a netrpělivě máchnul rukou. „Mluvíš o popelu a uhlících…“ Elesan se odmlčel, zamračil se, sevřel pěst a uhodil jí do dlaně druhé ruky. „Proč bych měl tvým slovům věřit?“ namítl. „Jsi Celan. Jsme nepřátelé na život a na smrt…“

Donaugh zhluboka nabral dech. „Ukážu ti, co jsem viděl,“ řekl tiše. „Jestliže nevěříš tomu, co říkám, uvěříš tomu, co ti ukážu.“

Vlákna moci, která se vlnila ve vzduchu kolem něj a v zemi pod jeho nohama, tu byla slabší než ve Skai. Nebyla tak pevná a stálá, byla mnohem jemnější a křehčí. Napjal veškeré své úsilí a začal k sobě stahovat jejich sílu a moc. Nebyl si jist, jestli vůbec dělá dobře, nevěděl přesně, jak na to, a netušil ani, jestli se to už někomu kdy povedlo. Vyslal krátkou modlitbu k *darlai* a k Rhianně, Paní Vzduchu, aby ho podpořily v jeho úsilí a pomohly mu. Jestliže měl Elesana přesvědčit, muselo se mu to podařit.

Hleděl do ohně a soustředil se na moc, která ho obtékala proudy živoucích vláken. Na čele mu vyvstaly krůpěje potu a pálily ho v očích. Tehdy, když předváděl své Vidění ve svatyni na Dun Eidonu, když ukazoval Tiernynovi stín krále, tak prostě splétal vlákna moci dohromady. Jenže tohle bylo nekonečně obtížnější. Jestli mu měl Elesan uvěřit a pomoci, musel Donaugh vyvolat obrazy mnohem silnější a zřetelnější než jen pouhé stíny.

Namáhavě, za úporného soustředění, vyvolal v záři ohně v krbu obrazy děje. Před plameny se vynořovaly výjevy bitev, nezřetelné a mlhavé jako stíny, ale byly dostatečně patrné a ve své tichosti děsivé.

Donaugh sklonil hlavu, zavřel oči a soustředil se na to, aby pro Elesana jasně vyvolal každou podrobnost svého Vidění. Hlava se mu třásla a dech mu vázl v hrdle suchém jako troud. Elesan se mlčky díval. Jen napjatý dech a zbělalé klouby na sevřené pěsti položené na leštěné desce stolu prozrazovaly, že má nervy napjaté k prasknutí.

Donaugh se zapotácel vyčerpáním, když se před plameny pokoušel vyvolat poslední obraz. Když Eachernovi vojáci přitáhli

Aelrika doprostřed shluku celských vojáků, výjev se zavlnil, rozmazal se a rozplynul se Donaughovi pod víčky. Eliade vstala a položila mu ruku na rameno. Silou jejich pouta se zase vzchopil. Přitiskla se k jeho zádům a Donaugh ucítil, jak se chvěje. S nejvyšším vypětím se mu podařilo tu sílu ovládnout a vyjevit poslední podrobnosti obrazu. Znovu se zableskl Eachernův meč, sjel dolů a Aelrik zmizel v davu celských vojáků.

Elesan zděšeně zachrčel. Prudce se předklonil a vztáhl ruku po svém synovi. A právě v okamžiku, kdy to udělal, vyšlehly plameny ohně, který strávil celý ostrov. Obrazy zkrvaveného a udusaného sněhu zmizely za ohnivou clonou. Popel a žhavé uhlíky…

Elesan zmučeně zasténal.

„Dost," vykřikl.

„To už stačí. Už nechci vidět víc."

Vyčerpaný Donaugh se zhroutil do křesla. Všechnu magii uvolnil a pustil. Vlákna moci a síly se se zadrnčením přetrhla a bolestivě ho švihla, když se kolem něj pružně vracela zpět do vzduchu a země. Vidiny před krbem popraskaly jako plátno starého obrazu a roztříštily se jako křehké sklo. Krátce se zatřpytily ve světle ohně a rozplynuly se.

Eliade klesla před Donaughem na kolena, sevřela jeho spánky do svých dlaní a pátravě se mu zahleděla do tváře, oči plné úzkosti. Zakryl její ruce svými a pokusil se na ni usmát, aby jí dal najevo, že je v pořádku.

Elesan se namáhavě opřel o stůl a sesunul se do křesla. Byl vyčerpaný a skleslý jako stařec, pohyboval se toporně a s bolestmi. Po dlouhou dobu setrval v tichosti, se sklopenou hlavou a zavřenýma očima. Bolest mu do tváře vryla hluboké vrásky. Nakonec hlavu zvedl a podíval se na Donaugha.

„Je to pravdivé Vidění?" zeptal se chraptivě.

„Viděl jsi to, co já," odpověděl Donaugh.

Elesan se roztřeseně zhluboka nadechl a křikl něco dozadu. Do místnosti spěšně vstoupila žena, která předtím sklízela ze stolu, a přinesla karafu vína a poháry. Postavila vše před Elesana, úzkostlivě střelila pohledem po Donaughovi a naplnila jim poháry vínem. Elesan na ni netrpělivě pokývl hlavou a žena kvapně opustila místnost. Elesan jí nevěnoval žádnou pozornost. Jeden pohár přisunul Donaughovi a zhluboka se napil z druhého.

„Tak teď víš, proč musím odejít,“ řekl Donaugh. Víno bylo horké a sladce vonělo kořením. Probralo ho zase k životu a zklidnilo splašené srdce. „Chtěl bych tvého syna zachránit, lorde Elesane. A co víc, chtěl bych zachránit celou Celi. Zdá se, že jejich osudy jsou propojeny. I když si nejsem jist, nakolik to bude můj bratr ochoten přijmout.“

Elesan chvíli tiše seděl se sklopenou hlavou. Pak vzhlédl a ztěžka vydechl. „Promluvím s tvým bratrem. Pokud bude ochoten se mnou mluvit, řekni mu, že budu jednat v nejlepší vůli o míru.“ Zvedl svůj pohár a jediným dlouhým douškem ho vyprázdnil. „Dokážeš mého syna zachránit?“

„Vypadá to, že budu muset stůj co stůj,“ odvětil Donaugh s chabým pokusem o úsměv. Podíval se na Eliade. Seděla vedle něj se sklopenou hlavou, bledá a rozechvělá, a po tvářích jí stékaly slzy. „I kdyby ne pro Celi, tak pro Eliade… Musím si pospíšit, lorde Elesane. Tiernynova armáda už táhne k údolí Lachlany.“

Elesan překvapeně vzhlédl. „Ty to víš?“

„Ano. Stejně jako vím, že tvůj syn zemře, jestli je nezastavíme dřív, než mu na válečném poli setnou hlavu.“

Elesanovy šedivé oči se zúžily a pátravě se upřely na Donaugha, jako by ho jimi chtěl Elesan provrtat. „Mí zvědi mi tyhle zprávy přinesli teprve před půl hodinou. Alespoň vím, že to, co mi tady říkáš, je pravda,“ prohlásil. „Připravím ti koně. Měli bychom vyrazit co nejdříve.“

„My?“ zeptal se překvapeně Donaugh.

„Pojedu s tebou.“ Na rtech se Elesanovi zavlnil jízlivý úsměšek. „Považuj mne za svůj ochranný doprovod, který tě bezpečně provede mým územím.“

„Nebo za stráž?“

Elesan naklonil hlavu. „Nebo za stráž,“ řekl. „Jak je ti libo.“

Eliade vyšla na dvůr, zabalená do tlustého, světlého vlněného pláště. Rozhlédla se, a když uviděla, jak sluha vyvádí ze stáje dva statné huňaté poníky, přitáhla si plášť těsněji k tělu a opatrně kráčela rozbředlým sněhem k nim. Donaugh její přítomnost vycítil v zádech. Okamžik mu zabralo, než nasadil klidný výraz, a pak se k

ní otočil. Nechtěl, aby na jeho tváři viděla bolest, která se mu zahryzla do srdce.

Bylo to zbytečné. Podívala se na něj, pak pomalu zvedla ruce a vzala jeho obličej do dlaní. Její smutek se smísil s jeho vlastní bolestí. Chtělo se mu sevřít ji do náruče, ale před sluhy a strážemi stojícími okolo na dvoře se neodvážil. Alespoň své duši dovolil, aby se dotýkala její, aby ji ovíjela jeho láskou a cítil, jak se její láska ovíjí kolem něj.

„Vrátím se k tobě, Eliade," řekl něžně. „Můj život by byl bez tebe příliš šedivý a bezbarvý."

„Budeme zase spolu, můj drahý. Buď si tím jist."

Odejít od ní bylo jako vyrvat si srdce z těla. Neviditelná vlákna jejich pouta je nechtěla pustit. Když ustoupil dozadu, napjala se a praskla. Ale kousek její duše, který si s sebou odnášel, s ním bude navždy, stejně jako část jeho duše zůstane navždy s ní.

Elesan se vyšvihl na hřbet poníka. „Dopoledne už skoro uběhlo," prohlásil. „Musíme vyrazit."

Eliade se na Donaugha usmála, pak se otočila a kráčela zpátky ke dveřím. Když zmizela uvnitř, zavřel Donaugh oči a zašeptal tichou modlitbu ke všem sedmi bohům a bohyním, aby ji ochraňovali a aby on s Elesanem dorazili včas a Aelrika zachránili.

„Musíme vyrazit," opakoval Elesan.

„Ano," souhlasil Donaugh. „Musíme jet." Nasedl na druhého poníka a uchopil otěže. Patami pobídl koně do slabin a otočil ho k hlavní bráně.

14

Pozdě dopoledne dorazila armáda k brodu přes Lachlanu. Tiernyn kázal zastavit, aby si muži a koně mohli oddechnout, a čekal na zvěda, kterého vyslal z Dun Camusu těsně před úsvitem s úkolem zjistit umístění a rozložení saesnesské armády. Mračna se protrhávala a řídla a za mraky se začínal rýsovat bledý zlatý sluneční kotouč. Mírně se oteplilo, právě tak dost na to, aby se sněhová pokrývka změnila na ledovou kaši.

Muži se starali o své koně, nosili jim zrní a vodu a třeli jim srst, aby neprochladli. V ledové břečce se koním půjde těžko. Koně pro ně byli stejně důležití jako zbraně, snad ještě více. Tiernyn nechtěl, aby se unavili ještě před tím, než se střetnou se Saesnesany. Opěšalí vojáci v promáčených botách by tady byli k ničemu. Vzal s sebou jenom jízdu. Pěchota nebyla tak rychlá, jak toto tažení vyžadovalo.

Tiernyn se postaral o svého koně stejně jako všichni ostatní a neustále se přitom rozhlížel, jestli se už zvěd nevrací. Connor přehodil svému koni přes hřbet houni a zašel za Tiernynem a Ylanou. Dýchal si na ruce zkřehlé mrazem a podupával, aby se zahřál.

„Zpozdil se," poznamenal. Zrakem pátral v zamlžené pahorkatině za řekou.

„Ne, to my jsme dorazili příliš brzy," řekl přesvědčeně Tiernyn. „I v tom sněhu jsme jeli rychleji, než jsem předpokládal."

„Možná, že Elesanovu armádu dosud nenašel.“

„Možné to je,“ odtušil Tiernyn. „Ale pochybuji o tom. Elesan ví, že jsme vyrazili. Má své zvědy a špehy a dobře ví, jak jich používat. Nebude se jen tak dívat na to, jak projíždíme jeho územím na koních a v plné zbroji. Nemůže udělat nic jiného, než vytáhnout se svou armádou proti nám a pokusit se nás zastavit.“

Ylana seškrabávala svému koni led z kopyt na předních nohách. Dodělala to, láskyplně ho poplácala po šíji a zapojila se do rozhovoru mezi Tiernynem a Connorem.

„Tam za těmi kopci je krajina ještě drsnější než tady,“ řekla. „Doufám, že to tam moc neklouže. Na zledovatělých kamenech snadno sklouznou i tyhle zimní podkovy s hřeby, co mají naši koně.“

„Támhle je,“ ukázal Connor.

Nad hřebenem nízkého pahorku za řekou se objevil osamělý jezdec. Mlhavá postava zahalená v šedobílém plášti, na šedivém grošákovi, na sněhu a proti zatažené obloze téměř neviditelná. Pomalu a opatrně sjížděl po zrádné namrzlé zemi. Od kopyt koně odletovaly kusy zledovatělé břečky a sněhu. Kůň s jezdcem se přebrodili přes mělké vody brodu, vyšplhali po svahu nahoru a zastavili před Tiernynem. Zvěd sjel ze sedla a před Tiernynem poklekl do sněhu. Jeden z vojáků vzal koně a odvedl ho stranou, aby se o něj postaral.

„Vstaň, člověče,“ zavelel Tiernyn. „Už takhle jsi dost mokrý.“

Zvěd vyskočil a usmál se na něj. „Jízda je obtížná, sníh rychle taje,“ řekl. „Ale suchých šatů mám v sedlovém vaku ještě dost.“ Pokusil se setřít si z tváře bláto a rozbředlý sníh, ale podařilo se mu to jen rozmazat.

„Našel jsi je?“

„Ano, lorde *corrachu*. Nejsou odtud dále než dvě míle.“

„Kolik jich je?“

„Odhaduji, že proti našemu tisíci jich stojí taky skoro tisíc, lorde.“

„Je s nimi Elesan?“

„Toho jsem neviděl, lorde, ale viděl jsem jeho syna Aelrika. Zdá se, se v čele armády stojí právě on.“

„Aelrik?“ Tiernyn zamyšleně přikývl. „Je stejně obezřetný jako jeho otec. Ale není tak zkušený. To pro nás může být výhodné. Kde jsou?“

„Jestli máš mapu, lorde, ukážu ti to.“

Tiernyn vytáhl ze sedlového vaku mapu a rozložil ji na koňském hřbetě. Mapa byla nakreslená celkem jednoduše, ale přesně a se všemi důležitými podrobnostmi. Zvěd přistoupil blíž a začal v ní ukazovat prstem.

„My jsme tady,“ řekl. Přejel prstem k místu označujícímu pásmo nízkých pahorků. „Přesně tady se kopce sbíhají do úzkého údolí. Saesnesané se utábořili nahoře, těsně za nimi. Asi doufají, že nás dole chytí do pasti. Pokud bychom se pokusili střetnout se s nimi tam, zmáčkli by nás v údolí a mohli by nás oddělat jednoho po druhém, jako když se dobytek přivádí na značkování.“

Tiernyn si zamračeně prohlížel mapu. Nakonec se usmál a pokývl hlavou. „Co je to tady za kopce?“ zeptal se a ukázal na oblast půl míle jižně od úzkého údolí. „Jsou příkré nebo mírné?“

„Spíš příkré,“ odpověděl zvěd. „Ale není to tam tak nemožné. Je to tam lepší než na severu. Jsou hodně kamenité.“

„Můžeme tudy projít s armádou a napadnout Saesnesany z východu? Zezadu?“

Zvěd se zasmál. „Ty máš na mysli vyrazit na ně zezadu, zatlačit je do toho údolí a tam je napadnout ze zálohy?“ zeptal se. „Ano, lorde, to bychom mohli. Tohle údolí je dobrá past a kopce na východě jsou nízké a nejsou tak srázné. Jestli je obejdeme a vyrazíme na ně takhle zezadu, budeme v hodně výhodném postavení.“

Tiernyn složil mapu a vrátil ji do sedlového vaku. „Takže to tak uděláme. Jdi se převléknout do suchých šatů a vrať se sem. Pro jistotu pojedeš vedle mne, abychom nezabloudili.“

Zvěd se usmál. „Ano, lorde *corrachu*. Budu tu hned.“

Cestu lesem jim silně ztěžoval sníh. Chůze v něm byla zrádná a nebezpečná. Donaugh vedl svého koně pomalým poklusem, v rukou pevně třímal otěže a nohama svíral koňské boky. Kůň neměl sedlo, jenom silnou houni, pevně řemenem přitaženou k hřbetu. Vedle něj jel zamlklý Elesan s pochmurným tvrdým výrazem na tváři. Mlčky jel, kam ho Donaugh vedl, bez dotazů a bez poznámek. Kůň, na kterém seděl Donaugh, byl jenom poník, mnohem menší

než váleční oři pocházející z chovu ušlechtilých štíhlých lehkonohých hřebců, které dopravil Connor z pevniny a zkřížil je s mohutnými dorianskými koňmi. Donaugh měl pocit, že je na něho ten kůň trochu slabý a drobný, ale Elesan ho ujišťoval, že tihle malí huňatí poníci mají krok pevný a jistý a jsou tak vytrvalí, že urazí bez zastávky mnoho mil, aniž by to na nich bylo znát.

Donaugh se přes levé rameno letmo ohlédl na slunce. Bylo už skoro poledne. V jeho Vidění se mu podle světla zdálo, že se to stalo v pozdním odpoledni. Teď už mohla být Tiernynova armáda rozmístěná na bitevním poli. Přijíždí pozdě.

Vyčistil svou mysl a soustředil se na pouto, které ho spojovalo s jeho dvojčetem a s mečem, kterému sloužil neméně, než meč samotný sloužil Tiernynovi. Pouto ho jednoznačně táhlo po lesní cestě. Když přijeli na rozcestí, Donaugh na okamžik zaváhal a pak otočil koně na cestu vedoucí na sever, ven z lesa, do zvlněné pahorkatiny za lesem.

Cesta se teď svažovala širokým mírným ohybem po úbočí nízkého kopce. Úžlabina na úpatí kopce byla zarostlá hustým ostružiním plným odumřelého kapradí, takže ten potok Donaugh uviděl, až když stál s koněm těsně nad ním. Neměl ani čas na něj koně připravit nebo ho vést.

Kůň pod ním nerozhodně přešlápl a pak se vzepjal ke skoku. Nešikovně přistál na druhém břehu, předními nohama se zeširoka smekal v namrzlé sněhové kaši, zadní nohy měl napůl v ledové vodě. Jak se na kluzkém břehu snažil vyhrabat nahoru, prudce sebou hodil dopředu a Donaugh sjel na stranu. Pak koni podjely nohy úplně, až se nemotorně rozplácl na zemi.

Donaugh rychle sklouznul z jeho hřbetu a ještě včas stačil sklonit hlavu a hodit sebou dál od zmítajícího se koně. Instinktivně se snažil udržel otěže, ale pád mu je vytrhl z rukou. Ztěžka dopadl na rameno a ruku a rychle se odvalil pryč z dosahu zmítajících se kopyt.

Podařilo se mu postavit na nohy zároveň s koněm. Elesan na druhé straně řeky svého poníka právě prudce zarazil. Rychle sesedl, přeskočil koryto potoka a zachytil otěže Donaughova koně. Ale nebylo zapotřebí mu v útěku bránit, stál s levou zadní nohou zvednutou, oteklou, očividně zchromlou.

Elesan přejel rukama po zraněné noze. „Je zmrzačený," řekl, když se Donaugh přibelhal nahoru, aby podržel koni hlavu. „Obávám se, že dál tě už neponese."

Donaugh sklouzl zrakem na Elesanova koně. Stál klidně na druhém břehu, v mrazivém vzduchu mu od nozder stoupaly obláčky páry. Ten kůň však očividně nebyl schopen nést dva jezdce. Donaugh zvednul zrak ke slunci a beznaděj mu sevřela srdce. Bitva možná už započala.

„Dokázala by tvoje magie pomoci i tomu koni?" zeptal se Elesan.

Donaugh zavrtěl hlavou. „Ne," zamumlal. „Já takovou schopnost nemám."

Elesan svraštil čelo. „Určitě je to magie mnohem prostší ve srovnání s Viděním, které jsi mi ukázal," poznamenal. „Nebo se zahojením tvé ruky a zranění na tvé hlavě."

„Přál bych si, aby to tak bylo," řekl Donaugh. „Avšak Uzdravování, a to jakékoli Uzdravování, ať člověka či zvířete, vyžaduje zvláštní magii. Nebyl jsem to já, kdo zahojil mou ruku. Nemohu pro toho koně nic udělat."

Elesan se narovnal do své plné výše a zabodl do Donaugha pronikavý pohled šedých očí. „Neznám tě dost dobře, Donaughu ap Kian," řekl tiše. „Nejsem si příliš jist, jestli jsi opravdu čestný muž. Věřím, že to Vidění, které jsi mi ukázal, bylo pravdivé. A chci se spolehnout na to, že má dcera by nevěnovala své srdce nečestnému muži. Vezmi si mého koně. Máš mé slovo, že když ke mně vyšleš posla, setkám se s tvým bratrem a budu s ním jednat o míru mezi našimi národy v dobré víře a poctivě."

Převedl koně přes říčku a podal Donaughovi otěže. Donaugh je převzal a obrátil se tváří k němu.

„Udělám všechno, co budu moci, abych tvého syna zachránil, Elesane," řekl tiše. Napřáhl pravici.

„Dávám ti na to svou ruku a své slovo."

Elesan zaváhal, pak zvedl ruku a stiskl Donaughovi pravici. Chvíli si tiše hleděli do očí, pak Elesan ustoupil dozadu a Donaugh se vyšvihl na koně. Patami ho pobídl do slabin a vyrazil kupředu. Když se ohlédl za sebe, uviděl Elesana stát uprostřed stezky, vzpřímeného jako dub, jak se za ním nehybně dívá.

Armáda vystoupila na kopec a Tiernyn zvednutím ruky své muže zastavil. Se samozřejmostí získanou dlouhým výcvikem se armáda rozvinula na úbočí kopce do široké rojnice. Hned za Tiernynem se ve vyrovnaných řadách shromáždily Connorovy oddíly. Eachernovy oddíly, sestávající z lehké jízdy a jízdních lučištníků, zaujaly své postavení na levém křídle, zrcadlově přesně k Gordaidhovým oddílům. Vně křídel rozmístili své oddíly ve volnějších, pohyblivých formacích Lluddor a Eryth – lehce ozbrojené a připravené zaútočit na jakoukoli odkrytou slabinu v řadách nepřátel. Tiernyn, s Ylanou po boku, seděl na koni v čele armády. Za ním vlála ve větru na korouhvi jeho zástava – praporec s Rudým jelenem, pevně uchycen v koženém pouzdře na třmenu mladého vojáka, který ji nesl s pýchou a hrdostí.

Vítr svál z plochého dna údolí většinu sněhu a nanesl ho v závějích do úzké soutěsky na východním konci údolí. Tiernyn seděl na koni, zápěstí překřížená na sedlové hrušce a pečlivě zkoumal krajinu pod sebou. Aelrik si vybral své místo pro chystanou léčku dobře. Země na úpatí nízkého kopce byla rozblácená napůl roztátým sněhem, ale pořád ještě skýtala bojujícím mužům lepší oporu pro chůzi než po kolena hluboký sníh v úzké soutěsce. Kdyby Tiernyn vedl celskou armádu tou soutěskou, vedl by své muže rovnou na porážku jako dobytek.

Téměř celý severní konec údolí po Tiernynově pravici zabíral močál. Mezi zarostlými kusy ledové tříště probleskovala tmavá jezírka vody, ve kterých se odrážela šedivá obloha. Ze sněhu trčely uschlé stvoly orobinců, obklopené suchým, hnědým rákosím. Z jezírka vytékal líný potůček, potažený ledovým škraloupem, tak úzký, že by se dal snadno přeskočit, vinul se dolů údolím a rozděloval dno údolí na dvě poloviny. Na jižním konci údolí, kde byla rozměklá země pevnější, značily směr, kterým se potůček ubíral, ostružinové keře. Vynikající místo pro past, ale ne zrovna nejlepší pro bitevní pole.

Bylo obtížné utajit pohyb tisíce mužů na koních, takže Tiernyn nebyl překvapen, když shledal, že na ně Saesnesané už čekají. Jejich past sklapla naprázdno. Z jejich rozestavení toho mnoho vyčíst nemohl. Saesnesané se stáhli do nepříliš pevného, snadno

proměnlivého uskupení. Pod kovovými přilbicemi vlály ve větru světle plavé vlasy. V sedlech jich sedělo jen pár, a ti popojížděli na svých huňatých podsaditých ponících sem a tam podél předních řad, křičeli a mávali válečnými sekyrami a meči. Samotný Aelrik seděl na koni, který musel být určitě při jakémsi nájezdu ukraden nějakému celskému vojákovi. Seděl klidně, tiše, osamocen v čele své armády, pátravě hleděl na Tiernyna, věcným, střízlivým pohledem odhadoval jeho možnosti a byl zcela lhostejný k vřavě vojáků za sebou.

K Tiernynovi slabě doléhaly výkřiky saesnesských vojáků – přísahy, posměšky a nadávky, povely a příkazy. Nad hlavami kypící vřavy poletovaly válečné sekyry a čepele mečů. Řev Saesnesanů se přeléval v divokých vlnách jako příboj. Divoké, rytmické bubnování sekyr o štíty dunělo v rytmu řvaní a výkřiků. Aelrik opatrně, rozvážnými pohyby uvázal otěže svého koně kolem sedlové hrušky, z pochvy na boku vytáhl krátký meč a druhou rukou uchopil válečnou sekyru. Pozvedl meč, aby krátce pozdravil Tiernyna, pak se otočil v sedle ke svým mužům a zvednul svůj meč vysoko nad hlavu. Švihl jím dolů a dopředu, až se čepel zablýskla, a patami pobídl koně do slabin. Saesnesané s řevem vyrazili za ním.

Tiernyn vytáhl Královtvůrce. Když první Saesnesané dorazili k malému potůčku, máchl jím a patami pobídnul koně do slabin. Vzduchem se rozlehl divoký, hrůzu nahánějící jekot celského válečného pokřiku a údolím jako hromobití zaduněl dusot tisíců okovaných kopyt.

Ta dvě vojska se srazila v boji na život a na smrt, v zuřivém střetu, s třeskotem, který vypadal, že roztříští i vzduch.

Pozdě odpoledně začal vypůjčený kůň pod Donaughem znatelně umdlévat. Nohy mu podklesávaly únavou, jak se nemotorně snažil udržet se na stezce pokryté kluzkou ledovou kaší. Donaugh ho nakonec neochotně nechal jít pomalým krokem. S hlavou sklopenou, huňatou srst zbrocenou potem, ploužil se kůň ze všech sil dál. Měl statečné srdce a bojovného ducha a Donaugh si jen přál, aby byl silnější.

Dostal se už do blízkosti Tiernynovy armády. Pouto, které jej spojovalo s jeho dvojčetem, bylo výraznější a silnější. Za dvě, možná tři hodiny by se mohl dostat k tomu údolí, kde probíhal děj jeho Vidění. Zvedl oči k obloze. Bylo zataženo, ale do západu slunce mohly chybět právě tak dvě tři hodiny. Musel by mít velké štěstí, aby se dostal k Tiernynovi včas a mohl Aelrika zachránit.

Zřetelně vycítil okamžik, kdy bitva započala. Po vláknu, které je spojovalo, přeběhlo trochu Tiernynova vzrušení a napjatého očekávání a přeneslo se na Donaugha. Zdálo se mu, že k němu doléhá hluk bitevní vřavy, že slyší výkřiky mužů a kovový třesk zbraní. Pokusil se popohnat koně k rychlejšímu kroku, ale ten klopýtl, nohy se mu zapletly a chvíli se zoufale snažil udržet rovnováhu, aby neupadl. Nakonec zůstal stát uprostřed stezky, neschopen pohnout se dál byť o jediný krok.

Donaugh sklouzl z koňského hřbetu na zem. Kůň stál s hlavou svěšenou, oči se mu zakalily vyčerpáním, srst se mu leskla potem. Donaugh ho svedl ze stezky k malé houštině hlohu. Sundal mu uzdu, povolil řemeny, které držely složenou houni místo sedla, roztřásl ji, přehodil ji koni přes hřbet a připevnil ji kolem hrudníku, aby kůň neprochladl, až na něm začne pot usychat. Nesl ho, dokud mohl, a byl by pod ním i zemřel. Žádný z Connorových koní by pro něj neudělal víc. Nechal ho tam bezradně odhrabávat sníh a hledat pod ním zmrzlou trávu a co nejrychleji se vydal přes blata.

S nadcházejícím soumrakem měl plíce v jednom ohni a v bolavém krku mu vázl studený vzduch. Daleko vpředu viděl slabou zář táborových ohňů, která se odrážela v nízko visících mracích. Od Tiernynova ležení ho dělil už jen jeden malý pahorek. Za čtvrt hodiny padne tma a on neuvidí pořádně na cestu. Země nebyla pevná, podklouzávaly mu nohy a propadal se, jen tu a tam byly pod sněhem malé trsy trávy a jinde plazivé úponky ostružiní.

Několikrát klopýtl a upadl. Pokaždé před ním vyvstal obraz Eliade s vážnou a zasmušilou tváří, a ten mu znovu a znovu dodával sílu vstát a jít dál. A někde vzadu v jeho mysli byl další obraz – plameny, žhavé uhlíky a popel…

Konečně se vyšplhal na vrcholek kopce, ze kterého mohl shlédnout na ležení ponořené do tmy. Pod ním se odehrával stejný děj jako v jeho Vidění. Dva strážní popadli Aelrika za ruce a přivlekli ho doprostřed shromážděných mužů, kde stál Tiernyn s

Ylanou po boku a čekal na něj. Aelrik setřásl strážné a postoupil doprostřed shromáždění sám. Hlavu nesl hrdě vysoko vztyčenou a kráčel vzpřímeně.

Donaugh vykřikl, ale volání vojáků přehlušilo jeho hlas. Zoufale sáhl po své magii a další magii stahoval k sobě ze země a ze vzduchu. Setmělou oblohu rozčísl blesk, planoucí, syčící a prskající, až sněhem pokryté hory zrudly a zezlátly, ozářené barevným světlem, a obloha se rozhořela a vzplála. Blesk udeřil do země za Eachernem, rozstříkl se jako tekutý oheň a rozvířil kolem Tiernyna, Eacherna a Aelrika oslepující sprškу studeného ohně. Eachern zděšením ostře zaječel, když mu meč v ruce vzplál oslnivou září a vzápětí se ohnul a zkroutil, jako by byl z vosku a ne z kalené oceli. Eachern ho prudce odhodil na zem a zůstal na něj zděšeně zírat.

Klopýtající a potácející se Donaugh si razil cestu davem vojáků omráčených zděšením, strnule stojících v naprostém tichu.

„Ne," křičel. „Nezabíjejte ho. Pro spásu Celi, zadržte!"

15

Zvedl se západní vítr. Donaugh vyšel ven a zjistil, že mraky zmizely a obloha je plná hvězd. Stál na hradbách nad strážnicí u brány Dun Camusu a rukama se opíral o chladnou žulu nízkého cimbuří. Na polích kolem vesnice ležela silná vrstva nového sněhu a stejně tak zapadaly střechy domů a obchodů.

Světlo hvězd ve vesnici zanikalo ve světle hořících pochodní osvětlujících hospody a domy vojáků, kde se slavilo hluboko do noci. Z vesnice sem doléhaly útržky hudby a smíchu, ozvěny oslav prvního velkého vítězství nad saesnesskou armádou. Donaugh zřetelně rozeznával divokou melodii skaiských dud a radostné, méně dravé tóny zvláštních malých venianských flétniček, které se vznášely nad strunami harf. Výbuchy smíchu v sobě nesly zřetelnou příchuť značného množství piva a vína, ale muži dnes nepochybně na trochu hlučnější radovánky právo měli.

Napravo od Donaugha stála tmavá věž, kde byl držen Aelrik se svými čtyřmi rytíři. Místnosti vyhrazené vězňům byly přísně střeženy. Jeden ze strážných přešlápl z nohy na nohu a ve světle hvězd se zablýskla jeho přilbice. Strážný oběma rukama pevně sevřel kopí a ostražitě si Donaugha prohlédl.

Rychleji než blesk, který přivolal Donaugh z oblohy, prolétla vesnicí zpráva o tom, jak se *corrachův* bratr objevil v záplavě plamenů, které se snesly z nebe, a zabránil popravě saesnesského

vůdce. Nikoho nezaráželo, že ve skutečnosti se Donaugh musel prodírat řadami vojáků, aby se dostal doprostřed shromáždění, kde stál Tiernyn s Aelrikem. Ovšemže mezi vojáky nebylo nikoho, kdo by nevěděl, že Donaugh má něco společného s magií, ale toto přesahovalo jejich chápání. Donaugh se musel smát sám sobě, když si uvědomil, že takhle se rodí legendy. On sám se mohl docela dobře stát legendou, ale stejně zůstane jen součástí písní a vyprávění o Tiernynovi. Tiernyn byl mužem, kolem kterého se legendy šířily stejně samozřejmě, jako po sobě oheň zanechává kouř. A teď nastane doba dlouhých zimních večerů, kdy si budou muži u zimních ohňů vyprávět dlouhé příběhy, a rodící se legendy pak budou zažehávat oheň v mužských srdcích, dokud budou bardi zpívat balady o tajuplných událostech a statečných činech.

Zezadu k němu pootevřenými dveřmi dolehly vzrušené hlasy Tiernynových nejvyšších velitelů. Očividně tam došlo k hádce. Hlas Eacherna ap Gemedd teď přehlušil ty ostatní. Eachern naléhavě žádal Aelrikovu okamžitou popravu a ostatní mu odporovali a celkem rozumně namítali, že je to cenné rukojmí. Tiernyn byl zticha. Když Donaugh odcházel, seděl Tiernyn vzadu, za jeho křeslem stála Ylana s rukou položenou na jeho rameni a naslouchala. Oba v tichosti pozorovali ostatní a vyčkávali, až se hádka uklidní. Pak jim Tiernyn sdělí, jak se rozhodl.

Donaugh znal své dvojče dobře. Tiernynovo rozhodnutí padlo v okamžiku, kdy se Donaugh v ohnivém mraku prodral davem na bitevním poli. Aelrik byl zachráněn na tak dlouho, dokud bude mít jako rukojmí pro Tiernyna cenu. A teď, když byl Aelrik záchraněn, byla i Celi v bezpečí před zhoubnými, smrtícími plameny Donaughova Vidění.

Aelrik přijal své zajetí chladně, s důstojným mlčením. Tiernyn mu dovolil poslat Elesanovi vzkaz, ve kterém Aelrik ujistil svého otce, že je v pořádku. Donaughovi se strašně moc chtělo přidat poslovi do pouzdra svůj vlastní vzkaz, vzkaz pro Eliade. Ale Eliade určitě věděla, co jí chtěl říci, a nepotřebovala k tomu mít před sebou slova napsaná na pergamenu.

Donaugh zvedl oči a pohlédl na východ. Někde tam za těmi nízkými kopci, které se nejasně rýsovaly za pláněmi zelenočerných borovic a bezlistých dubů a bříz, v malém domku hluboko v lese,

seděla u svého tkalcovského stavu Eliade. Zaplavila ho touha být s ní a srdce se mu sevřelo žalem.

„Snažím se, má drahá," zašeptal. „Jestli se to vůbec může podařit, tak se to podaří."

Sundal ruce z chladného kamene a zadíval se na dva bledé pruhy na dlaních. Promnul si je, aby se mu v nich zase rozproudila krev, a pak opustil cimbuří a vrátil se zpět do zasedací síně.

Právě když vcházel dovnitř, přeskakoval Eachernovi ap Gemedd hlas vzteky. „Na celé Celi se nenajde jediný princ nebo vévoda, který by dohodu se Saesnesany schvaloval," křičel. „A ty to víš, Tiernyne. Proč bychom měli jen tak přejít, jak nás ti barbaři vyvražďovali? Já říkám, že ho musíš okamžitě popravit a jeho hlavu poslat nabodnutou na kopí tomu jeho proklatému otci. Udělej to pro výstrahu všem ostatním Saesnesanům."

„Vítězství završené milosrdenstvím ještě nikdy pověsti válečníků neuškodilo," poznamenal mírumilovně Connor.

Eachern se nenechal zviklat. „Který princ či vévoda by přistoupil na to, aby Tiernyn sjednal dohodu?" opakoval.

„Třeba právě tvůj otec," řekl Donaugh. „Pokud by se domníval, že tím skončí nájezdy na mercianské usedlosti a vesnice."

„Můj otec by také souhlasil," dodal Connor. „I Tiernynův bratr."

Tiernyn mrkl na Donaugha. „Moudrý *corrach* by mohl sezvat vévody a prince na Dun Camus, na zasedání Velké rady," řekl. „Nebylo by na škodu vidět, kdo za mnou stojí a kdo ne."

Ylana se napřímila. „Kdybys byl Výsostným králem," prohlásila, „tak bys jim prostě nařídil, aby přišli, a oni by přijít museli."

„Koneckonců, neseš Královtvůrce," poznamenal Donaugh tiše. „Na celé Celi není jediného muže, který by tu legendu neznal a nevěděl, co znamená."

„Všichni tví velitelé by tvůj nárok na trůn Výsostného krále podpořili, Tiernyne," řekl Connor. „A s armádou, která za tebou stojí – kdo by ti chtěl odporovat?" Podíval se na Eacherna. Jedno obočí se mu zvídavě nadzvedlo. „Co třeba ty, Eacherne. Ty jeho nárok podpoříš?"

„Ano,“ vyhrkl prudce Eachern. „Ovšemže ano.“

„Pak tedy sezveme prince a vévody na Dun Camus,“ řekl Donaugh. „A uvidíme, kdo přijde.“

„A uvidíme taky, jak a o čem chce Elesan vyjednávat.“ Tiernyn se podíval na Eacherna. „Zajisté budeš souhlasit, že nám nevznikne žádná škoda, když do té doby budeme držet Aelrika v zajetí,“ usmál se na něj.

Eachern se viditelně chvíli ošíval, ale pak nepřesvědčivě přikývl. „Ty jsi *corrach*, Tiernyne,“ odpověděl. „Tvé přání je pro mne rozkazem.“

„Odvezeš svému otci pozvání, aby se zúčastnil zasedání Velké rady, které se bude konat zde, v den svátku Imbolc?“ zeptal se Tiernyn.

Eachern naklonil hlavu na stranu a trpce se ušklíbl. „Ano, lorde *corrachu*. Ale nemohu zaručit, že ho přijme.“

„Měl bys ho umět přesvědčit,“ řekl Tiernyn. Pousmál se. „Tvá výmluvnost je přímo proslulá.“

„Já doručím pozvání svému dědovi,“ řekl Gordaidh. „A buď klidný. Zúčastní se, i kdybych ho sem měl přivléct násilím.“

„A já promluvím se svým otcem,“ řekl Connor. „Myslím, že ani nebude zapotřebí příliš naléhat, bude stačit, když mu sdělím, že se tu bude slavit a hodovat. Imbolc je nudný čas a každé rozptýlení je vítané.“

Tiernyn se rozesmál. „Na Dun Camusu se dosud ještě nikdy taková slavnostní hostina nepořádala. Zdá se, že se to pro nás teď stane prvořadou záležitostí. Erythe, mohl by ses postarat o vévodu Moranda z Briganu? Tvůj úkol bude asi nejchoulostivější. Morand stále ještě žehrá na armádu a brblá, když má dodat zásoby.“

Eryth se rozchechtal. „Doufám, že ho dokážu přesvědčit, lorde,“ odvětil.

„A já, lorde?“ zeptal se Lluddor. „Co si přeješ, abych udělal já?“

„Ty budeš mít na starosti přípravy na Dun Camusu,“ řekl Tiernyn. „Donaugh a já doručíme pozvání Keylanovi ze Skai. Odjedeme pozítří.“

Když velitelé jeden po druhém opustili místnost, Tiernyn vstal a přešel k oknu. Podíval se dolů na klidné nádvoří a pak se obrátil k Donaughovi.

„Myslíš, že se nám to podaří, Donaughu?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ odpověděl Donaugh. „Královtvůrce tě v den Imbolce prohlásí králem. Budeš Výsostným králem Celi ještě před Jarní rovnodenností.“

„Výsostný král…“ Tiernynův hlas se vytratil do ticha. Obrátil se zpátky k oknu. „Ale jen když mne princové a vévodové podpoří.“

„A proč by to neudělali?“ zeptala se Ylana. „Jen se podívej, co všechno jsi za poslední dva roky udělal. Množství saesnesských nájezdů jsi snížil na zlomek původního počtu. A porazil jsi jejich armádu.“

„Ještě ne,“ poznamenal Donaugh tiše. „Ještě jsme je neporazili. A je tady ještě mnohem víc nepřátel, než jen Saesnesané.“

„Maeduni?“ zeptal se Tiernyn.

„Ano. Maeduni.“ Donaugh se otřásl, když si vzpomněl na své Vidění. „A buď si jist, že přijdou. A nám už zbývá tak málo času. Tak málo času…“

V průsmycích Hřbetu Celi ležel hluboký sníh. Koně se namáhavě prodírali závějemi, které jim dosahovaly až po břicha, a vlekli se krok za krokem. Trvalo celých čtrnáct dní, než se dostali na rozcestí, odkud vedla cesta dolů po západních svazích Hřbetu. Tam se oddělil Connor se svou družinou a zamířil do Wenyddu. Ale nakonec úmorná cesta skončila a den před svátkem Zimní rovnodennosti přijížděl Tiernyn se svými vojáky nahoru po cestě vedoucí k bráně Dun Eidonu.

Právě v okamžiku, kdy Tiernyn sesedl a nedbale hodil otěže svého koně sluhovi, se na vrcholu širokého schodiště před vchodem do Velké síně objevil Keylan. Donaugh se podíval nahoru na svého staršího bratra a zaznamenal jemné změny, ke kterým došlo za ty dva roky, co viděl Keylana naposledy. Princ ze Skai nezestárl, ale jeho rysy vypadaly mnohem zraleji a z celé jeho osobnosti vyzařovalo břímě odpovědnosti, která na něm spočívala. V hnědých očích však nebylo vidět příliš radosti ani nadšení z jejich příjezdu.

Za ním stála Alys, skoro stejně vysoká jako Keylan, a držela velký zdobený pohár, ze kterého v chladném vzduchu stoupala pára. Její modré oči a vlasy barvy havraních křídel byly příjemným protikladem ke Keylanovým hnědým očím a rudozlatým vlasům.

Když Tiernyn s Donaughem vyšli po schodech nahoru, popošla o krok dopředu a půvabně předvedla hlubokou, obřadnou poklonu.

„Doušek na přivítanou pro hosty," pravila a nabídla pohár Tiernynovi.

Tiernyn přijal pohár a poděkoval. Zhluboka se napil a předal ho Donaughovi. Po horkém svařeném víně se Donaughovi rozlilo po těle příjemné, vítané teplo. Podal pohár zpět Alys a svůj dík vyjádřil úsměvem. Tiernyn postoupil dopředu, aby se pozdravil s Keylanem.

„Přišli jsme domů, princi, můj pane," řekl.

„To vidím," odtušil Keylan. Otevřenou bránou pohlédl přes nádvoří ven, kde u cvičného pole budovali vojáci tábor.

„A přišli jste domů s armádou za zády."

Tiernyn se nepatrně pousmál. „To je jen malá část," řekl. „Zbytek zůstal na Dun Camusu a drží Saesnesany bezpečně na východ od Lachlany. Saesnesané mají dobrý důvod k tomu, aby tuhle armádu chovali ve vysoké úctě."

„Slyšel jsem o tom." Keylan pokynul rukou k Velké síni. „Buďte zde vítáni," řekl. „Jídlo už je hotovo a vaše pokoje jsou připraveny."

Tiernyn neklidně pochodoval po pokoji sem a tam, až mu lem županu vířil kolem kotníků. Keylan pozoroval Tiernyna s nicneříkajícím kamenným výrazem a mlčky vyčkával, až promluví, a Donaugh pozoroval Keylana. Přes zdánlivý klid na něm Donaugh viděl známky napětí – tepající sval na čelisti, ruka pevně svírající opěradlo křesla. Vykazoval všechny známky ostražitého člověka, který chová ke svým hostům hlubokou nedůvěru.

Donaughovi se najednou rozbřesklo. Keylana stále ještě tížil Lluddorův útěk. Bude princ ze Skai schopen prokázat dostatek vladařské moudrosti a prozíravosti, aby odsunul stranou své osobní pocity, když se jedná o dobro celé Celi? Donaugh tiše seděl ve svém křesle, navenek uvolněný, ale uvnitř pozorný a ve střehu.

Tiernyn přestal pochodovat sem a tam a otočil se čelem ke svému staršímu bratrovi. „Ty už jsi přece četl ten dopis, který jsem přinesl s sebou," řekl suše.

Keylan sklonil hlavu na znamení souhlasu, ale neřekl nic.

„Za ta léta vím, že naše dobré vztahy nejsou ztraceny," řekl Tiernyn.

„Přicházím k tobě s nadějí, že mě podpoříš. Jsi princ ze Skai a celá Celi tě zná jako muže síly a cti."

Keylan pohlédl na Donaugha a pak se obrátil zpátky k Tiernynovi. „Sjednat příměří se Saesnesany ze Saesnesského pobřeží nebude zrovna jednoduché," řekl. „Musíte překonat léta hořkosti, zloby a nenávisti."

„Mám rukojmí. To mi snad zajistí Elesanovu vstřícnost," řekl Tiernyn. „A mám také Elesanovo slovo, že bude jednat v dobré víře, dokud se Aelrikovi nic nestane. S tvou podporou a s podporou Ryverna z Wenyddu se připojí i Blais a Gemedd. Vy čtyři už Moranda z Briganu přesvědčit dokážete. Ale nejdřív musím mít tvou podporu."

Keylan Tiernyna zamyšleně pozoroval. Kamenný výraz jeho tváře nenaznačoval nic z toho, co mu táhlo hlavou. Nakonec přikývl. „Máš mou podporu," odpověděl. „Co dál?"

„Tvou podporu mého nároku na trůn."

Keylan se vsedě napřímil a oči se mu zúžily. Tiernynovi se v očích vyzývavě zablesklo, když se střetl s pohledem svého bratra. Ve vzduchu viselo napětí pro Donaugha téměř viditelné.

„Trůn?" opakoval Keylan hluše.

Tiernyn se nečekaně rozesmál. Ten smích změnil jeho výraz a na chvíli vypadal jako malý chlapec, který má za lubem nějakou čertovinu.

„Nikoliv trůn Skai," řekl. „Ani trůn jakéhokoliv jiného kraje." Teď už zase zvážněl. „Ty jsi princ ze Skai, Keylane, a musíš jím taky zůstat, jestli máme uspět."

„Tak na jaký trůn si děláš nárok?"

Donaugh se pohnul ve svém křesle a poprvé za celou dobu promluvil. „Tiernyn bude Výsostným králem celé Celi," řekl klidně.

Keylan na něho vytřeštil oči. „Výsostným králem? On si činí nárok na postavení Výsostného krále?"

„Ne," řekl Donaugh. „On *bude* Výsostným králem."

„O tvé moci se vyprávějí podivné historky, Donaughu," řekl Keylan. „Ty jsi měl Vidění?"

„Ano,“ řekl Donaugh. „Tiernyn nese Královtvůrce. Ty víš, co to znamená, stejně dobře jako on nebo já. Bez ohledu na to, co teď odpovíš, se Tiernyn stane Výsostným králem Celi a bude jím prohlášen na svátek Imbolc. Tvá podpora mu usnadní jednání se Saesnesany. Bude vůči nim vystupovat jako Výsostný král, a ne jako pouhý *corrach*.“

„Celi Výsostného krále nikdy neměla …“ Keylan se odmlčel a zahloubal se do vlastních myšlenek.

Donaugh se usmál. „Je nejvyšší čas, aby měla. Může Saesnesanům zabránit, aby dál plenili Celi.“

Tiernyn začal opět pochodovat sem a tam. „Dej si pozor, aby ses ve mně nezmýlil, Keylane,“ řekl. Oči se mu divoce zaleskly. „Abych toho dosáhl, jsem schopen bojovat s tebou i s každým jiným princem a vévodou na Celi. Nikdy ti nevezmu tvůj trůn, ale když to bude nutné, dosáhnu i toho, abys mi přísahal věrnost i pod hrozbou meče, pokud tím budu moci zajistit mír Celi a zastavit Saesnesany dřív, než ji obrátí v hromadu popele a žhavých uhlíků.“

„Jestli nás podpoříš,“ řekl Donaugh, „pak věřím, že s námi půjde i Wenydd. Blais z Dorianu už nezávazně naznačil, že by nás podpořil. Jestliže nás nepodpoříš teď, měl by sis uvědomit, že ta armáda venku je dobře vycvičená a že vojáci mají jen dva závazky věrnosti. Tím prvním je Tiernyn, a proto i já. Tím druhým je Celi.“

Keylan na něho chladně upíral oči. „Vyhrožuješ mi, Donaughu?“

„Ne. Jen se ti snažím sdělit skutečný stav věcí.“

Tiernyn přestal neklidně pochodovat sem a tam a praštil sebou do křesla.

„Časem se pořadí věrnosti armády změní,“ řekl. „Jednou u nich bude na prvním místě věrnost sjednocené Celi, tak jak by to taky mělo být. Ale pro tuto chvíli nemohou být vojáci věrni něčemu, co je pořád ještě jenom snem.“

„Armády obvykle následují člověka,“ řekl Keylan s hořkým úsměvem. „Všichni jsme už slyšeli, jak věrně jde tvá armáda za tebou, Tiernyne.“

„Nemusíš mi odpovídat hned teď,“ řekl Tiernyn. „Dám ti tolik času, kolik jen potřebuješ, aby sis to mohl rozmyslet.“

„Vzal jsi na sebe nelehký úkol,“ poznamenal Keylan. „Jen stěží se mi chce uvěřit, že všichni ti muži Celi, kteří jsou tak proslulí svou paličatostí, by mohli být věrni jedinému muži.“

„Já tím mužem jsem, Keylane.“ oznámil Tiernyn prostě. V jeho hlase nezazněl ani stín domýšlivosti či ješitnosti. Dotkl se jílce svého meče nad levým ramenem. „To rozhodl Královtvůrce, nikoliv já.“

Keylan se na něj pátravě zahleděl. Nakonec přikývl. „Věřím, že možná jsi tím mužem,“ řekl tiše. „Ano, opravdu věřím, že možná jsi.“

„Otec to věděl, už když nás vzal k Tanci Nemeara,“ řekl Tiernyn. Podíval se na Donaugha. „Anebo v to alespoň doufal.“

„Kvůli Celi vás podpořím,“ prohlásil Keylan. „A kvůli otci.“ Vstal a s napřaženou rukou postoupil kupředu. „Tak tedy – jdu do toho s vámi. Už jenom pro tu zábavu, až se na vás budu dívat, jak přesvědčujete ostatní prince a vévody tohoto ostrova, že se vám mají podřídit, do toho půjdu s vámi.“

To ráno v den Zimního slunovratu se Donaugh probudil ještě před svítáním. Potmě se oblékl a potichu vyklouzl z paláce, aby nevzbudil unaveného spícího sluhu dřív, než začne šílenství příprav na den hodování a oslav. Po stěnách Velké síně se shora dolů vinuly girlandy z cesmín a vrhaly mihotavé stíny na závěsy na zdech a naleštěné dlaždice na podlaze. Na nádvoří leželo Novoroční poleno, nazdobené, až oči přecházely, barevnými stuhami a tmavě zelenými a karmínově rudými větvičkami cesmíny a ovinuté břečťanem a jmelím, připravené k odtažení za doprovodu hudby a smíchu, na znamení začátku oslav vítání návratu slunce.

Stezku, vedoucí ke svatyni na kopci nad palácem, pokrývala vrstva čerstvého sněhu třpytícího se v měsíčním světle jako pole démantů. Hladký bílý povrch byl poznamenán jen dvěma řadami šlépějí kráčejících vedle sebe, které na jiskřivé bělosti sněhu vystupovaly jako dvojitá řada tajemných stínů. Donaugh se v duchu usmál, když kráčel po stezce vedle těch šlépějí. Ve sváteční ráno nikdo nikdy Lametha a Shenu do svatyně nepředešel.

Těsně pod svatyní se stezka rozdělovala. Donaugh zabočil doprava a vyrazil nahoru po úbočí hory za svatyni. Úzkou pěšinku lemovaly stromy. Ve vzduchu byla cítit vůně moře se slabou příchutí čerstvě poraženého cedrového dříví. Ve tmavé jednolité černi borovic a cedrů se tu a tam rýsovaly jemné ornamenty holého větvoví dubů, bříz a jeřábů. Nějaký výr nehlučně zamával křídly a tiše jako stín mu přelétl nad hlavou. Pod nohama mu zaskřípal čerstvý sníh. Od úst mu stoupaly obláčky bílé páry, které ihned odnášel mírný vánek.

Hned nad svatyní obešel skalní výběžek a hluboký les před ním se rozevřel do široké mýtiny zasazené do prohlubně horského svahu. Na neposkvrněné bělosti čerstvého sněhu se velebně rýsovalo sedm vztyčených kamenů Tance. Donaugh si přitáhl plášť těsněji k tělu a vstoupil do kruhu. Pocit nekonečného hlubokého ticha zesílil. Obřadně se poklonil každému kameni zvlášť, pak poklekl se skloněnou hlavou před sedmým kamenem a čekal.

Chlad pronikal látkou kalhot na kolenou, prostoupil nohama a zaplavil celé tělo. Stále ještě čekal. Nic se nehýbalo, až na mlhavé obláčky páry, které mu stoupaly od úst. Ticho nenarušil žádný zvuk. Jestli tu bohové a bohyně byli, tak mu nevěnovali sebemenší pozornost.

Zvedl hlavu a podíval se nahoru na kámen *darlai* před sebou. Byl to jen stojící kámen, přitesaný lidskou rukou, nadaný hudbou a magií, který představoval Matku Všeho. Ale její podstata nyní v kameni nebyla.

Obloha za horským hřebenem začínala blednout nadcházejícím úsvitem. Noční čerň ustoupila tmavé modři a nepatrně se zbarvila špetkou zlata, a jak se barvy úsvitu šířily oblohou, hvězdy jedna za druhou pohasínaly. Donaugh vstal a setřásl si sníh z kalhot na kolenou.

Kdosi tichounce vyslovil jeho jméno. Překvapený Donaugh se otočil.

Stála mezi dvěma kameny, tvář prozářenou úsměvem. Byla oděna do lehkého, světle zeleného roucha, které měla na sobě tehdy, když se s ním loučila na nádvoří Elesanova domu uprostřed lesů. Vlasy se jí vinuly po ramenou a přestože vál mírný vánek, nic se na ní nehýbalo. Natáhl k ní ruku a ona přešla kruhem k němu. Její nohy nezanechaly na jiskřivé sněhové pokrývce jediný otisk.

Skrz její tělo mlhavě prosvítaly obrysy kamenů a lesa, ale když uchopila jeho ruku do své, cítil, že její dlaň je teplá a pevná.

„Nemohu se zdržet dlouho, můj drahý," zašeptala. „Slyšela jsem tvé volání, a proto jsem přišla."

„Tvůj bratr je zachráněn," řekl. „A princové a vévodové se setkají s tvým otcem, aby si promluvili o dohodě. To je pro začátek docela dobré."

Usmála se, ale neřekla nic.

„Eliade, musíš za mnou přicházet častěji. Až bude ta dohoda sjednána, tak si najdeme místo, kde budeme moci být spolu navždy."

„My spolu budeme navždy, můj drahý," řekla. „Vždyť to víš."

Zavrtěl hlavou. „Mám na mysli současnost," řekl. „Nesnesu pomyšlení, že jsem v tomto životě od tebe oddělen. Ani v žádném jiném."

Vztáhla ruku a pohladila ho po tváři. Pak si položila ruku na břicho. „Až bude ta dohoda sjednána, bude náš syn moci vyrůstat v bezpečí klidného domova." Ustoupila o krok dozadu a usmála se.

„Náš syn. Ty čekáš dítě?"

„Tvůj první syn se narodí mezi Lammasem a Podzimní rovnodenností," sdělila mu. „Je to dobrý čas pro narození syna."

Zaplavilo ho nevýslovné štěstí. Dal se do smíchu. „Syn," zvolal a žasl nad zázrakem toho slova. „Vychováme ho společně, má drahá. Až tahle válka skončí…"

Její obraz se zachvěl a začal se rozplývat. Pokusil se ji zachytit, ale jeho ruce prošly jejím tělem, jako by to byl sloup dýmu. A za okamžik už stál uprostřed Tance zase sám. Otočil se zpátky čelem ke kameni *darlai*.

Do jeho mysli dolehla vzdálenou ozvěnou slova *darlai*:

„Tři syny budeš mít, Donaughu Druhorozený…"

Donaugh se hluboce poklonil kameni, otočil se a vyšel z kruhu.

16

„*Myslím, že datum bychom měli stanovit na den svátku Beltane*,“ řekl Tiernyn. Stál u okna své pracovny a hleděl ven do dálky, přes vesnici zavátou sněhem a odříznutou od světa. S nadcházejícím soumrakem se cvičné pole vyprázdnilo a dým vznášející se nad kovárnami rozvál vítr. „Na cestování je příliš zima. Nikdo nepřijde.“

Nad pustými pláněmi se prohánělvytrvalý východní vítr a přinášel s sebou jedno z nejdrsnějších zimních počasí, které Donaugh pamatoval. Řeka zamrzla a u východních hradeb Dun Camusu se vršily hluboké závěje sněhu. Oheň v krbu plápolal dnem i nocí, ale proti syrovému lezavému chladu, který pronikal do příbytků každou skulinkou a škvírkou, to nebylo moc platné. Na skle v oknech sílila vrstva ledu a vytvářela prapodivnou sbírku ledových květů.

Donaugh vzhlédl od pracovního stolu a začal podrobně zkoumat mapu pevniny pověšenou na zdi. „Beltane je příliš pozdě,“ prohlásil. „Budeme pokračovat v přípravách. Oni přijedou.“

Tiernyn letmo mrknul na Donaugha. „Ty si jsi nějak jistý,“ odsekl nevlídně.

Donaughovi přelétl přes tvář nepatrný úsměv. „Jo,“ pronesl. „Jsem si naprosto jistý.“

„Řeklo ti to tvé Vidění?“

Donaugh pokrčil rameny. „Možná," odvětil. „Nebo mi to možná řekl sám Královtvůrce."

Tiernyn se podíval na zeď proti pracovnímu stolu. Královtvůrce si klidně visel ve své pochvě vedle Tiernynova a Donaughova pláště. V mihotavém světle svíček vysílal drahokam na hrušce jílce měňavé jiskřivé záblesky, které se odrážely od kamenné zdi. „Ten meč s tebou mluví?" zeptal se Tiernyn podezřívavě.

Donaugh se nepotřeboval na meč ani podívat. Jeho hlas zazněl jemně a tichounce někde v pozadí jeho mysli pokaždé, když mu chtěl meč připomenout svůj účel. „Jo. Mluví se mnou," odpověděl.

Tiernyn se otočil a podrážděně zabodl zrak do svého dvojčete. „Někdy, Donaughu," řekl pomalu, „někdy, jako třeba právě teď, mi naháníš strach. Co se to s tebou stalo, když jsi byl zajat Saesnesany, že tvá magie tak vzrostla? Nějak ses změnil."

Donaugh s úsměvem vzhlédl. „Opravdu?"

„Sám to víš nejlíp, že ano. Máš moc, o které jsem si myslíval, že patří jen do světa vyprávění bardů nebo do pradávných legend pocházejících z dob ještě před tím, než se Borlané pokusili zničit veškerou magii na světě kromě své vlastní."

„Borlané jsou pryč a jejich říše už se dávno zase rozpadla na jednotlivé země," prohlásil Donaugh. „Ale ta magie žije dál. A bude žít navždy. A vždycky budou lidé, ve kterých bude silnější než v jiných."

„Ale tolik moci…" Tiernyn potřásl hlavou a obrátil se zpátky k oknu. „Někdy mi připadá jako zázrak, že jeden člověk může mít tolik moci."

„Má moc pracuje pro tebe. Tak to vždycky bylo a bude. To by ti mělo spíš vyhovovat."

„Ale přesto…"

„Tiernyne, tvé jméno bude žít v legendách a písních ještě dlouho potom, co mé jméno bude šeptat jen vítr."

„Ale teď to budeš ty, kdo mne dosadí na trůn a vloží korunu na mou hlavu," řekl Tiernyn tiše.

Donaugh se rozesmál a zavrtěl hlavou. „Ne," řekl. „Bude to lid Celi, kdo na tvou hlavu vloží korunu a dosadí tě na trůn. Ne já."

„Kdoví jestli."

„Ale ano."

Tiernynovo obočí se stáhlo do ustarané vrásky. „Tak proč mne?“ zeptal se. „Jestliže ty máš takovou moc, proč nemáš korunu a trůn ty?“

Donaugh se usmál. „Protože v den, kdy jsme se narodili, určil Královtvůrce tebe,“ pravil. „V mých rukou by ten meč nezněl tak, jak zní v tvých. Ani by nebojoval za Celi tak usilovně jako v tvých.“ Vstal, došel ke dveřím a s rukou na klice se zastavil. „Uvidíš. V den svátku Imbolc, před všemi princi a vévody Celi a před tvou armádou, tě Královtvůrce prohlásí králem.“

Tiernyn se viditelně otřásl. „Vždycky, když takhle mluvíš, tvé oči zčernají a tvůj hlas zní, jako by přicházel odněkud mimo tebe,“ vydechl. „Někdy, Donaughu, někdy mívám pocit, jako bych tě už ani neznal.“

Jedno Donaughovo obočí sebou pobaveně cuklo. „Někdy,“ řekl pomalu, „se nepoznávám sám. Dobrou noc, Tiernyne.“

Počasí se zlomilo čtrnáct dní před Imbolcem. Těsně po půlnoci začal vát přes pahorkatiny teplý jižní vítr. Během dopoledne se udusaný sníh na cvičném poli a na nádvoří proměnil na ledovou kaši a odpoledne už z něj zbylo jen bláto. Na řece pluly mezi ledovou tříští obrovské kry. Rozbředlý sníh naplnil říční koryto až po okraj a voda šplouchala na skály těsně pod úpatím hradeb Dun Camusu. Sluneční paprsky přinášely slabé, ale vytrvalé teplo všemu živému i neživému. Rampouchy tály, všude kapala voda a celým Dun Camusem znělo zurčení odtékajících potůčků. Během šesti dnů zůstaly stopy starého sněhu už jen v místech nejhlubšího a nejzatvrzelejšího stínu. Na cvičném poli se zledovatělé chomáče staré trávy smísily s blátem a proměnily se v hnědou rozmáčenou břečku.

Nezdálo se, že by se to teplé počasí, tak nezvyklé pro tuto roční dobu, mělo změnit. Tři dny před Imbolcem přijížděl po cestě vedoucí nahoru k Dun Camusu Blais z Dorianu se svou manželkou, s družinou dvaceti svých šlechticů s manželkami a s oddílem vojáků, čítajícím sto mužů. Tiernyn Blaise obřadně uvítal na vrcholku schodiště před Velkou síní. Ylana hostům nabídla pohár

vína, nejprve Blaisovi, a pak každému z jeho šlechticů, a Tiernyn předával jejich manželkám malé dárky na uvítanou.

Když se i poslední ze šlechticů napil z Ylanina poháru, vrátila se k Blaisovi, obřadně se před ním uklonila a pravila: „Jsi zde srdečně vítán, vévodo. Náš dům je i tvým domem."

Starý vévoda, vlasy a vousy prokvetlé stříbrem, se sklonil k Ylanině ruce. „Můj vnuk je okouzlen tvou krásou, lady," řekl. „Musel jsem sem přijet, abych se mohl přesvědčit na vlastní oči." Usmál se na ni. „Mohu říci, že rozhodně nepřeháněl."

Gemedd z Mercie dorazil se svou manželkou druhý den ráno. Doprovázelo ho téměř třicet jeho šlechticů s manželkami a oddíl osmdesáti vojáků. Tiernyn a Ylana jim ještě ani nestihli pořádně nabídnout pohár na přivítanou a už na nádvoří vjížděl se svou družinou Morand z Briganu.

Z cimbuří před svými komnatami pozoroval Donaugh západní pahorkatiny a cestu vedoucí z hor. Slunce už zapadalo, ale po Keylanovi ani po vévodovi Ryvernovi nebylo dosud ani stopy.

Keylan s Alys přijeli pozdě odpoledne v předvečer Imbolce společně s Ryvernem. Nádvoří se zaplnilo jejich družinami. Donaugh opustil své komnaty a sestoupil do Velké síně, aby se přivítal se svým bratrem.

Slunce zapadlo a všechny ohně v paláci i ve vesnici byly pečlivě uhašeny, aby v krbech a ohništích nezůstala ani jiskřička, jen chladný popel. O půlnoci se všichni obyvatelé Dun Camusu, jak šlechta, tak služebnictvo, sešli ve Velké síni, všichni oblečeni v prostých šedivých šatech. Ženy si přinesly velké hliněné kotlíky, muži malé lopatky na popel a košťátka svázaná ze slámy z posledních žní.

Na stupínek v čele síně vystoupili kněz a kněžka z vesnické svatyně, spojení k sobě na znamení mužsko-ženské podstaty duality, a monotónním hlasem začali prozpěvovat modlitbu. Když skončili, rozhostilo se ve Velké síni hrobové ticho. Kněz a kněžka pozvedli ruce a usmáli se.

„Nechť začne očista a znovuzrození," pronesli.

Ve dvojicích obešli muži a ženy všechny krby v paláci. Donaugh shledal, že má za družku mladičkou služebnou, která se při vymetání popela z jednoho kuchyňského ohniště neustále rozpačitě chichotala a plaše klopila oči, když sypal popel do jejího kotlíku.

Ten tichý, klidný obřad Nového ohně svátku Imbolc Donaugh vždycky miloval. Zatímco čistil ohniště a pečlivě ho vymýval, aby v něm nezůstal ani prášek, naslouchal písním žen, které vycházely do noci a rozhazovaly popel z kotlíků po říčním břehu. Jejich čisté jasné hlasy se sladce vznášely nocí. Připomněly mu Skai. Vzpomínal na svou matku, na její hlas, který vedl zpěvy, a na otce, který mezitím čile vymetal pec na pečení chleba, právě tu, která se čistila ze všech nejhůř.

Když svoje ohniště vyčistil, že se jen lesklo, vrátil se do Velké síně. Jeden za druhým se vraceli muži od ohnišť a krbů, po nich s prázdnými kotlíky i ženy od řeky a Velká síň se postupně zaplnila. Kněz a kněžka ji pozvolna obcházeli a cestou zhasínali jednu po druhé svíce. Když zhasla i ta poslední a místnost se ponořila do tmy, rozhostilo se v síni napjaté ticho.

Do nastálého ticha jasně zazněly hlasy kněze a kněžky. „Nechť jsou nyní dveře otevřeny dokořán, abychom přivítali bohy putující nocí.“

Donaugh se opatrně protáhl shromážděným davem ke vstupním dveřím, sestoupil ze schodů a zamířil k hradní bráně. Ve vesnici nezablikala ani jiskřička. Jen měsíc a hvězdy na obloze vrhaly slabé světlo na svět.

Do noci se vyhrnuli lidé a spěchali pro dřevo navršené do vysokých hranic a připravené pro zažehnutí nových ohňů. Nocí zvonil smích a útržky písní.

Donaugh donesl do kuchyně novou zásobu dřeva, pečlivě a s úctou z něj připravil ve svém ohništi hranici na nový oheň a vrátil se do Velké síně. Ve tmě bylo špatně vidět, tlumené hihňání a šeptání však naznačovalo, že některým tma plně vyhovuje. Jakmile si však kněz a kněžka vyžádali pozornost, opět se rozhostilo naprosté ticho.

„Beodune, Otče Ohňů, vyslyš nás!“ zvolali.

„Vyslyš nás, Otče Ohňů,“ odvětil Donaugh společně se shromážděním.

„Otče Ohňů, požehnej tomuto domu svým Novým ohněm a požehnej lidem, kteří se zde shromáždili. Tak, jako jsou naše ohniště vyčištěna a připravena, aby byla tebou znovu oživena ohněm samotných nebes, tak očisti i srdce a duše těch, kteří se zde shromáždili. Chvála tobě, Beodune, Otče Ohňů.“

„Chvála tobě, Beodune, Otče Ohňů.“

Shromážděním ve Velké síni proběhla vlna zašumění. Donaugh sáhl pod svůj oděv, kde měl zasunuté zvláštní svíce vyrobené z vosku divokých lesních včel, určené právě pro tento obřad. Kněz a kněžka na stupínku už své svíce pozvedli.

„Sešli nám svůj oheň, Beodune,“ zvolali kněz a kněžka jednohlasně.

Ze tmy přilétl jasný šíp, syčící plamenné kopí. Knot svíce, kterou držel kněz s kněžkou, zaprskal a jasně se rozhořel. Na jejich tváře dopadly mihotavé stíny a jejich šedivá roucha se odleskem ohně zbarvila do nachova.

„Děti Beoduna, sdílejte tento dar s námi,“ zvolali.

Jeden po druhém přistupovaly dvojice mužů a žen, seřazené v dlouhém zástupu, a přebíraly na knoty svých svící oheň ze svíce, kterou držel kněz a kněžka, až se Velká síň rozzářila záplavou světla. Ylana přistoupila ke krbu za stupínkem, poklekla a pomalu přiložila plamen svíce k nově navršené hranici dřeva. Plamen přeskočil okamžitě. To bylo dobré znamení – shromáždění zašumělo uspokojením. Třísky připravené na podpal zapraskaly, vzňaly se a do komína začal stoupat pramínek kouře.

Na Dun Camus přišel Nový oheň. Tento boží dar byl přijat s povděkem.

Donaugh odešel do kuchyně zažehnout svou hranici. Ve Velké síni se rozezněla hudba a naplnila celý dům. Muži váleli a pekli placky a ženy přihlížely a smály se. Pak přinesly lesní med nasbíraný právě pro tuto příležitost už v létě. Muži mazali placky medem a rozdávali je kolem. Dům zněl smíchem a škádlením. Donaugh si vzpomněl, jak ho otec učil tyhle placky válet. Ta první se mu nikdy nepovedla. Pokaždé se potrhala, když se ji pokoušel sundat z rozpálených kamenů. Trochu ho utěšilo, že tentokrát se mu i první placku podařilo sundat vcelku.

Když se vrátil do Velké síně, zjistil, že tanec už začal. Mezi tmavě plavými a černými hlavami ostře vynikaly Keylanovy zářivě

rudozlaté vlasy. Tančil s Alys. Tiernyn a Ylana stáli u stupínku a vítali se se šlechtici, kteří přijeli s Keylanem. Donaugh se prodral tančícím davem a připojil se k nim.

Keylan s Alys protančili mezi natěsnanými tanečníky k Tiernynovi a zastavili před ním.

„Je Imbolc," řekl Keylan Tiernynovi. „A tak jako jsme vyčistili dům a připravili ho na založení Nového ohně, měli bychom očistit i sebe samé od minulých hořkostí. Podpořím tě upřímně a z celého srdce, Tiernyne."

Tiernyn uchopil Keylanovu ruku. „Díky," odpověděl.

Hlučné radovánky a veselí nad Beodunovým darem Nového ohně pokračovaly až do východu slunce. Za rozbřesku se všichni rozešli do svých postelí a spali až do poledne, kdy začaly hody.

Jak se blížil večer, začal Donaugh pociťovat v hrudi lehké chvějivé vzrušení. Se západem slunce zesílilo, a když vyšly na jasnou oblohu hvězdy, uvědomoval si bolestně každé vlákno moci, které plynulo ve vzduchu kolem něj a v zemi pod jeho nohama. Vzduch ožíval magií a Donaugh byl překvapen, že si nikdo jiný nevšiml, jak vzduch kolem Dun Camusu šumí a jiskří. Naplňovalo ho to jako víno naplňuje pohár, až už nedokázal dále setrvávat v sevření hradeb a vyšel ven.

Vzduch venku byl chladný, svěží a průzračný. Na sametové černi oblohy planuly hvězdy. Donaugh prošel široce otevřenými vraty Dun Camusu a zamířil ke cvičnému poli. Kolem něj se v jiskřivé pavučině magie vznášely ozvěny hudby a smíchu, doléhající z hlavního domu i z vesnice, a zesilovaly lehounké chvějivé vzrušení, které probíhalo jeho tělem. Došel k malému pahorku a tam zůstal stát, nehybný jako kámen, zatímco kolem něj jako voda plynula noc.

Ponořený do svého nitra, vzhlédl Donaugh k obloze. Cítil, že se jeho duch odpoutal od těla a stoupá ke hvězdám. Křišťálově jasný, čirý vzduch kolem něj se jemně rozezněl nadpozemskou hudbou, jako by k němu přes zeleň a mlhu vzdálených horských údolí Skai doléhaly tóny harfy. To píseň meče zněla v jeho srdci a duši, sílila a

naplňovala ho nadějí a předtuchami perlivými jako bublinky ve sklenici vína.

Meč vstoupil do jeho mysli naléhavě, téměř rozkazovačně. Ozvěny slavnosti pomalu umlkaly, až zůstal stát sám v tichu perlivého vzduchu. Ta naléhavost, kterou Donaugh pociťoval, rozechvívala vlákno, které ho spojovalo s Tiernynem.

Jen stěží si uvědomoval lidi vycházející do noci. Cvičné pole se pomalu zaplňovalo. Celým tělem mu hučela a tepala magie, až napětím ani nedýchal. Když k němu došel Tiernyn s Ylanou, ani se nepohnul, jen dál upřeně hleděl na hvězdy pohybující se pomalu oblohou.

Hvězdy mu začaly vířit před očima. Upíral zrak na západní oblohu a stěží si uvědomoval okolostojící.

Ani nezaznamenal, že se na cvičném poli postupně rozhostilo ticho, jak vojáci jeden po druhém přerušovali své oslavy a dívali se na něj, přitahováni jeho naprostou mlčenlivou nehybností. Postupně umlkaly dudy a píšťaly, harfy a housličky, a vojáci se mlčky pomalu přesouvali do půlkruhu před Donaugha.

Keylan postoupil o krok kupředu a postavil se vedle Tiernyna, po jeho pravici, a Ryvern z Wenyddu si stoupl vedle něj. Gemedd z Mercie s Blaisem z Dorianu se postavili napravo vedle Ryverna, Morand z Briganu vedle Blaise. Tiernynovi nejvyšší velitelé, Connor z Wenyddu, Gordaidh z Dorianu, Eachern z Mercie, Lluddor ap Vershad a Eryth ap Morfyn se seskupili za Tiernynem. Za celou dobu nepadlo jediné slovo.

Meč zněl v Donaughově duši jasně a naléhavě jako vemlouvavý milenec. Musel to cítit i Tiernyn, protože neklidně přešlapoval.

„Co je to?“ zeptal se tiše.

„Je to tady. Ten okamžik právě přichází, Tiernyne,“ odvětil Donaugh. Vytrvale upíral pohled ke hvězdám. „Vytáhni meč. Vytáhni Královtvůrce. Je to tady!“

Tiernyn se na tím rozkazovačným tónem ani nepozastavil. Bez váhání vytáhl meč a pohlédl na Donaugha. Jak Královtvůrce opustil pochvu na Tiernynových zádech, čepel se rozzářila vysokým leskem a Donaugh pozvedl ruce.

Nízko nad západním obzorem vzplanula létavice a jako blesk se mihla oblohou od severu k jihu. Za ní se vinula klikatá ohnivá stopa červených, oranžových a žlutých barev, tenounké vlákno

nadýchaných obláčků v dřímajícím vánku. Lesklá čepel Královtvůrce zachytila světlo Královy hvězdy, rozhodila ho kolem Tiernyna v jiskřivé rudozlaté aureole a zaplavila ho světlem a barvami.

Hvězda zmizela. Třpytivý jas vířící kolem Tiernyna ještě na okamžik přetrval a pak vyblednul do ztracena. Bez létavice se temnota zdála být mnohem hustší. Žádný zvuk nepřerušil napjaté důstojné ticho, které viselo nad Dun Camusem. Ještě chvíli se nikdo ani nepohnul. I ty bílé obláčky páry, které stoupaly od úst, se na okamžik zastavily.

Pak vystoupil pevným, rozhodným krokem Keylan. Poklekl na jedno koleno do blátivé břečky a vytáhl svůj meč. Uchopil ho do obou dlaní a nabídl jej Tiernynovi. „Dávám svůj meč a svůj život do tvých služeb, můj pane," řekl pevným hlasem. „Byl jsi právoplatně prohlášen Výsostným králem Celi."

Stěží stihl dokončit svou řeč, a už vedle něj poklekl Ryvern a nabídl Tiernynovi svůj meč a věrnost. „I já," řekl. „Svůj život, svůj meč a své služby nabízím tobě jako svému králi, jako Výsostnému králi Celi."

Dalším, kdo pokleknul před Tiernynem, byl Blais z Dorianu a Gemedd z Mercie ho vzápětí následoval. Morand z Briganu zaváhal, ale pak i on přísahal věrnost. A nakonec předstoupil před Tiernyna Donaugh a i on poklekl na jedno koleno do bláta

„Královtvůrce tě prohlásil, můj pane," řekl klidně a rozvážně. „Přijmeš korunu Celi a zajistíš bezpečí ostrova před všemi hrozbami?"

Tiernyn si jazykem zvlhčil vyschlé rty. V očích se mu zračil úžas. Sklonil svůj meč a hleděl na něj s posvátnou bázní. Kolem čepele se třpytila aureola barev a nocí zněla jeho píseň.

„Přijmeš korunu?" otázal se znovu Donaugh.

Tiernyn přikývl. Musel si nejdříve odkašlat, než byl schopen promluvit. „Ano," zašeptal. Pak pozvedl meč. „Přijímám," zvolal. „Pro Celi, přijímám!"

Jako obrovská vlna valící se podél pobřeží padaly řady vojáků na kolena. Zpočátku ojedinělé výkřiky se začaly slévat do společného rytmického provolávání letícího chladnou jiskřivou nocí. „*Král! Král! Král!*"

Ylana, s tváří bílou ve světle hvězd, hleděla na Donaugha. Rty měla pootevřené, jako by chtěla něco říci, ale nepromluvila. Donaugh se na ni pozorně zadíval. Ta tři léta, co chránila Tiernyna v bitvách, ji změnila. Už to nebyla ta zbrklá, nerozvážná, svéhlavá dívka, která poradila Lluddorovi, aby opustil Keylana. Donaugh k ní přistoupil a dotkl se její paže.

„Je králem.“ Nekřičel, ale přesto byl jeho hluboký hlas slyšet i přes vřavu vojáků provolávajících Tiernyna králem. „A ty, Ylano, budeš královnou a tvůj syn se po něm stane králem. Jsi připravena přijmout zodpovědnost, která tak často bývá těžkým břemenem?“

Vytřeštila na něj oči a dech jí uvázl v krku. Pootevřela rty, ale nebyla mocna slova. Místo toho jen mlčky přikývla. A pak pyšně pozvedla hlavu a zaujala své místo po Tiernynově levici.

17

Tři dny po Imbolci se prudce ochladilo. Ráno byla tráva pokrytá ledovým škraloupem. Holé větve stromů se potáhly jíním a na pozadí blankytné oblohy vytvářely překrásnou bílou síť spletitých ornamentů. Hned po obědě opustil Donaugh Dun Camus a vyrazil na východ k Saesnesskému pobřeží. Jel s ním ještě Connor z Wenyddu a Devlyn Cynricson, jeden ze saesnesských zajatců, bratranec Aelrika a synovec Elesana. V sedlovém vaku vezl Devlyn Elesanovi vzkaz od Aelrika.

Connor vedl tři koně ze svého skvělého chovu, naložené dary Elesanovi – koňskými sedly, šperky, kožešinami, drahými látkami. Donaugh doufal, že Elesan přijme dary tak, jak byly míněny – jako dary vůdce vůdci. Dalo mu dost práce, než přesvědčil Tiernyna, že musí s Elesanem jednat se stejnou zdvořilostí a úctou jako se všemi ostatními princi a vévody Celi. Rukojmí nerukojmí, Elesan povýšené chování nezasluhoval. A jeho hrdost by mu stejně nedovolila přijmout dary, které by nedosahovaly jeho úrovně.

Donaugh jel volným krokem, aby jim Devlyn dobře stačil. Saesnesané nebyli zvyklí jezdit v sedle a taky nebyli zvyklí na tak velké koně, jako mu dal Donaugh. Jel opatrně, chvílemi vrhal na Donaugha a Connora nevraživé pohledy, ale neříkal nic. Čišela z něj hluboká nedůvěra k Celanům a Donaugh se rozhodl, že si toho

prostě nebude všímat. Jel mlčky, ponořen do svých vlastních myšlenek.

Se západem slunce Donaugh rozhodl, že zastaví. Nacházeli se jen pár mil od Lachlany, která byla považována za hranici mezi Mercií a Saesnesským pobřežím. Donaugh postavil stan a Connor zatím nasbíral dříví a rozdělal oheň. Dřevo bylo mokré a nechtělo hořet. Byli rádi, když se jim podařilo ohřát vodu na čaj, aby měli čím zapít chléb, sýr a studenou pečeni.

Když připravili vše potřebné pro noční odpočinek, zahalil Donaugh stan jednoduchým zahřívacím zaklínadlem. Devlyn na něho zděšeně vytřeštil oči, když vstupoval do vyhřátého stanu. Stáhl se do nejvzdálenějšího rohu, zachumlal se do své přikrývky a nedůvěřivě si Donaugha měřil. Donaugh s určitým pobavením zaznamenal, že prsty pravé ruky dělá Devlyn znamení proti ďáblu.

Ráno pokračoval Devlyn v cestě sám. Když vyjel z tábora, ohlédl se ještě přes rameno dozadu, na tváři opatrnicky nezúčastněný výraz. Pak pobídl koně patami do slabin, rychlým klusem vyrazil na východ a tři koně, naložené dary pro Elesana, vedl s sebou.

Connor ho pozoroval, dokud mu nezmizel za nízkým kopcem. Pak se obrátil zpátky k Donaughovi, který seděl před ohněm a čekal, až začne voda vřít.

„Tak a je pryč," řekl. „To je asi naposledy, co jsme ho viděli."

Donaugh ani nevzhlédl. „Vrátí se," řekl.

„A přivede sebou Elesana?" V Connorově hlase zřetelně zaznívalo nedůvěřivý tón.

„Jo, přivede," odpověděl Donaugh. „Dal své slovo."

Connor si posměšně odfrknul. „Slovo nějakého Saesnesana," prohlásil pohrdavě.

Donaugh spařil vařící vodou čajové lístky a postavil kotlík stranou, aby se čaj vylouhoval. „Devlyn se asi necítí být vázán nějakým slovem tobě nebo mně nebo Tiernynovi," řekl. „Ale dal své slovo Aelrikovi. A saesnesské slovo, dané příslušníku vlastního rodu, je dvojnásob zavazující a jeho slib Celwaldovu synovi je posvátný, a tedy neporušitelný. Vrátí se, a vrátí se s Elesanem."

„Ty si jsi nějak jistý."

Donaugh nalil dva šálky čaje a jeden nabídl Connorovi. Connor si vzal horký čaj, smetl sníh z padlého kmene a posadil se.

„Držíme Aelrika jako rukojmí," řekl Donaugh. „Elesan na něm lpí stejně silně, jako by tvůj otec lpěl na tobě – kdybychom se na to podívali obráceně. Anebo jako můj otec lpí na mně a na Tiernynovi nebo vůbec na jakémkoli svém dítěti."

Connor svíral šálek v dlaních a mračil se na voňavý čaj, jako by z něj mohl vyčíst budoucnost. „Vypadá to tak divně, uvažovat o uzavření míru se Saesnesany."

„Příliv Saesnesanů z pevniny to nezastaví," řekl Donaugh. „Ale znemožní jim to volně přistávat na Celi." Zadíval se přes nízké kopce do dálky někam na východ a před ním vyvstal obraz Eliadiny tváře. „A nás by to mohlo zachránit před bojem na dvou stranách, ke kterému by došlo v okamžiku, kdy by přitáhli Maeduni."

„Jsi si tak jistý, že Maeduni potáhnou na Celi?" zeptal se Connor. „Přes Chladné moře? Maedun je vnitrozemský stát. Nemají lodě ani námořníky…"

Donaugh se nevesele zasmál. „Zabrali Falinor a Laringras. Zaberou také Isgard a Saesnes. A to jsou všechno přímořské země. Myslíš si, že Maedun nenajde lodě a námořníky, kteří budou ochotni dopravit maedunské vojáky přes Chladné moře?" Usrkl si čaje a s potěšením přivítal teplo, které se mu rozlilo v útrobách. „Jen se nepleť, Connore. Maeduni přitáhnou. Možná, že letos ještě ne, a možná ani příští rok. Možná, že ne ještě příštích deset let, a nebo i déle. Ale přitáhnou. A jestli nebudeme připraveni, rozdrtí nás na prach a popel. A ať už se s nimi střetneme my nebo naši synové, musí se jim postavit všichni – lidé z celé Celi, včetně Saesnesanů, společnými silami. Jinak Celi zanikne – zůstane jen spálený a zpustošený ostrov a nebude nikoho, kdo by si ještě pamatoval jeho jméno nebo kdo by vzpomínal na jeho slávu a krásu."

Connor vzhlédl a kousl se do rtu. „Myslíš si, že to budou naši synové, kdo se střetne s Maeduny?" zeptal se.

„Ne," odpověděl Donaugh. „Budeme to my." Vstal a ještě jednou se zadíval na východ. „Budeme to my," opakoval. „A je to vůle bohů a bohyň, aby se společně s námi střetli s Maeduny Saesnesané pod vedením Elesana."

„Jestli ovšem teď Elesan přijde."

„Jestli přijde," souhlasil Donaugh. „Jestli se nám nepodaří se dohodnout, tak by nás mohl napadnout zezadu, zatímco my budeme

bojovat proti vpádu Maedunů. A pak bude Celi zaplavena temnotou stejně jako pevnina.“

Donaugh se najednou probudil. Srdce mu divoce bušilo a dech mu bolestivě vázl v krku. Všechny smysly měl ve střehu, nervy napjaté jako struny harfy, ostražitě naslouchal a pátral po jakékoli známce nebezpečí, které tak náhle vtrhlo do jeho snů. Ale klid chladné noci před úsvitem nerušil žádný zvuk.

Sáhl po meči, a pak se zarazil a vzpomínal, co se mu zdálo.

…Lepkavá krev valící se proudem po hradbách Dun Camusu…

…Tratoliště krve u jeho nohou, bezmocně stojí jako přimrazený před pevně zavřenou bránou…

…A daleko na východním obzoru se zvedají plameny, ohnivá stěna se neúprosně blíží, požírá vše, na co na své cestě narazí, a nechává za sebou jen pusté spáleniště…

Ale čí krev to viděl?

Zneklidněn odhodil pokrývku a vstal. Ve stanu bylo příjemné teplo, ale když vylezl ven do šerého světla úsvitu, zasáhl ho štiplavý mráz. Zachvěl se a přitáhl si plášť úžeji k tělu, a pak se sklonil nad ohništěm.

Zahleděl se na východ a opět se otřásl, ale jediným ohněm na obzoru bylo slunce vycházející za bílým světélkujícím oparem. Otočil se zády k jeho paprskům a pokusil se rozpustit zledovatělý čaj v kotlíku. Když začal čaj vařit, nalil si hrnek a sevřel ho v dlaních. Schoulil se nad ním, přivřel oči a vdechoval horké obláčky vůně.

Byl ten sen snad Viděním? Varováním?

Ale ten sen neměl rysy Vidění. Na rozdíl od bitvy v bažinatém údolí nebo popravy Aelrika byla tohle jen změť obrazů. Tamto bylo jasné, ostré a naprosto skutečné, byly to živoucí výjevy, které před ním probíhaly tak živě a zřetelně, jako by byl uprostřed děje.

Chtěl ty sny vypudit z hlavy jako pouhou noční můru nebo následek úzkosti nebo něco takového. Kdyby byly varováním, určitě by byly mnohem podrobnější.

„Byl to jenom sen,“ sdělil kouřícímu hrnku čaje. „Jenom sen, nic jiného…“

Ale nemohl se zbavit chladného pocitu úzkosti, který se mu zahryzl do srdce.

Dopoledne dorazil do jejich malého tábora Elesan. Jel na válečném oři, kterého mu poslal Tiernyn, čímž dal najevo, že jeho dary přijal. Donaugh usoudil, že je to dobré znamení. Doprovázela ho malá družina, čítající jen sedm mužů, včetně Devlyna, který se tvářil nezúčastněně a byl chladně povznesen nad veškeré dění. Všichni byli slavnostně oděni včetně umně zpracovaných zlatých náramků na zápěstích a po celých pažích. V kožených pouzdrech u pasu měli zavěšeny krátké meče a oboustranné sekyry. V bledém zimním světle pod nízko visícími mraky se matně blýskaly kovové přilbice.

Donaugh vstal od ohně a šel je pozdravit. Pátravě se zadíval do Elesanovy tváře a pak přelétl pohledem obličeje jeho průvodců. Hleděly na něho ledově chladné modré oči – neviděl v nich nic jiného než pohrdavou pýchu a bdělou ostražitost. Prázdné výrazy na tvářích Saesnesanů jeho obavy nesnížily, ale naopak vystupňovaly. Měl by snad od někoho z nich očekávat zradu, úskok či vraždu?

Elesan ani nesestoupil z koně. Zůstal sedět v sedle a lhostejně shlížel dolů na Donaugha.

„Přišel jsem," oznámil. „Tak, jak jsem ti slíbil."

„Můj bratr tě očekává, lorde Elesane," odvětil Donaugh, „společně s celým shromážděním princů a vévodů Celi. Poslal mne a mého druha, Connora ap Ryverna z Wenyddu, abychom tě bezpečně doprovodili na Dun Camus, kde na tebe čeká tvůj syn. Bude tam na tvou počest připravena hostina."

Byl to podivný konvoj, který vyrazil poklusem k Dun Camusu. Elesan jel s Donaughem po pravici a s Connorem po levici, nedíval se ani na jednoho, ani na druhého, neochvějně upíral pohled přímo před sebe. Očividně se mu nechtělo zapřádat jakékoli rozhovory.

Donaugh to podivné napjaté ticho téměř ani nezaznamenal. Nervy měl napjaté k prasknutí, nakláněl se v sedle dopředu, naplněný neblahou předtuchou a obavami, co na Dun Camusu uvidí. Před očima se mu míhaly útržky snu.

…*Krev*…

Když vyjeli na nízký pahorek asi půl míle od Dun Camusu, slunce už se sklánělo k západu. V nehybném vzduchu stoupaly pramínky kouře z vesnických komínů rovně nahoru. Mezi domy nebylo živáčka, všude byl naprostý klid, ulice byly opuštěné. Rodiny i vojáci seděli touhle dobou u večeře. Široká cesta vedoucí nahoru k hlavní bráně pevnosti se před nimi táhla prázdná a klidná.

Žádná krev neposkvrnila hradby. Před nimi se tyčily jen čisté bílé kameny. Doanugh s úlevou vydechl. Byl to jen sen, pomyslel si. Jen zlý sen zrozený z úzkosti.

Když přijížděli k bráně, přitáhl koni otěže a zvolnil krok. Nebyli od brány ani padesát kroků, když se rozletěla dokořán, aby mohli vjet dovnitř.

Nahoře na hradbách někdo vykřikl. Někdo odtamtud řval na přijíždějící Saesnesany záplavu nadávek. Donaugh sebou zděšeně trhl a zvedl hlavu. Proti stmívající se obloze se na okamžik mezi dvěma zuby cimbuří objevila postava muže a vzduchem se mihly jeho paže, jak muž cosi přehodil přes hradby. To cosi proletělo vzduchem, s temným žuchnutím dopadlo do zmrzlého bláta na cestě a vzápětí muž na hradbách zmizel. Převalilo se to, poskočilo, několikrát se to odrazilo od výmolů na cestě a nakonec to zůstalo ležet před kopyty Donaughova koně.

Kůň si odfrknul, zaržál a vzepjal se na zadní. Donaughovi chvilku trvalo, než splašeného koně ovládl a uklidnil, a pak se podíval na to, co koně tak vyděsilo.

„Svatá dobroto," vydechl Connor ohromeně. Ve stejném okamžiku vykřikl Elesan žalem a zděšením.

Veškeré obavy a úzkost, které Donaugh v sobě od východu slunce potlačoval, vybuchly v oslnivém záblesku pochopení. Zděšeně se vyklonil v sedle a s hrůzou zíral do mrtvých očí hlavy, která ležela před ním na cestě. Plavé vlasy potřísnila krev, ochablá čelist visela v prázdné tváři bez výrazu. Nebylo pochyb o tom, že je to Aelrik.

Elesan rozhodil rukama v rázném velitelském gestu. Sedm mužů jeho doprovodu, kteří už vytasili meče, nehybně strnuli, ale obnažené meče stále ještě pevně třímali v rukou. Elesan sesedl z koně a prkenně přešel k hlavě svého syna. Velmi pomalu sňal svůj plášť, poklekl do zmrzlého bláta a zahalil pláštěm mrtvou tvář. Pak

vzal hlavu do náruče, přivinul ji k sobě jako spící dítě, napřímil se a obrátil se k Donaughovi.

„Tak takhle drží Celan své slovo?“ otázal se ho.

Donaughovu mysl zaplavily vidiny krve stékající po čistých bílých hradbách Dun Camusu. V hrdle mu vyschlo a srdce se mu divoce rozbušilo. Zavrtěl hlavou. „Elesane, já ti přísahám…“ Elesanovi ztvrdly rysy a ústa se mu sevřela v pohrdavém úsměšku. „Nedopouštěj se křivopřísežnictví před svými bohy, Čaroději,“ řekl. „Tvá duše je i bez toho ve smrtelném nebezpečí.“ Odvrátil se. Jeden ze saesnesských šlechticů se sklonil a podržel hlavu zavinutou v plášti, než Elesan nasedl na koně, a pak mu ji podal zpět. Elesan ji opatrně položil před sebe na sedlo. „Tato zrada znamená, že mezi našimi národy mír nenastane.“

Otočil koně a pobídl ho do klusu. Následován svými sedmi druhy, vyrazil tryskem zpátky po cestě směrem na východ. V okamžení se rozplynuli v nadcházející noci.

Schodiště ve věži se ostře stáčelo doprava. Donaugh bral schody po dvou, zvuk jeho kroků se hlasitě rozléhal. Sotva si uvědomoval, že za ním pádí Tiernyn s Connorem. Běžel nahoru po schodech, až mu dech vázl v krku, a v srdci cítil jen pustou beznaděj. Za ním se táhl plamen pochodně, kterou si svítil na cestu, a na hrbolaté kamenné zdi divoce tančily strašidelné stíny.

Vyběhl na odpočívadlo před komnatou, kde byl Aelrik vězněn, a zastavil se tak náhle, až do něj Tiernyn málem narazil. Na hrubých prknech dřevěné podlahy před otevřenými dveřmi ležela v tratolišti krve zhroucená těla obou strážných, s podříznutými hrdly, prázdné oči se upíraly někam do nekonečné dálky.

V místnosti se vznášel pach krve a smrti. Donaugh zvedl pochodeň výš, aby ten hrůzný masakr osvětlil. V komnatě ležela čtyři mrtvá těla, rozsekaná na kusy, na tkaných rohožích zasychaly kaluže krve a všude po zdech kolem byly krvavé cákance. Mezi rozsekanými údy a rozpolcenými těly se povalovaly tři hlavy. Donaugh by ani nedokázal říci, co k čemu patří. V té místnosti musel řádit šílenec.

Donaugh zavřel oči a opřel se o zárubeň dveří. Cítil se beznadějně vyčerpaný. Pod víčky mu letěly obrazy ohně a popele. Jeho jediná naděje na spásu Celi ležela před ním mrtvá v prachu. Všechno, co pro ni udělal, se rozplynulo vniveč, kleslo v této komnatě do náruče smrti. „Ach má Eliade," zašeptal.

Unaveně se narovnal a otočil se. Na odpočívadlo dorazilo několik udýchaných vojáků. Bledý a zachmuřený Tiernyn se k nim obrátil.

Jejich velitel se prudce nadechl. „Lorde, na cimbuří nad bránou nikdo není," vyhrkl chvatně. „Našli jsme stopy krve, které odtamtud vedou, ale jinak nic."

„Dobrá," řekl Tiernyn. Ukázal na otevřené dveře. „Připravte pohřební hranici. Tito muži budou pohřbeni ohněm a s veškerými poctami." Podíval se na zem na mrtvá těla strážných a zachmuřeně se usmál. „Naši muži samozřejmě také. Až bude všechno připraveno, zavolejte mne. Budu ve své pracovně." Kývl na Donaugha a Connora. „Pánové, prosím, pojďte se mnou."

Donaugh mlčky kráčel za Tiernynem dlouhou chodbou do malé místnosti nad bránou. Connor za nimi zavřel dveře Tiernynovy pracovny a opřel se o ně zády. Tiernyn přešel za svůj pracovní stůl a sesunul se do křesla. Donaugh přistoupil k oknu a zadíval se na jasně osvětlenou vesnici a nízké kopce za ní. Východní obloha byla plná zářících hvězd.

Zauvažoval, jestli je tam někde venku Elesan, jestli teď hovoří ke svým vojákům a připravuje na toto jaro začátek další války.

„To je strašné," řekl Donaugh tiše.

Tiernyn si unaveně promnul rukama oči. „Slibný začátek vlády prvního Výsostného krále Celi to tedy rozhodně není," usoudil.

Donaugh se otočil od okna. Tvář měl zkřivenou žalem. „Ještě je tu určitá naděje, že to můžeme zachránit," řekl. „Kdybychom dokázali Elesanovi, že byl vrah potrestán, možná že by se vrátil zpátky a zasedl s námi ke stolu Velké rady."

Tiernyn seděl s hlavou v dlaních. „Bude dost těžké zjistit, kdo je ten vrah." Přes ruce, kterými si zakrýval tvář, mu nebylo dobře rozumět.

Donaugha zachvátil vztek. Založil si ruce na hrudi a upřel zrak na své dvojče. Tiernyn seděl se sklopenýma očima, jako by se vyhýbal jeho pohledu.

„Víš stejně dobře jako já, kdo to byl," pronesl Donaugh zvolna. Stálo ho značné úsilí, aby nezvýšil hlas.

„Jak to mám vědět? Nemáme žádné svědky. Stráže, které jsem postavil ke dveřím, byly zavražděny společně se svými vězni."

Donaugh zatínal vztekle čelisti a hrdlo se mu svíralo, že stěží mohl promluvit. „Je jen jediný muž, který…"

„Tak dost, Donaughu." Tiernyn se narovnal, položil ruce na stůl a začal dlaněmi poklepávat na leštěné dřevo. Ten zvuk připomínal práskání bičem. „Connore, byl bys tak laskav a nechal nás chvíli o samotě? Řekni Ylaně, že se s ní setkáme později ve Velké síni."

Connor chvíli přejížděl pohledem z jednoho na druhého. Pak přikývl, vyšel z místnosti a pevně za sebou zavřel dveře.

Tiernyn vstal z křesla a otočil se čelem k Donaughovi. „Probereme to později," řekl.

„U všech bohů, ne," prohlásil Donaugh tvrdě. „Budeme o tom mluvit hned teď. Víš stejně dobře jako já, kdo ty muže povraždil. Nelíbí se mi o nic víc než tobě, že budeme muset popravit jednoho z našich vlastních mužů, muže, který byl s námi od začátku. Ale pro spásu Celi…"

„Právě kvůli spáse Celi neuděláme nic," přerušil ho Tiernyn. „Jsem Výsostný král Celi, ale nemohu to udělat bez souhlasu těch, kdo se sešli dole v mé Velké síni. Jediným mužem, který mne v otázce jednání se Saesnesany bezvýhradně podporuje, je Keylan. Většina ostatních má o této myšlence pochybnosti, a někteří jsou jednoznačně proti."

„Když toho vraha nepotrestáš, pohltí tento ostrov plameny a my všichni, jak Celané, tak Saesnesané, budeme zničeni."

„Jsi si tak jistý?" otázal se Tiernyn. „Bylo to jen Vidění, Donaughu. Jen Vidění. I Rhegar tvrdí, že budoucnost není vytesána v kameni. Mění ji lidské činy a tvoří se naším bytím."

„Bylo to pravdivé Vidění."

„Nebylo. Viděl jsi Aelrika popraveného na bitevním poli. A to se nestalo."

„Tiernyne…"

„Nemůžeš si být tak jistý tím, že to, co uvidíš, je přesně to, co se musí stát." Tiernyn praštil pěstí do stolu. „Možná, že už jen to, že Aelrik té noci na bitevním poli nezemřel, stačí změnit osud, který jsi viděl."

Donaugh zhluboka nabral dech, na okamžik zavřel oči a soustředil se na to, aby ovládl svůj vztek. „Jsem si jistý tím, co jsem viděl," prohlásil. Vyslovoval zřetelně a ostře odsekával slova. „A věřím tomu, že když ten krok uděláme a ukážeme tak Elesanovi, že jsme čestní muži, bude s námi jednat o míru."

„Všichni princové a vévodové Celi právě teď sedí v mé Velké síni," řekl Tiernyn smrtelně vážným hlasem. Ukázal ke dveřím. „Za těch pár dnů, co jsi byl pryč, se tam dole mluvilo pouze o dvou záležitostech. O mé korunovaci v den Jarní rovnodennosti a o tom, jestli má vůbec smysl se Saesnesany jednat. Donaughu, sám dobře víš, že potřebuju podporu každého z těch mužů tam dole, a to zejména teď. Co myslíš, jak dlouho bude Gemedd podporovat mne nebo naši armádu, když mu popravíme nejstaršího syna za vraždu?" Rozrušeně si zajel rukou do vlasů. „Vím, že to byl Eachern, stejně dobře jako ty. Ale Eachern se domníval, že tak očistí mou čest od toho, jak mne Aelrik pohaněl, když mi plivl na botu."

„Takže ty ho necháš, aby ji očistil vraždou," řekl Donaugh tiše.

„Pro spásu mého království, ano," odtušil Tiernyn. „Proto, abych udržel tuto zemi sjednocenou, zamhouřím oko nad *popravou* čtyř válečných zajatců."

„A co ty stráže? To byli naši vlastní muži, a byli zavražděni jen proto, že plnili svou povinnost – povinnost, kterou jsi jim uložil ty sám."

Tiernyn neřekl nic, jen pevně semknul rty.

„Nevidím na tom nic čestného," pravil Donaugh.

Tiernyn usedl zpátky za stůl. Pohodlně se opřel v křesle a na chvíli se zadumaně zahleděl do stropu. Pak pohlédl Donaughovi do očí.

„Po Jarní rovnodennosti budu přímým či nepřímým velitelem každého vojáka na Celi," pronesl rozvážně.

„Budeme chránit naše pobřeží proti nájezdům z Chladného moře a zahájíme válečné tažení, které Elesanovu armádu rozdrtí. Vím stejně dobře jako ty, že Maeduni se brzy začnou zajímat také o Celi. Ale jestliže porazíme Saesnesany, budeme připraveni i na ně."

Donaugh se otočil zpátky k oknu. Zavřel oči před náhlou vidinou temné vlny mužů, valící se na Celi z východu a přinášející oheň a smrt.

„Ještě není pozdě,“ řekl Tiernyn klidně. „Uvidíš. Porazíme Elesana, a až přijdou Maeduni, bude celá Celi sjednocená. Já tomuto ostrovu zajistím bezpečí. Položil bych za něj život.“

Donaugh se ani netočil, jen na něj letmo pohlédl přes rameno. „Bude tě to stát život, Tiernyne,“ řekl vážně. „A bude to stát život i mne,“ dodal v duchu sám pro sebe, aby ho Tiernyn neslyšel.

Tiernyn si hryzal ret. „Brzy?“ zeptal se.

Donaugh potřásl hlavou. „Já nevím. Ale nakonec ano.“

Tiernyn se křivě usmál. „No dobrá, králův život je přijatelná cena za bezpečí jeho království,“ řekl. „Pojď. Musíme se vrátit do Velké síně. Čekají na nás.“

Donaugh šel pomalu za Tiernynem. U dveří se zastavil. V hlavě mu zazněl tesklivý, zkormoucený tón, podobný mollovému akordu harfy. Obrátil se a pohlédl na Královtvůrce zavěšeného na zdi pracovny.

Vršek čepele, těsně pod jílcem, hyzdila tmavá skvrna. Tam, kde byl předtím jen malý zašlý flíček, poznamenala teď lesklý povrch čepele nad hluboko vyrytými runami skvrna velká jako Donaughův palec.

18

Tiernyn ap Kian dav Leydon byl korunován Výsostným králem Celi čtrnáct dní po Jarní rovnodennosti. Druhý den ráno se oženil se svou *bheancoran*, Ylanou al Finn. Hodování a oslavy trvaly pět dní.

Našli se i tací, kteří namítali, že korunovace byla uspořádána příliš brzy poté, co byl Tiernyn princi a vévody Celi prohlášen Výsostným králem, ale válečníci tohoto ostrova byli uspokojeni. Poprvé v historii ostrova sjednotil mladý Výsostný král celou Celi do jednoho národa. Tam, kde by žádný muž z jakéhokoli kraje nenásledoval jiného prince či vévodu než svého vlastního, tam všichni dychtili nabídnout svůj meč a své služby Výsostnému králi. To, že měl král jako rádce mocného čaroděje, ještě posílilo všeobecné mínění, že hvězda Celi bude stoupat s hvězdou mladého krále.

Ostrov žil v ovzduší vysokých cílů. I když na sebe muži ze Skai a muži z Briganu stále ještě hleděli úkosem a i když se muži z Dorianu a muži z Mercie spolu velmi pravděpodobně nikdy neshodnou úplně, sešli se společně pod Rudým jelenem, praporcem Výsostného krále, a pod Tiernynovou zástavou tak zavlály praporce jejich princů a vévodů. Na Dun Camusu byla vedle Velké síně zbudována nová síň a každý princ a vévoda a i několik dalších mocných – byť nižších – šlechticů ze všech krajů mělo u jejího poradního stolu své místo.

Se samozřejmostí získanou letitým cvikem se Donaugh v tichosti stáhl do pozadí. Vyhovovalo mu, že je vnímán jen jako Tiernynův stín. Jeho nynější práce nyní spočívala v zákulisí.

Prvním výnosem Tiernyna jako Výsostného krále bylo nařízení zbudovat po celém pobřeží Celi řadu strážních věží stejných jako ty, které střežily pobřeží Skai a Wenyddu. Vyslal Donaugha a Connora, aby dohlíželi na jejich stavbu, a sám zaujal své místo u poradního stolu, kde s nově ustanovenou Velkou radou probíral možnosti dalšího postupu.

Deset dnů po svátku Beltane byly strážní věže skoro dostavěny. Ten den dorazila z pevniny zpráva, že Maeduni vtrhli jako záplava do Saesnesu a obsadili ho. Armáda krále Baniffa se proti uchvatitelům bránila skoro čtrnáct dnů, ale nakonec podlehla početní převaze podpořené maedunskými černokněžníky, jejichž umění obracet jakoukoli zbraň proti jejímu držiteli činilo maedunskou armádu téměř neporazitelnou. Král Baniff zemřel na bitevním poli rozsekán na kusy vlastní válečnou sekyrou. Statečný Baniffův syn Marle se pokusil rozprášené zbytky saesnesské armády shromáždit a mohlo se mu to i podařit, ale zemřel podobně jako jeho otec, proboden vlastním mečem.

Když začala maedunská armáda plenit Saesnes, začali Saesnesané před uchvatiteli prchat a jak Kian předpověděl, Saesnes začala opouštět hejna jejich válečných veslic. Chladné moře přepluly stovky jejich lodí – některé se div nepotopily, jak byly přetíženy muži, ženami a dětmi. Většinou prchali jen se zbraněmi a s tím, co měli na sobě a co pobrali na záda.

Elesan jednal s uprchlíky hned, jakmile přistáli, a nabízel jim útočiště oplátkou za jejich věrnost a poddanství. Ti příchozí, kteří jeho nabídku přijali, rozšířili řady jeho vojáků. Někteří uprchlíci odmítli přísahat Elesanovi věrnost a sháněli si živobytí na vlastní pěst. Dorian a Mercie byly neustále pleněny divokými nájezdy Saesnesanů, kteří potřebovali jídlo a zásoby.

Tiernyn musel přebudovat armádu, aby mohla tomuto náporu lépe čelit, takže ji rozdělil do několika jednotek. Každá jednotka působila samostatně a zodpovídala za ochranu celého ostrova. Elesan se vyhýbal střetnutí s celskou armádou jako celkem. Vedl válku bleskových nájezdů a rychlých ústupů. Jeho armáda se skládala z malých jízdních skupin, které útočily na mnoha místech

zároveň a neustále tak Tiernynovu armádu zaměstnávaly přejížděním z místa na místo.

Jedním z prvních, kdo v boji s nájezdníky podlehl, byl Eachern z Mercie. Tiernyn poslal jeho tělo se všemi poctami domů otci.

Když se Donaugh později ohlížel zpátky a vzpomínal na toto léto, pokaždé přirovnával válečné tažení proti Saesnesanům ke snaze zastavit lavinu. Bylo celkem jedno, kolikrát Tiernyn vyslal své jednotky proti nájezdníkům, stejně přišly vždycky pozdě. Elesanova armáda byla pohyblivá jako hejno střečků – útočila nečekaně kdekoliv po celém ostrově a nikdy se nenechala vtáhnout do bitvy s Tiernynovými jednotkami.

Dvakrát během toho horečnatého, bouřlivého léta vykonal Donaugh cestu k Tanci Nemeara. Za noci o Letním slunovratu bděl před kamenem *darlai*, od setmění až do úsvitu, po celou tu nejkratší noc v roce, dokud přesně za středním kamenem nevyšlo slunce a velebné kameny nezaplavila jeho jasná záře. Ale jestli vůbec byli bohové a bohyně přítomni, nepromluvili s ním. Ani Eliade se s ním nesetkala, přestože mu její skrytá přítomnost naplňovala srdce láskou. Když slunce vystoupilo nad kamenné překlady a zaplavilo vnitřní kruh, prázdný a osamocený Donaugh Tanec Nemeara opustil.

Když se tam v předvečer Lammasu vrátil, nepřišel ho pozdravit ani Myrddin. Tanec stál ponořen do svého ticha a nehybnosti, prázdný, jeho magie utichla a spala. Ačkoli kolem něj síla a moc tohoto místa plynuly jako voda, nedokázal Donaugh obraz Eliade přivolat. Bylo to, jako by se před ním uzavřela, pohlcená žalem nad ztrátou bratra.

Stál před kamenem *darlai* a hvězdy nahoře nad ním pomalu putovaly oblohou, mlčenlivé a majestátní. Sledoval, jak se pohybují ve svém velkolepém tanci po noční obloze, ale nedostalo se mu od nich žádného znamení. Tanec kolem něj ševelil a dýchal, plný magie, ale kameny zůstaly jen kameny a střed kruhu zůstal až na něj samotného prázdný.

Přiblížila se Podzimní rovnodennost a válka neustávala. Tiernyn strávil většinu léta v poli, žil ve stanu, stále v pohybu. Čtrnáct dní

před Podzimní rovnodenností si svolal své nejvyšší velitele k několikadenní poradě. Utábořili se na okraji Dorianské pahorkatiny, jen jednu dvě míle od Saesnesského pobřeží. Donaugh sedával za Tiernynem a sledoval průběh jednání.

Jednoho dne, krátce před polednem, začal pociťoval plíživý neklid. Po chvíli už nedokázal ani zůstat sedět v klidu na místě. Shledal, že naslouchá sám sobě a hledá příčinu svého znepokojení, ale nic k němu nemluvilo. To tenké vlákno, které jej spojovalo s Tiernynovým mečem, bylo němé.

Něco se stalo, ale nevěděl co.

Po další dva dny se jeho neklid prohluboval. Žádný stan mu nebyl na jeho bezcílné pobíhání dost velký. Potlačované napětí v něm vyvolávalo nepříjemné svíravé pocity v hrudi a v břiše. Nedokázal se soustředit na to, co Tiernyn a členové jeho Rady říkají – jejich hlasy se změnily na dráždivé, rozčilující bzučení někde na okraji vnímání. Třetího dne navečer si uvědomil, že už je svou roztržitostí začíná pomalu dohánět k zuřivosti. Zvedl se ze svého místa a opustil stan.

Nastával podzim a vzduch už se po západu slunce rychle ochlazoval. Ve svěžím vzduchu byly cítit první známky nočních mrazíků a Donaugh si přehodil přes ramena plášť. Nutkavý pocit čehosi naléhavého ho stále kamsi hnal. Vyrazil volným krokem přes tábor a jeho bezcílné potulování ho dovedlo na okraj dubového lesa.

Chladný vlhký vzduch mu pronikal pod lem pláště. Když mezi duby narazil na hlohové keře, pocit neodbytné naléhavosti se v něm prudce vzedmul jako vlna, a pak najednou ustoupil a zanechal po sobě podivnou prázdnotu. Donaugh až zavrávoral a musel se opřít rukou o strom. Pod bříšky prstů ucítil suchou drsnou kůru dubu, ze kterého už život vyprchal. V tomto stromě už míza vyschla, zůstal jen křehký suchý kmen, a Donaugh si uvědomil, že stejně tak už je prázdné i jeho srdce.

Stále ještě opřený o kmen dubu začal splétat magii z vláken moci ve vzduchu kolem sebe a pak zvedl hlavu.

„Vyjdi," řekl klidně. Ani nezvýšil hlas. „Zahalil jsem toto místo maskovacím zaklínadlem. Z tábora tě nikdo neuvidí. Nemůže se ti nic stát."

Ze stínu hloží vystoupil muž. Vysoký, se širokými rameny a světle plavými vlasy. Donaugh předpokládal, že Elesan pošle Devlyna. Tohoto muže neznal.

„Mám ti předat pozdravy od lorda Elesana," sdělil mu Saesnesan. „Máš syna. Jmenuje se Aellegh."

V Donaughovi poskočilo srdce radostí. „Díky," řekl.

„Ještě něco." Hlas posla zněl hluše a škrobeně, jako by odříkával slova naučená zpaměti. „Lady Eliade…"

„Kdy zemřela?" zeptal se Donaugh chraptivě.

Saesnesan strnul překvapením. „Tak ty přece jen máš magii," vydechl s úžasem.

„Ano, to mám. Kdy zemřela?"

„Hodinu potom, co porodila děťátko. Před třemi dny, krátce po poledni."

Donaughovi se začal po těle rozlévat mrazivý chlad. Nepřítomně přikývl. „Ano," řekl. „A co ten chlapec? Co se stane s ním?"

„Elesan ho vychová jako vlastního."

Donaugh přikývl.

„Ano. Ovšem. Elesan potřebuje dědice." Prudce zatínal pěsti, až se mu nehty bolestivě zarývaly do dlaní. Násilím se uklidnil a sevřené pěsti uvolnil.

„Řekni mu, že souhlasím."

Po tváři posla přelétl pohrdavý úsměv. „Ty do jeho rozhodnutí nemáš co mluvit," odtušil.

„To nic nemění na skutečnosti, že Elesanovo rozhodnutí je správné," prohlásil Donaugh. „Vyřiď mu mé díky za tu zprávu."

Saesnesan se rozplynul ve stínech houští, jeho krok provázelo jen slabé zašustění suchého listí. Donaugh odvolal maskovací zaklínadlo. Jak magii uvolnil, vzkypěla, zašuměla a byla pryč.

Z ohňů hořících po celém táboře sem dopadaly odlesky rudých a zlatých plamenů. Skrz slzy, které Donaughovi vstoupily do očí, se třpytily jako démanty ve slunečních paprscích. Tváře mu jemně pohladil večerní vánek, teplý a něžný jako dotek lidské ruky, a slzy mu osušil.

„Děkuji ti za syna, má drahá," zašeptal vroucně do ticha noci. Teplý vánek mu ještě jednou přejel po tvářích a zmizel.

„Tři syny budeš mít, Donaughu Druhorozený," zašeptal slova *darlai*. „Jeden se stane tvým úhlavním nepřítelem…"

Zůstal pod ochranou dubů, trýzněný žalem nad ztrátou té jediné ženy, kterou kdy miloval, a nad ztrátou syna, kterého mu vzal jeho nepřítel.

Hakkar z Maedunu vtrhl do komnaty, surově odstrčil ženu, která mu stála v cestě, a vrhnul se k lůžku. Francia se narovnala a otočila se čelem k němu. Její zářivé smaragdově zelené roucho bylo jedinou barevnou skvrnou mezi šedí a hnědí šatů ostatních žen.

„Kde je můj syn?“ zařval Hakkar. „Chci vidět svého syna.“

Francia pohlédla na kolébku vedle lůžka. „Tvému synovi se vede docela dobře,“ sdělila mu. „Ale tvá žena umírá.“

Hakkar se ani v nejmenším neobtěžoval pohlédnout na voskově bílou postavu, ležící na lůžku. Odstrčil Francii stranou a podíval se do kolébky. Nemluvně bylo pečlivě zabaleno do teplé vlněné pokrývky, nespalo, ale bylo potichu. Hakkar se zahleděl do vodnatých, chladně modrých očí, které brzy ztmavnou do stejně temné hnědi jako jeho. Upřený dětský pohled před jeho zraky neuhnul, jako by dítě chápalo, jaké pouto se mezi ním a jeho otcem utvoří.

„Horbad,“ zašeptal Hakkar. Vztáhl ruku, aby se dotkl černého chmýří na dětské hlavičce.

Francia přistoupila ke kolébce a odstrčila jeho ruku stranou. „Nedotýkej se ho,“ zasykla ostře. „Je ještě příliš malý na to, aby to pouto zvládl. Jestli se ho pokusíš vytvořit teď, zabiješ ho.“

Hakkar se stáhl a chladně se na ni podíval. „Nejsem zase tak hloupý, navzdory nízkému mínění, které o mě máš,“ odsekl.

„Lorde?“ Přistoupila k nim porodní bába, hlavu pokorně skloněnou.

„Co chceš?“ zavrčel Hakkar.

Porodní bába k němu ani nezvedla oči. „Obávám se, že lady Mora zemřela.“

Hakkar sebou odmítavě trhl. „Tak se o ni postarej,“ zavrčel. „Udělej, co musíš. Ale hlavně se ujisti, že je komnata pro dítě jaksepatří připravena. Musí být pořádně vyhřátá. Jestli se můj syn nachladí, zaplatíš za to svým životem.“

Porodní bába se uklonila. „Ano, lorde.“

„Potřebujeme kojnou," poznamenala Francia.

Hakkar se na ni chladně podíval. „Ano?"

„Vyrozuměla jsem, že jedna z dívek z kuchyně nedávno porodila," řekla Francia. „Je mladá a zdravá a mohla by nám dobře posloužit."

„Tak to zařiď," nařídil jí Hakkar. „Jo, a hlavně něco udělej s tím jejím spratkem. Nepřipustím, aby se můj syn dělil o mléko s nějakým uřvaným cizím harantem."

Ještě jednou se podíval do kolébky. Dítě usnulo. Hakkar se otočil na patě a opustil porodní komnatu.

V krbu v jeho soukromých komnatách jasně plápolal oheň. Když vstoupil, přerušil sluha čištění ohřívací pánve a zůstal stát s rukama sepjatýma na břiše a hlavou skloněnou.

„Přines mi svařené víno," přikázal mu Hakkar. „A pak odsud vypadni." Natáhl ruku, počkal, až mu do ní sluha vloží pohár horkého vína, a přešel k oknu.

Zase začalo sněžit. Jezero Vayle se potáhlo silnou vrstvou ledu a na březích ležely závěje sněhu. Hakkar si usrkl svařeného vína a pousmál se. Byl předvečer Zimního slunovratu – ten nejvhodnější čas pro narození jeho syna.

Před třemi lety také takhle stál v této komnatě a čekal, a nakonec se dozvěděl jen to, že mu jeho druhá žena dala dalšího mrtvého syna. Pak následovala řada měsíců, kdy vyjednával s Weigarem, aby mu dal za ženu Moru. Jen dcera černokněžníka byla dost silná na to, aby porodila černokněžníkova syna. Hakkarova vlastní matka byla dcerou černokněžníka a jen bozi vědí, co jeho otce stála. Mora ho stála slib, že když mu porodí syna, sdělí Hakkar Weigarovi své tajemství.

Hakkar se ponuře ušklíbl. Weigarovi se asi nebude moc líbit způsob, jakým se rozhodl mu své tajemství sdělit. Ale názorná ukázka bude nejlepší. Weigara sice její provedení nepotěší, ale dohoda je dohoda a nikdo nebude moci tvrdit, že Hakkar z jezera Vayle nedodržel své slovo.

Ale na tom přece nezáleží. Zabralo to skoro tři roky, ale teď už má syna. Za dalších pět let bude to dítě dost staré na to, aby se mohlo vytvořit pouto. Už teď cítil Hakkar, jak jeho magie zesílila. Za deset let bude mnohem mocnější, než kdy byl jeho otec, a mnohem mocnější než jakýkoli jiný černokněžník v Maedunu.

Deset let čekání nebyla pro černokněžníka zas tak dlouhá doba, zejména když odměna bude tak sladká, jako je ovládnutí poloviny světa. Borlané potřebovali dvě století, než svou říši natolik rozšířili. A teď jsou Borlané pryč. Nastala doba Maedunu. A co víc, nadešel jeho čas.

Dveře za ním se otevřely, ale Hakkar se ani neotočil. Francia luskla prsty na sluhu, který vyčkával za dveřmi komnaty na rozkazy. Dostala pohár vína, vešla do komnaty a stoupla si vedle Hakkara.

„Tak," pravila. „A máš svého syna."

„Mám svého syna," souhlasil. „A za deset let bude Celi naše."

„A Isgard?" zeptala se. „Vanizen bude potěšen, že máš syna. Chce, abys pro něho zabral Isgard."

„Nehodlám mrhat svými silami na Isgard." Hakkar udělal strohý odmítavý posunek. „Čas starého Nordaga se nachýlil. Je mu už skoro sto. Jeho černokněžnictví už ho dlouho naživu neudrží. A až umře a novým Nordagem se stane Nestin, bude mít Vanizen svého černokněžníka na zkrocení Isgardu."

Francia si usrkla vína. „A zatímco budeme zabírat Isgard, mohou na Celi synové toho Tyra zahnat Saesnesany zpátky. Kdoví, jak budou silní, než budeš připraven vtrhnout na Celi ty."

„Přišlo by nám dost vhod, kdyby Celané pořád ještě bojovali se Saesnesany, až budu připraven ten ostrov obsadit," usoudil. „Ale tolik na tom zase nezáleží. Nemohou mne zastavit."

Pokrčila rameny. „Slyšela jsem, že ten mladý čaroděj má mocnou magii."

Otočil se tak prudce, že jí přitom vyrazil pohár z ruky. „To není žádný čaroděj," odfrkl si.

„Bude to asi nějaký zaříkávač. Může to být i schopný zaříkávač, ale žádný čaroděj to není."

Francia si rozvážně střepala z roucha kapky vína, které se vylilo z poháru, a znechuceně svraštila čelo, když uviděla červené skvrny, které po sobě zanechalo. „Možná, že to není zrovna ten čaroděj z toho proroctví," řekla klidně. „Ale přesto je to čaroděj, a to jeden z nejmocnějších. A jen si vzpomeň, že právě z jeho rodu, z rodu toho Tyra, má ten čaroděj pocházet. A mocná magie se v rodině předává."

Hakkar pevně sevřel v ruce pohár, až se mu měkké stříbro prohnulo pod prsty. „Zničím ho," zasyčel. „Zničím ho a zničím i celou jeho rodinu a zničím každou stopu magie na tom zatraceném ostrově."

„Budeš potřebovat mocné zbraně," poznamenala.

Podíval se na ni. „Jednou jsi mi řekla, že bys dokázala dostat prince ze Skai nebo jeho bratry na kolena. Chceš mi teď říci, že bys tou zbraní mohla být ty?"

„Možná," odvětila. „Ale moje cena je vysoká."

Rozesmál se. „Přeceňuješ se. Nikdy se nestane, abych já žádal o pomoc ženu."

„Mohlo by se ti stát, že ta slova budeš muset odvolat, Hakkare," zasyčela. „Ten, kterého nazývají Tiernynem, nese právě tu čepel, která zabila našeho otce. Nezapomínej na to. Ten meč zabil našeho otce. Mohl by zabít i tebe, když nebudeš mít dost silnou zbraň, kterou bys mohl proti tomu meči nasadit. Tak silnou, abys ji mohl použít i proti muži, který sám sebe nazývá Výsostným králem Celi."

Lehce si nadzdvihla sukni a opustila komnatu.

Hakkar odložil zničený pohár, stoupl si k oknu a zadíval se ven. Husté obočí se mu svraštilo a nad hřbetem dlouhého aristokratického nosu se objevila hluboká rýha. Na krajinu rychle padala tma a z oblohy se sypal sníh. Teď, když měl svého syna, nebude už čekání tak těžké. Čas, kdy dostane Celi na kolena, se rychle blížil.

ČÁST TŘETÍ

VÝSOSTNÝ KRÁL

19

Torey stála na vysokém ostrohu nad mořem. Vítr jí čechral vlasy a nadouval lehký pléd. Hluboko pod ní se zpěněné divoké vlny tříštily o skály. Vodní tříšť létala vysoko do vzduchu a bičovala ji jako déšť ve větru. Ve vzduchu se vznášela vůně slané vody a svěží trávy rašící mezi kameny všude kolem. Od větru, který vál proti ní, jí zčervenaly tváře, ale vítr už byl vlahý a přinášel s sebou první náznaky jara. Se změnou počasí začal vanout vítr z jihozápadu a zima se dala na ústup.

Během posledních čtrnácti dnů ji k tomu vysoko položenému místu za hradbami Clanholdu Broche Rhuidh stále něco přitahovalo. Na vzdáleném západním obzoru splývala v mlhavě modrém oparu obloha s mořem. O více než sto mil dál od útesu bičovaného větrem ležel ostrov Celi. Odtud ho vidět nemohla, ale ve svých představách ho viděla naprosto zřetelně.

Torey zvedla ruku a shrnula si vlasy z obličeje. Bylo to už skoro devět let, právě dva dny před Beltane, co opustila Celi. Teď se blížil další Beltane a Torey věděla, že nadešel čas vrátit se domů, vrátit se na Dun Eidon. Za uplynulá léta se naučila Tyru milovat, naučila se milovat ty vysoké strmé skály a zelená údolí, prudké, divoké řeky a stále klidná, tichá horská jezera. Ale Tyra se jí nikdy nemohla stát domovem, takovým domovem jako Skai a Celi. Teď už lépe

rozuměla svému otci, už dokázala pochopit, proč se rozhodl vrátit se domů, nakolik tvrdil, že má Skai a Celi rád.

Jarní rovnodennost s sebou přinesla odliv jarních bouřek, které celou zimu bičovaly pobřeží a rozbouřily Chladné moře do divokého varu. Teď už sice vypadalo moře klidně, ale přesto ještě mohla zničehonic přijít náhlá bouřka a mrštit neopatrnou lodí o skály nebo na mělčiny, které lemovaly pobřeží Tyry a Isgardu. Až od Beltane bylo moře důvodně považováno za bezpečné pro vyplutí na obchodní cesty podél pobřeží pevniny a přes moře na Celi. A Torey bude na první lodi, která opustí přístav pod Broche Rhuidh. Popluje domů.

Co začaly zimní bouře a nebylo možno se plavit po moři mezi ostrovem a pevninou, neměli z Celi žádné zprávy. Už brzy, jakmile se zlepší počasí, bude Tiernynova armáda opět pokračovat ve své válce proti Saesnesanům, ve válce, která se teď už vlastně vlekla téměř sedm let. Toto léto, nebo přinejhorším to příští, dokáže Tiernyn už určitě Saesnesany porazit a zbavit ostrov této hrozby.

Torey věděla, že její otec má vážné obavy, jak dlouho se ještě Isgard bude schopen udržet poté, co se objeví černokněžník, který vpád Maedunů povede. Kian mluvil o nějakém maedunském generálovi, o nějakém Nordagovi, jehož čas se už nachýlil a jehož syn měl pověst vynikajícího vojevůdce. Jestli ten syn zdědí po otcově smrti jeho moc, tak Kian ani nedoufal, že Isgard zůstane déle svobodný. A Kian byl přesvědčen, že jakmile padne do rukou Maedunu Isgard, tak jeho dávný nepřítel Hakkar vystoupí ze svého ústraní a povede tažení proti Celi.

A až k tomu dojde, pomyslela si Torey, bude Tiernyn její umění potřebovat. Musí jít domů.

„Domů," zašeptala Torey. Její slova zanikala ve vytí moře a bouřlivém svištění větru.

„Domů na Celi."

Postrádala ten ostrov. Strašlivě se jí stýskalo po horách a údolích Skai. Hrozně jí chyběli její bratři a její přátelé.

Usmála se. V mysli jí vytanul obraz černočerných vlasů a blankytně modrých zářivých očí. Connor ap Ryvern z Wenyddu byl s Tiernynem a Donaughem. Bardi a potulní zpěváci, kteří cestovali po pevnině od jednoho šlechtického sídla k druhému, ho ve svých písních a vyprávěních rozhodně neopomíjeli. Byl jednou z hlavních

postav jejich příběhů o družině mladého krále, byl ztělesněním statečnosti, věrnosti a odvahy. Torey by ráda věděla, co si Connor o těch písních a vyprávěních myslí. Těší ho to, anebo ho to naopak dráždí?

Někdo za ní na ji zavolal. Nepříjemně ji to vytrhlo ze snění a trochu podrážděně se otočila.

Nahoru do příkrého svahu stoupal Fayden dav Garroch. Opatrně se vyhýbal ostrým kamenům rozežraným mořskou solí a javorům, které houževnatě lpěly v puklinách skály mezi nakupenými balvany. V prudkém větru se mu suknice pletla mezi nohy, plášť se mu divoce vzdouval, a to mu chůzi po nerovném povrchu ještě ztěžovalo. Vlasy černé jako leštěný dub měl dlouhé až po ramena a až na silný cop na levém spánku je měl rozpuštěné. Na levém uchu měl na jemném zlatém řetízku zavěšený rubín, který se v prudkém větru divoce komíhal a zaplétal se s copem. Plně soustředěný na nesnadnou chůzi mimoděk zvedl ruku, vymotal řetízek s náušnicí z vlasů a cop si zastrčil za ucho. Bylo to zhola zbytečné, vítr se vzápětí copu opět zmocnil a čile ho s řetízkem zase sblížil.

Torey byla vždycky znovu a znovu zaskočena barvou jeho vlasů. Skoro všichni, koho v Tyře znala, měli vlasy stejné jako její otec – rudozlaté nebo načervenalé. Musela se usmát, když si vzpomněla, jak dlouho jí trvalo, než si zvykla na to, že kolem sebe vidí tolik lidí s takovými vlasy – po Skai, kde měl rusé vlasy jen její otec, Keylan a ona. Teď už jí to divné nepřišlo a naopak ji vždycky překvapila čerň Faydenových vlasů. Vždycky v žertu říkával, že jeho vlasy nejsou jeho zásluha. Zdědil je po svém prapradědovi, který předal barvu svých vlasů svým dvěma dcerám, a jedna z nich byla jeho prabábou. Druhá byla matkou Rhodriho, Lairda klanu. Ten měl také černé vlasy.

„Vstala jsi brzy," poznamenal, když k ní dorazil.

„Ty taky," odvětila. „Kdy jsi přijel domů?"

„Pozdě v noci," odpověděl Fayden. „Tavis přijel domů s celou družinou, abychom si odpočinuli. Jen na pár dnů, pak se vrátíme. V poslední době jsme zažili na hranicích dost krušné časy. Konečně, vždyť to víš sama."

„Slyšela jsem, že Maeduni posilují vojenské posádky v pevnostech podél hranic," řekla. „Došlo tam k nějakým střetům?"

Pokrčil rameny. „Na našich hranicích se nestalo nic vážného.“ Usmál se na ni. „Ale Maeduni a Isgardi se na sebe dívají přes hranice dost nevraživě a tu a tam došlo i k několika ostrým šarvátkám. Mezi vojáky jsme zahlédli i pár čarodějů.“

„Ale černokněžníky zatím žádné?“

Fayden zvážněl. „Černokněžníky?“ opakoval. „Ti jsou zatraceně nebezpeční. Ne. Zatím ne, ale zprávy o nich se rychle šíří. Tavis nevěří Ephirovi z Isgardu o nic více než Rhodri. Stejně jako jeho otec by ani on nespoléhal na to, že ten starý lišák ve strachu o svůj život nezaprodá svou zem a nevezme nohy na ramena při první známce, že maedunskou armádu vede černokněžník.“

„Ale kam by utekl?“ zeptala se Torey. „Maeduni už obsadili Falinor, Laringras i Saesnes.“

„A v tom to právě vězí. Je tu jenom Tyra, a když Ephir zradí vlastní armádu a s tím i Tyru, tak už mu nezbude žádné místo, kde by ho přivítali s otevřenou náručí.“ Znovu se zasmál a ukázal na kraj útesu, pár stop od místa, kde stáli. „Rhodri by ho svázal do pytle a svrhnul odtud dolů do moře.“

To měl pravdu. Torey se na něj krátce usmála. „Faydene, rozhodla jsem se, že pojedu domů.“

Fayden na ni okamžik vyjeveně zíral. „Domů?“ opakoval nechápavě. „Ale doma jsi přece tady.“

Torey zavrtěla hlavou. „Domů do Skai,“ řekla tiše.

Fayden ji uchopil za ruku, přitáhl si ji k sobě a objal ji. „Ale já jsem doufal, že si na tento Beltane dáme zásnubní slib.“

Torey jemně vymanila svou ruku z jeho sevření. „Nezlob se na mne. Když jsem ti o minulém Beltane řekla, že tvá duše nikdy nenajde úkryt v mých dlaních ani v mém srdci, myslela jsem to vážně. Promiň.“

Hořce se usmál. „Muž doufá, že žena svůj názor třeba změní,“ poznamenal.

„Prosím,“ zašeptala Torey. „Ne… Nezměnila jsem svůj názor.“

„Přesto stále doufám,“ řekl. „Vlastně – doufal jsem, dokud jsi neřekla, že odjíždíš. Kdy pojedeš?“

„Myslím, že ten čas, kdy bych se měla vrátit domů, už přišel. Chci odjet záhy po Beltane.“

Faydenovi sklesly ruce. „Já tvoje rozhodnutí asi změnit nemohu, že?“

„Promiň,“ opakovala. „Věř mi, Faydene, strašně mne to mrzí. Musím jet domů. Mí bratři mne budou potřebovat.“

„Ale proč zrovna teď?“ zeptal se. Čelo mu zbrázdily utrápené vrásky. „Proč právě teď, když jsem si myslel, že bych mohl mít naději…“ Hlas mu bolestně zanikl v dunění rozbouřeného moře. Torey mu položila ruku na rameno.

„Já nevím.“ Nedokázala najít vhodná slova, kterými by vyjádřila tu naléhavost, která ji v posledních čtrnácti dnech tak často přiváděla na tento útes. Bylo v tom víc než jen pouhá touha jít domů. Měla pocit, že ji tam brzy bude velmi zapotřebí, že se události daly do pohybu a že její přítomnost ve Skai či vůbec na Celi bude proto brzy navýsost žádoucí. Něco viselo ve vzduchu a ona tam prostě *musela* být, až k tomu dojde.

„Já nevím,“ opakovala. „Ale musím jít. Snad je to můj osud, který mne konečně zavolal, Faydene.“

Po dlouhou dobu se na ni díval. Do zlatohnědých očí Torey se upíraly jeho kouřově šedivé oči. Nakonec zdráhavě přikývl. Byl to Tyr, rozuměl tomu, co je to osud. „Pak tedy musíš jít,“ řekl pomalu.

„Smím ti popřát bezpečnou cestu a brzký návrat?“

Stoupla si na špičky a políbila ho na tvář. „Děkuji.“

„Kdy odplouváš?“

„Co nejdříve po Beltane, hned jak se mi podaří zajistit si místo na nějaké lodi.“

Pokusil se usmát. „Takže se ještě budu moci těšit, že s tebou budu pít v předvečer Beltane víno?“

„Možná.“ Rozesmála se. „Možná že ano.“

Paže kováře se leskly krůpějemi potu. Kladivo naposledy dopadlo na rozžhavenou čepel. Ovinul proužek kůže kolem dlouhé střenky, která na svůj jílec teprve čekala, zvedl meč z prastaré, léty opotřebované kovadliny, a obrátil se k Hakkarovi.

„Je připraven k závěrečnému zakalení,“ oznámil.

Hakkar vzal téměř hotový meč a kývl na dva Černé jezdce, kteří stáli hned na dveřmi kovárny. Čepel stále ještě žhnula matným oranžovým žárem. Jezdci se shýbli ke svázanému muži ležícímu v prachu u jejich nohou, zvedli ho a postavili na nohy.

Ten vězeň, kterému podklesávala kolena a kterého vojáci museli držet, aby se nesesul k zemi, byl Celan. Hlava se mu kymácela na ramenou, špinavé, slepené tmavě plavé vlasy mu padaly do očí. Když k němu Hakkar přistoupil, otevřel muž zlatohnědé oči a zděšeně je upřel na rozžhavený kov v Hakkarově ruce.

„Horbade," pronesl Hakkar klidným, vyrovnaným hlasem. „Přistup blíž."

Ze stínů za Černými jezdci vystoupil jeho syn. Teprve před čtvrt rokem mu bylo šest let, ale držel se už rovně a byl štíhlý jako meč sám. „Ano, otče?" ozval se jasným, pronikavým hláskem.

„Postav se vedle mne. Teď mezi sebou utvoříme pouto. Jsi připraven?"

„Ano, otče." Dítě se nadšeně rozesmálo a poskočilo na určené místo. Dychtivě se naklonilo dopředu a zvědavě si prohlíželo celského vězně. Černé oči se leskly napětím a očekáváním.

„Držte ho rovně," nařídil Hakkar těm dvěma Černým jezdcům.

Jeden z vojáků hrubě popadl Celana za vlasy a trhnutím mu zaklonil hlavu dozadu, a oba ho společně povytáhli nahoru, aby stál rovně. Hakkar přistoupil ještě o krok blíže. Vězeň zasténal. Vzápětí se ho špička rozžhavené čepele dotkla v třískách a muž vykřikl ve smrtelných mukách.

Hakkar tiše brblal nad tou námahou a pomalu posouval špičku čepele nahoru, skrz kůži a svaly na břiše, pak rozřízl hrudník a zajel čepelí do srdce. Kovárna se naplnila sykotem a prskáním škvařící se krve.

Celský vězeň sebou v rukou vojáků křečovitě zaškubal. Hlava se mu zvrátila dozadu, šíje ztuhla. Oči měl vypoulené, hrdlo se vzepjalo ke smrtelnému výkřiku. Pak mu hlava přepadla ochable dopředu, brada spočinula na hrudi, a jen tělo zůstalo stát vzpřímeně – jednak zásluhou meče, na který bylo nabodnuto, a jednak díky vojákům, kteří je podpírali.

Hakkar meč pomalu vytahoval. Kousek po kousku se objevovala čepel, černá jako obsidián. Ve světle výhně v kovárně se vlhce leskla. Hakkar uchopil meč do pravé ruky, obrátil se ke svému synovi a položil mu levou ruku na hlavu.

K propojení došlo okamžitě. Magie, která spočívala v Hakkarovi od smrti jeho otce, vybuchla, vzplanula a rozzářila se okolo něj v černé mlze, prolnuté provazci rudooranžových plamenů. Její síla ho

srazila na udusanou zem. Magie postupně zachvacovala jeho vůli a Hakkar řval a svíjel se ve smrtelných křečích a nejhlubším vzrušení zároveň, jeho tělo se divoce otřásalo a všechny vlasy se mu zježily. Strhl svého syna k sobě a v pevném objetí se spolu váleli v prachu na udusané podlaze kovárny. Magie je navždy neoddělitelně připoutala k sobě.

Hakkarovým tělem projela vlna vítězství a pýchy. Každým kousíčkem svého těla cítil přítomnost svého syna, cítil jeho vzrušení, když je zachvátila moc magie a vzplála kolem nich. Oči měl zavřené a přes víčka ho do nich bodaly jasné, jiskřivě rudé a oranžové ohnivé záblesky světla. Krev v něm vzkypěla a vzápětí opadla. Střídavě ho zaplavovalo horko a zima. Syna stále pevně svíral v náručí.

A najednou bylo po všem. Hakkar se postavil na zesláblé nohy. Vysílený Horbad zůstal ležet schoulený v kaluži krve u dveří. Hakkar se k němu sklonil, zvedl ho, postavil ho na nohy a shrnul mu mokré vlasy z bledého čela.

„Horbade?“ oslovil ho. Hlas se mu třásl.

Chlapec otevřel oči a Hakkar v nich uviděl odraz své vlastní moci. Chlapec se rozechvěle usmál, ale na svého otce hleděl v očividné hrůze. „Už je po všem?“ zeptal se.

„Ano. Nyní jsme jako jeden. Od této chvíle jsi mým skutečným synem.“

Chlapec přikývl. „Jsem tak šťastný, otče,“ vydechl s veškerou vážností svých šesti let.

Meč už pohasínal, zakalen v celské krvi, ale na dotek byl stále ještě horký. Hakkar jej jemně položil na okraj kovářské výhně. Zvedl hlavu a podíval se na kováře. Dočista na něho zapomněl.

„Teď ho dodělej,“ nařídil mu. „Chci jílec vykládaný stříbrem podle vzoru, který jsem ti ukázal.“

Kovář se uklonil. Z jeho nehybné tváře se nedalo nic vyčíst. „Ano, lorde Hakkare,“ řekl. „Bude hotov během čtrnácti dnů.“

Hakkar vyhlédl dveřmi kovárny ven. Na chvíli se zahleděl na západ, směrem k pobřeží, a pak dál, přes moře, kde kdesi za obzorem ležela Celi. Vzal Horbada kolem ramen. „Podívej se na západ, synu,“ prohlásil tiše. „Brzy odtud budeme odjíždět, abychom dobyli Celi pro Vanizena.“ Usmál se. „A pro nás dva. Ach ano, hlavně pro nás.“

Otevřeným oknem proudil do místnosti chladný vzduch, ale Francia to ani nevnímala. Nad jezerem Vayle se převalovaly kotouče husté lezavé mlhy a její cáry dosahovaly až na nádvoří pod oknem, kde si hrál malý Horbad s dřevěným mečem. Franciiny prsty se bezděky neklidně míhaly – skládaly a zase uhlazovaly záhyby sukně na šatech. Druhou ruku si tiskla k holému hrdlu.

Dlažební kameny na nádvoří byly pokryté ledem, klouzaly a chůze po nich byla zrádná, ale zdálo se, že Horbadovi nečiní potíže po nich běhat, bojovat s pomyslnými nepřáteli a pobíjet je dřevěným mečem. I odtud, z této místnosti, viděla Francia na dětské tvářičce úporné soustředění a odhodlání jeho mládí.

Francia přivřela oči a naklonila hlavu na stranu. Ano, kolem toho dítěte se už jednoznačně vznášela slabá černá aureola. Magie. Teď už měl Horbad magii, magii, kterou nakonec bude ovládat víc vůlí než pudově, magii mnohem silnější, než když se narodil.

Ale už tehdy byla jeho přirozená magie příliš silná na to, aby ho zardousilo vlákno, které kolem něj ovinula. Setřásl ho ze sebe, jako když nedůtklivé dítě odstrčí ruku, která ho omezuje. Pak otevřel oči a upřel je do jejích, pevně a nepokrytě, téměř jako by věděl, o co se pokusila. Francia se otřásla.

Chlapec přerušil hru, zvolna se otočil a zadíval se do okna, kde stála. Na tu dálku byl výraz na jeho tváři nečitelný, vycítila jen lhostejný pohled v prázdných očích. Chvíli na ni upřeně hleděl a pak se vrátil zpět ke své hře. Francia ustoupila od okna. Její prsty křečovitě sevřely látku sukně a těžce polkla.

Na naleštěné podlaze za sebou uslyšela důvěrně známé Hakkarovy kroky. Francia přepečlivě nasadila klidnou tvář a otočila se k němu.

Hakkar vyhlédl z okna, aby zjistil, na co se dívala. Chladně se na ni usmál.

„Je to hezký hoch, ten můj Horbad, že?“ řekl.

Její bratr byl dnes nějaký jiný, bylo v něm něco, co v první chvíli nemohla přesně určit. Pak si uvědomila, že jí dnes připomíná jejich otce. Už pouhou jeho přítomnost pociťovala mnohem silněji, najednou byl mnohem mocnější než kdykoliv předtím. V okamžení se jí rozbřesklo a překvapeně o krok ustoupila.

„Ty už jsi mezi vámi vytvořil pouto,“ vydechla.

„Přede dvěma dny,“ odvětil Hakkar. „Byla to velmi… osvěžující zkušenost. Pro oba dva.“

Francia se otřásla. „Je mu teprve šest. Můžeš být rád, žes ho nezabil.“

„Když jsem se spojil se svým otcem, bylo mi pět,“ odvětil. „Horbad je silný po mně.“

Odvrátila se od něj. Chytil ji za paži a otočil si ji zpátky čelem k sobě. Na jeho tváři našla zase ten chladný, tvrdý úsměv. „Nepočítala jsi s tím, že bude tak silný, že, má drahá sestro?“ řekl výsměšně.

„Myslíš si snad, že nevím o té bezvýznamné, směšné magii, se kterou si pohráváš? Jestli Horbadovi ublížíš, tak zemřeš, a ještě než zemřeš, poznáš tajemství našeho otce.“

Krve by se v ní nedořezal. Hlava se jí zatočila, až zavrávorala. „Neodvážil by ses mne zabít,“ zašeptala.

„Myslíš?“

Úporně se snažila znovu nabýt ztracené rovnováhy. Vymanila se z jeho sevření, pečlivě si uhladila sukni a s úzkostlivou pečlivostí urovnávala záhyby, aby získala čas na přemýšlení. Ruce se jí třásly, ale neměla sílu je uklidnit. „Nedělám nic špatného,“ bránila se chvějícím hlasem a opatrně se vyhnula jeho pohledu.

Přistoupil k ní blíž a donutil ji ustoupit až ke zdi vedle otevřeného okna. Zvedl jednu ruku a podržel otevřenou dlaň jen kousek od její tváře. Z prstů se mu odvíjely kotouče černé mlhy a ovíjely se jí kolem hrdla. Nedokázala ani vykřiknout, nemohla se ani nadechnout. Zrak se jí zamlžil, kolena změkla a pomalu se začala sesouvat k zemi.

V poslední chvíli sevřel Hakkar ruku v pěst. Černá mlha se rozplynula. Francia se křečovitě zhluboka nadechla a opřela se rukama o zeď, aby se udržela na nohou.

„Víš, co se stane s ženami, které používají magii,“ zasyčel. Poplácal ji po tváři a usmál se. Jeho úsměv jí připomněl vyceněné vlčí zuby. „Je tu snad nějaký důvod, proč bych tě neměl vzít k Vanizenovi a neříci mu o tom?“

Nebyla schopna slova, jen na něj mlčky třeštila oči a vrtěla hlavou.

„Anebo bys mi snad mohla prokázat nějakou službu?“

Položila si ruku na hrdlo. Tam, kde se jí dotkla černá mlha, naskakovaly na kůži puchýře. „Co chceš, abych udělala?“ zasípala.

„Vždycky jsi tvrdila, že dokážeš dostat prince ze Skai nebo jakéhokoli jiného muže na kolena,“ řekl. Jeho hlas klouzal hladce jako hedvábí po sametu. „Dovolím ti, abys to udělala pro mne. Usnadní mi to dobývání Celi a ušetří mi to síly na to, abych ten ostrov plně ovládl.“

„A když to dokážu? Co z toho budu mít?“

Opět se usmál. Přejel jí prsty po tváři a dotkl se zanícených míst na krku. „Co za to?“ zeptal se. „Tvou odměnou, drahá sestro, ti bude tvůj život.“

Francia sklopila hlavu a rychle ustoupila stranou. Z dotyku jeho prstů se jí dělalo nevolno. Jeho prsty studily více než zledovatělé kameny za oknem.

„To je pro tebe dost výhodné,“ vydechla. Lehce si rukama nadzvedla sukni a rychle opustila místnost. Byla si vědoma toho, že před ním prchá, ale neschopna zůstat v jeho blízkosti, musela se dát na nedůstojný ústup.

20

Tmavá chodba byla osvětlena jen několika málo chabě blikajícími loučemi. Francia si přitáhla roucho blíž k tělu a zavřela za sebou dveře své komnaty. Na chviličku se zastavila a naslouchala, ale na chodbě se žádné kroky neozývaly.

Tiše jako stín spěchala chodbami těsně podél stěn. K malým dvířkům do věže se jí podařilo dostat, aniž ji uviděl nějaký strážný nebo sluha. Dveře se otvíraly nehlučně. Rychle a opatrně je za sebou zavřela.

Úzké schodiště bylo černější než bezměsíčná noc, ale Francia světlo nepotřebovala. Chodívala tudy tak často, že znala cestu poslepu, znala tu každý schod, každý ohyb chodby v základech věže.

Rukou se přidržovala vlhkých kamenů zdi a co nejrychleji kráčela po nerovné podlaze plné suti. Čtvrté dveře, páté, šesté… Zastavila se před sedmými dveřmi, zhluboka nabrala dech a pak vytáhla z váčku u pasu klíč. Klíč se s tichým cvaknutím otočil v zámku. Zatlačila do dveří. Otevřely se a Francia vstoupila do malé komnaty. S neomylnou jistotou sáhla po svícnu na stolku u dveří.

Upjala veškerou pozornost na svíci a pak se dotkla knotu. Pod špičkami prstů jí vyskočil maličký plamínek a vzápětí se v černočerné temnotě malé komnaty rozhořelo světlo. Francia se usmála. Tentokrát se jí to podařilo napoprvé. Její magie vzrostla,

zesílila a byla spolehlivější. Zatímco Hakkar cenil zuby vztekem a zklamáním, vkládal všechny své naděje do dne, kdy zplodí syna, a pak netrpělivě čekal, až chlapec vyroste a bude dost velký a silný, aby se s ním mohl spojit, Francia ten čas strávila pěstěním vlastní magie. Pečovala o ni jako o choulostivou rostlinku v bylinkové zahrádce. A její práce už nesla své plody. Smůla byla, že Hakkarova poslední žena nakonec silného a zdravého syna porodila. Kdyby se to nestalo, pravděpodobně by její magie jednoho dne předčila tu jeho, usoudila Francia. Ale i tak se mu snad někdy vyrovná.

Tak on považoval její magii za bezvýznamnou. Však on se naučí, jak mocná může ta bezvýznamná ženská magie být.

Holá, vlhká kamenná zeď, bez závěsů, které by zahnaly chlad, se ve světle svíce slabě třpytila. V komnatě se vznášel pach plísně a hniloby. Francia zavětřila ten hutný chorobný zápach a s odporem nakrčila nos. Postavila svíci na malý trojhranný stolek u dveří a tiše přistoupila k úzkému lehátku, jedinému kusu nábytku v kobce. Před ní dopadl na vlhkou, holou kamennou podlahu její stín.

Na tenkém slamníku se choulilo dítě, plavé vlasy rozhozené na hrubé vlněné pokrývce. Obklopovala ho slabá zlatá záře, běžnému člověku neviditelná. I Francia musela pečlivě soustředit svou magii a podívat se na něj určitým zvláštním způsobem.

Dokonalý. Byl naprosto dokonalý.

Dlouho pátrala, než našla, co potřebovala. Dítě otrokyně, prostoduché, ale obdařené tou zvláštní něžnou nevinností, kterou mají právě jen některé prostoduché děti. Tu nejsilnější magii lze získat jen z nevinné důvěřivosti, zrazené v bolesti a krvi. Francia odhodila svůj šál na zem a vyklouzla ze šatů. Nechala je dopadnout na zem, překročila je, naklonila se nad lůžko a položila dítěti ruku na čelo. Chlapec se posadil. Mandlové oči v chabém světle slepě zamžouraly, malátná ústa se pokusila usmát. Zvedla ho z lůžka a chlapec jí důvěřivě ovinul ruce kolem krku. Posadila se s ním na lůžko a chvíli ho kolébala v náručí. Cítila jeho teplou, hladkou, jemnou kůži. Něžně se k ní tiskl, vrněl a usmíval se na ni.

Usmíval se, i když vytahovala štíhlou dýku. Špičkou čepele mu podélně zevnitř rozřízla loket. Vyřinula se krev, ve světle svíce tmavě rudá, stékala mu dolů na hrudník a břicho a potřísnila i její ruku a klín. Chlapec překvapeně vytřeštil oči na krev a pak se

nechápavě podíval na ni. Zakňoural a rozplakal se, ale nepokusil se od ní odtáhnout.

A nezačal křičet, dokud mu nezajela hrotem dýky pod nehet na palci. V tu chvíli jeho strach vybuchl do návalu vzteku. Strach se změnil v děs, když začala hrotem dýky otáčet. Volnou rukou si vzpouzející se dítě pevně přidržela a pak mu pomalu a láskyplně začala jeden po druhém odřezávat prsty.

Za okamžik přešly jeho výkřiky do nezřetelného chraptivého křečovitého vzlykotu. Hlas ho pomalu opouštěl. Ale jeho hrůza přetrvávala a chvěla se mezi nimi jako zraněný ptáček. Francia odříkávala slova zaklínadla moci, až ji jeho krev smáčela od hlavy až po paty a jeho vyčerpané tělo konečně ochablo a zůstalo bezvládně ležet v její náruči.

Francia odhodila dětské tělíčko a vstala. Teď už ho nepotřebovala, a bylo jí lhostejné, že jí spadlo k nohám jako odhozené zbytky. Proudila v ní moc, rozechvívala všechny nervy, šlachy a svaly. Cítila se lehká, že by mohla vzlétnout a poletovat vzduchem jako pírko, a mocná, že by snad dokázala strhnout hvězdy z oblohy a svítit si s nimi místo svící.

Rozetřela si dětskou krev po obličeji a přitom nahlas pronášela slova zaklínadla. Na rtech ucítila slanou chuť krve. Vtírala si ji do vlasů, jako by to bylo nejjemnější voňavé mýdlo, až byly vlhké krví a na dotek lepkavé. Vtírala si krev do kůže po celém těle a se zavřenýma očima přitom rychle odříkávala slova zaklínadla. Kolem ní se začala utvářet temně rudá mlha, která se vsakovala do kůže jako voda do vyprahlé země, a celé tělo ji svědilo.

Konečně bylo zaklínadlo u konce a mlha se rozplynula. Francia padala únavou a vyčerpáním. Zvedla ze země své šaty a šál a unaveně se pomalu oblékla. Pak se obrátila k odchodu. Zhroucenému tělíčku u lůžka nevěnovala sebemenší pohled. Sfoukla svíci a zamkla za sebou dveře.

Rychle proběhla tmavými chodbami zpět. Nikdo ji neviděl. Když vstoupila do svých komnat, vzbudila kopancem první ze svých žen, na kterou narazila, a poslala ji pro horkou vodu do koupele.

Vydrhla se dočista, vylezla z porcelánové vany a stoupla si před postříbřené zrcadlo. Viděla před sebou štíhlou ženu s modročernými vlasy a jiskrnýma modrýma očima Celanky, s pletí

jemně opálenou sluncem do světle zlatého odstínu. Pryč byl aristokratický orlí nos i vystouplé lícní kosti. Namísto toho na ni hleděla krásná oválná tvář s lehce ohrnutým nosíkem, postříkaným rozkošnou sprškou pih.

Francia se rozesmála a přejela si rukama po bocích. „A teď budeš můj, Tiernyne z Celi," zašeptala. „Můj, a já si s tebou budu dělat, co budu chtít. A jaké to bude překvapení pro mého drahého bratra, až se jednoho dne pohne z téhle zvětralé hromady kamenů a shledá, že z tvého lože vládnu Celi já." Otočila se, aby se mohla v zrcadle pokochat svým tělem i zezadu. „Však Hakkar zjistí, že mne vůbec nemůže odstavit tak snadno."

Noc přešla a po dvou ohních Beltane zbyly už jen řeřavé uhlíky. Ve světle nadcházejícího úsvitu spolu chlapci a dívky z Clanholdu Broche Rhuidh soutěžili, čí oheň se dřív znovu rozhoří. Dole v údolí začaly děti shánět stáda zvířat a hejna hus a hnaly je nahoru na mýtinu.

Torey pádila přes mýtinu s náručí dřeva. Sukni si podkasala, aby jí nepřekážela v běhu. Oheň, který oživili chlapci, plápolal výš než oheň dívek. Hodila dřevo do ohně a rychle vyrazila pro další náklad. Uskočila stranou, aby se nesrazila s další přibíhající dívkou, a rozesmála se. Už bylo slyšet vzrušené výkřiky a smích dětí ženoucích stáda na mýtinu. Oba ohně musely hořet vysokým plamenem, až mezi nimi bude probíhat dobytek a koně, prasata a ovce, a nakonec i husy a slepice, aby byly příští rok zdravé a dobře rostly.

Rhodriho druhý syn Landen ji našel v lese na úbočí hor nad mýtinou. Prudce se narovnala, když se vynořil ze stínu vrbin. Jeho výraz, zachmuřený a vážný, odvál z její tváře úsměv jako mávnutím ruky. Nasbírané dřevo jí vypadlo z náručí. Přeskočila ho a rozběhla se k němu.

„Přišly nové zprávy," oznámil jí. „Máme se ihned dostavit na Clanhold."

Utíkala za ním dolů k cestě na Clanhold. „Co je? Co se stalo?"

„Já nevím. Můj otec mi sdělil jen to, že dorazily nové zprávy, a poslal mne pro tebe. Říkal, abychom si pospíšili."

Na schodech do Velké síně se shromáždila celá rodina. Stál tam Rhodri, Laird klanu, se svou ženou Linnet. Stál tam jeho nejstarší syn Brychan se svou ženou a dvěma syny. Landen se postavil za svého otce. Kian stál po levici svého strýce, s Kerri po boku. Torey vyběhla po schodech nahoru, aby zaujala své místo vedle Kerri, a cestou si ještě spěšně spustila podkasanou sukni a prsty si prohrábla rozcuchané vlasy. Nahmatala matčinu ruku, pevně ji stiskla a naklonila se k ní. „Co se děje?“ zašeptala.

„Tavis se vrátil domů,“ odvětila Kerri tiše.

Branou Clanholdu projela skupina mužů na koních. V čele jel Fayden dav Garroch. Srdce se v Torey zastavilo. Mnoho mužů bylo zraněno. Samotný Fayden měl ovázanou nohu těsně pod lemem suknice.

Ale kde byl Tavis? Torey po něm horečnatě pátrala v zástupu příchozích, ale po Tavisovi nebylo ani stopy. Pohlédla na Rhodriho. Stál vzpřímeně, nehnutě, ruce u boku se mu zatínaly v pěsti, bledý a zachmuřený. Srdce se jí sevřelo a do oči se jí draly slzy. Usilovně se snažila před vracejícími se muži neplakat. Pochopila. Už věděla, kde je Tavis.

Fayden sesedl a podal sluhovi otěže svého koně. Sundal dlouhý vak, který měl přivázaný za sedlem, a opatrně ho sevřel v náručí. Torey pálily v očích slzy. Raději je zavřela, aby se nerozplakala. To, co Fayden svíral, byl Tavisův pléd svinutý do podlouhlého balíku. Tavisův meč byl k němu přiložen, na obou koncích byl přichycen dvěma silnými, stříbrnými šňůrami a uprostřed přepásán širokým koženým pásem. Ve složeném plédu se skrýval balíček, pečlivě složený z naolejovaného pergamenu, a v něm spočívalo Tavisovo srdce ovinuté jeho copem a jeho náušnice z modrého topasu.

S vakem v náručí vyšel Fayden po schodech, stanul před Rhodrim a podal mu ho. Rhodri byl bledý, ale vyrovnaný.

„Doprovodil jsem tvého nejmladšího syna *domů*, Rhodri dav Medroch, Lairde údolí Bordeny a klanu Broche Rhuidh,“ řekl Fayden tiše. Na jeho tváři se odrážela úporná snaha udržet hlas, aby se mu nezachvěl. „Doprovodil jsem domů na Clanhold člena mého klanu a mého velitele, tak jak jsem mu přísahal, když mi umíral v náručí. Přeji si, aby bylo náležitě zaznamenáno, že jsem splnil tento

závazek jako jeho věrný stoupenec, tak, jak mi kázala moje povinnost.“

Rhodriho oči sklouzly na vak, který držel v náručí, a na kratičký okamžik mu v šedivých hlubinách očí vzplála bolest. Pak se vrátil pohledem k Faydenovi. „Jsem ti za to hluboce zavázán,“ poděkoval.

Fayden pokleknul na koleno na žulový schod a sklonil hlavu. „Přináším další špatné zprávy, lorde.“

„V prvé řadě se věnuj svým mužům a svým zraněním,“ prohlásil Rhodri. „Pak za mnou přijď do mé komnaty. Dáme si trochu vína. To nám pomůže lépe tvé zprávy unést.“ Otočil se a odešel do Velké síně. Ostatní ho jeden za druhým následovali.

Torey zůstala na schodech a stále ještě pevně svírala Kerriinu ruku. Kerri se jemně vyprostila z její dlaně a naklonila se k ní. „Jdi za Faydenem a podívej se na zraněné,“ požádala ji tiše. „Zůstanu s Rhodrim a ujistím se, jestli je v pořádku.“

Torey přikývla a rozběhla se za Faydenem.

Ošetřovna byla skrytá v rohu na konci ubytoven. Byla to dlouhá úzká místnost s vysokými okny, která propouštěla dostatek světla a vzduchu. Torey zastihla Faydena, jak úzkostlivě postává nad kněžkou, která právě ošetřovala mladému vojáku ránu na rameni po zásahu šípem. Fayden byl strhaný vyčerpáním a únavou. Pleť na tvářích mu povadla, a Torey nepamatovala, že by měl kdy tak hluboké vrásky na čele a kolem úst. Při každém pohybu zatínal zuby bolestí, ale přesto dokulhal ještě k dalšímu muži, aby si ověřil, že je mu věnována náležitá péče.

Torey ho popadla za ruku a přitáhla ho ke klenutému oknu. Bránil se, ale neměl dost sil vzdorovat. Torey ho donutila, aby se posadil.

„Zůstaň tady,“ nařídila mu tónem, který nesnesl odporu. „Jsou nějací muži zraněni těžce?“

„Jen Malkam,“ odpověděl. Zavřel oči a opřel se zády o zeď. „Ten chlapec s ránou po šípu. Cestou domů jsme ztratili dalších pět mužů.“

„Doprovodili jste je všechny *domů* jak se sluší a patří?“

Znaveně přikývl, ani neotevřel oči. „Ano. Doprovodili. Tavis byl poslední.“ Na řasách se mu náhle zatřpytily slzy. Ztěžka zvedl ruku a setřel je.

„Hned se vrátím," řekla Torey. „Ty zůstaneš tady a na chvíli si odpočineš."

Kněžka už Malkamovi vyňala z ramene kovový hrot šípu. Torey si klekla vedle lůžka. Kněžka si opláchla ruce v míse s vodou a odvarem z habru.

„To je dobře, že jsi tady, lady Torey," řekl. „Ta rána je zanícená a obávám se, že by na to mohl umřít. Vyčistila jsem ji, jak to šlo nejlépe."

„Děkuji." Torey položila své ruce na ránu a usmála se na mladého vojáka. Zíral na ni, oči plné bolesti a utrpení. „Já ti neublížím," ujistila ho něžně. Sbírala sílu z vláken moci, vířících ve vzduchu kolem ní a v zemi pod jejími koleny. Okraje rány na rameni mladého vojáka se pomalu stáhly k sobě a rána se zacelila. S otevřenými ústy civěl na čerstvou, narůžovělou, zajizvenou tkáň. Ještě než mohl něco říci, položila mu Torey ruku na čelo a uspala ho. Potřeboval spánek, aby znovu nabral sílu.

„Kdybys mne ještě potřebovala, budu u Faydena," řekla kněžce.

Kněžka přehodila přes Malkama deku a přikryla ho až po bradu. „Děkuji, lady," řekla.

Fayden se nehýbal. Torey si klekla na kolena vedle lavice a odsunula lem suknice. Obvazy na stehně byly špinavé a ztvrdlé zaschlým hnisem a krví. Odsunula lem suknice ještě výš. Od obvazu směrem nahoru se po stehně šířila rudá skvrna. Torey odvinula obvaz a odhalila ošklivou otevřenou sečnou ránu. Znechuceně se na ni podívala. Rána byla hluboká, ale Fayden měl vlastně štěstí. Čepel meče těsně minula hlavní tepnu. Snad to půjde uzdravit, ale rána nejdříve potřebovala vyčistit.

Ještě než stihla požádat mladou kněžku o teplou vodu, už vedle ní dívka stavěla mísu s odvarem z léčivých bylin a podávala jí kus čistého plátna. Jen se usmála, když jí Torey děkovala, a vrátila se zase ke své práci.

„Jaké zprávy přinášíš?" zeptala se Torey Faydena, aby odvedla jeho pozornost od bolestivého ošetření rány.

„Isgard padl," zasípal. „Černokněžník, jmenuje se Nordag…"

Trhnul sebou. Torey se dotkla živého masa na okraji rány. Mladá kněžka podala Torey malý ostrý nožík, ještě horký od plamene svíce. Torey se naklonila víc dopředu, aby lépe viděla, a čistým řezem strup nařízla. Rána praskla, otevřela se a vytekl hustý

zelený hnis. Z rány vycházel ostrý, nasládlý pach hniloby. Kněžka rychle a zručně čistila ránu vlhkým plátnem a pečlivě se snažila odstranit z rány všechen hnis. Torey si myla ruce před dalším zákrokem.

„Co se stalo?“ zeptala se. V klidu pominula, jak nakažlivá může rána být. „Říkal jsi, že tam byl černokněžník.“

Fayden odvrátil hlavu. Z toho zápachu ze mu zvedal žaludek. Z tváře se mu vytratila i ta trocha barvy, která tam ještě zbyla.

Pevně zavřel oči a zaťal zuby, aby nekřičel bolestí. Chvíli mu trvalo, než se vzchopil a mluvil dál.

„Isgardi se s čaroději vypořádali prostě tak, že je jednoduše upálili,“ zasípal. Torey se na něho tázavě podívala. Přikývl, aby pokračovala v práci. „Maeduni proti nim vrhají samé ubohé levobočky, a ti když umírají, vypadají jako svlečená hadí kůže. Ale ten černokněžník… Bohové nás ochraňujte, Torey, oni nás kosili jako kosa obilí. Nemohli jsme se jim postavit.“

„Magie krve?“ zeptala se a natáhla se pro nůž na čištění rány. Odumřelé svalstvo na okraji rány se muselo nejdříve odříznout, než začne s uzdravováním. Kývla na mladou kněžku, ta přistoupila blíž a nalila na ránu vodu, ve které předtím spařila vrbovou kůru. „Co se stalo?“ Vyčistila plátnem ránu a opět se chopila nože. Snažila se s ním zacházet co nejjemněji.

„Magie krve,“ opakoval Fayden hořce. „Ano, musela to být magie krve. Nemohli jsme se pohnout. Bylo to jako…“ Dech mu uvázl v krku a opět sebou trhnul. Ústa se mu křečovitě stáhla, jak skousl ret, aby nekřičel.

Torey se na něho ani nepodívala, plně se soustředila na svou práci. „Bylo to jako?“ pobídla ho.

„Bylo to, jako bychom uvázli v písku,“ pokračoval. „Nemohli jsme se ani pohnout. Maedunští Černí jezdci nás na místě pobíjeli a my jsme nemohli ani zvednout ruku, abychom se bránili. Viděl jsem toho, který zabil Tavise. Bohové nás ochraňujte, Torey, nemohl jsem se ani pohnout, abych mu pomohl. A tak jsem přišel k tomuhle.“ Bradou ukázal na své zranění na stehně. „Upadl jsem a oni se přehnali přese mne. Asi si mysleli, že jsem mrtvý, stejně jako ostatní naši lidi, protože už se nevrátili, aby nás dorazili.“

„Černí jezdci?“ opakovala. Činila se tak rychle a jemně, jak to jen šlo.

„Ano, tak si sami říkají. Jejich stejnokroje jsou celé černé, chápeš.“ Otřásl se. „A jejich meče jsou taky černé.“ Hořce se usmál. „A jsou zatraceně ostré. Když zmizeli, zjistili jsme, že se zase můžeme pohnout. Sebral jsem všechny, kteří zůstali naživu, a postarali jsme se o naše mrtvé.“ Do očí mu opět vstoupily slzy. „Tolik mrtvých…“

Torey odložila špinavé plátno a zamyšleně se zahleděla na ránu. Svalstvo bylo na dotyk horké, ale rána byla čistá a zbavená odumřelé tkáně. Pomalu sebrala svou sílu a přelévala ji do něj. Rudé skvrny, které se mu rozlézaly po stehně, zmizely a okraje rány se začaly zacelovat a stahovat k sobě. Rozervané svaly a kůži postupně nahrazovala zdravá tkáň. O chvíli později už místo rány zůstala jen dlouhá jizva. Torey odtáhla ruce a opláchla si je v čisté vodě, kterou jí přinesla mladá kněžka, a pak se posadila na paty a zahleděla se na Faydena.

Do tváře se mu už vrátilo trochu barvy, ale hluboké vrásky, které mu brázdily čelo, se nevyhladily. Otevřel oči, podíval se dolů na svou nohu a usmál se.

„Za jiných okolností by mne potěšilo mnohem více, kdyby ses mne tam dotýkala,“ poznamenal. Na tváři se mu objevil náznak jeho dřívějšího škádlivého úsměvu.

Položila mu ruku na čelo. Bylo chladné a suché. „Měla bych tě teď uspat, aby se ti obnovily síly, ale Rhodri si potřebuje vyslechnout tvé zprávy co nejdříve.“

Zvážněl. „Ano, to je důležité. Myslíš, že už měl dost času připravit všechno potřebné pro Tavisův návrat *domů*?“

Přikývla. „Myslím že ano. Až spolu skončíte, chci abys zalezl do postele a spal.“ V koutku úst jí zacukalo a pro jistotu dodala: „A sám, Faydene. Ještě nemáš dost síly na to, abys dováděl s ženou. Teď ne.“

Namáhavě se postavil na nohy a usmál se. „Obávám se, že máš pravdu,“ souhlasil. „Jdu najít Rhodriho.“

21

Toho dne, kdy Torey nastupovala na loď plující na Celi, visely nízko nad útesy Tyry pochmurné mraky. Na západě prosvítala mezi cáry mraků modrá obloha, příslib lepšího počasí pro plavbu přes moře. Kapitán lodě pozoroval západní obzor už od svítání a čekal na první známky toho, že se počasí mění, a pak teprve poslal svého pobočníka pro cestující, kteří se ukryli před deštěm v malé hospodě a sesedli se tam kolem ohně.

Kapitán podal Torey ruku, pomohl jí nahoru po úzké lodní lávce a doprovodil ji přes palubu přecpanou nákladem, přes který byla přehozená síť, po okrajích zajištěná, aby náklad nesklouzl. „Neslibuji ti příliš příjemnou cestu, lady," řekl jí. Vysoko nad jejich hlavami se na stožárech s divokým pleskáním v ostrém větru třepetaly vlajky. Na moři kousek od přístavu bylo vidět bílé zpěněné hřebeny šedozelených vln. Tu a tam vylétl nad hladinu malý chomáč pěny, krátce zavířil a vzápětí se ho zmocnil vítr a rozvál ho do mlhy. „Ale určitě to bude jedna z nejrychlejších."

Otevřel dveře její kajuty a uklonil se jí. „Kdybys cokoliv potřebovala, lady, lodní sluha ti ochotně a rád vyhoví. Doufejme jen, že tato plavba nebude příliš bouřlivá."

Torey se usmála. „Děkuji ti," řekla. „Já jsem celkem ucházející mořeplavec. Naposledy mi bylo na lodi špatně, když jsem byla ještě hodně malá."

Kapitán naznačil rychlou poklonu a vyrazil za svými povinnostmi. Zavolal na lodníky, aby nabrali správný kurs hned, jakmile vyplují z úzkého průlivu. Toreyina zavazadla už byla složena v maličké kajutě, právě tak velké, aby se tam vešel kavalec a malá skříňka se dvěma zásuvkami, ke které bylo připevněno umyvadlo a konev s vodou na mytí. Malé kruhové okénko vedlo na palubu a poskytovalo jí výhled na konec přístavu a na otevřené moře. Otevřela ho a vpustila dovnitř rytmické výkřiky mužů otáčejících rumpálem, kteří vytahovali kotvu. Skřípění rumpálu a řinčení navíjeného kotevního řetězu se spojilo s rytmem námořnických písní a kotva pozvolna stoupala z moře.

Zrovna si vybalovala těch pár věcí, které bude potřebovat během plavby, když na palubě nastal nějaký rozruch. Skřípání rumpálu a řinčení kotevního řetězu na okamžik ustalo a na palubu opět dopadla lodní lávka. Torey vykoukla kulatým okénkem ven a zahlédla ženskou postavu zahalenou v plášti, s kapucí přehozenou přes hlavu před větrem, jak spěchá na palubu, doprovázena kapitánovým pobočníkem. Vzápětí se otevřely dveře kajuty dole v chodbičce a hned se zase zavřely.

Rumpál zase zařinčel a začal skřípat do rytmu výkřiků námořníků. Vítr se opřel do plachet, stěžně hlasitě zaskřípaly a loď se nedočkavě odpoutala od mola.

Jak kapitán předpověděl, jejich plavba měla ke klidu daleko. Jakmile opustili bezpečné útočiště přístavu, loď se prudce zhoupla a začala se otáčet po větru vanoucím z jihovýchodu. Vítr byl vlahý, ale moře neslibovalo příliš příjemnou a pohodlnou cestu.

Torey strávila většinu prvního dne na palubě, kde si vychutnávala rychlou plavbu, ale z ostatních cestujících neviděla na palubě nikoho. Na večeři podávané v kapitánově kajutě se objevili jen dva či tři. Tu záhadnou ženu, která dorazila na loď pozdě, nikde nezahlédla. Když se na ni při jedné příležitosti kapitána zeptala, dostalo se jí odpovědi, že si ta žena zamluvila plavbu do Gwachiru na Dorianské pobřeží a že se zdá, že je to Celanka, ačkoliv mluví s lehkým přízvukem, možná snad borlanským.

Podruhé se Torey podařilo tu ženu zběžně zahlédnout až druhý den pozdě večer, když přistáli v Gwachiru. Opouštěla loď zavěšena do kapitána, opět zahalená v plášti, s kapucí na hlavě, tmavý stín

mezi mihotavými světly na přístavní hrázi. Zmizela v kočáře a Torey vypudila myšlenky na ni z hlavy.

Torey si vzala kožené pouzdro s dopisy, které jí dal otec pro Tiernyna, vystoupila z lodi, najala si kočár a odjela do místní pevnosti. Velitel pevnosti ji přijal s veškerými poctami náležejícími sestře Výsostného krále. Jakmile převzal zásilku, kterou mu přinesla, předvolal si neprodleně spěšného posla a obratem ho i s doprovodem vypravil na cestu na Dun Camus. Torey odmítla nabídku k přenocování a vrátila se k čekajícímu kočáru. Právě když kočí práskl bičem do koní, uviděla, jak nějaká žena proklouzla kolem rohu domu velitele pevnosti. Než se na ni Torey stačila pořádně podívat, byla žena pryč, ale Torey si byla jistá, že to byla ta žena, která předtím vystoupila v přístavu z lodi.

Druhý den odpoledne uviděla Torey něco, na co tak dlouho čekala a nad čím se jí zatajil dech. Na obzoru, na hranicích s Wenyddem, se objevily hory. A pak už loď obeplouvala jižní pobřeží Celi a před ní se vynořilo pohoří Skai, sahající až do nebe. Srdce se jí rozbušilo. Loď pomalu klouzala podél pobřeží, Torey stála na přídi a hleděla na svou zem. Těsně vedle rumpálu, kterým se zvedala kotva, leželo svinuté lano, silné jako její zápěstí. Sedla si na něj a bez hnutí sledovala, jak se loď otáčí a začíná proplouvat skalnatými mělčinami na západním pobřeží. Když konečně uviděla důvěrně známé obrysy útesů kolem Cegu, měla pocit, že snad skočí z lodi a poplave chladnými modrými vodami zálivu až k přístavní hrázi.

Domov! To slovo jí zvonilo v uších, když stála přilepená k zábradlí a vdechovala tu dobře známou vůni. Vzduch voněl borovicemi a cedry, vydělanou kůží a kouřem z hořícího dřeva, a všechno bylo prodchnuto vůní horských květin, hojně rostoucích na úbočích hor, a vůní mořských řas vysychajících na sluncem vyhřátých kamenitých plážích. A nad tím vším se vznášela slabá neurčitá příchuť toho, co by se dalo nazvat vůní domova. Torey byla doma.

Donaugh se pohodlně opřel v křesle a unaveně si palcem a ukazováčkem promnul hřbet nosu. Na stole před ním se vršily stohy

denních zpráv ze strážních věží, které už dávno obepínaly celé pobřeží ostrova. Po několik posledních dní si byly všechny pozoruhodně podobné. Jedna jak druhá oznamovaly, že byly na moři u pobřeží viděny odplouvající saesnesské válečné veslice, převážně jednotlivě a nikdy více než dvě. Ale žádná ze zpráv se nezmiňovala o nájezdnících.

Natáhl se pro další stoh zpráv, tentokrát od zvědů rozmístěných podél hranic se Saesnesským pobřežím. I tyhle hlásily mizivý nebo vůbec žádný pohyb. Saesnesané stále ještě setrvávali ve svých zimních útočištích.

Něco se dělo. Jarní práce na polích byly téměř u konce. Už dávno minula ta doba, kdy nájezdníci obvykle vyráželi. Donaugh zachmuřeně posbíral papíry a podíval se východním oknem ven. Nad nízkými kopci se třpytily první večerní hvězdy.

„Elesane, ty starý lišáku, copak to na nás šiješ?“ zamumlal. Vstal a s haldou papírů přešel ke krbu. Poleno v krbu hlasitě zaprskalo, rozpadlo se a vyslalo do komína svazeček jisker. Žhavé uhlíky jasně zářily, ale nesložily se mu do žádného obrazu. Trochu ho to zklamalo, ale Vidění se mu zjevovala, kdy se jim zachtělo. A Rhegar taky neřídil vždycky sám to, co uvidí a kdy to uvidí, a Rhegarův dar Vidění byl mnohem silnější než jeho. Donaugh to pustil z hlavy. Nechal pracovnu pracovnou a šel za Tiernynem.

Když k němu vstoupil, seděl Tiernyn za svým pracovním stolem, zavalený svými vlastními stohy papírů. Ylana seděla schoulená na polštářích na lavici pod oknem, na klíně měla položený meč, leštila ho a potírala olejem. Královtvůrce visel na své skobě na zdi za ní a jeho čerstvě naolejovaná prostá pochva se leskla v posledním denním světle dopadajím oknem. Kožené pouzdro zakrývalo skvrnu na čepeli nad runami.

„Ty taky ještě pracuješ?“ zeptal se Tiernyn. Opřel se v křesle dozadu a protáhl se jako kočka.

„Myslel jsem si, že by tě tohle mohlo zajímat,“ řekl Donaugh. Posadil se a začal se probírat papíry, které držel v ruce. Tiernyn si opřel lokty o opěradla svého křesla, nohy si položil na kraj stolu a naslouchal mu. Když Donaugh domluvil, zůstal Tiernyn zticha, jen se zamračil a zamyšleně se zahleděl na protější stěnu.

„Máš pravdu,“ usoudil nakonec. „Elesan něco chystá. Kam jenom všechny ty válečné veslice plují?“

Donaugh se opět zahrabal do svých papírů. „Z žádné strážní věže nepřišla zpráva o tom, že by se někde shromažďovaly," odvětil. „Ale podél pobřeží je několik míst – jsou to převážně příbřežní ostrůvky – která nejsou z žádné věže vidět. Mohou se skrývat tam."

„Přepadové nájezdy?" zeptala se Ylana ze své lavice. „Spousty Saesnesanů, sehraných a secvičených, aby se pokusili na nás udeřit na mnoha místech naráz?"

„Mohlo by to tak být," uvažoval Tiernyn. Svraštil čelo a ukazováčkem si hloubavě poklepával na rty. „Anebo je to to, co Elesan chce, abychom si mysleli."

„Dosud nepřišla od zvědů žádná zpráva o nějakém pohybu na hranicích," poznamenal Donaugh. „Taky je možné, že se nás Elesan snaží přesvědčit, že máme rozdělit armádu do malých skupinek a ty vyslat na místa, kde předpokládáme nájezdy."

„A potom, když budou naše síly roztříštěny, nás napadne z nějaké naprosto nečekané strany? To by bylo tomu starému lišákovi podobné." S dvojitým žuchnutím sundal Tiernyn nohy ze stolu a posadil se rovně. „Ylano, pošli někoho, aby našel Connora a přivedl ho sem. Řekni mu, že ho potřebuji na zvláštní výzvědný úkol."

Ylana odložila svůj meč a vyběhla z místnosti. Tiernyn se vrátil pohledem k Donaughovi.

„Jestli je vůbec někdo schopen zjistit, co se to tam vlastně děje, tak je to Connor," prohlásil.

Francia cítila k cestě na Celi hluboký odpor. Vyjma krátké přestávky v Tyře jí bylo od okamžiku, kdy se v Honandunu dotkla nohou paluby lodi, až do chvíle, kdy ji v Gwachiru opustila, špatně. Jenom nepřetržitým používáním magie se jí podařilo udržet nevolnost jakž takž v mezích. Díky tomu ale měla trochu potíže s udržováním podoby celské ženy. Naštěstí bylo větrno a chladno, a tak mohla být po celou dobu zahalená do pláště a kapuce, aniž tím vzbuzovala pozornost.

V Gwachiru si kousek od nábřeží našla hostinec a pronajala pokoj. Hostinec patřil k těm nejlepším, ve kterých se scházela honosně oblečená, vybraná společnost. Majitel byl nevtíravý a

rozvážný a neutrousil na její adresu žádné poznámky, i když viděl ženu, která cestuje sama. V Isgardu se setkala se stejným neosobním zdvořilým přijetím. Podtrhovalo to skutečnost, že už dávno opustila Maedun. Žádná urozená maedunská žena by si nemohla dovolit cestovat bez doprovodu nejméně dvou dobře ozbrojených mužů, kteří by ji chránili. Francia pociťovala určitou závist, když si uvědomila svobodu, které se dostává celské ženě, a na druhou stranu cítila jakési opovržení k tak nápadnému nedostatku kázně a zdrženlivosti.

Když se ráno probudila, shledala, že její zaklínadlo přestalo působit. Ta aristokratická maedunská tvář, kterou uviděla v zrcadle, ji vyděsila. Zaklínadlo přece mělo vydržet, i když spala. Že by snad to trápení s mořskou nemocí spotřebovalo přespříliš z té moci, kterou získala od toho dítěte otrokyně?

Zaposlouchala se do svého nitra a opatrně sílu své magie prověřovala. Ne, nebyla vyčerpána o nic více, než by se dalo předpokládat. Mělo jí tam být na udržování zaklínadla víc než dost.

Znovu tu magii vyvolala. Tvář, která se před ní odrážela v zrcadle, se zavlnila a pomalu na sebe nabírala žádoucí podobu celské ženy. Ale nemohla zaklínadlo dokončit.

Nepříjemně překvapená nechala zaklínadlo být a zadívala se do zrcadla. Směšná, napůl celská tvář se zachvěla a proměnila se opět v její vlastní. Vyvolala ještě více své magie a zkusila to znovu. Tentokrát se to povedlo. Jakmile bylo zaklínadlo dokončeno, stálo jí už jen nepatrně větší úsilí než obvykle, aby ho udržela. Musela na to pamatovat a musela najít nějaký způsob, jak doplňovat své síly častěji, než původně zamýšlela.

Bylo snad ve vzduchu na Celi něco, co její moc oslabovalo? Nebo něco v zemi samotné? Jestliže ano, tak by ráda věděla, jestli to může mít vliv také na Hakkarovu magii. A kdyby byla Hakkarova magie na tomto ostrově oslabena, mohlo by tu být něco, co by mohla využít ve svůj prospěch, zatímco Hakkar se bude zmítat v pochybnostech, proč tady jeho magie nepůsobí tak, jak předpokládal?

Usmála se nad svými úvahami. Jejímu strýci Vanizenovi sice Maedun ležel u těch jeho středných nohou, ale hlavně to byl chladně a racionálně uvažující muž. Kdyby zabrala Celi pro něj a ne pro Hakkara – kdyby dokázala, že je stejně silná jako Hakkar –

mohlo by to Vanizena přesvědčit, aby ji nechal na ostrově vládnout jako Lady Ochránkyni.

Francia vyšla z pokoje a sestoupila do lokálu. Jednak se chtěla nasnídat a jednal potřebovala zjistit, jak se dá najmout někdo, kdo by ji doprovodil k Výsostnému králi.

Cestou do sluneční komnaty na Dun Eidonu náhle zaplavil Torey podivný pocit, že je vržena zpátky v čase. Naposledy tu byla, když se před sedmi lety Keylan ženil s Alys, a od té doby se tu nic nezměnilo. Cernos z Hvozdu stále ještě šilhal ze svého místa nad vyřezávanou truhlicí. Na lavicích a židlích bylo stále stejné vyšívané čalounění a polštáře zdobené třásněmi. Vypadalo to, že Alys sem nepřidala nic, co by vzhled pohodlně zařízené místnosti změnilo.

Zato Keylan se změnil za tu dobu, co ho Torey neviděla. Odpovědnost, která na něm ležela, ho tížila jako balvan. V jeho úsměvu a v jeho očích se stále ještě skrývala srdečnost a veselí, ale byl teď klidnější a rozvážnější, umírněnější ve volbě svých slov i v pohybech a zdaleka ne tak prudký, jako dřív. Vzhledem, vystupováním i způsobem vyjadřování byl až překvapivě podobný Kianovi.

Otcovství s tím přirozeně souvisí, usoudila Torey, když pobaveně sledovala svého bratra s jeho dcerami. Rowaně byly právě čtyři. Bylo to veselé rozzářené stvoření s rozpustilým úsměvem, schopné bleskurychle proklouznout rodičům pod rukama. To batole, Merlaina, které říkali Merly, právě procházelo tím zázračným, leč značně bolestivým obdobím prvních krůčků. Obě dívky vypadaly jako věrné podobizny Alys a bylo vidět, že je Keylan zbožňuje a že je jimi zbožňován. Torey se do obou dívek na první pohled zamilovala.

Keylan se pohodlně uvelebil v křesle, které kdysi bylo Kianovo. Merly mu vyšplhala na klín a z bezpečí otcovy náruče nedůvěřivě a zároveň zvědavě pozorovala Torey.

„Načasovala sis svůj příjezd dobře.“ Keylan si posadil Merly na klíně tak, aby se jim oběma sedělo pohodlněji a shrnul jí z čela pramínek vlasů. „Právě jsme dostali zprávu, že průsmyky jsou už

schůdné. Předpokládáme, že zítra vyrazíme na Dun Camus na zasedání Velké rady.“

„Pojedeš samozřejmě s námi,“ řekla Alys. „Už se určitě nemůžeš dočkat, až zase uvidíš Tiernyna a Donaugha.“

Torey přikývla a pak se dala do smíchu. „Původně jsem měla v úmyslu jet na Dun Camus už z Gwachiru, ale pak jsem se rozhodla podívat nejdříve domů,“ řekla. „Kdybych věděla, že tam taky jedete, počkala bych tam. Ale samozřejmě, že s vámi pojedu.“

Do místnosti vstoupila vysoká mladá žena a vesele na Torey kývla. Měla na sobě tartanové kalhoty a tuniku, tmavě plavé vlasy měla stažené dozadu a spletené do silného copu dlouhého až do pasu. Nad zlatohnědýma očima se klenulo husté, tmavě plavé obočí. Něco na ní bylo Torey důvěrně známé, ale nějak si ji nemohla zařadit.

„Letessa al Morfyn, lady,“ řekla dívka. „Pamatuješ si na mne?“

Torey vyskočila a nadšeně dívku objala. „Jistěže si pamatuji,“ řekla. „Jsi tak podobná svému bratru Erythovi. Vyrostla jsi.“ Torey viděla Letessu naposledy jako malé dítě, když jí bylo osm. Teď jí bylo patnáct a vyrostla do krásy. „No ano, opravdu jsi vyrostla,“ rozesmála se Torey. „Vždyť už je to taky skoro deset let!“

„Ty jsi se moc nezměnila, lady,“ řekla Letessa. „Omluv mne. Mám práci.“ Usmála se na Torey a vzala si od Keylana Merly. Merly jí se smíchem skočila kolem krku. Letessa natáhla ruku k Rowaně a Rowana se k ní rozběhla a chytila se jí. „Je čas jít obědvat, miláčkové,“ pravila a odvedla děti z místnosti.

„Umí to s nimi skvěle,“ povzdechla si Alys, když Letessa odešla. „Připadá mi, že s nimi má víc trpělivosti než já. A rozhodně se na ni můžu plně spolehnout, že se o ně postará, když budeme na Dun Camusu.“

„Letessa ještě neprohlásila, komu bude sloužit?“ zeptala se Torey.

Alys zavrtěla hlavou. „Ne. Minulé léto to na chvíli vypadalo, že po sobě pokukují s Ralfem ap Ryvern z Wenyddu a my jsme si už mysleli, že by se mohla přihlásit k němu.“

„Vévodové z Wenyddu nikdy žádné bheancoran neměli,“ řekla Torey. „Předpokládám však, že nemají žádný důvod k tomu, aby nějakou neměli. Ale jak jsem pochopila, stejně z toho nic nebylo?“

„Ne, nic. S mečem zachází lépe než já. Je to zvláštní – bheancoran jejího věku, která ještě není zadaná.“ Usmála se na Keylana. „Možná, že se zadá, až budeme mít syna.“ Obrátila se k Torey. „A teď nám musíš vyprávět všechny novinky z Tyry a z pevniny.“

22

Francia se na Dun Camusu uvedla jako uzdravovatelka znalá starobylého umění Borlanů – uzdravování pomocí bylin – a byla vstřícně přijata. Armáda krále ve válce vždycky potřebovala schopné uzdravovatele a Francia o tomto umění věděla dost na to, aby obstála. Ze svých knih si odnesla víc než jen znalost magie.

Značně ji potěšilo, když zjistila, že místnost, kterou jí vyhradili, je vzdušná a celkem prostorná. V maedunské tvrzi by jí jako hostu poskytli mnohem méně příjemné ubytování. Ohně v obou krbech a černé kovové ohřívací pánvi zaháněly vlhký lezavý chlad ostrovního jara. Jediné okno, úzké, ale vysoké od podlahy ke stropu, bylo zaskleno silným zrnitým sklem. Nepropouštělo vlhkost, ale poněkud zkreslovalo výhled.

Vysoké okno se otevíralo do malé zahrady obehnané nízkou zdí. Služebná, která jí ukazovala pokoj, jí také předvedla, jak se okno otvírá, takže mohla vyjít do zahrady, kdykoliv se jí zachtělo projít se na čerstvém vzduchu.

Ze stáje vyváděl nějaký muž dva největší koně, jaké kdy Francia viděla. Podkoní byl pohledný, čistý a dobře oblečený ve vlněných kalhotách a tunice v tmavě modrozelených barvách. Vypadalo to, že se sluhy se zde zachází stejně dobře jako s hosty. V Maedunu by si žádný sluha nedovolil oblékat se tak draze. Ani by se nepohyboval s takovou sebedůvěrou a samozřejmostí. Služebnictvo

na Dun Camusu očividně nutně potřebovalo lekce pokory a patřičné uctivosti. Jenom by jim prospěly.

Z Velké síně vyšli dva lidé, muž se ženou, a nasedli na koně. Muž byl vysoký a štíhlý, tmavě plavé vlasy měl rozpuštěné. Žena byla skoro stejně vysoká, ale vlasy měla černé jako havraní křídla. Prohodila několik slov se sluhou, sluha se usmál a o krok ustoupil. Když muž a žena na koních zamířili k bráně, naznačil sluha poklonu, která by mu v Maedunu vynesla dvacet ran bičem za drzost.

„Kdo je to?“ zeptala se Francia a ukázala na dvojici jezdců.

„No to je přece král s královnou, lady,“ řekla služebná. „Král Tiernyn a královna Ylana.“

Francia si je pozorně prohlížela. Královna na sobě neměla ženské šaty, ale pánskou košili, u krku rozhalenou, a k tomu kalhoty a navrch tuniku dosahující do půli stehen. Všechno z prvotřídní látky, s nákladnou podšívkou a z jemné vlny, a s bohatě vyšívaným lemováním průramků a výstřihu na tunice. Vidět ženu oblečenou v mužských šatech vyděsilo Francii téměř stejně, jako ji pobouřilo, když viděla ženu ozbrojenou mečem.

Stěží dokázala skrýt své znechucení a zděšení při pohledu na ženu, která nejenže nepokrytě nosila mužskou zbraň, ale navíc ji nesla se samozřejmou lehkostí svědčící o dlouhém cviku. Pozorně si tu ženu prohlédla a usoudila, že ona sama je ve své celské podobě mnohem hezčí než tato žena – bojovnice. Muž dává ve svém lůžku přednost kráse. Dodává mu to pocitu hrdiny. Usoudila, že jakmile se jí podaří dostat do králova lůžka, nebude pro ni tato neženská bytost, která nosí meč, žádnou zvláštní soupeřkou.

Ale nejdříve se tam musí dostat.

Čilá služebná přivlekla do komnaty Franciina zavazadla a úhledně je u jedné stěny srovnala do řady. „Chceš, abych ti pomohla vybalit, lady?“ zeptala se.

„Ne, děkuji,“ odpověděla Francia úsečně.

Služebná naznačila poklonu. „Pak tě tedy opustím, má drahá.“ Francia nad tak neuctivým projevem náklonnosti pevně semkla rty, ale služebná si jejího znechucení buď vůbec nevšimla anebo si z něho prostě nic nedělala.

„K jídlu tě včas zavolají.“

Žena zamířila ke dveřím a cestou se ještě otočila a usmála se. „Je to milé, mít tu ještě další ženu, která umí léčit. Stále potřebujeme dobré ošetřovatele.“

Nejlépe je asi chovat se, jako bych na takové nevybíravé jednání byla zvyklá, usoudila Francia a půvabně naklonila hlavu.

„Děkuji,“ odvětila. „Vítám možnost posloužit králi.“

Během prvních pěti dnů po příjezdu viděla Francia krále jenom dvakrát a pokaždé jen zdálky, takže s ním nemohla promluvit. Jako žena náležející k ošetřovně se mohla volně pohybovat v přízemí domu. Královy komnaty, včetně jeho pracovny a přijímací komnaty, byly ve vyšších patrech. Přístup do vyšších pater vyžadoval pozvání a Francia neměla žádný přijatelný důvod, aby byla do králových komnat pozvána. Konečně, pomyslela si se lstivým dravčím úsměvem, zatím ne…

Zatím trávila čas tím, že se zabydlela v domě a v ošetřovně umístěné ve vzdáleném konci křídla sloužícího k ubytování vojáků, a byla si prohlédnout i vesnici.

Jako královský dvůr byl Dun Camus téměř směšný. Neměl nic z okázalosti a obřadnosti, kterou by od krále očekávala. Její strýc Vanizen by se nad tím jen ušklíbl. Královský palác, který nemá nic, co by se alespoň vzdáleně blížilo korunovačnímu sálu, a zcela postrádá dvořanstvo, by ho rozesmál.

Král by měl vystupovat s veškerou okázalostí vyplývající z jeho postavení. Měl by vypadat královsky vznešeně a dávat najevo svou důležitost. Nakolik to však ona mohla posoudit, tento král působil spíše jako vojevůdce než jako král. Popravdě řečeno byl vlastně celý Dun Camus spíš vojenským ležením než mocenským sídlem krále.

Francia rychle přišla na to, že už samotný ostrov Celi se od Maedunu značně liší. Všude kolem sebe, jak ve vzduchu, tak v zemi, cítila přítomnost magie. Všude kolem ní protékaly proudy síly, ale když se je pokusila použít, zjistila, že to nedokáže.

Tolik magie, a ona ji nedokáže použít. Pokaždé, když se o to pokusila, ucítila mezi prsty její vlákna, ale ta se od ní vzápětí odvinula pryč a navrátila se zpátky zemi a vzduchu. Zdálo se, že to

není proto, že by tuto magii *neuměla* použít, ale proto, že jí *není dovoleno* ji použít. A kromě toho, že tu magii nemohla použít, se zdálo, že tlumí její vlastní moc a sílu. Její otec se naučil, jak si celskou magii *„přisvojit“* a jak ji zužitkovat pro vlastní potřebu. Kdyby znala otcovo tajemství, možná by ji také mohla ovládnout a využít pro sebe. Musela tvrdě pracovat na tom, aby na Celi jakékoli její zaklínadlo vůbec zabíralo a na Dun Camusu to bylo ještě horší než v Gwachiru. Jedinou útěchou jí bylo vědomí, že jestli tady nějaká magie, která je zřejmě součástí samotného ostrova, působí proti ní, tak bude působit i proti Hakkarovi.

Šestého dne dopoledne, právě když opustila nemocnici a šla cosi vyřídit pro jednu kněžku, která se starala o nemocné, vjela na nádvoří skupina jezdců. Francia se zastavila, aby si je prohlédla.

Muž v čele oddílu vojáků byl vysoký a rozložitý. Vlasy mu na slunci rudozlatě zářily a na krku se mu třpytil zlatý náhrdelník. Francii se rozbušilo srdce. Na okamžik se domnívala, že vidí vraha svého otce. Kolikrát jen slyšela Hakkara popisovat muže, který zabil jejich otce. Vždycky věděla, že až ho uvidí, okamžitě ho pozná.

Muž na nádvoří sesedl a pomohl sesednout první ze dvou žen, které s ním přijely. Jedna z nich měla na zádech meč, přesně jako královna. Ta druhá měla ženské šaty s rozstřiženou sukní, aby se v ní dalo sedět na koni. Její vlasy měly stejnou barvu jako vlasy toho muže.

Francia si uvědomila, že ten muž je příliš mladý na to, aby to mohl být Rudý Kian ze Skai. Je to tedy jeho nejstarší syn. Ten, který se jmenuje Keylan, starší bratr krále. Ta rusovlasá žena by mohla být jeho mladší sestra. Toho nejmladšího bratra, toho čaroděje, jehož pověst se šířila už i po pevnině, Francia dosud neviděla.

Z Velké síně vyšel samotný král, lehce seběhl po schodech, až kolem něj modrý plášť zavířil, a zamířil k bratrovi. Až na třpytivé zlato na zápěstí byl oblečen stejně prostě jako důstojníci jeho armády. Přišel sám, bez královny. Francia slyšela, že včera spolu odjeli do Dorianu, ale teď to vypadalo, že se král vrátil bez ní, navzdory řečem služebnictva, že ti dva jsou nerozluční.

Rusovlasá žena se vrhla králi do náruče. Král ji popadl, zvedl, zatočil s ní a oba se rozesmáli. Tmavovlasou ženu pozdravil méně

divoce a všichni čtyři společně vyšli po schodech nahoru. Francia vyčkala, dokud nezašli dovnitř, a pak pospíchala vyřídit svůj úkol.

Komnaty, které jí Donaugh ukázal, byly prostorné a vzdušné, s výhledem na pečlivě udržovanou zahradní terasu nad nádvořím. Torey počkala, až jí sluha přinese její zavazadla a odejde, a pak se vrhla Donaughovi kolem krku. Donaugh ji k sobě pevně přivinul a políbil ji na čelo.

„Ach, Donaughu, jsem tak šťastná, že tě znovu vidím," vyhrkla. „Strašně jsi mi chyběl."

„A jak my jsme tě postrádali, maličká," řekl Donaugh. „Je mi líto, že tu není Tiernyn, aby se s tebou mohl také přivítat. Jsou teď s Ylanou u Blaise z Dorianu. Dumají nad tím, jak opevnit jižní pobřeží. Odjeli předevčírem, ale pozítří dopoledne by měli být zpátky."

Vzala ho za ruku a odvedla ho k lavici pod oknem. „Posaď se a vyprávěj. Máme si tolik co říci. Chci všechno vědět."

„Všechno?" rozesmál se Donaugh. „Tak to nám nějakou tu chvilku zabere."

„Vždyť máme dost času, ne?"

„Pro tebe mám čas vždycky."

Donaugh jí vyprávěl o událostech posledních let a Torey si ho pozorně prohlížela. Změnil se mnohem víc než Keylan. Starosti a zodpovědnost mu vyryly hluboké vrásky kolem očí a úst. Ten oheň, který v něm vždycky cítila, najednou hořel nějak výrazněji. V určitém osvětlení byla jeho pleť téměř průsvitná, až ji napadlo, jestli náhodou není nemocný. Ale když ho znovu sevřela v náručí a zkusmo použila svůj dar Uzdravování, nenašla nic špatného. Začervenala se, když se na ní vědoucně usmál.

„Tvoje magie zesílila," řekla Torey.

„Ano," odvětil Donaugh. Usmál se a pak zvážněl. „Já jenom doufám, že bude dost silná."

„Maedun?"

Donaugh přikývl. „Ale nejdříve se musíme postarat o Saesnesany. Tohle válečné tažení nemá konce." Dal se do smíchu a změnil téma. „S trochou štěstí bude Connor zpátky už zítra. Je

venku na výzvědách. Je mi jasné, že se na něho těšíš stejně jako on na tebe.“

Torey mu věnovala ten nejmilejší úsměv. Jestli čekal, že se začervená, chtěla mu dát najevo, že i ona za posledních šest let dospěla a změnila se. „Těším se, až ho zase uvidím,“ odvětila a rozesmála se. „Jsem zvědavá, jestli je stejně hezký, jako si ho pamatuji.“

Tu noc Francia opustila svůj pokoj. Chodby byly opuštěné. Pevně si přitáhla domácí roucho k tělu a kvapně prošla Velkou síní. I ta byla prázdná. Na tomto ostrově mělo své ložnice i služebnictvo, přepych, kterým se v Maedunu pro služebnictvo obvykle neplýtvalo. Lehce a rychle vyběhla po schodišti nahoru do patra. Nikde se nic nepohnulo.

Chodbu za odpočívadlem osvětlovalo jen několik málo loučí. Zastavila se a rozpomínala se, jak jednou zahlédla krále stoupat po tomto schodišti. Zabočil nahoře doleva nebo doprava?

Doprava, usoudila. Otočila se a plížila se chodbou dál. Ty první dveře vedly do pracovny a stejně tak i ty druhé.

Pootevřela třetí dveře a škvírkou nahlédla dovnitř. Přes křeslo u krbu ležel přehozený blankytně modrý plášť, který viděla na králi, když se vítal se svým bratrem a sestrou. Mihotavá záře žhavých uhlíků vrhala skrz záhyby látky hluboké narudlé stíny.

Francia se rozhlédla v chodbě na obě strany, aby se ujistila, že tam nikdo není, a vklouzla dovnitř. Tiše prošla pokojem a došla k pootevřeným dveřím ložnice. Muž na lůžku ležel zády ke dveřím a tvrdě spal. Měsíční světlo dopadalo oknem na tmavě plavé vlasy rozhozené po bělostném polštáři. Do tváře mu neviděla, měl ji skrytou v hlubokém stínu.

Na chvíli se zastavila ve dveřích a soustředila svou magii. Mělo by to být jednoduché zaklínadlo, jenže na tomto zatraceném ostrově nebylo nic tak jednoduché, jak by mělo být. Možná, že by bylo záhodno najít si dalšího prosťáčka a svou moc a sílu obnovit, případně ještě zvýšit.

Třetí pokus byl konečně úspěšný. Ve vzduchu nad lůžkem se objevilo mlhavé zjevení – vysoká žena s vlasy jako měsíční světlo

protkané slunečními paprsky, oči šedé jako kouř ohně. Francia se málem hlasitě rozesmála. Copak by asi tak ta mečem ozbrojená celská holka řekla, kdyby viděla svého muže snít o jiné ženě? A navíc s takovou něhou, láskou a touhou.

„Spi sladce, můj králi," zašeptala. Z prstů se jí začal odvíjet tenký kotouč černé mlhy. Plíživě přeplynul pokoj a ovinul se králi kolem hlavy. Francia popošla blíž a sklonila se nad ním. Teď zblízka už se mu mohla podívat do tváře. Spánek vyhladil drobné vrásky z čela a kolem úst.

Francia si lehla na lůžko vedle krále. Zjevení světlovlasé ženy se zachvělo. Muž se neklidně pohnul a polekal ji. Zaklínadlo, kterým spoutala jeho spánek, ho mělo úplně znehybnit, dokud mu ona nedovolí se pohnout. Soustředila se na to, aby ho ovládla. Muž se zase uklidnil.

Pomalu, s nejvyšší opatrností, vstoupila do jeho snu a přetvořila svou snovou bytost do podoby světlovlasé ženy. Její magie začala znovu ochabovat, když ta snová žena vzdorovala. Na okamžik to Francii zaskočilo a vyděsilo a stáhla se zpět. Ale to snové zjevení jí nemohlo ublížit a ona by nedovolila, aby jí něco takového zabránilo v jejím záměru. Rozhodně ne teď, když byla tak blízko svého prvního cíle. A toho muselo být dosaženo teď, dokud byla královna pryč a král byl sám. Francia upjala veškeré své úsilí na posílení své magie.

Napřela všechnu svou sílu do toho, aby se jí podařilo proniknout do králova snu. Zjevení ženy se zachvělo a začalo se vytrácet. Pomalu ho přitahovala k sobě, až se jejich skutečná těla spojila stejně jako jejich snová zjevení. Udržet tu falešnou představu vyžadovalo ve chvíli, kdy dosáhla toho, aby se jeho semeno ujalo v jejím lůně, veškerou její sílu. Nezbylo jí už nic, aby si vychutnala potěšení z toho spojení nebo aby k sobě připoutala krále silnou tělesnou touhou, kterou by do něj musela vložit.

Potěšení počká, usoudila, když ho držela v náručí a usmívala se do tmy. Ta zničující touha po ní také počká na příště. To, co teď bylo opravdu důležité, byl syn, kterého mu musí porodit.

Když byla tato záležitost skončena, vyklouzla z postele a tápavě hmatala ve tmě po šatech, které tam někde odhodila. Oknem už měsíční světlo nedopadalo. Na králově čele naskočily ustarané vrásky, ale neprobudil se. Francia mu položila ruku na čelo, ale

neměla už sílu zaklínadlo prohloubit. Její magie se kolem ní rozplývala v cárech jako mlha roztrhaná větrem. Vyčerpaná Francia prchala chodbami zpátky do svého pokoje.

V setmělém pokoji padla na postel a zůstala ležet. Ruce si tiskla k břichu, kde už nyní rostl králův syn. Usmála se.

„Já nosím tvého jediného syna, Tiernyne z Celi," zašeptala. Tiše se rozesmála. Jestliže dokázala po tak dlouhou dobu zajistit, aby žádná z Hakkarových žen neporodila živé dítě, tak jí určitě nebude dělat potíže zařídit, aby ta celská holka s mečem zůstala neplodná. A král nakonec zjistí, že jeho touha po ní je mnohem silnější, než jeho potřeba nějaké prachsprosté ženské bojovnice.

Až spolu budou příště, tak si ho k sobě připoutá navždy. Ovládne jeho vůli, a on pak neudělá nic bez jejího výslovného svolení. On bude nosit korunu a vládnout Celi, ale ona bude vládnout jemu.

Během několika posledních dnů přinesl posel záplavu dalších zpráv ze strážních věží. Donaugh před sebou ten podivný konvoj válečných veslic plujících podél pobřeží téměř viděl. Ale žádná z nich nikam nesměřovala, žádná neměla svůj cíl. Jejich putování postrádalo smysl. Ledaže by to měly být nějaké vějičky, které měly přilákat jejich pozornost k jihu a odvrátit ji od útoku z nějakého naprosto nečekaného směru.

Donaugh odložil zprávy stranou a unaveně si třel spánky. Hlava ho bolela, jako by se v noci vůbec nevyspal. Celý den byl unavený a podrážděný. V noci se mu zdálo něco nezvyklého, ale nemohl si vzpomenout co. Když se probudil, byl utrápený a otupělý, jako by se mu zdálo o nějakém nebezpečí, ale nedokázal určit, odkud by mělo přijít. V jeho komnatě byly slabé, ale neklamné známky nějaké magie, která nebyla jeho vlastní. Tahle magie měla nádech něčeho nepatřičného, jako by páchla nějakou zatuchlinou. Jestli se to bude opakovat, bude nutno to řádně prověřit.

Pokud bude mít čas. A čas byla právě ta jediná věc, které měl teď tak málo.

Oknem k němu dolehl klapot kopyt na kamenech. Na nádvoří vjel oddíl mužů na koních. Connor seskočil z koně a rozběhl se ke

dveřím do Velké síně. Schody bral po dvou i po třech. Donaugh posbíral stohy svých papírů a rychle přešel do Tiernynovy komnaty.

„Connor se vrátil," vyhrkl ještě ve dveřích.

Tiernyn vzhlédl, ale ještě než stihl něco říct, vtrhl už Connor do místnosti. Tváře mu planuly vzrušením. Dveře za ním se zabouchly, Connor se o ně opřel a široce usmál.

„Máme ho," oznámil škodolibě. „Po všech těch letech štvanic, kdy toho starého lišáka honíme po ostrově křížem krážem, jsme ho konečně dostali!"

Přešel k nástěnné mapě a ukázal na soutok Camusy a Wysgu. „Přesně tady," zabodl prst do pergamenu.

„Tady jsme ho našli. Vypadá to, že tajně stahuje své lidi ze Saesnesského pobřeží a v malých skupinkách je přivádí sem. Přicházejí v noci, kdy je snazší se proplížit kolem našich zvědů na hranici. Řekl bych, že se připravuje na překvapivý jarní nájezd na samotný Dun Camus, a to během několika příštích dnů."

Tiernyn přešel k mapě a zamyšleně svraštil čelo.

„Překvapivé to tedy je," řekl. „Ze západu bychom ho opravdu nečekali." Prstem sledoval cestu podél řeky.

„Jestli budou postupovat směrem na jihovýchod, tak ta nejschůdnější cesta vede tudy," usoudil. „A jestli mají v úmyslu nás zaskočit, budou se chtít pohybovat rychle." Sjel prstem po mapě o kousek dolů a zastavil se u strmého údolí. „Přesně tady," prohlásil.

„Průsmyk Brae Drill. Jestliže se s nimi střetneme tady, obrátí to jejich úskok proti nim. Toto je nejlepší místo na přepadení ze zálohy. Co si o tom myslíš ty, Donaughu?"

Donaugh si prohlížel mapu. Na východ od řeky byly na mapě vyznačeny močály. Na západě byla země pevnější a sušší, ale byla to drsná, pustá krajina, a proto byla celá oblast jen řídce osídlena. Elesan si místo pro své vojenské ležení vybral dobře. Bylo tam jen málo sedláků a pastevců, takže bylo vysoce nepravděpodobné, že by byli odhaleni.

„Souhlasím," odpověděl Donaugh.

„Ale myslím si, že Elesan o té pasti už uvažoval. V tom případě by vedl svou armádu okolo." Načrtl cestu, která obcházela průsmyk Brae Drill z východu a o kousek níž se vracela do údolí řeky. „V obou případech platí, že kdybychom rozmístili armádu tady," – ukázal na oblast mezi oběma cestami – „můžeme oběma směry

vyslat zvědy, pak se dostatečně rychle přesunout a odříznout mu cestu.“ Podíval se na Connora. „Kolik mužů tam teď má?“

„Těžko říci,“ odvětil Connnor. „Ani nerozdělávají ohně, a když jsme leželi za tmy na vršku kopce, viděli jsme jen ty malé skupiny mužů, kteří přicházeli. Ale řekl bych, že tam teď může být přes tisíc mužů. Možná i dva tisíce.“

Tiernyn přikývl a opět se zahloubal do mapy. „Většina našich mužů je ještě pryč, jarní práce na polích ještě neskončily,“ řekl. „K dnešnímu dni máme tady na Dun Camusu tři tisíce mužů, z toho osm set lučištníků.“ Tázavě nadzvedl jedno obočí a pak se opět zachmuřil.

„Já tvrdím, že Elesan povede své muže průsmykem Brae Drill. Je to skoro o celý den rychlejší než ta druhá cesta a Elesan ví, že jestli nás chce zaskočit, tak se musí pohybovat co nejrychleji. A to jde s tolika muži dost těžko…“ Ponuře se usmál. „Musím toho starého lišáka obdivovat. Díky všem těm zprávám o válečných veslicích, které plují podél pobřeží sem a tam, je tohle to poslední místo, odkud bychom očekávali útok.“

„Jestliže mu máme nastražit naši vlastní past, musíme napřed správně rozestavit naše lučištníky,“ připomněl Connor. „A dobře je skrýt. Jestliže se zmýlíme, tak v okamžiku, kdy zjistíme, že jsme udělali chybu, bude už příliš pozdě lučištníky přesouvat, abychom mohli Elesana překvapit.“

„Kterou cestou ale půjde?“ zeptal se Tiernyn zamyšleně, spíše sám pro sebe než ostatních. „Tou východní nebo říčním údolím?“

Chvíli si pátravě prohlížel mapu a pak se otočil k Donaughovi. „Co myslíš, Donaughu? Těmi bažinami nebo průsmykem Brae Drill?“

Donaugh letmo pohlédl na Královtvůrce, který visel na svém obvyklém místě na stěně pracovny. Kdesi v hlavě mu slabě zněla jeho píseň. Zaposlouchal se do ní. Jemnou harmonií prolínal jakýsi naléhavý tón. Teď už si byl Donaugh jist. Obrátil se zpátky k mapě.

„Průsmykem Brae Drill,“ řekl. „Elesan přijde průsmykem Brae Drill.“

„Dobrá tedy,“ řekl Tiernyn. „Průsmykem Brae Drill. Svolej do poradní síně nejvyšší velitele. Nemáme moc času.“

23

Torey našla Connora za městečkem u výběhu, jak pozoruje letošní vrh hříbat skotačících ve svěží jarní trávě. Jednou nohou se opíral o nejnižší břevno, rukama o vrchní a bradu si opřel do dlaní. Drobně mrholilo a černé vlasy s modravým nádechem, které si tak dobře pamatovala, se ve vlhkém vzduchu leskly. Stál zády k ní. Zdálo se jí, že má ramena širší, než když ho viděla naposledy. Nebyl už tak štíhlý, jako býval. Devět let je více než dost na to, aby se chlapec změnil v muže, a ten, kdo tady stál a díval se na koně, už dávno nebyl chlapec, teď už to byl dospělý muž – a navíc válečník.

Torey si nadzvedla sukni, aby si ji neumáčela ve vlhké trávě, a čile se proplétala mezi kalužemi k výběhu. Zastavila se kousek za ním.

„Connore?“

Překvapeně k ní otočil hlavu. Nebyla připravena na jizvu, která se táhla od pravého obočí přes tvář až ke koutku úst a hyzdila mu obličej. Srdce se jí sevřelo, ale okamžitě se ovládla. Očividně sečná rána mečem, ale čistě zahojená. A když se usmál, jak ostatně učinil hned, když ji poznal, zvedla jizva koutek úst rozmarně nahoru. A ten úsměv byl nakonec stejně drtivě zničující, jak si ho pamatovala.

Jen lehce naznačil poklonu, ani nesundal nohu z břevna. „Lady Torey,“ řekl.

„Lady,“ opakovala. „Odkdy jsi tak chladně zdvořilý, lorde Connore?“

„Koneckonců jsi sestra mého krále,“ řekl drsně, ale v očích se objevila jiskřička smíchu. Tak ani tohle se za těch devět let nezměnilo.

Torey tiše zanadávala a Connor se rozesmál. Torey se začervenala a popošla k ohradě. Boty měla promáčené a tráva jí pod nohama čvachtala. Jedno z hříbat ji ostražitě pozorovalo a váhalo, jestli je to přítel nebo nepřítel, a pak opatrně popoběhlo dopředu a šťouchlo ji do ruky. Jeho lesklá srst byla skoro stejně černá jako Connorovy vlasy. Torey ho pohladila po šíji a hříbě přimhouřilo oči, jako by se na ni chtělo usmát.

„Jsi krásná, tak krásná, slečinko,“ řekla. Hříbě se ještě chvíli nechalo blahosklonně hladit, a pak odskotačilo pryč, najít svou matku. „Všechna jsou krásná, Connore. Tvá pověst jako chovatele koní už dorazila i do Tyry.“

Podíval se do ohrady a usmál se, když uviděl své koně. „Ano, tohle mi jde,“ řekl. „Je to jedna z těch několika věcí, kterou umím.“

Tázavě nadzvedla obočí. „Já jsem slyšela ještě něco jiného,“ odtušila. „Určitě už se ti donesly alespoň některé z těch písní a historek, které šíří bardi a potulní zpěváci. V Tyře jsou poměrně známé a oblíbené.“

Connor nečekaně zrudnul, a pak se rozpačitě zasmál. „Nesmíš hned věřit všemu, co slyšíš,“ bránil se. „Zejména od bardů a potulných zpěváků, kteří jsou svým ostudným přikrášlováním pravdy přímo proslulí.“

„Věřím, že i v té nejneuvěřitelnější historce je zrnko pravdy,“ namítla. „A to i o Connorovi Tichošlápkovi.“ Torey se pružně vytáhla na horní břevno a posadila se vedle stojícího Connora. Byl vyšší, než jak si ho pamatovala. Když se otočil bokem k ohradě a opřel se loktem o břevno, měl hlavu na stejné úrovni s jejím ramenem.

„Dnes ráno jsem se dozvěděl, že jsi přijela domů,“ podíval se na ni. Oči měl stále ještě nejmodřejší ze všech očí, které kdy viděla. „Skoro jsem si přál, abys zůstala v Tyře.“

Torey zapátrala v jeho tváři po nějaké známce hořkosti nebo nepřátelství, ale nenašla nic než stín smutku. „Tak takhle mne vítáš, Connore?“ zašeptala.

Uchopil její ruku a sevřel ji ve svých. „Vroucně tě vítám doma, Torey al Kian," vyhrkl. „Chtěl jsem jen říct, že teď není vhodná doba pro tvůj příjezd."

„Ale ne," bránila se Torey. „Byl už nejvyšší čas vrátit se domů."

„Blíží se rozhodující bitva," namítl.

„Já vím. Viděla jsem vojáky. Vím už dost na to, abych poznala armádu, která se chystá do války."

„Zítra ráno vyrážíme do střetu se Saesnesany," prohlásil. „Mohla by to být příležitost, na kterou čekáme už téměř deset let. Konečné, rozhodující vítězství."

„A to je právě ten důvod, proč jsem se vrátila domů, Connore," řekla tiše. „Já tady musím být, až k tomu dojde. Já mám dar Uzdravování. Budete mě tady potřebovat."

„To ano, taky se obávám, že budeme," souhlasil. „Byl bych sice raději, kdybys zůstala někde v bezpečí, ale je mi jasné, že stejně nezůstaneš." Podíval se na ni a smutně se usmál. „Jestli tuhle bitvu přežiju, budu ti chtít něco říct."

Torey neklidně poposedla. „Proč mi to neřekneš teď?"

„Pamatuješ si, co jsem ti řekl, když jsi odjížděla?"

Usmála se. „Políbil jsi mne, a pak ses mi zadíval přímo dolů na boty," odpověděla.

„A pak jsi řekl, že tady na mě budeš *čekat*."

Connor jí vysekl uštěpačnou poklonu. „A taky tady jsem, jak vidíš."

Stoupl si čelem k ní a vzal ji kolem pasu. Torey se mu opřela o ramena. Byl tak blízko. Zřetelně viděla každý vlásek jeho kadeří, spadajících ve vlnách na ramena. Obočí bylo stejně sytě černé jako vlasy, ale řasy byly světlejší, spíše dohněda. Na tvářích měl slabounký náznak ďolíčků.

„Ale uvědomuješ si, že můj otec říká už od té doby, co ses narodila, jaký bychom byli skvělý pár?" zeptal se. Ďolíčky se mu prohloubily a v očích se mu zablýskly jiskřičky smíchu.

Torey se zhluboka nadechla. „Můj otec mi nikdy nic takového neříkal."

„Taky by to bylo zbytečné, že?" poškádlil ji. „Tvůj otec řekl mému otci, že ty, jako jeho dcera, a co víc, jako dcera své matky, bys zcela jistě nebyla příliš vlídná ke komukoli, koho by ti vybrali

za manžela. Prohlásil, že ty se stejně rozhodneš sama, jak budeš chtít.“

„Měl pravdu,“ souhlasila Torey. Poněkud ji to zaskočilo.

„Svéhlavé skaiské ženy,“ poznamenal. Ale výraz v jeho očích se s jeho slovy příliš neslučoval.

„Nečekej, až bude po bitvě,“ požádala ho. „Řekni mi to teď, Connore, ať znáš mou odpověď. A s ní půjdeš na bitevní pole.“

Connor se narovnal a hřbetem dlaně jí lehce přejel po tváři. „Torey al Kian,“ řekl tiše, „má duše spočívá v tvých dlaních.“

„Connore ap Ryvern, tvá duše je bezpečně skryta v mých dlaních a v mém srdci.“ Chtěla ještě dodat: A vždycky byla, ale Connor ji stáhl z ohrady, přitiskl ji k sobě a políbil ještě dříve, než to stihla.

Tiernyn stavěl svoji armádu tak, aby byla co nejrychlejší. Jeho jízda a lučištníci na koních se mohli dostat na jakékoliv místo na ostrově během několika dnů a jeho pěchota dokázala pochodovat rychleji a dál než jakákoli armáda od dob, kdy Borlanové stahovali své legie zpět do opevněného Borlanu a opouštěli svou rozlehlou říši. Ale i ta nejrychlejší a nejsilnější armáda potřebuje zásoby, a jakmile začne boj, potřebuje své ošetřovatele a Uzdravovatele.

Ve chvíli, kdy Torey dorazila, už ošetřovna vřela přípravami. Kněží a kněžky ze svatyně byli uprostřed balení beden s obvazy a léky. Vypadali značně zachmuřeně, ale věnovali se své práci s léty vypěstovanou zručností. Kromě Torey zde byli mezi ošetřovateli ještě tři další, kteří měli dar Uzdravování. Jeden z nich, velekněz ze svatyně, byl už příliš stár na to, aby podnikl tak namáhavou cestu za armádou, a tak bylo rozhodnuto, že zůstane na ošetřovně a dokud bude armáda pryč, bude se o ni starat sám.

Torey si vykasala rukávy a začala pomáhat při balení. Venku před ošetřovnou už byly připraveny lehké dvoukoláky a do nich se nakládalo vše potřebné včetně stanů polní nemocnice, které se používaly, když poblíž bitevního pole nebyly žádné budovy, kde by bylo možno raněné ošetřit.

Než bylo balení skončeno a poslední dvoukolák připraven, bylo už po půlnoci. Ošetřovatelé jeden po druhém odcházeli a ošetřovna

se pomalu vyprazdňovala. Kněží a kněžky se společně vrátili do svatyně modlit se za úspěch. Ti ostatní se vrátili do svých pokojů v západním křídle nebo do svých domovů ve městě.

Torey odcházela mezi posledními. Pomalu vyšla ven do noci ozářené měsícem a hvězdami vykukujícími tu a tam mezi roztrhanými mraky. Vzduch byl ještě vlhký po dešti a nárazy větru třepetaly praporci nad vstupní bránou. Torey zadoufala, že ráno nebude tak vlhko, ale v duchu uznala, že je to asi málo pravděpodobné. Jaro na Celi bylo obvykle vlhké, prostřídané několika málo opravdu nádhernými dny, které si vypůjčilo od léta. Torey by si moc přála, aby jeden z takových dnů byl právě zítra, ale příliš na to nespoléhala.

Ve ztichlých, ztemnělých ubytovnách za ní spali vojáci. Vedle mužů ve městě ležely jejich ženy, bděly a přemýšlely, jestli se jim muži po bitvě zase vrátí domů, nebo jestli jejich děti budou za úsvitu dalšího dne sirotky.

Torey si unaveně promnula spánky. Přinejmenším Rhianna, Paní Vzduchu, by snad mohla zaručit celské armádě suchý den. Vlhká kluzká tráva a bláto ztěžovaly pohyb jak mužům, tak koním. Muži by padali pod válečnými sekyrami a meči Saesnesanů jako mouchy, ale Torey doufala, že během boje nebude docházet ke zbytečnému zabíjení. Polámané údy byly…

Zakryla si rukou oči a zavrtěla hlavou v trpkém pobavení nad tím, jak prostým směrem se ubírají její myšlenky. Zítra bude mít před sebou těžce zraněné a mrtvé muže, a teď tady stojí za tmavé noci a trápí se nad polámanými a vykloubenými údy. Bylo načase jít spát. Byla příliš unavená, než aby dokázala uvažovat rozumně.

Poslední světlo na ošetřovně zhaslo. Tmavými dveřmi vyklouzla ven jakási žena, zahalená před vlhkým chladným vzduchem do pláště s kapucí, a vyrazila přes nádvoří. Na cestu si svítila malou lampou. Prošla několik kroků od Torey, skrytou ve stínu přístřešku. Kapuce sklouzla a žena se na okamžik zastavila a upravila si ji. Ve světle lampy, kterou nesla, se zatřpytily tmavě modré oči. Chvatně vyběhla po schodech k Velké síni a zmizela ve dveřích.

Torey se zakabonila. Tu ženu už někde předtím viděla, tím si byla jistá. Ale kde? Nad hlavou jí v poryvu větru zapleskal zvlhlý praporec a vydal zvuk, jako když se ve větru nadouvají lodní plachty. Polekaná Torey zavrtěla hlavou a zůstala zírat na hlavní

dveře Velké síně. Mohla by to být ta žena z lodě. Tato žena se halila do pláště úplně stejným způsobem a pohybovala se stejně půvabně a přitom rychle.

Překvapená Torey vyrazila přes dvůr. Pak se zastavila, když v okně křídla pro hosty zazářilo světlo lampy. Za zrnitým sklem se objevila postava ženy z lodě. Odložila plášť a přistoupila k oknu. Byla vysoká a štíhlá, měla dlouhé černé vlasy, zapletené do silného copu propleteného jasnou světlou stuhou. Když zvedla ruce, aby zatáhla závěsy, měla Torey pocit, že se její obrysy nějak zavlnily. A co bylo ještě divnější, na okamžik se kolem její hlavy zachvěl temný stín. Pak se závěsy zatáhly a žena zmizela.

Nehybná Torey stála na nádvoří, jako by do ní hrom uhodil. Ty chvějivé obrysy byly určitě jen klamem, způsobeným zrnitým sklem. Ale ten temný stín…

Torey se otřásla. Vzpomněla si na Kianovy příběhy o maedunském černokněžnictví.

Maedunská žena na Dun Camusu? To určitě ne, řekla si Torey pevně. Jen klam světla a zrnitého skla a přespříliš unavená mysl, která si chybně vyložila to, co viděly oči. A žádná maedunská žena určitě nikdy neměla modré oči.

Vyšla po schodech a prošla Velkou síní ke schodišti. Stále ještě jí vrtalo hlavou, co viděla, ale urputně se to snažila pustit z hlavy. Potřebovala spánek, to bylo všechno. Ale do lůžka uléhala s pevným předsevzetím zjistit si o té ženě víc.

24

Druhého dne po poledni zastavil Tiernyn s armádou na jižní straně Mlžného útesu Na Drill. Hustě mrholilo. Donaugh sesedl z koně, utřel si mokrý obličej a podíval se nahoru na rozeklaný útes. Skála se zvedala přímo ze dna údolí a její vrcholek se ztrácel v mlze a mracích. I když nebyla zdaleka tak vysoká jako útesy a skály ve Skai a Wenyddu, byla ve zvlněných mokřinách jediná, a to jí dodávalo majestátní vzezření vznešené velikosti. Na svahu sklánějícím se k řece místy pokrýval holý skalnatý povrch řídký křovinatý porost hloží a vřesu.

Útes stál na kamenitém povrchu široké zátočiny. Údolí se zužovalo z více než míle na šíři menší než na dostřel luku. Na západním břehu naproti Mlžnému útesu Na Drill, kde řeka podemlela kamenitý jílový břeh, se vypínalo několik nižších útesů, dosahujících výše tří mužů.

Štěrk na výspě v široké zátočině byl drobný a stejnoměrný. Snad bude dost pevný, aby po něm mohli přejít muži i koně, pomyslel si Donaugh, když se na něj díval. Nebyly tam žádné velké kameny, přes které by koně mohli klopýtnout, a nebyly tam ani ty záludné, viklající se, které tak snadno povolí pod kopytem nebo i pod nohou.

„To je dobrá past," poznamenal za ním Connor.

Donaugh přikývl a dál si pozorně prohlížel zátočinu. „Jestli půjde Elesan tudy, tak ano."

„Půjde," prohlásil přesvědčeně Connor. „Sám jsi to říkal. Cesta východně kolem Mlžného útesu by ho stála více než jeden den navíc. Potřebuje zkrátit svůj čas na přesun co nejvíc to půjde a doufat, že ho nikdo neuvidí. Tohle nebezpečí podstupuje, protože musí. Když půjde, tak půjde tudy. Průsmykem Brae Drill."

Venianští lučištníci začali zlézat skalnaté úbočí. Jejich nevýrazné zelenohnědé pláště byly zřetelné jenom proti šedivé obloze. Každý si našel trs vřesu nebo houštinu hloží či jen malý kámen a v okamžení splynuli s úbočím stejně dokonale, jako by je Donaugh zahalil maskovacím zaklínadlem. Veniané nepotřebovali jeho čarodějnou moc, měli svou vlastní, a ta jim posloužila stejně dobře.

Poslední z lučištníků zmizel a Connor uspokojeně přikývl. „A teď už nám nezbývá než čekat," pravil.

Čekali. Celá armáda, skrytá za malou vyvýšeninou říčního údolí, z úzkého průsmyku neviditelná.

Donaugh a Connor leželi vedle sebe na vrcholku vyvýšeniny. Do Donaugha se dala zima, ale ani se nehnul. Den se zvolna vlekl. Mraky se pomalu zvedly a přestalo mrholit. Donaugh v duchu pronesl děkovnou modlitbičku Rhianně, Paní Vzduchu, za to, že mraky a vítr ovládla. Když nebude mrholit, nebude to pod nohama tak klouzat.

Z úbočí útesu se vznesl do vzduchu výkřik skalního sokola.

„Přicházejí!" zašeptal Donaugh. „Přiveď mi mého koně. Dám znamení dozadu, že mají lučištníci začít."

Connor krátce stiskl Donaughovi rameno a divoce se na něj zašklebil. Vzápětí už vyskočil na nohy a jako o závod pádil dozadu dolů po stráni pro koně.

Donaugh krátce mrkl přes rameno. Tiernyn a Ylana už nasedli a oba napjatě předklonění v sedlech pozorně sledovali strmý sráz. Muži za nimi rychle nasedali a tišili neklidné koně, aby přicházející Saesnesany nevaroval žádný znepokojující zvuk.

Saesnesané se nevhrnuli do průsmyku Brae Drill v nějakém přesně uspořádaném útvaru. Plavovlasí válečníci přijížděli jeden za druhým, pod zataženou oblohou se matně blýskaly železné přilbice. Valili se průsmykem jako živá řeka, kulaté štíty pověšené přes rameno, krátké meče a válečné sekyry zavěšené u pasu. Pohybovali se tím míle polykajícím klusem, kterým mohli neúnavně běžet celé

hodiny. Dusot jejich bot na kamenité výspě zněl jako vzdálené rachocení bouřky.

Donaugh pátral po Elesanovi a našel ho na levém křídle. Jel na jednom z těch houževnatých huňatých malých koní. Dal se dobře rozeznat podle zlatých ozdob na železné přilbici a zlatých náramků na pažích, které se blýskaly i v šedivém světle zamračeného dne. Právě když se na něj Donaugh zadíval, přitáhl Elesan koni uzdu, zastavil ho, zaclonil si rukou oči a pátravě se rozhlédl po strmých kopcích kolem.

Donaugh zadržel dech. V tu chvíli se na hřebenu Mlžného útesu Na Drill jako jeden muž vztyčili venianští lučištníci a vypustili své šípy. Vzduchem se neslo drnčení tětiv. Tichý svist letících šípů připomněl Donaughovi šustění větru v rákosí na pobřeží.

Pod první smrtelnou smrští padl každý desátý muž v řadách Saesnesanů. Mezi těmi, kdo zůstali naživu, vypukl zmatek a zděšení. Zatímco napadení nevěděli, odkud útok vlastně přišel, a zmateně pobíhali sem a tam, vypustili Veniané druhou záplavu šípů a na kamenitou pláž klesli další plavovlasí válečníci.

Elesan vykřikoval jeden rozkaz za druhým. Ostruhami pobídl koně a rozjel se kolem levého křídla pobíjených Saesnesanů směrem k předním řadám. Nad hlavu pozvedl svůj štít, aby se chránil. Jak ho viděli jeho muži, jeden za druhým zvedali své štíty a chránili se. Většina třetí laviny šípu venianských lučištníků se neškodně zabodla do dřeva a kůže.

Donaugh vyskočil na nohy a zamával na Tiernyna. O chviličku později už se vyhrnula celská armáda a přelila se kolem Donaugha jako proud kolem skály. Connor u Donaugha přitáhl koni uzdu, zastavil a podal mu otěže jeho koně.

„Dělej!“ vykřikl a snažil se udržet svého koně, který se dychtivě vzpínal. Donaugh se vyšvihl do sedla.

Bitva byla děsivě krvavá a krátká.

Celané se vrhli na Saesnesany jako lavina valící se z úbočí Mlžného útesu Na Drill. V čele jízdy se ze svahu dolů řítil Tiernyn a Královtvůrce se mu blýskal v rukou. S Ylanou po levici a Keylanem a Alys po pravici vletěl přímo doprostřed houfu Saesnesanů.

Donaugh si vůbec nevzpomínal, jak vytasil meč. Štval svého koně za Connorem a v uších mu zněl řev boje. V úzkém údolí se

změť bojujících mužů rozprskla do jednotlivých šarvátek a pak do soubojů muže proti muži. Písek zrudl krví. A uprostřed, tam, kde byl boj nejlítější, se Tiernyn na koni rozmachoval mečem na všechny strany.

Celané pomalu, ale neúprosně tlačili Saesnesany zpátky k řece. Donaugh se prodíral krutou řeží k Tiernynovi. Muži vedle něj klesali k zemi a umírali. Donaugh otočil koně a sekl po saesnesském vojákovi, který zezadu skočil na Connora a vzápětí uťala Connorova čepel ruku jinému Saesnesanovi, který se rozmáchl na Donaugha.

Ylana vykřikla. Nemohla se dostat z klubka Saesnesanů, kteří ji obklíčili. Keylanovi a Alys se podařilo se k ní divokou vřavou prosekat. Donaugh hnal svého koně směrem k bojujícím vůdcům. I Ylana, Keylan a Alys už se probíjeli ze sevření Tiernynovi na pomoc. Ještě než se k Tiernynovi stačil probojovat Donaugh, vrhl se Connor z koně a skočil na Elesana zezadu. Jednou rukou ho chytil pod krkem a druhou mu přitiskl ostří dýky mezi krk a rameno.

„Vzdej se, nebo zemřeš!“ vykřikl Connor. Donaugh seskočil z koně a vrhl se ke svému bratrovi. Tiernynovi crčela z ruky krev. Donaugh si rychle utrhl rukáv a pevně Tiernynovi ránu ovázal. Ylana seskočila ze sedla a klekla si vedle Tiernyna.

„Jsem v pořádku,“ vydechl Tiernyn. „Pomoz mi na koně.“

Někdo vykřikl. Donaugh vzhlédl. Přes rozvířený zakrvácený písek se na ně hnal chlapec s dýkou zvednutou k ráně. Donaugh se otočil a skočil po něm. Rukou zachytil chlapce v pase a zvedl ho ze země. Druhou rukou ho chytil za zápěstí, pevně ho sevřel, odklonil čepel stranou a držel mu ruku v bezpečné vzdálenosti od sebe. Chlapec se divoce vzpíral, upustil dýku a snažil se vykroutit z Donaughova sevření, ale Donaugh ho držel pevně. Chlapci nebylo víc než šest sedm let, ale sílu měl jako divoká horská kočka. Hlavou bolestivě zasáhl Donaugha do brady. Donaugh ho odtáhl od sebe a rychle uhýbal před rozzuřenými pěstičkami, dokud se chlapec trochu neuklidnil. Pak zvedl jeho dýku, zasunul si ji za pás a dával si pozor, aby se mu nedostala do rukou.

Elesan zvedl oči a podíval se na Donaugha. Dýka, kterou mu Connor tiskl na krk, mu zřejmě byla lhostejná. „Neubližuj tomu

dítěti," požádal. „Chtěl mne jen chránit. Je to mé páže. Šel za armádou, přestože jsem mu to zakázal."

„Vzdáváš se, Elesane?" zeptal se Donaugh.

Connor uvolnil sevření a Elesan zavřel oči, zhluboka se nadechl a pak přikývl. „Vzdávám se," prohlásil tiše. „Tahle válka už se táhne příliš dlouho a já jsem unavený."

„Nařiď i svým mužům, aby se vzdali," řekl Tiernyn. Držel se zpříma jen díky tomu, že se opíral o Ylanu. Z tváře se mu vytratila všechna barva a byl skoro tak šedivý jako ten šedivý, zamračený den. „Budeme to ctít. Budeme s nimi zacházet slušně."

Elesan se unaveně postavil na nohy. Vykřikl na svou armádu něco ve svém jazyce. Jeden po druhém odhazovali Saesnesané zbraně a vzdávali se Celanům. Nad kamenitou výspou průsmyku Brae Drill se rozhostilo ticho.

Donaugh se podíval dolů na chlapce, kterého pořád ještě držel. Na dětské tváři se střídal vzdor a vztek. Tolik se podobal své matce, až se Donaughovi svíralo srdce bolestí. Postavil ho opatrně na nohy a pustil ho.

„Jdi za dědečkem, Aelleghu," pošeptal mu. „Už je po válce a tobě už se nic nestane. Za to ti ručím."

* * *

Torey položila ruku Tiernynovi na čelo a uspala ho, a pak mu jemně přetáhla přikrývku přes ruku a rameno. Tahle rána byla dost zlá a Tiernyn navíc tvrdošíjně odmítal zůstat v klidu a to hojení příliš neprospívalo. Ještě ve chvíli, kdy už téměř ztrácel vědomí ze ztráty krve a klesal Torey k nohám, rozhodně trval na tom, že to je jen škrábnutí. Connor, Donaugh a Keylan ho násilím odtáhli do jeho stanu a donutili ho ulehnout, zatímco Torey mu vyčistila ránu a pak ji Uzdravovala. Naštěstí to byl čistý řez, Uzdravování šlo rychle a po ráně zůstala jen tenká slabá jizva. Tiernyn měl štěstí, že mu ta sekyra neusekla ruku. Čepel se čistě zasekla do kosti.

Z jedné strany lůžka si k němu klekla Ylana, pěsti na kolenou zaťaté, až jí klouby zbělely. „Bude zase v pořádku?" Na její bledé tváři se odrážela starost a únava. Černé vlasy nad levým spánkem měla slepené krví. Ještě víc krve jí stékalo po tváři a zasychalo v lesklých hnědých potůčcích.

„Teď spí," oznámila Torey. „Až se vzbudí, bude skoro stejně silný jako předtím. Ale ztratil hodně krve. Bude muset nějaký čas odpočívat, než se z toho dostane úplně."

Ylana se unaveně usmála. „Odpočívat," opakovala a potřásla hlavou. „Sama víš nejlépe, co to znamená, zkusit donutit syna Kiana ap Leydon dělat něco, co se mu dělat nechce."

Torey se lepily vlasy na zpocené čelo. Svědilo ji to. Zvedla ruku, odhrnula si je a pokusila se je dát zpátky na jejich místo a přidržet hřebenem. Usmála se na Ylanu. „To máš pravdu," odvětila. „Ale tentokrát bude muset vzdorovat dvěma svým bratrům a sestře. Jednoho z nás přemoci může, ale určitě ne všechny tři naráz." Vstala. „Uděláš nejlépe, když teď půjdeš se mnou. Podívám se ti na tu sečnou ránu, co máš na hlavě."

Ylana se dotkla vlasů slepených krví a ušklíbla se. „Ale tohle je opravdu jen škrábnutí," namítla. „Ani se to nedá nazvat nějakým zraněním."

„To je jedno. Potřebuje to vyčistit a obvázat."

Když vcházely do stanu, ve kterém byla zřízena ošetřovna, tak ta žena, kterou Torey viděla na lodi, právě vstávala od jednoho zraněného vojáka. V tom mihotavém světle se Torey zdálo, že kolem ní vidí nejasný stín, který ji halí do temnoty. Žena sebrala svou krabici s léky a rychle vyšla ze stanu. Když procházela kolem nich, ani se na ně nepodívala.

Torey se otočila a zadívala se za ní. „Kdo to je?" zeptala se.

Ylana se lhostejně ohlédla přes rameno. „Ta žena, která teď odešla? Jmenuje se Francia. Vyrozuměla jsem, že je znalá borlanského léčení pomocí bylin. Přišla na Dun Camus asi před čtrnácti dny. Slyšela jsem, že od dětství žila v Borlanu."

Žena zmizela ve tmě. Torey se náhle sevřela hruď chladem. Rychle si pospíšila přes stan k lůžku, kde ležel voják, kterého Francia ošetřovala. Podívala se na lůžko, a když uviděla mrtvého muže, udělalo se jí nevolno.

„Tiernyn," vydechla. Otočila se a rozběhla se zpátky k Ylaně. „Nedovol jí, aby se dotkla Tiernyna," vydechla těžce. „Já jdu pro Donaugha. Nedovol, aby se ta žena vůbec k Tiernynovi jen přiblížila."

Tábor se ponořil do ticha a tmy. Srpek měsíce mizel za hustými těžkými mračny. Francia pevněji sevřela krabici s léky a zhluboka se nadechla. Proudila jí obnovená síla a ten pocit ji vzrušoval. Už sice neměla na rukou krev, ale stále ji ještě na kůži cítila, jak vytryskla, živočišně horká.

Ten mladý voják nebylo žádné nevinné dítě a navíc byl v bezvědomí, takže ho vlastně ani nebolelo, že krvácel, ale postaral se jí o to, aby svou moc mohla obnovit. A ještě tu byl ten okamžik, kdy otevřel oči a uvědomil si, co ta žena dělá, že jeho ránu rozšiřuje, že přetíná hlavní tepnu ve slabinách. V těch několika vteřinách naprostého zděšení cítila, jak do ní vstupuje moc a síla jako když se nalévá víno do poháru a plní ho, až pohár přetéká. Třásla se vzrušením. Poslední kapky krve jí protekly mezi prsty. Když byl mrtvý, umyla si ruce v míse vedle lůžka, osušila si je do malého ručníku, a pak popadla svou krabici s léky a vak s bylinami a vyšla ven.

Venku se ve stínu stanu zastavila a nenápadně se ohlédla zpátky, ale královna a králova sestra zůstaly uvnitř. Žádná z nich jí nevěnovala více než jen letmý pohled.

Francia vyrazila úzkými cestičkami mezi řadami stanů k velkému stanu, kde ležel král. Vzhůru už byly jen hlídky na stráži, které zvolna obcházely kolem tábora. Hned vedle, u stanu, kde byli zajatí velitelé Saesnesanů, bylo hlídek mnohem víc. Ostatní, stejně přísně střežení saesnesští vězni byli v narychlo postavené ohradě u řeky hned za táborem.

Na chvíli se zastavila a lítostivě se zahleděla na vězeňský stan. Saesnesský vůdce měl s sebou dítě, malého chlapce. Naneštěstí nebylo to dítě zraněno. Neměla žádnou záminku, aby se k němu mohla přiblížit. Jejímu záměru by posloužil mnohem lépe než ten mladý voják. Ale nevadí. Po dnešní noci už nebude mít žádné potíže najít, co potřebuje. Jako králova milenka bude mít, čeho se jí jen zachce, a nikdo se jí neodváží nic odepřít.

Rychle proběhla táborem. Nikdo ji nezastavil. Nebylo nic podivného na tom, že se nějaká ošetřovatelka pohybuje od stanu ke stanu a stará se o zbývající raněné. Dostala se až ke královu stanu a počkala, až jeden ze strážných popošel dopředu a zastoupil jí cestu.

„Lady Torey mne posílá se ujistit, jestli má král klidný spánek," oznámila mu. Zvedla krabici s léky, aby se na ni mohl podívat. „Posílá také víno a opium, pro případ, že by nemohl usnout."

Strážný ustoupil stranou a nechal ji projít.

Uprostřed stanu rudě žhnula ohřívací pánev. Za ní ležel na zvýšeném lůžku král, přikrytý silnou vlněnou dekou. Užaslá Francia zjistila, že je sám. Nebyl tu žádný sluha a královna byla s jeho sestrou a zřejmě si nechávala ošetřit své vlastní zranění. Francia postavila krabici s léky na zem a pomalu přešla ke královu lůžku. I ve slabém světle, které sem dopadalo z ohřívací pánve, bylo vidět, jak je stále ještě bledý. Následkem Uzdravování, kterým ho ošetřila jeho sestra, tvrdě spal. Po ráně od sekyry mu zůstala na paži jen tenká slabá jizva. Na malém stolku vedle lůžka stál pohár vína s vodou. Nevypadalo to, že by se ho byl vůbec dotkl.

Klekla si vedle lůžka a pousmála se. Tak zesláblý, jak byl – jednak díky zranění a Uzdravování, a jednak po těžkém boji – nebude moci jejímu zaklínadlu vzdorovat. Teď byl její. Její na tak dlouho, jak si jen bude přát. Její, aby jí sloužil stejně tak, jako si někdo drží psa, kterého si oblíbil.

Soustředila kolem sebe svoji magii a zvlášť si ještě přitáhla sílu z krve vojáka, kterého zabila. Na konečcích prstů se jí začala utvářet černá mlha a odvíjet se do vzduchu. Pomalu natahovala ruku ke královu čelu.

Do kůže na krku se jí zabodlo cosi ostrého. Světlo se zablesklo na čepeli dýky. „Dotkni se ho a zemřeš," zasyčela královna.

Černá mlha, která vycházela z Franciiných prstů, šlehla po královně jako bič. Ale ještě než mohla Francia změnit magii z ovládacího zaklínadla na zbraň, sevřela její zápěstí mužská ruka. Prudce obrátila hlavu a zděšením vykřikla. Zírala přímo do tváře krále, tváře se zlatohnědýma očima, které zářily ohněm magie, té samé magie, kterou cítila ze vzduchu a ze země.

Příliš pozdě pochopila, že to není král. Král stále ještě ležel vedle ní a tvrdě spal. Toto byl jeho mladší bratr, ten čaroděj.

A ten mohl a uměl používat magii tohohle zatraceného ostrova. Spřádal tu magii kolem ní jako hustou pavučinu a odřezával ji od její vlastní moci. Potom, stejně jako když se mu dívala do očí, jí bylo, jako by bylo celé její tělo obraceno naruby. Zvedal se jí žaludek a v hlavě jí vzplálo světlo jasnější než slunce. Hořelo

sžíravým chladným plamenem. Její vlastní magie se před tímto světlem a mocí scvrkávala až shořela na popel a zmizela. Zaplavil ji pocit prázdnoty a ztráty, zaplavila ji hrůza a děs z téhle síly. „Ne," vydechla. A potom ztratila vědomí.

V palčivé temnotě plné stínů bojoval Donaugh nelítostný mlčenlivý boj. Zbytky ženské magie prchaly jako obrovští odpornípavouci unikající před zářivým kopím jeho moci. Tvrdošíjně a zarputile dohánělkaždý jednotlivý ohyzdný cár a nabodával ho na hrot své magie. A jakmile se mu je podařilo zničit světlem magie vzduchu a země, obrátily se, s nečekanou silou se na něj vrhaly a ovíjely mu černá vlákna kolem hrdla. Ale spalující jas jeho vlastní magie je sežehl na popel.

Když byla konečně i ta poslední magie krve sežehnuta a zneškodněna, sednul si Donaugh na zem. Po čele mu stékal pot a pálil ho v očích. V prsou cítil bodavou bolest a zvedal se mu žaludek.

„Už je to pryč?" zeptal se omámený Tiernyn ze svého lůžka.

„Ano." Donaugh se roztřásl. „Ještě nikdy jsem nepoznal nic tak odporného."

Na předložce u postele ležela maedunská žena a spala. Neklidně, s tváří zkřivenou zlostí a vztekem nad prohrou. Donaugh kývl na Torey. Položila ženě ruku na čelo a přerušila její spánek.

Žena se probudila. V bledé tváři zasvítily oči černé jako dva stíny. Prudce se zvedla. Křečovité ruce s nehty jako drápy zamířily rovnou k Donaughovým očím. Ale Donaugh na to byl připraven. Chytil ji za zápěstí a zatlačil ji zpátky na zem vedle lůžka. Žena se divoce bránila a kopala. Jedním kolenem ho bolestivě zasáhla do lokte.

„Přestaň," zasyknul. „Jestli toho nenecháš, svážu tě jako každého jiného obyčejného lumpa."

Žena se uklidnila, ale oči se jí stále ještě blýskaly vzteky.

„A teď nám řekneš, kdo jsi a co tady chceš," nařídil jí Donaugh. „Dostaneme z tebe pravdu."

Plivla mu do tváře. Donaugh si chladně setřel z tváře její sliny a obrátil se k Torey. „Přiveď stráže," požádal ji. „Ať ji vezmou ven a okamžitě ji popraví."

Torey klečela za ženou, takže ta neviděla její překvapený výraz. Podívala se na ženu, pak na Donaugha. Než se mohla pohnout, přistoupila Ylana.

„Zabiju ji sama," prohlásila.

Žena se přestala vzpírat a klidně si lehla na lůžko. „Nemůžeš mne zabít," ušklíbla se. „Nosím královo dítě."

25

Donaugh vyšel ven do chladné noční mlhy a zhluboka se nadechl čerstvého svěžího vzduchu. Z té maedunské ženy ho tak rozbolela hlava, že viděl všechno jako v mlze. Usoudil, že je to vlivem její magie. Otec mluvil o tom, že magie krve po sobě zanechává zřetelný pach, ale Donaugh se s ní dosud ještě nikdy nesetkal. A upřímně si přál, aby se to už nikdy neopakovalo.

Trvalo dlouho, než z ní dostali pravdu, a bylo to svízelné. I s těmi několika málo spálenými útržky magie, které jí zůstaly, dokázala ještě tvrdě vzdorovat zaklínadlům pravdomluvnosti. Ale její příběh objasnil ten znepokojující sen, který se Donaughovi zdál ještě na Dun Camusu. Když si uvědomil, že s ní byl spojen, byť to bylo pod vlivem zaklínadla, mrazilo ho u srdce.

Ta ženská magie byla překvapivě a hrozivě mocná – tak mocná, že si skoro ani nepamatoval, že k němu ve snu přišla. Tak tohle bude zapeklitá záležitost. Jestliže Hakkarova sestra vládne takhle silnou magií, jak mocný teprve bude on, který se narodil obdařený všemi vlohami a schopnostmi svého otce?

Jen pomyšlení na to ho tak tížilo, že ty úvahy vypudil z hlavy. Ale brzy se nad tím bude muset doopravdy zamyslet. Věděl, že to nebude snadné.

Jestliže tahle příhoda byla k něčemu dobrá, tak k tomu, že ho setkání s magií krve poučilo, jak zničující může být. Až k něčemu

dojde, tak rozhodně nebude Hakkarovy schopnosti podceňovat. A další užitečnou věcí bylo to, že poté, co se setkal s Franciinou magií, dostal nápad, jak magii krve přemoci. Jemná tyadská magie se nedala použít k zabíjení, ale byla to magie země a vzduchu, magie světla. A světlo vítězí nad temnotou a zahání ji. Pokud je dostatečně jasné a temnota nepohltí vše.

Nahlédl zpátky do stanu, do svého vlastního stanu, který jí přenechal. Francia klidně ležela a spala, ztišena zaklínadlem, které na ni vložila Torey. Teď už měla svou vlastní tvář. Donaugh nemohl popřít, že to byla překrásná tvář, ale zbytky černé mlhy magie krve, které se kolem ní vznášely, činily její krásu spíše zlověstnou než přitažlivou a svůdnou. Jednu ruku měla položenou na břiše, jako by chránila dítě, které nosila.

Donaugh neměl v úmyslu vyvádět ji z klamné představy, že nosí Tiernynovo dítě. Její těhotenství bylo sice jediným pádným důvodem, proč ještě nebyla poslána zpátky do Maedunu a vydána napospas pochybnému milosrdenství svého bratra – vlastně tím jediným důvodem, proč vůbec zůstala naživu – ale Donaugh si nedělal klamné iluze o tom, že by Francia nosila to dítě dál, kdyby věděla, že jeho otcem je on, a ne Tiernyn.

To dítě nesmí přijít do rukou nepříteli. To dítě se rozhodl převzít a vychovat, a to i kdyby ho měl vychovávat jako králova levobočka a ne jako svoje vlastní. Jestli to dítě zdědilo magii po obou svých rodičích, bude zapotřebí ty dvě neslučitelné síly nějak srovnat. A Donaugh byl ten jediný, kdo mu v tom mohl pomoci.

Do očí mu vystřelovala bolest. Unaveně si třel spánky. Zdálo se mu, že pořád ještě cítí zbytky magie, kterou se na něj Francia pokusila použít. Na chvíli se mu udělalo nevolno. Zhluboka nabral dech a hlava se mu vyčistila. Než si bude moci jít lehnout, musí si ještě promluvit s Tiernynem.

Ze stanu vyšla Torey a postavila se vedle něj. I ona padala únavou. Donaugh si teprve teď uvědomil, že vlastně strávila celý den Uzdravováním a je přinejmenším ještě unavenější než on.

„Teď bude spát celou noc," řekla mu Torey. „Zůstanu tady a budu ji hlídat. Teď stejně nemůže nic dělat, když jsi ji zbavil její magie."

Donaugh jí lehce přejel prsty po tváři. „Jsi vyčerpaná," řekl. „Jdi si lehnout. Vezmu sem jednu z kněžek, aby ji hlídala. To bude stačit."

„Ty jsi taky unavený," odpověděla. Usmála se. „A já se asi nemohu spolehnout na to, že přijmeš radu Uzdravovatelky a půjdeš do postele, že?"

„V zásadě můžeš," řekl. „Hned jak si promluvím s Tiernynem."

Torey nasadila vážnou tvář. „Jistěže," souhlasila, a pak se odevzdaně usmála. „To však může trvat hodiny, že." Políbila ho na tvář. „Dobrou noc, Donaughu."

Koutkem oka zahlédl Donaugh muže stojícího ve stínu za stanem. Usmál se na Torey. „Myslím, že už na tebe čeká někdo, kdo chce mít jistotu, že se bezpečně dostaneš zpátky do svého stanu," podotkl. „Dobrou noc, květinko." Lehce zvedl hlas. „Dobrou noc, Connore. Starej se o mou sestru dobře." Obrátil se a vyrazil k Tiernynovu stanu. Zezadu k němu dolehl potlačovaný Connorův smích.

Když došel ke stanu, kde ležel Elesan se svými veliteli, na chvíli se ve tmě zastavil. Stan byl obklopený strážemi, kterým by neunikla ani myš. Vnitřek stanu matně osvětlovala lampa. Na stanové plachtě se krátce objevil stín muže, který prošel mezi světlem a stěnou. Donaughovi se chtělo zajít dovnitř, ale co by vlastně mohl Elesanovi říci? Co by mohl říci chlapci, který provázel svého děda jako jeho páže, chlapci, jehož oči, šedivé jako oči jeho matky, hleděly po bitvě na Donaugha tak zkoumavě a upřeně? V těch ostražitých dětských očích nepozoroval Donaugh žádné známky strachu a neviděl v nich dokonce ani žádný náznak poznání nebo zvědavosti. Bylo jasné, že Elesan chlapci nic neřekl. Aellegh nevěděl, kdo je jeho otcem. „Ach, Eliade," zašeptal. „Co se to děje s naším synem?" Tolik si toužil s Aelleghem promluvit, ale věděl, že to nejde. Teď ještě ne. A možná nikdy.

Zdráhavě se otočil a kráčel dál k Tiernynovu stanu.

Tiernyn seděl na kraji postele. Až na Ylanu, která ležela schoulená za ním a spala, byl ve stanu sám. Na kolenou držel Královtvůrce, prstem roztržitě přejížděl po hluboce vyrytých runách a hleděl někam do nekonečna, ponořen do svých vlastních myšlenek. Donaugh nedokázal přečíst runy na čepeli – nikdo nedokázal přečíst runy na čepeli, která nebyla jeho – ale věděl, co

tam stojí. **Pozvedni sílu Celi**. Spojení mezi těmi dvěma, mezi Tiernynem a Královtvůrcem, ukázalo, že síla Celi stačí na to, aby přemohla Saesnesany po všechny tyto i následující generace. První část úkolu, který byl na tohoto muže a jeho meč vložen, byla splněna. Teď zde ještě zůstává otázka Maedunu.

Donaugh za sebou s hlasitým plesknutím spustil závěs a chvíli vyčkával, ale Tiernyn nepromluvil. Pohnul se, až když si Donaugh sedl na nízký taburet.

„Tak," pronesl tiše. „Zdá se, že jsme to přežili."

Donaugh se usmál. „To je dobré znamení," odvětil.

Tiernynovi přelétl přes tvář drobný úsměv. „To je opravdu dobré znamení," poznamenal. „Ačkoliv musím uznat, že jsem o tom měl určité pochybnosti, když jsem stál tváří v tvář Elesanovi a jeho válečná sekyra mi málem uťala paži." Vrátil se pohledem ke Královtvůrci a zadíval se na skvrnu pod jílcem. „Ale ten meč mne nenechal padnout. Tentokrát ne."

Donaugh neříkal nic. Tu skvrnu na lesklém kovu čepele mohl těžko přehlédnout.

Tiernyn zasunul meč do pochvy a opatrně ho odložil stranou. „Možná, že jsem za ta léta získal nějakou moudrost." Zadumaně se usmál a potřásl hlavou. „V každé případě v to mohu aspoň doufat." Vstal a šel ke stolu, kde stála láhev vína a podnos s poháry. Naplnil dva poháry a jeden podal Donaughovi.

„A teď se přesvědčím o tvé moudrosti a předvídavosti. Copak mám podle tebe udělat s Elesanem?"

Donaugh kývl směrem ke dveřím, aby naznačil armádu, která tábořila venku. „Ti tam budou po tobě požadovat, abys ho popravil," řekl tiše. „Budou volat po jeho smrti."

„Ale ty ne."

„Ne. Já ne. A ty víš, proč."

Tiernyn si promnul oči. „Když ho popravím, tak mám velkou naději, že za nějakých deset let, ne-li dříve, budu stát na bitevním poli tváří v tvář jeho vnukovi."

Donaugh přikývl. „To je správný předpoklad."

Tiernyn se nevesele uchechtnul. „A i kdybych byl králem, který pobíjí děti, neměl bych odvahu dotknout se právě tohohle chlapce. Vím, že bych musel nejdříve zabít tebe."

„A i kdyby ne, kde bys s tím vražděním skoncoval, Tiernyne?“ zeptal se Donaugh.

„Elesan má další příbuzné a i ti mají děti.“

„Ano, a o tom to právě je.“ Tiernyn si usrkl vína a zadumaně svraštil čelo. „Mluvil jsi s tím chlapcem?“

„Ne.“ zavrtěl hlavou Donaugh. „Nemělo by to žádný smysl. Aellegh neví, že je mým synem.“

„Ne. Ale víš to ty a vím to i já. A když už jsme na to narazili, ví to i Elesan.“

„Co budeš dělat?“

„Od této bitvy se na to dívám trochu jinak.“ Tiernyn se podrážděně pohnul a bezmocně pokrčil rameny. „Proč jen ten starý lišák nemohl prostě zemřít na bitevním poli? Všechno by se tím zjednodušilo.“

Donaugh se uchechtl. „Tak o tomhle zkus vyprávět Connorovi. Ten Elesana od tebe strhl a pak ho zajal.“

„Vypadá to, že si s ním budu muset vážně promluvit,“ pravil Tiernyn.

„Dobrá, myslím, že jsem nalezl řešení. Ráno tu záležitost s Elesanem vyjasním.“

„Řekneš mi, co máš v úmyslu?“

Tiernyn vyprázdnil svůj pohár a opatrně ho postavil zpátky na stolek. „Raději ne,“ řekl pomalu. „Víš jak si cením tvých rad, ale myslím, že toto je rozhodnutí, které musím udělat sám.“

Donaugh pohlédl na meč, ale zdálo se, že se nic neděje. Jenom kdesi vzadu v mysli mu zaznívál slabounký zvuk jeho písně a magie. Ať už bude Tiernynovo rozhodnutí jakékoliv, ten meč nedopustil, aby to Donaugh z jeho písně poznal. Donaugh vstal.

„Tak tedy ráno,“ rozloučil se. „Spi sladce, můj králi.“

Tiernyn se zašklebil. „Řekl bych, že dnes budu spát stejně sladce jako ty.“

Těsně před úsvitem probudil Torey jemný dotek na tváři. Posadila se na lůžku a uviděla vedle sebe klečet Connora. V ruce držel hořící svíci. Její světlo mu kreslilo na tvář tmavé mihotavé

stíny. Měl propadlé oči, povadlá ústa a byl strhaný a k smrti vyčerpaný. Torey se sevřelo hrdlo strachem.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Našli jsme Ralfa,“ řekl. „Je mrtvý.“

Torey vytryskly z očí slzy. Connor ke svému staršímu bratrovi vždycky vzhlížel s úctou. Tahle zpráva zmařila poslední chabou naději, kterou v sobě ještě chovali. V soukromí setmělého stanu přivinula Connora k sobě a stulila ho do náruče jako dítě.

„Ach Connore, je mi to tak líto,“ zašeptala. A přitom si uvědomila, jak marná je snaha vyjádřit slovy, co cítí.

„Odvezeme ho teď domů,“ zamumlal. Torey cítila na kůži teplo jeho dechu.

„Odjedu hned, jak Tiernyn vyřeší tu záležitost s Elesanem a Saesnesany.“

Uložila ho na lůžko vedle sebe, rukou mu něžně podložila hlavu a Connor si ukryl tvář na jejím rameni. Cítila, jak jí po holém krku stékají jeho slzy. Použila svůj dar Uzdravování a dotkla se v něm toho žalu, který ho dusil. Tohle byla rána, kterou nemohla zahojit, ale mohla mu dát spánek, který mu alespoň na chvíli v jeho bolesti uleví. Až se probudí, pocítí svůj žal znovu, ale už nebude tak úporně svírat jeho duši.

Za svítání bylo zamračeno a chladno a vrcholky hor na protější straně údolí mizely v cárech mlhy. Torey vyšla ze svého stanu a rozhlédla se. Mezi mraky nad kopci chvílemi snaživě proráželo pár slunečních paprsků, ale vzduch se ani nehnul. Ani ten nejslabší vánek nezachvěl mladými lístky vrb a javorů u říčky a nezčeřil svěží jarní trávu.

Všichni vojáci už byli vzhůru, balili, skládali tábor a připravovali se na návrat na Dun Camus. Na vzdáleném konci údolí, zpoza vyvýšeniny, za kterou leželo bitevní pole, stoupal rovně do vzduchu černý kouř ze saesnesských pohřebních hranic a rozplýval se v šedi oblohy. Na stráni za Torey vršili vojáci poslední mohyly nad padlými Celany.

Ze stanu vyšel Connor. Přes záda měl přehozený plášť v tmavé zeleni Wenyddu. Na rameni si ho sepnul sponou ve tvaru jelení

hlavy. Vzal s sebou i její plášť – zastavil se za ní a přehodil jí ho přes ramena. Otočila se a poděkovala mu úsměvem. Bylo opravdu poměrně chladno a plášť jí přišel vhod.

Teď ráno už vypadal lépe. V očích mu stále ještě hnízdil smutek nad ztrátou a na obličeji mu ležel stín žalu, ale do tváří se mu už vrátila barva a zase se držel zpříma. Už ho alespoň netížila únava. Ve spánku se vyrovnal se smrtí svého bratra a smířil se s ní, a přestože ještě truchlil, drželo ho na nohou vědomí povinnosti dopravit Ralfovo tělo domů do Wenyddu.

Z Tiernynova stanu vyšel mladý důstojník a kvapně vyrazil k přísně střeženému stanu, kde byl držen Elesan se svými důstojníky. Hned za ním vyšel další a rozběhl se k ohradě s vězni za táborem.

„Tiernyn už je určitě připraven," poznamenal Connor. Sklonil se a rychle Torey políbil. „Musím jít."

Torey si našla na svahu místo, odkud se mohla nerušeně dívat. Z ohrady se pod přísným dohledem celských vojáků s tasenými meči a šípy nasazenými na tětivy trousili saesnesští vězni. Když se všichni shromáždili na břehu řeky, vyvedli další strážní ze stanu Elesana a všechny jeho velitele a přivedli je k jejich vojákům. Ten malý chlapec, Aellegh, Elesanovo páže, se hrdě postavil krok za svým dědem, po jeho levici. Jeho tvář rámovaly zvlněné světlé vlasy.

Něco v pohybech toho chlapce přitahovalo Toreyinu pozornost. Ta nenucenost, s jakou nesl hlavu, to uvolněné držení těla. Stál tak, že ho viděla z boku. Na pozadí zamlžených zelených kopců se zřetelně rýsoval jemný dětský profil. Věděla, že Saesnesané jsou už ve čtrnácti považováni za dospělé muže a že se učí zacházet se zbraněmi od okamžiku, kdy začnou chodit. Ale tomuto dítěti nebylo ještě ani osm a přesto už se choval jako bojovník. Už brzy bude nahánět hrůzu svým nepřátelům – i spojencům.

Trhnutím hlavy si chlapec odhodil vlasy z očí a podíval se nahoru na svého děda. Elesan sklonil hlavu a něco mu řekl. Uklidňoval ho? Těžko říci. Ale chlapec přistoupil blíž ke svému dědovi a hrdě napřímil ramena a Torey si najednou vybavila Donaugha stojícího vedle Tiernyna.

Ještě než mohla dovést tento postřeh k nějakým závěrům, přilákal její pozornost rozruch u Tiernynova stanu. Stanový závěs se rozhrnul a na udusanou trávu vyšel Tiernyn, oblečený do svého

slavnostního královského roucha. Šarlatový plášť lemovaný kožešinou a vyšívaný zlatem kolem něj jen zavířil a nad čelem se mu zatřpytila zlatá koruna. Z pochvy na zádech vyčníval nad levým ramenem Královtvůrce. Po Tiernynově levici stála Ylana, také v šarlatu a zlatě, černé vlasy stažené dozadu a sepnuté zlatou čelenkou. Po Tiernynově pravici stál ve svém obvyklém modrém plášti Donaugh. Pod pláštěm byl oblečen prostě, stejně jako Connor, který stál vedle něj. Keylan se postavil vedle Ylany a Alys po jeho boku. Za nimi se v tichosti seřadili vrchní velitelé vojska.

Když do prostoru mezi táborem a ohradou pro vězně vpochodovala celská armáda, zdálo se Torey, že údolí začíná praskat ve švech. Volná zůstala jenom úzká ulička mezi Tiernynem a Elesanem. I ze stráně, kde stála, cítila Torey to napětí, které viselo ve vzduchu nad shromážděním. Napětí bylo téměř hmatatelné, stejně jako horko, které sálá z pece – živoucí, nervy drásající napětí, které mohlo v každičkém okamžiku vybuchnout. Armáda čekala ve zlověstném, dusném tichu. Tiernyn zvolna kráčel uličkou k Elesanovi, čekajícímu u řeky se svou armádou za zády.

Ta chvíle, kdy na sebe oba vůdci jen mlčky hleděli, se táhla jako věčnost. Torey zatínala pěsti, až se jí nehty zarývaly do dlaní, a čekala na něco, ani nevěděla na co – něco, co to napětí už konečně prolomí.

Pak Elesan pomalu před Tiernynem poklekl na jedno koleno. Klečel před ním vzpřímený, hlavu hrdě zdviženou a vzdorně hleděl Tiernynovi zpříma do očí.

„Bitvu jsi vyhrál, Tiernyne z Celi," pronesl zřetelně. „Ale mne jsi neporazil."

Tiernyn se ani nepohnul. Oplácel Elesanovi pevným pohledem, paže založené na prsou, stál uvolněně a klidně. Po nekonečně dlouhé době mu přes tvář přelétl nepatrný úsměv.

„Porazit tebe, Elesane, Celwaldo ze Saesnesského pobřeží – obávám se, že to bych tě musel jedině zabít."

„Ano, králi. Souhlasím."

„Navrhuji jiné řešení." Tiernyn pozvedl hlas.

„Oba jsme z Celi. Po pět generací žil tvůj národ na východě a po pět generací spolu naše národy zuřivě bojovaly a lidé umírali. Tímto dnem to skončí. Na tomto místě tomu navždy uděláme konec."

Kolem Tiernyna vzplála jeho jedinečná magie a strhla všechny, kdo slyšeli jeho hlas. Torey najednou shledala, že se dychtivě naklání dopředu, zcela v zajetí zvonivých tónů hlasu svého bratra. Bez dechu sledovala děj, který se pod ní odvíjel. Nikdo se ani nepohnul, všechny tváře byly obráceny k Tiernynovi, všichni stáli jako u vytržení. I Saesnesané vypadali, že jsou uchváceni a strženi Tiernynovým projevem.

Tiernyn postoupil kupředu a podal Elesanovi ruku.

„Přísahej mi věrnost, Elesane, Celwaldo Saesnesanů, a tobě i tvým potomkům bude navždy přiznáno právo pobývat na Letních pastvinách a naše národy tak budou moci žít vedle sebe v míru a porozumění."

„Přísahej mi věrnost, Elesane, Celwaldo Letních pastvin, a tvé postavení Celwaldy bude rovno postavení jakéhokoli vévody či prince na Celi a ty budeš vládnout ve svém kraji stejně jako jakýkoli vévoda či princ vládne ve svém, podřízený pouze mému právu a mým zákonům jako právu a zákonům Výsostného krále Celi."

„Zavaž se mi věrností a já ti zaručím bezpečí Letního pobřeží stejně, jako ručím za bezpečí celého ostrova."

Elesan se mlčky zahleděl na Tiernyna. Zvolna se vlekl další okamžik, napjatý jako tětiva luku. A právě když Torey pochopila, že to čekání už dál nevydrží a začne křičet, Elesan vstal a natáhl ruku k Donaughovi.

„Půjč mi svou dýku, čaroději," řekl.

Donaugh nezaváhal ani na okamžik. Vytáhl svou dýku z pochvy a vložil rukojeť do natažené Elesanovy dlaně. Elesan se podíval zpátky na Tiernyna. Tiernyn vypjal hruď a spustil ruce k bokům.

Elesan obrátil svou levou ruku, ruku, která přináleží srdci, a napjal kůži na zápěstí, až mu vystoupily žíly. A potom, pomalu a rozvážně, s pohledem upřeným na Tiernyna, otevřel špičkou dýky hlavní žílu. Vytryskla tmavá krev a rozstříkla se na zemi u Tiernynových nohou.

Smysl této odpovědi byl znám už od nejstarších věků.

Elesan nabídl svou krev jako svůj život a jako živinu zemi, které Tiernyn vládl. Tiernyn mohl zastavit proud krve a přijmout Elesana jako svého spojence a poddaného zároveň, anebo mohl nabídku odmítnout a nechat ho vykrvácet a zemřít. Volba byla na něm.

Elesan upíral svůj pohled do Tiernynových očí, vyrovnaný, klidný, navenek působil téměř lhostejným dojmem. Tiernyn přikývl.

„Ovaž si ránu," řekl klidně. „Přijímám tvé služby." Sundal si z krku šátek a podal ho Elesanovi.

Elesan si pevně ovinul šátek kolem zápěstí a zastavil krvácení. Pomalu opět poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Můj pane," pronesl zřetelně. „Vkládám svůj meč a svůj život do tvých služeb, od této chvíle až do posledních dnů." Pak vstal a obrátil se k Saesnesanům, kteří byli shromážděni za ním.

„Jste mými svědky," zvolal. „Se ctí jsem poskytl tomuto muži to, čeho by nemohl dosáhnout ani nejsilnější armádou. Dal jsem mu svůj život a svou věrnost, a mí synové tak učiní vůči jeho synům, a tak to bude až do konce dnů."

„Můj lorde Celwaldo," řekl Tiernyn. „Můžeš jít se svými muži domů."

26

Přešel Imbolc a zima se stále nekonečně vlekla. V posledním období těhotenství se Francia cítila těžká a směšně nadmutá. Když se na sebe podívala do zrcadla, viděla opuchlý obličej. Stejně tak měla naběhlé prsty a kotníky na nohou. Nohy ji bolely neustále, ať chodila nebo stála, a pořád jí bylo zima.

Ten dům nebyl o moc větší než lovecká chata. Byl posazený vysoko v horách Skai, byl dost pohodlně zařízený a měl dostatečnou zásobu dřeva do krbů. Nesnášela pohled z okna. Na jedné straně se do nekonečna táhly vysoké mrazivé hory, na druhé straně se krajina za zahradou ostře svažovala do závratných hlubin údolí. Zatímco už při pouhém pohledu na dno údolí ji mrazilo a dělalo jí nevolno, obrovitý horský masiv jí naháněl hrůzu. Zdálo se jí, že ji hory zavalí a zadusí, mrzoutské, zakaboněné a pomstychtivé.

Do tohohle vězení vysoko v horách, kde měla čekat, až se dítě narodí, jí zavedl samotný čaroděj. Několikrát ho důrazně žádala, aby jí umožnil promluvit s králem, ale byl k jejím žádostem naprosto lhostejný. Pouze jí oznámil, že král si s ní mluvit nepřeje. Ani teď, ani jindy.

„Copak nemá žádný zájem nebo starost o svého syna?“ zeptala se.

„To se uvidí později," odvětil čaroděj chladně. Pak ji potupně a bez okolků strčil do kočáru, a tak začala ta strašlivá cesta do hor. Ale zdola z údolí nahoru k chatě žádný kočár vyjet nemohl, a tak musela svou strastiplnou pouť dokončit na koňském hřbetu jako nějaká obyčejná coura.

Zanechal jí tam dva sluhy – ženu, která obstarávala práce v kuchyni a starala se o čistotu a pořádek, a muže, který pečoval o zahradu, dohlížel na zvířata a štípal dříví. Ale kromě toho ji hlídali. Oba dva ji nepřetržitě po celou dobu hlídali. Pořád. Neustále. Ani na chvíli ji nenechali bez dozoru. I když seděla ve svém vlastním pokoji u ohně, cítila jejich dohled, stejně jako cítila tíhu hor kolem. Pomalu nabývala jistoty, že z toho všeho brzy zešílí.

Ovzduší kolem malého domu bylo prosyceno vlákny magie, té magie, kterou poprvé pocítila v Gwachiru. Probíhala jí v zemi pod nohama jako říční voda a vířila kolem ní ve vzduchu, kamkoliv se pohnula. Ten čaroděj spletl ta vlákna do čehosi, co ji drželo a nepustilo z toho mizerného domu. Drželo ji to mezi zdmi zahrady jako neproniknutelný závěs. Uvnitř zahrady mohla jít kamkoliv, ale prostory, které jí vyhradili, opustit nemohla. Jedinkrát se pokusila projít vraty a závěs ji zastavil, neprostupný jako chladný, ke všemu lhostejný kámen. Když do něj narazila, necítila žádnou bolest, ale naplnilo ji to takovým odporem, že to už raději znovu nezkoušela.

Její vlastní magie ji opustila. I ta nejjednodušší zaklínadla, která se učila jako první, tady byla k ničemu. Nevěděla ani, jestli to bylo tou magií všude kolem, anebo jestli ji ten čaroděj v tom jediném děsivém okamžiku, kdy mu hleděla do očí, opravdu veškeré její magie zbavil.

Možná by svou magii mohla obnovit, kdyby se vrátila do Maedunu. Ale návrat do Maedunu znamenal čelit Hakkarovi, a na to neměla dost síly. Rozhodně ne teď. Zejména když si uvědomila, jak strašlivě selhala. Pokud by ji vůbec nechal naživu, udělal by jí ze života peklo. Nemohla by se před ním plazit a prosit za odpuštění. To by nedokázala.

Rukama si přejela přes vzedmuté břicho a pod dlaněmi ucítila, jak dítě uvnitř divoce kope. Jestliže jí zbyla nějaká moc, tak byla tady, v tom dítěti, v synu krále. To dítě bylo její zbraní, jedinou zbraní, kterou měla. O tom, že jí nebude dovoleno nechat si ho u sebe a že jí ho hned po narození odeberou, nepochybovala ani v

nejmenším. Ten čaroděj ji o tom několikrát výslovně ujistil. Ale přes to všechno bylo to dítě její a jestli se ta magie nezměnila a nezmění se ani při porodu, připoutá to dítě k sobě stejně pevně a jistě, jako si Hakkar k sobě připoutal svého syna. Matčinu magii v sobě určitě stále ještě má.

Ale vidět výraz královny, když Francia řekla, že to dítě, které nosí, je krále, to jí skoro stálo za to ponížení, které jí způsobil ten čaroděj. Jak královna střelila po králi vzteklým pohledem, po králi, který se právě probral, ale byl ještě naprosto vyčerpaný a neměl ani tušení, co se děje. Král se přirozeně ohradil, ale Francia se jen smála.

„Copak si opravdu nevzpomínáš, králi?“ ptala se ho. „Přišla jsem k tobě, když jsi spal, a tys mne přijal do svého lože. A teď nosím tvého syna.“ Po očku se podívala na královnu a ostýchavě se usmála. „Mám královně říct, o kom jsi tu noc snil, králi?“

Ale ten čaroděj ji přerušil a už ji nenechal říct nic víc. On a jeho sestra ji pak odvedli do jeho stanu a jeho sestra s ní něco provedla, takže Francia usnula.

„Ty poznáš, kdo je tvým nepřítelem, že, můj synu?“ šeptala tiše svému vystouplému břichu. S úsměvem ho opět začala hladit. „Ty jsi králův nejstarší syn – a jeho jediný syn. Jednou se pomstíš za to, jak nakládali s tvou matkou.“

Kdyby se jí podařilo najít nějaký způsob, jak vzít dítě s sebou do Maedunu, až se bude vracet, Hakkar by takovou zbraň určitě uvítal. To dítě by bylo zárukou jejího bezpečného návratu. Kdyby předala do rukou svého bratra takovou zbraň, tak účinný prostředek, mohla by se vrátit jako vítěz.

Syn krále Celi v Hakkarových rukou… Francia se usmála. Její syn má nárok na trůn Celi. Skrze toto dítě by mohl být Hakkar víc než jen Lordem Ochráncem Celi. Jako nejbližší příbuzný dítěte by mohl být králem. Protože až Hakkar s tímhle zatraceným ostrovem skoncuje, tak tady určitě nezůstanou žádní jiní mužští příbuzní, kteří by mohli vznášet nárok na trůn.

Její čas se blížil, ale zatím se jí nenaskýtala žádná příležitost, jak by mohla s dítětem utéci. I kdyby se jí nakrásně podařilo proniknout skrz magický závěs, který ten čaroděj spustil kolem zahrady, tak v tomhle stavu rozhodně nemohla z tohoto domu v horách odejít ani odjet. Ale až se to dítě narodí, může to být jiné. I

kdyby jeden ze sluhů vyrazil hned ve chvíli, kdy jí začnou porodní bolesti, tak se sem ten čaroděj nedostane dřív než za několik dnů po porodu. A ona mezitím už bude mít zpátky svou sílu i své pružné tělo. A jakmile ten muž odejde, aby tomu čaroději tu novinu sdělil, tak tu ženu už Francia přemůže snadno. A jakmile se zbaví svých dozorců, mohlo by se jí podařit utéci. Jestli dokáže tou začarovanou pavučinou projít posel, tak to ona určitě dokáže také. Ten čaroděj tady nemohl nastražit past, která by mohla zabít. Nikdy by nedopustil, aby se jeho vinou něco stalo dítěti, které Francia nosí.

Francia čekala na svou příležitost. A ta příležitost přijde.

Malý domek zapadl sněhem. U vrat a na dvoře se vršily hluboké závěje. U zdí Franciina vězení se tísnily tmavě zelené borovice a holé břízy a osiky a skýtaly jakous takous ochranu před ledovým větrem. Z komína stoupal kouř a z břidlicové střechy visely rampouchy silné jako mužské zápěstí. Do stínů soumraku padalo okny ven bledé světlo.

Torey sesedla a odvedla koně do stáje. Mula poklidně přežvykující čerstvé seno zvedla hlavu a zvědavě zastříhala dlouhýma ušima. Torey odsedlala klisnu, přehodila přes ni pokrývku a zanechala ji, aby se s mulou podělila se o tu trochu tepla ve stáji.

Nikdo jí nevyšel vstříc, nikdo se nezajímal o to, že přijela. Na chvíli dokonce zaváhala, jestli je Francia vůbec uvnitř. Ale při jejím pozdním těhotenství bylo silně nepravděpodobné, že by v tomhle sněhu byla venku. Ale kde vlastně byli Mag a Drust? Určitě ji museli slyšet, jak vjíždí dovnitř.

Mag seděla sama před krbem v malé hale, ruce založené na prsou. Když Torey vstoupila, vzhlédla a vyskočila na nohy.

„Díky bohyni, že jste tady, lady," vyhrkla. Ukázala na zavřené dveře za sebou. „Tamta… Teď tam nikoho z nás nepustí. Nenechávejte mne s ní samotnou. Ječela i na Drusta a sprostě na něj řvala. Myslím, že to dítě už je na cestě, lady."

Torey pohlédla na dveře a pak se obrátila zpátky k Mag. „Kde je Drust?" zeptala se.

„V kuchyni. Poslala jsem ho ohřát vodu. Ale podle toho, jak tu ženskou proklínal, by byl zázrak, kdyby se mu podařilo vůbec rozdělat oheň.“

„Jdu dovnitř,“ řekla Torey. „Zavolám tě, jestli tě budu potřebovat.“

Na ta slova se Mag zase klidně posadila a založila si ruce na hrudi. „To samozřejmě můžete, lady. Ale já už jí mám po krk. Když se rozzuří, hází vším, co jí přijde pod ruku. A ona je rozzuřená celý den.“

Torey pootevřela dveře. Před ní se objevila pohodlná ložnice. Vzduch voněl kouřem z jabloňového dřeva, které žhnulo v krbu. Záclony kolem postele byly napůl zatažené a vrhaly na postel hluboký stín.

Chvíli si Torey myslela, že je pokoj prázdný. Stolek vedle krbu byl prázdný, zůstal na něm jen rozbitý džbán, němý svědek záchvatu vzteku. Na zemi kolem stolu byly kaluže vody. Na železném stojanu vedle stála nerozsvícená lampa.

Torey přistoupila ke krbu, přihodila na oheň trochu dřeva a od žhavých uhlíků zapálila svíci. Otevřenými dveřmi sem táhlo a plamen se v průvanu divoce zmítal. Zakryla svíci rukou a zapálila lampu, a pak se otočila a šla zavřít dveře.

Plamen lampy se neklidně rozhořel, v krbu začaly vyskakovat plameny a po pokoji se rozlétly stíny. Na lůžku se něco pohnulo. Ozval se zvuk, jako se když malé zvířátko zahrabává do slámy.

Francia se podepřela rukama a namáhavě se na posteli posadila. Černé vlasy a tmavé šaty splývaly se stíny záclon a z postele zasvítil bledý ovál tváře plující tmou. Vlasy měla divoce rozcuchané, oči v propadlé tváři jako temné tůně, ústa jako řeznou ránu na bledé pleti. Ztratila veškerou podobu Celanky. Pod tmavými šaty se skrývalo vystouplé břicho. Chvíli slepě zírala na Torey, pak se přikrčila, ovinula si ruce kolem břicha a zkroutila se bolestí.

„Vidím, že na tebe už přišly porodní bolesti,“ řekla Torey.

Francia se zašklebila. „Načasovala sis svůj příjezd přesně,“ zasípala.

„Jsi tu právě včas, abys mne viděla umřít, a to dítě se mnou. Proto jsi taky přišla, co?“

Torey přešla přes malý pokoj a klekla si vedle rozházené postele. Široce rozhrnula záclony a vpustila na lůžko světlo a vzduch. Teď zblízka bylo jasně vidět, jak se Francii horečnatě lesknou oči. Torey jí položila ruku na čelo a ucítila chladnou, suchou kůži. Ten horečnatý lesk tedy nebyl příznakem nemoci – byl to jen vztek a strach. Francia sebou rozzuřeně trhla a odstrčila ruku stranou. „Nedotýkej se mne," zavrčela. „Přišla jsem se jen ujistit, že jsi naživu," odvětila Torey. „Ty i tvé dítě."

Francia se drsně uchechtla a zkroutila se v štkavém záchvatu. „Poslal tě král?" vyjela na ni. „Je snad tak žádostivý přihlásit se ke svému bastardovi?"

Torey vstala a přešla k vysokému šatníku u okna. Našla lehký župan a přinesla ho k posteli. „Svlékni se a vezmi si tohle," řekla věcně tónem, který nesnesl odporu. „V těch šatech, co máš na sobě, rodit nemůžeš. V tomhle to půjde lépe. Převlékneš se sama, nebo ti mám pomoci?"

Francia vytrhla Torey župan a vztekle po ní blýskla očima. Torey lhostejně pokrčila rameny, přešla ke krbu, prohrábla oheň a přiložila. Francia vykřikla bolestí, ale když se Torey otočila, viděla, že se už převlékla do županu a leží zase na posteli.

Šla ke dveřím a chtěla zavolat Mag, ale Francia se opět s námahou posadila.

„Ne," zařvala. „Ne, nevolej sem tu ženskou."

„Budeme ji potřebovat," namítla Torey.

„Ne," odsekla Francia. „Odmítám být v jednom pokoji s takovou babou a s jejíma odporně modrýma očima. Dívá se na mě jako had, když sleduje ptáčka. Raději zemřu, než aby tu byla, až budu rodit králova bastarda."

Torey svrběla dlaň. Pocítila nutkavou touhu tu ženu praštit. Sevřela ruku v pěst a pevně si ji opřela o koleno. Nebýt toho dítěte a nebýt toho, co to dítě znamená pro Donaugha, nepřijela by. Ale nedokázala mu to odmítnout. Tak málokdy od ní něco žádal. Zvládnout tuhle strašlivou ženskou bylo to nejmenší, co pro něho mohla udělat.

„Však ty nezemřeš," řekla tvrdě. Snažila se nedat najevo, jaký odpor k ní cítí. „Ani to dítě. Tím si můžeš být jistá."

Francia se drsně zachechtala. Vzápětí jí tělo zkroutila další vlna porodních stahů. „Má snad král takové obavy o svého jediného

syna, kterého kdy asi bude mít?“ Na čele a na horním rtu jí vyrazily krůpěje potu. Olízla si pot ze rtu a zavřela oči. „Ale bude to dítě v bezpečí? Máš jistotu, že ta holka s mečem ho neotráví jen proto, že se nenarodil jí?“

„Otec toho dítěte už dohlédne na to, aby bylo patřičně vychováno.“ Torey položila ruku Francii na břicho. „Tomu dítěti nikdo neublíží.“

Francii zachvátila další vlna bolesti. Pod Toreyinou rukou pulsoval život. Dítě se zachvělo nedočkavostí, strachem a dychtivostí. Nad tím vším pulsovala Franciina vlastní doutnající zášť, ale jinak Torey nenacházela nic nepatřičného. Dítě bylo zdravé, Francia byla zdravá a porod probíhal normálně. „Zkus se uvolnit,“ řekla Francii. „Nebraň se těm stahům. Když se uvolníš, půjde ti to snadněji a dítěti také.“

Těsně před východem slunce pomohla Torey dítěti na svět. Vlasy měl dlouhé a černé jako jeho matka. Podržela ho hlavičkou dolů, aby mu vyschly plíce, ale ani nevykřikl, jen se nadechl a rychle začal dostávat zdravou růžovou barvu. Když ho balila do nahřáté pokrývky a pokládala do kolébky, díval se na ni. Upřeně ji pozorovaly zachmuřené modré oči, oči, které budou brzy tak tmavé jako Franciiny.

Na chvíli, s prvním světlem úsvitu, které k nim proniklo oknem, si Torey myslela, že kolem dětské hlavičky vidí vznášet se slabý černý stín. Ale když se se svíčkou sklonila nad kolébku, aby se podívala blíž, měl už oči zavřené a spal, a po mlze nebylo ani stopy. Jestli tam předtím nějaká byla, tak už byla pryč.

„Ty chudinko malá,“ zašeptala Torey. Mrkla na Francii, jestli spí, a pak se sklonila níž a něžně se dotkla dětské tvářičky. Byla jemná a hebká jako každá dětská pleť, a to dítě vypadalo stejně jako každé jiné. Neponese zodpovědnost za to, kdo nebo co byla jeho matka. „Tvůj otec na tebe dohlédne, Mikale,“ řekla tiše. „Pomůže ti, jak jen bude moci.“

Když dorazil posel, seděl Donaugh sám ve své pracovně. Drust jel jak nejrychleji mohl. Čtyři dny mu trvalo, než sem dorazil, a vyčerpávající cesta na něm zanechala zřetelné stopy. Šaty měl

špinavé a zaprášené, plášť rozedraný, jak se prodíral houštím. Odmítl víno, které mu Donaugh nabídl a poklekl před ním.

„Pane, ta žena je pryč," oznámil mu. „Když jsme se s Mag před čtyřmi dny probudili, našli jsme její postel prázdnou. A v celém domě a okolí po ní není ani stopy."

Donaugh zamyšleně vyhlédl z okna. Stromy se oblékly do zeleně. Přicházelo jaro. Hory neviděl, ale svým vnitřním zrakem si dokázal představit tu usedlost hluboko ve Hřbetu Celi, kde malého Mikala vychovávala pěstounská rodina. Tam Francia dítě nenajde. To dítě bylo v bezpečí.

„To zaklínadlo, které jsem spustil kolem domu, zřejmě vyprchalo dříve, než jsem předpokládal," řekl. Otočil se zpátky k Drustovi. „Nedávám ti to za vinu, Druste. Ani tobě, ani Mag. Sloužil jsi mi dobře a budeš odměněn. Ten dům a pozemky, které k němu patří, jsou nyní bez jakýchkoli závazků vaše. Jsem vám vděčný za vaši pomoc."

„Děkuji, pane," řekl Drust a uctivě sklonil hlavu. „Mag a já jsme považovali za poctu, že vám můžeme sloužit." Vzhlédl. „A ta žena?"

Donaugh potřásl hlavou. „Obávám se, že jsme o ní neslyšeli naposledy," prohlásil. „Ale to dítě před ní ochráníme."

ČÁST ČTVRTÁ

ČARODĚJ

27

Torey stála na přídi a hleděla na rozeklané horské útesy Tyry, které se objevily na obzoru. Vlasy jí poletovaly kolem tváře. Connor si ji přitáhl blíž a objal ji kolem ramen. Pohodlně se mu opřela zády o hruď a hlavu si opřela o jeho rameno. Sklonil se k ní a otřel se jí tváří o spánek.

„Vypadá to tak trochu jako Wenydd nebo Skai," pošeptal jí.

„To samé mne napadlo, když jsem to před lety viděla poprvé," odpověděla. „Nemám sice pocit, že bych se vracela domů, ale je příjemné zase Tyru vidět."

„Bude na nás tvůj otec čekat v přístavu?"

Rozesmála se. „Jsi nervózní?"

Sklouzl jednou rukou níž a zastavil se na jejím břichu. Torey si položila obě ruce na jeho a usmála se, když pomyslela na jeho dítě, které tam rostlo.

„No," poznamenal vesele, „musíš připustit, že teď už je trochu pozdě žádat ho o svolení vzít si jeho dceru."

„On nám své požehnání dá," usmála se. „A bude mít radost, až se dozví, že následník Wenyddu už je na cestě."

Pevně ji k sobě přitiskl a zabořil si tvář do jejích vlasů. Věděla, že myslí na svého bratra Ralfa, který ležel v hrobce za svatyní Dun Clennaddu ve Wenyddu. Na to, jak ho před dvěma lety, po bitvě v průsmyku Brae Drill, sám odvedl domů.

Byly to podivné dva roky. Letos poprvé po mnoha generacích nepřišla s nástupem jara vlna saesnesských nájezdů. Muži se věnovali jarním pracím na polích, zaseli a za pár měsíců sklidili, a po celou tu dobu nebylo nutné chopit se zbraní. V Gwachiru na jižním pobřeží i v Clendonanu na východě spolu Celané a Saesnesané obchodovali a sedávali bok po boku v krčmách a hospůdkách. Samotný Elesan se ještě s několika svými šlechtici pravidelně zúčastňoval zasedání Velké rady na Dun Camusu. Ovzduší sice bývalo stále vzrušené a napjaté, ale k žádným výbušným sporům nedocházelo. A v jedné věci spatřovala Torey naději především – v těch dvou dětech, které spolu na zemi před obchodem hrály prastarou hru s kůstkami, zatímco jejich matky kupovaly chléb. Utkvěly jí v paměti – jedno světlovlasé s šedýma očima a druhé modrooké, černovlasé, rozesmáté, jak se snaží zachytit kůstky v prachu před vchodem. Na těchto dětech stála budoucnost silné, sjednocené Celi.

A jako vždy sledovali Celané východní pobřeží a pátrali po jakékoli známce vpádu z pevniny. Ale letos střežili Saesnesané východní pobřeží s nimi a lodě, po kterých pátrali, nebyly saesnesské válečné veslice.

Mrtví byli spáleni a oplakáni. Živí se zotavili a žili svůj každodenní život dál.

Torey položila ruku Connorovi na tvář. Cítila z něj smutek jeho vzpomínek a srdce se jí svíralo. Pootočil hlavu a políbil ji do dlaně.

„Nástupce Wenyddu je na cestě," řekl. „Ale Kian se stejně bude trápit tím, že Celi svého nástupce dosud nemá. Ani Skai." Torey se tiše rozesmála. „Alys čeká další dítě," poznamenala. „A tentokrát je to syn. Můj dar Uzdravování mi to řekl. A řekla jsem jí to, ještě než jsme odjeli. A pokud jde o Ylanu, tak ta mi říkala, že otěhotní, ještě než se vrátíme domů." Hlavou jí probleskla vzpomínka na malého chlapce, který – když ho naposledy viděla – udělal své první váhavé samostatné krůčky a opustil bezpečnou náruč své chůvy kvůli láskyplně rozevřené náruči své pěstounky. Mikal byl ve všech ohledech naprosto normální dítě. Během své krátké návštěvy na Dun Llewenu ho pozorně sledovala, ale po černé mlze kolem hlavy nebylo ani stopy. Ganieda, žena Erytha ap Morfyn, toho chlapce očividně milovala stejnou láskou jako svého vlastního syna a dceru.

Torey se nepatrně zachvěla. Connor ji sevřel pevněji.

„Copak je?“ zeptal se.

„Myslela jsem na ty děti,“ odpověděla. „Co se s nimi stane, jestli Maeduni vtrhnou na Celi?“

„Ochráníme je,“ ujistil ji. „Ochráníme je stejně jako naši rodiče ochránili nás před saesnesskými nájezdníky.“ Pustil ji a vzal ji za ruku. „Brzy budeme v přístavu. Pojď zpátky do kajuty. Musíme si sbalit.“

Zasmála se a políbila ho na tvář. „A zítra večer ti ukážu, co znamená Lammas v Tyře. Myslím, že se ti to bude líbit.“

Usmál se na ni. „Když to říkáš ty, tak to určitě bude, že?“

„Ovšemže, vím přece, jak máš rád tyrské pivo,“ odpověděla nevinně.

Ylana stála u okna. Tmavomodrý samet jejího večerního roucha splýval s nadcházejícím soumrakem. Neměla zde žádnou služebnou, byla v pokoji sama. V komnatě hořelo jen pár svící a po stěnách poletovaly stíny. Když vstoupil do komnaty Donaugh, ani se neotočila.

„Poslala jsi pro mne, lady?“ zeptal se klidně.

„Obvykle mne nazýváš Ylanou,“ poznamenala. „Lady je mezi námi dvěma trochu strohé, nebo snad přespříliš zdvořilé oslovení, nemyslíš, Donaughu?“

„Jak chceš,“ řekl. „Tak tedy, Ylano?“

„Hranice na Oheň Lammasu je téměř připravena,“ řekla. „Podívej. Tam nahoře v tom dubovém háji. Už od dětství jsem vždycky nejvíce ze všeho milovala slavnost Ohně. Ty ne?“

Donaugh přešel komnatu a postavil se vedle ní. Na hřebenu nízkého kopce nad svatyní za městem probleskovala mezi stromy mihotavá světélka. Na chvíli se na ně zahleděl a pak se vrátil pohledem zpátky k Ylaně.

Měla už pevné vyzrálé rysy dospělé ženy. Byla krásná, ale tíha odpovědnosti, která na ní ležela, vymazala z její tváře poslední známky dívčí něhy. Nad levým spánkem se objevily první předčasně šedivé nitky. Už se nesmála tak často jako kdysi a její úsměv už dávno nebyl tím bezstarostným úsměvem mladé dívky.

Za ta léta vzniklo mezi nimi hluboké přátelství. Důvěřovala mu a on důvěřoval jí.

„Co pro tebe mohu udělat, Ylano?“ zeptal se.

Otočila se, až kolem ní večerní roucho zavířilo, a přešla na druhou stranu komnaty. Před krbem stál malý stolek se dvěma křesly. Na stolku byla křišťálová karafa s vínem a dva zlacené křišťálové poháry. Ylana nalila víno a jeden pohár mu podala. Víno na povrchu jemně opalizovalo. Donaugh si od ní pohár beze slova vzal a pozvedl ho k ústům, ale nepil, sotva v něm smočil rty. Ylana svůj pohár vyprázdnila a ihned si ho dolila. Když ho zvedala k ústům, zadržel ji.

„Ylano,“ řekl tiše.

Odvrátila se od něj a opatrně postavila pohár zpátky, pak se oběma rukama opřela o okraj stolku a zůstala stát se skloněnou hlavou zády k němu. Rozpuštěné vlasy se jí jako lesklý proud černého hedvábí nahrnuly dopředu do obličeje.

„Donaughu, potřebuji tvou pomoc,“ řekla tiše.

„Zoufale potřebuji tvou pomoc, ale nevím, jak o ni mám požádat.“

„Víš přece, že tobě stačí jenom říct,“ odvětil. „Udělám pro tebe cokoli.“

„Chci tě požádat o víc, než co bys byl obvykle ochoten dát,“ vydechla. „Nebo schopen.“

Donaugh neřekl nic, jen mlčky vyčkával.

Vrátila se k oknu a na chvíli zůstala stát nehybně jako socha. Nakonec se otočila a podívala se na něj. Do očí jí vstoupil smutný stín.

„Donaughu, musím mít dítě,“ řekla.

Donaugh postavil pohár na stolek. „Ylano, moje magie není toho druhu, abych ti v tom mohl pomoci,“ odpověděl. „Já nejsem nějaká pokoutní čarodějnice, která umí přičarovat plodnost.“

„O to bych tě ani nežádala,“ namítla. „A ani by mi to nepomohlo.“

„Tak proč jsi mne zavolala?“

Ukázala na křesla u krbu. „Neposadíme se na chvíli?“

Šel za ní a posadil se do křesla. Oheň jí vrhal rudé odlesky do vlasů a barvil jí tváře do nachova. Vypadala zase jako dívka. Chvíli seděla tiše, s nepřítomným výrazem hleděla do ohně a srovnávala si

myšlenky. Donaugh trpělivě čekal. Cítil, že potřebuje nějaký čas, než se mu svěří.

„Tiernyn je dobrý král," pravila nakonec. „Jeho vojáci za ním půjdou třeba do ohně. Všichni princové a vévodové mu teď ochotně vzdávají hold a poskytují podporu. I Saesnesané."

Doanugh stále trpělivě čekal.

„Od bitvy v průsmyku Brae Drill uplynuly už skoro dva roky a lidé se začínají divit, proč stále ještě nemám dítě." Zvedla hlavu, podívala se na něj a unaveně se usmála. „Když jsme byli ve válečném tažení proti Saesnesanům, tak na tom tolik nezáleželo. Nikdo neočekával, že bheancoran otěhotní, když nás čekaly další a další bitvy. Ale teď…"

„Ale teď?" zeptal se.

Vstala a začala neklidně přecházet sem a tam. „A tohle je trest, že? Ten meč – ten proklatý meč – to je tvrdá daň za to, že jsem přesvědčila Lluddora ap Vershad, aby opustil Keylana a šel za Tiernynem."

Prudce se otočila tváří k Donaughovi. Lemem rukávu zachytila pohár a převrhla ho. Rudé víno se vylilo na stůl a rozstříklo se jí u nohou. Nevšímala si toho. „Ale on musí mít dědice, Donaughu. Musí. A brzy, jestliže nemá všechno, co jsme udělali, přijít vniveč…"

„Ylano, uklidni se. To, že ještě nemáš dítě, není žádný trest. Věř mi."

„Tak o co jde?"

„Já nevím." Vzal ji za loket a dovedl ji zpátky ke křeslu. Neochotně se posadila, a pak se naklonila dopředu a rukama si sevřela břicho, jako kdyby měla bolesti. „Uklidni se."

Zvedl převržený pohár, nalil jí víno a podal jí ho. Narovnala se a přijala pohár. „A teď mi to všechno řekni."

Usrkla si vína a postavila ho na stolek. „Už několik členů Královské rady mi naznačilo, že mě Tiernyn zapudí, jestli se ukáže, že bych mohla být neplodná." Na řasách se jí objevily kapky slz.

„To by Tiernyn nikdy neudělal."

Sklopila oči a zahleděla se dolů na své ruce. Prsty měla propletené a pevně sevřené, až jí klouby zbělely. „Ne, on by to nikdy neudělal," řekla. „Miluje mne stejně tolik, jako já jeho. Donaughu, ten problém nespočívá ve mně. Spočívá v něm."

„V Tiernynovi?“

„Jeho sémě není tak silné, aby se ujalo.“ Zvedla ruku a přerušila ho dřív, než stačil něco říct. „Já mám taky nějakou magii. Vím to. Pamatuješ si na to zranění toho dne, kdy jsme jeli do Mercie a zachránili Eacherna?“ Hořce se usmála. „Toho dne, kdy Lluddor ukázal, co v něm je, a zachránil nás?“

„Pamatuju.“

„Myslím, že je to tím zraněním.“ Vstala a začala neklidně přecházet po komnatě. „Mám strach, Donaughu. Celané nepůjdou za neplodným králem. Oba dobře známe ty příběhy o neplodných králích a neúrodných zemích.“ Odmlčela se a pohlédla na něj. „A neříkej mi nic o Mikalovi. Znám pravdu stejně dobře jako ty, i když Tiernyn možná ne.“

„O tom jsem mluvit nechtěl,“ řekl chladně. Na tváři se mu objevil trpký výraz.

„Zítra je předvečer Lammasu,“ prohlásila. „Donaughu, s příchodem Beltane musím dát Tiernynovi dítě. Musím.“

„Jestliže jsi nehledala zaklínadlo plodnosti, tak co vlastně chceš?“

„Myslím, že to víš,“ řekla tiše. „Ylano, já…“

„Donaughu, musíš zplodit to dítě,“ vyhrkla Ylana. „Dnes. Teď. Takže když se s Tiernynem sejdeme u Ohně Lammasu oslavit první úrodu žní, každý si pak bude myslet, že to dítě bylo počato tam, a všichni budou vědět, že je to šťastné znamení a že to dítě je požehnané.“

Pohlédl na ni a srdce se mu sevřelo. „Ylano, já nemohu.“ Nebyl dobrovolně se ženou od té doby, co byl naposledy s Eliade. Nechtěl, aby jiná zaujala její místo. Ylana byla velmi přitažlivá, ale netoužil po ní. Miloval ji stejně, jako miloval svou sestru Torey.

„Jestliže zplodíš to dítě, nikdo nikdy neřekne, že to dítě není Tiernynovo. Mělo by jeho krev tak, jako jste vy dva z jedné krve.“ Klesla na kolena před jeho křeslem a položila své ruce na jeho. „Donaughu, ty musíš. Když už ne pro mne a pro Tiernyna, tak kvůli Celi. Musí tady být dědic. Právoplatný dědic, ne jen syn té proklaté Maedunky.“

„A co když budeme mít dceru?“ zeptal se zatrpkle. „Co pak?“

„Bude to syn,“ prohlásila. „Na to, abys to zajistil, máš daru Uzdravování dost.“

„Ylano, ne…“ Zavrtěl hlavou. „Bylo by to jako Tiernyna zradit. Je to můj bratr a ty jsi žena mého bratra. Nemohu…“

„Nebude to vůči Tiernynovi žádná zrada,“ zašeptala. „Jak by taky mohla být, když všechno, co děláme, děláme pro to, abychom zajistili pokračování jeho království. Jsi moje jediná naděje, Donaughu. Není nikdo jiný, na koho bych se mohla obrátit.“

Podíval se na ni a najednou se mu v mysli vynořila slova *darlai*.

„A z jednoho z tvých synů povstane královský rod, který přetrvá až do dob, kdy se tyto kameny rozpadnou v prach…“ Nemohl se vzepřít osudu, pro který ho *darlai* předurčila. Nemohl se zbavit té zodpovědnosti.

Pomalu se postavil na nohy a podal jí ruku. „Pojď,“ zašeptal.

* * *

Torey se v noci probudila. Třásla se chladem, byla zmáčená studeným potem, noční košili a postel měla celou propocenou. V ústech jí vyschlo a hrdlo jí spalovala žízeň. Ve spáncích jí bušila krev. Namáhavě se posadila, předklonila se a sevřela hlavu v dlaních. Chlad pominul a celé tělo zaplavila vlna horka. Connor ležel nehybně vedle ní, rozvalený na břiše, a tvrdě spal.

Ztěžka vstala z postele a rozhalila si košili u krku, aby ji studený noční vzduch trochu zchladil. Předložka na zemi se jí zapletla mezi nohy. Vrávoravě doklopýtala ke dveřím a trhnutím je otevřela. Lesklé dlaždice na chodbě studily do bosých nohou jako led. Břicho se jí křečovitě stáhlo bolestí a projel jí pocit úzkosti o dítě.

Svého manžela teď nepotřebovala. V tomhle jí nemohl pomoci. Svou matku… Musela najít svou matku. Kerri bude vědět, co si počít. Jen Kerri mohla tu horkost zmírnit.

Bodavá bolest ve spáncích sílila. Rozpálená a ochromená rudým závojem bolesti si Torey ani nevšimla, že už minula dveře do komnat svých rodičů. Když si zase začala uvědomovat své okolí, byla už venku, za nádvořím Clanholdu, v polovině cesty nahoru na kopec, k malému Tanci nad svatyní.

„Ne,“ zasténala a namáhavě se otočila zpátky k příslibu pohodlí a bezpečí, které skýtala komnata její matky.

Ale jejím tělem vládl někdo nebo něco jiného, něco, co ji neúprosně táhlo zarostlou strání nahoru do kopce, do středu Tance.

Vztáhla chvějící se ruku a opřela se o lesklý kamenný sloup uprostřed. Úplněk proměnil Tanec v tajemné místo zaplavené stříbřitým svitem, prolínajícím se s ostrými, černými stíny. Tady byla magie. Silná magie. Bušila jí do mysli, zatímco tělo se zmítalo bolestí a horečkou.

To chvění začalo v břiše a rychle se šířilo do celého těla. Jen stěží se dokázala udržet pilíře, aby neklesla k zemi. Horkost ji rozpálila, až se jí zdálo, že snad shoří na popel a rozplyne se, odnesena jemným vánkem nad moře. Ta horkost a měsíční svit jí šálily zrak. Zdálo se jí, že ve vysokých kamenech Tance vidí postavy mužů a žen, vytesané tak zřetelně a čistě, že vypadaly jako živé. Zprvu ji to překvapilo a pak se vyděsila, když si uvědomila, že to jsou muži a ženy, a že je poznává. Rhianna, Paní Vzduchu, s dlouhými, měsíčně stříbřitými vlasy, které kolem ní splývaly jako závoj. Cernos, Pán Hvozdu, s majestátným rozeklaným parožím, které mu trčelo z čela. Adriel, Paní Vod, nesoucí svůj kouzelný džbán. Gerieg, Pán Útesů, s mocným kladivem, kterým drtil skály a třásl zemí, až se ze skal valily dolů laviny kamenů. Beodun, Pán Ohňů, nesoucí v jedné ruce louč dobrodějného Ohně a v druhé blesk Ohně ničivého. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem tváře jako prérijní tráva. A *darlai*, duše Země, Matka Všeho, se svým soucitným, něžným úsměvem.

Torey sklouzla na kolena, čelem se opřela o chladný hladký čedič sloupu a zavřela oči. Tváře jí přejel závan vzduchu lehký jako motýlí křídla, odhodil vlasy z čela zvlhlého potem, zchladil horkost a ztišil bušivou bolest ve spáncích.

Rhianna opustila své místo, vstoupila do kruhu a natáhla k ní ruku. „Přináším ti dar, mé dítě," řekla tiše.

„Ne," vydechla Torey a bolestivě potřásla hlavou. „Nechci ho."

„Musíš si ho vzít."

Torey zvedla hlavu a shledala že v ruce pevně svírá malý kamínek. Kamenné sloupy kolem ní stály tiše a nehybně, zaplavené měsíčním světlem.

Pomalu, neochotně otevřela ruku. Kamínek byl velký jako čejčí vejce a měl i stejný tvar. Na dotek byl hladký a teplý. Hleděla na něj a najednou si uvědomila, že je to křišťál vybroušený jako drahokam a průzračný jako voda. Vtahoval do sebe měsíční světlo, až se jím celý naplnil a světlo jí přeteklo na dlaň jako roztavené

stříbro. Okouzlená a přitahovaná tou září se zahleděla dovnitř, do jeho nekonečných hlubin. Uvnitř se pohybovaly droboučké postavičky. Pak se s ní svět bláznivě zatočil, převrátil se a Torey vlétla do křišťálu.

Mezi stromy se objevili saesnesští nájezdníci a vzápětí se vyhrnuli ven z lesa, záplava vysokých mužů, zpod rohatých přilbic se draly ven vlasy světlé jako len. V paprscích ranního slunce se zaleskly válečně sekyry a čepele mečů. Přišli bez varování a zaskočili vesničany nepřipravené. Muži, ženy a děti před nimi v hrůze prchali do bezpečí paláce. Doškové střechy zachvátily plameny, v jasném slunečním světle bledé a mihotavé.

Brána paláce se rozlétla dokořán, ven vyrazili skaištĺ vojáci a vrhli se do boje s nájezdníky. Srazili se s prchajícími vesničany a v nastalém zmatku se rozpadli do malých skupinek, které se rychle snažily proplést mezi muži a ženami nesoucími děti.

Lhostejní k tomu zmatku zaútočili nájezdníci přímo na střed vojáků na koních. Ostří seker se zalesklo. Obě strany se střetly v nepřehledém chumlu mužů a koní.

Zářivé vlasy prince ze Skai svítily uprostřed boje jako maják, ale tentokrát ho zleva chránila Letessa al Morfyn. Jeho meč se leskl a zářil v divokých obloucích. Nájezdníci od něj odpadávali jeden za druhým, někteří padli pod jeho mečem, jiní pod bijícími kopyty jeho koně. Jeden ze Saesnesanů přeskočil mrtvá těla a sekyrou zaútočil Keylanovi na břicho.

Jorddyn ap Tiernyn, bojující po Keylanově pravici, prudce otočil svého koně a sekl po něm. Saesnesan klesl k zemi. Keylan hodil po Jorddynovi tvrdým, divokým úsměvem, stočil svého koně a vyrazil do dalšího útoku.

Boj skončil náhle. Posledních pár nájezdníků padlo pod meči obránců. Keylan křikl na Jorddyna několik rozkazů a tryskem vyrazil dolů ze svahu směrem k ohradě s jehňaty za cvičným polem. Na místě zarazil koně, až zvíře dosedlo na zadek, a seskočil na zem.

U ohrady leželo pět ženských těl. Šel od jednomu k druhému, srdce se mu svíralo strachem, u posledního se svezl na zem a poklekl vedle mrtvé ženy.

Pomalu Alys obrátil, zvednul ji do náruče a přitiskl si ji k hrudi. Jeho rysy zkřivila hluboká bolest. Sklonil hlavu, zabořil tvář do

jejích vlasů a zůstal klečet. Přijeli dva vojáci, každý s jedním dětským tělíčkem v náručí. Beze slova zůstali stát před Keylanem.

Keylan pohlédl na své dcerky a pak skryl tvář ve vlasech své ženy. Jeho tělem otřásly křečovité vzlyky.

Letessa sesedla, svého koně zanechala vedle Keylanova a klekla si vedle něj. Podíval se na ni. Z očí mu tekly slzy. Neřekla nic, jen mu položila ruku na rameno a nechala své slzy volně stékat po tvářích.

Po dlouhé době zvedl Keylan hlavu. Bolest a žal mu strhaly tvář a ukradly život jeho očím. S tělem své ženy v náručí se Keylan pomalu narovnal a postavil se na nohy. Nesl ji lehce, jako by držel dítě. Letessa vzala otěže obou koní a zvolna kráčela za ním do paláce.

Toreyino zorné pole se rozšířilo, zabralo celý krvavý obraz vražedné seče a pak proniklo dál do lesa, až za místo, kde se nájezdníci poprvé objevili. Hluboko ve stínech viděla muže, kteří útok vedli.

Muže oděné v černém, s vlasy a očima černýma jako jejich šaty, ztrácející se ve stínech a mizící zpátky mezi stromy směrem k rozeklanému pobřeží za ústím zálivu Ceg.

Křišťál v Toreyině ruce se zatetelil a rozpadl se na prach. Prachu se zmocnil jemný vánek a v malém jiskřivém obláčku s ním zavířil kolem její ruky.

Obláček se rozplynul, jen její ruka se ještě třpytila slabým popraškem jiskřiček. Otřela si dlaň o nohu. Na noční košili zůstala malá třpytivá šmouha. Snažila se setřít si slzy a na tváři jí zůstaly další stopy třpytu.

Měsíc zapadal. Tmavý Tanec kamenů kolem ní stál tiše a lhostejně. Opřela se o podstavec, zachytila se ho, vytáhla se na nohy a mezi dvěma kameny vyvrávorala z kruhu. Skrze slzy téměř neviděla.

Neměla ani tušení, jak se jí podařilo dostat se zpátky na Clanhold ani jak se jí podařilo najít cestu zpátky do své komnaty. Usnula ihned, v slzách a vyčerpaná.

Ráno se vzbudila schoulená do klubíčka v teplé Connorově náruči. Trochu ji bolela hlava. Myslí jí krátce zavířily útržky snu a rozplynuly se.

Sen?

Zvedla pravou ruku a roztáhla prsty. V rýhách na dlani se ještě třpytily stopy jiskřivého poprašku. Oklepala si ruku a pečlivě ji otřela do prostěradla.

28

Dětský pokoj na Dun Llewenu byl rozlehlý a vzdušný, s břidlicovou podlahou pokrytou koberci. V krbu hořel oheň, který zaháněl chlad studeného, vlhkého dne. Syn Erytha ap Morfyn, kterému byly už skoro čtyři roky, seděl v koutě a tiše si hrál se svou miniaturní armádou – tahal vyřezávanými figurkami mužů a koní po bitevním poli, nakresleném na dlaždicích. Erythova dvouletá dcerka si u krbu hrála s kukuřičnou panenkou, obklopená barevnými dřevěnými korály, velkými jako mužská pěst. Malý Mikal jezdil po pokoji na houpacím koni a s obrovským zaujetím, které se mu zřetelně odráželo v tváři, mával malým dřevěným mečem.

Donaugh stál nikým neviděn v přístěnku dětského pokoje a pozoroval Mikala. Na to, že mu bylo teprve něco málo přes rok a půl, byl chlapec statný a silný. Černé vlasy a černé maedunské oči podivně kontrastovaly se dvěma plavovlasými a modrookými Erythovými dětmi. Čilý a chytrý, vykazoval už teď Mikal známky rozeného bojovníka, obratného a půvabného, a taky se hlasitě dožadoval svého vlastního poníka, právě takového, na jakém jezdil Erythův vlastní syn. Erythova žena Ganieda o Mikalovi říkala, že je velmi zatvrzelý a umíněný. Obvykle dosáhl všeho, čeho chtěl.

Hračky ho už unavily a omrzely. Odhodil houpacího koně a dřevěný meč doprostřed pokoje a šel ke krbu, kde si spokojeně

hrála Alida se svými panenkami a korály. Na chvíli se zastavil a pozoroval ji, a pak se shýbl a dva korále, které se zrovna snažila navléknout na kroucenou šňůrku, jí vytrhl z ruky. Chvíli na něho vyjeveně mlčky zírala a pak vyskočila na nohy.

„Moje," prohlásila pevně a sebrala mu je.

Když se jí je Mikal pokusil znova vzít, vyrazila proti němu a odstrčila ho, a pak se k němu otočila zády a posadila se zpátky na krbovou předložku. Chlapec ustoupil a zůstal stát. Hleděl na ni, černé oči zúžené vzteky, čelo svraštěné, husté černé obočí nad temnýma očima se stáhlo k sobě a mezi obočím mu naskočila kolmá vráska. Alida vstala a vesele zatočila v rukou šňůrou korálů.

Mikal se opatrně rozhlédl. Jeho oči se na okamžik zastavily na chůvě, která se k nim právě obrátila zády a začala skládala šaty do skříně u okna.

Kolem Mikalovy hlavy se zachvělo cosi temného. Až v přístěnku ucítil Donaugh ten chladný závan maedunské magie. Na rukou mu naskočila husí kůže a zamrazilo ho. Vyrazil právě v okamžiku, kdy se Mikal s nataženýma rukama vrhl dopředu s jasným záměrem srazit Alidu do ohně v krbu, ale ještě než se jí stačil dotknout, popadl ho Donaugh do náruče.

Překvapený Mikal ztuhl. Pak se začal bránit – odstrkoval Donaugha, snažil se mu vykroutit a uniknout. Donaugh měl pocit, že se snaží udržet divoký vzdušný vír. Mikal bojoval zuřivě, divoce kolem sebe mlátil malýma ručkama, kopal, zasypával ranami Donaughovu hlavu, šel mu po krku a vztekle řval. Donaugh zapátral po nějakých známkách magie krve a shledal, že mlha kolem Mikalovy hlavy se rozplynula. Vyprchala ve slepé zuřivosti. Pevně chlapce sevřel, aby ho zkrotil.

„Přestaň, Mikale," řekl tiše, ale rozhodně.

Chlapec mu nevěnoval žádnou pozornost. Křičel, kopal a divoce mlátil kolem sebe, aby se osvobodil. Donaugh sevřel do jedné ruky obě jeho malé ručičky a snažil se zachovat chladnou hlavu.

„Mikale, přestaň. Dost."

Mikal sebou přestal zmítat a upřeně se na Donaugha zahleděl. Černé oči, které divoce planuly vztekem, se na chvíli zabodly do Donaughových. Pak ho dítě poznalo a zuřivost se rozplynula. Po temném stínu kolem černých vlasů nezůstalo ani stopy.

Chlapec se s úlevou rozesmál. K Donaughovi se přitiskla jemná dětská tvářička a kolem krku se mu ovinuly drobné buclaté ručičky. Donaugh zavřel oči. Nechtělo se mu tehdy uvěřit, když mu Torey krátce poté, co se Mikal narodil, říkala o černé záři kolem jeho hlavy. Jezdíval za ním na Dun Llewen často a pátral po ní, ale nikdy nic neviděl. Až dosud. Ale zároveň se až do dnešního dne se na dítěti neprojevovaly vůbec žádné známky toho, že by zdědil schopnost používat celskou magii.

Donaugh usedl vedle krbu na čalouněnou lavici a Mikala si posadil na kolena. Jemně uchopil Mikalovi zezadu hlavičku do dlaně. Beznaděj mu svírala srdce. Jestli nemá být tento syn pro něho ztracen, pak zoufale potřeboval najít způsob, jak v něm bojovat s vlivem Franciiny krve. Mikal byl přespříliš malý na to, aby mohl přežít stejný způsob, jako použil vůči Francii. A jestli se Donaughovi nepodaří najít způsob, jak odstranit sklony k používání magii krve teď, dokud je Mikal ještě malý, může pak už být pozdě.

„Už nikdy se nesmíš pokusit Alidě znovu ublížit, Mikale," řekl tiše Donaugh. Navzdory trýznivému bušení srdce zněl jeho hlas vyrovnaně a klidně.

Mikal se v jeho náručí opřel dozadu a podíval se mu do očí. To dítě už bylo prostě zase jenom dítě, rozzářené a spokojené. Začal si zvědavě pohrávat se sponou zpodobňující skaiského sokola, kterou měl Donaugh na rameni. Byl naprosto upoután jasným třpytem zlata a leskem safírových očí.

„Moje?" zeptal se.

„Ne," řekl Dnaugh. „Moje. Jednou budeš mít taky takovou. Slibuju."

Do pokoje vtrhl Eryth. Sotva popadal dech a byl bílý jako stěna. „Donaughu, pojď rychle," křiknul na něj. „Přišly zprávy z Dun Eidonu."

Donaugh postavil Mikala na zem a spěchal ke dveřím. „Co se stalo?" vyhrknul.

„Saesnesští nájezdníci na Dun Eidonu," vyhrkl Eryth. „Právě dorazil posel. Moje sestra Letessa ho poslala. Myslela si, že bys mohl být tady."

Ta zpráva zasáhla Donaugha jako blesk. Vytřeštil na Erytha oči.

„Saesnesští nájezdníci? Jsi si jistý?"

„Říkala to.“ Eryth bezmocně rozhodil rukama. „Ostatně – všichni už jsme viděli dost saesnesských nájezdníků na to, abychom věděli, jak vypadají.“

„Kdy?“

„Před pěti dny. Posel říkal, že Alys a děti jsou mrtvé. Keylan je připraven vyrazit se dvěmi sty jezdci na východ. Letessa se domnívá, že chce jet na Letní pastviny a tam se pomstít.“

„Tak to už asi bude na cestě. Rychle připrav koně. Okamžitě vyrážíme na Dun Camus. Musíme ho zastavit.“

Eryth se rozhlédl po dětském pokoji. Rysy mu ztvrdly, když hleděl na své dvě děti. „Keylan je v právu, když se chce pomstít,“ řekl tiše.

„Ano, to je,“ souhlasil Donaugh. „Ale není v právu, jestli chce Celi znovu zavléct do války.“

Ze své výhodné polohy vysoko na úbočí hory viděla Torey pohybující se oblak prachu na cestě dávno předtím, než spatřila koně a jezdce. Nikdo jiný než spěšný posel nesoucí naléhavý vzkaz by v žáru odpoledního slunce nehnal svého koně tak divokým tryskem.

Srdce jí sevřela mrazivá předtucha. Vstala a zastínila si oči rukou, aby se mohla na jezdce lépe podívat.

Pádící kopyta vířila prach, který zahaloval jezdce i koně, ale přesto se jí zdálo, že stejnokroj, který má muž na sobě, poznává.

Naplnilo ji neblahé tušení. Posel byl ze Skai a byl to jeden z Keylanových mužů.

„Ne,“ zašeptala. Ani si neuvědomila, že mluví nahlas. „Ach ne. Prosím.“

Kolena se pod ní podlomila a hlava se jí zatočila závratí. Košík s bylinami, které nasbírala, jí vypadl z ochablých prstů a rozsypal se jí u nohou. Usedla do jemné svěží trávy. Jezdec zmizel za ohybem cesty a zůstaly po něm jen lehké mizející obláčky hnědého prachu, jediná známka toho, že tudy někdo projel.

Torey byla jako omámená, ve spáncích jí bušila krev, ale vzchopila se, namáhavě vstala a rozběhla se. Zašla daleko od

Clanholdu. Nemohla se tam dostat dříve než jezdec, přestože šla přímo přes horský hřbet, a ne po cestě, která ho obcházela.

Lem šatů se jí zachytil v červeném vřesu. Zaslechla, jak se látka trhá, když se ji snažila uvolnit. Skoro se ani nezastavila v tom střemhlavém úprku, dech jí hvízdal v krku a slzy ji dusily. Pak zakopla a upadla do trávy a v tu chvíli si vzpomněla na dítě, které nosila pod srdcem. Zvedla se a zaposlouchala se do sebe, teď ještě navíc bez sebe strachem o dítě. Dítě pádem nijak neutrpělo, ale Torey přesto trochu zpomalila a šla jen tak rychle, jak jí to strach dovolil.

Když se vpotácela na nádvoří, nebylo tam po poslu nebo po koni ani stopy. Na chvíli se zastavila, aby popadla dech a rozhlédla se, pak si podkasala sukni, vyběhla po širokém schodišti k Velké síni a vpadla dovnitř.

Jedna ze služebných právě doplňovala lampy na dlouhém stole a cosi si přitom pobrukovala. Překvapeně vzhlédla, když ji Torey popadla za ruku.

„Lady Torey," zvolala. „Proč, copak se stalo…"

„Ten posel," zasípala Torey. „Právě přijel. Kde je?"

„Proč? Ve sluneční komnatě, s tvým otcem…"

Žena ani nestačila domluvit a už se Torey zase rozběhla, nahoru po vyřezávaném schodišti a dolů dlouhou studenou chodbou. Přede dveřmi do sluneční komnaty se zastavila. Najednou se jí nechtělo jít dovnitř, nechtělo se jí poslouchat zprávy, které přinesl posel ze Skai. Zakryla si rukama obličej. Pod prsty ucítila prach slepený potem. Zvedla potrhaný lem šatů a otřela si tvář a pak se pokusila upravit si rozcuchané vlasy, aby to aspoň trochu vypadalo, že je v pořádku. Nakonec už nebylo na co se vymlouvat, a tak otevřela dveře.

Uprostřed komnaty stál Kian, hlavu sklopenou, v náručí svíral plačící Kerri. Na židli pod oknem seděl mladý posel, bledý a zachmuřený, v dlaních bezmocně drtil pohár s vínem. V pruhu světla dopadajícího oknem tančila zrnka prachu, vířila mu kolem nohou a vytvářela mu okolo kolen zlatý obláček. Modř jeho tuniky a kalhot vrhala na jeho vyčerpanou, strhanou tvář namodralý stín.

Torey se tak divoce rozbušilo srdce, až se podivila, že to nikdo neslyší. Vstoupila dovnitř.

„Otče?" otázala se. Hlas jí vázl v krku.

Kian vzhlédl a přes Kerriinu sklopenou hlavu se na ni podíval. Torey uviděla v jeho očích hluboký zármutek a uviděla bolest, která mu vryla vrásky do tváře, a najednou věděla, proč tak náhle zestárnul.

„Jaké zprávy přišly?“ zeptala se. V ústech jí vyschlo, jen stěží byla schopná tu otázku vyslovit.

„Jde o Keylana?“

„Nájezdníci na Dun Eidonu.“ Kianův hlas zazněl do ticha komnaty drsně a chraptivě. „Keylan zůstal naživu.“

„Ale Alys je mrtvá,“ zašeptala Torey.

„I to dítě, které nosila. A Rowana a Merly…“ Hlava se jí zatočila a udělalo se jí špatně. Tápavě hledala rukou něco, o co by se mohla opřít. Stěna byla chladná a pevná, jediný jistý bod, který našla. „Viděla jsem to,“ zamumlala.

„Viděla jsem to v noci asi před sedmi dny. Tam nahoře. V Tanci.“ Ruka jí sklouzla po drsném kameni, kolena se jí podlomila. Kian k ní přiskočil právě včas, aby ji zachytil dřív, než upadla. V jeho silné, pevné náruči nalezla ochranu a bezpečí.

„Viděla jsem to,“ opakovala Torey.

Rozvzlykala se a zoufale se pověsila na otce. Měla strach, že se snad rozletí na kousky, jestli se ho pustí. „Měla jsem vám to říct. Mohli jste je varovat.“

Kerri k ní rychle přistoupila a shrnula jí z čela slepené vlasy. „Stalo se to před šesti dny,“ řekla. „Torey, ty jsi viděla, co se děje, co už se nedá odvrátit, a ne co se bude dít. Ach, mé dítě. Mé dítě, dar Vidění není tak lehké unést, ale budoucnost je v něm jen zřídka.“

Torey se tiskla ke Kianovi a křečovitě se chvěla. „Já ho nechci,“ vykřikla zoufale. „Ach matko, já nechci takový dar.“

„Napoprvé to bylo dost drsné Vidění.“ Kerri přidržela Torey pohár u úst. „Vypij to,“ nařídila jí něžně.

Víno ředěné vodou chutnalo trpce. Uklidnilo ji. Dokázala se pustit Kiana bez obav, že se zhroutí. Kerri ji odvedla k oknu, posadila ji na čalouněnou lavici a sedla si vedle ní. Torey se jí chytila za ruku. Kian obrátil svou pozornost zpět k mladému poslu.

„Jak to, že nebyli varováni?“ zeptal se. „Kde byli ti muži, co měli být na strážních věžích?“

Posel bezmocně pokrčil rameny. „Jejich válečné veslice byly nalezeny více než deset mil daleko na moři, na jihu, u pobřeží Wenyddu," odpověděl. „Na jednom z příbřežních ostrovů. Lord Jorddyn se domnívá, že přijeli v malých člunech podél pobřeží, pod pláštěm noci, a pak šli po souši. Oni… Lord Jorddyn si myslí, že měli v úmyslu zabít jen prince Keylana a jeho rodinu, a zničit Dun Eidon. Nepřišli loupit."

Kian přikývl. „Děkuji," řekl. „Jdi do místností pro strážné. Dají ti tam najíst. A ukážou ti, kde si můžeš odpočinout. Až pojedeš zpátky, vezmeš sebou moji odpověď." Přešel komnatu, posadil se vedle Torey a jemně jí položil ruku na čelo. „Jsi v pořádku?" zeptal se. „I tvé dítě?"

„Miminku nic není. Opravdu." Torey objala rukama malou vypouklinu břicha a zase se rozplakala. „Ach, otče. Ubohá Alys. A ty děti… Ach, bohové, ty děti." Hřbetem ruky si utřela oči. „Alys byla u ovčí ohrady a oni ji zabili dřív než je vůbec uviděla." Slzy jí vytryskly. Přitiskla se ke Kerri. „Co teď bude Keylan dělat? Tolik se milovali."

„Keylan bude žít dál," pravil Kian tiše. „Musí. Tak jako my všichni." Torey přikývla, ale ani nezvedla hlavu.

„Dostal jsem dnes ráno ještě jiné zprávy," pokračoval Kian. „Bohužel se obávám, že ani ty nejsou dobré." Do komnaty vstoupil udýchaný, bledý Connor. Kian vzhlédl. „Pojď dál, Connore. Už na tebe čekáme."

Connor šel rovnou k Torey a posadil se vedle ní na lavici. Vděčně se schoulila do bezpečí jeho náruče.

„Jaké zprávy, lorde?" zeptal se Connor.

„Můj dávný nepřítel Hakkar opustil jezero Vayle," oznámil Kian. „Myslím, že teď má v úmyslu připravit vpád na Celi. Zrovna když přijel posel, psal jsem Keylanovi dopis."

Torey se posadila. „Otče…" Podívala se na Kerri a pak sklouzla pohledem zpět ke Kianovi.

„V tom mém Vidění. Byli tam nějací muži, kteří Saesnesany vedli. Muži oblečení v černém. S černými vlasy a černýma očima. Skrývali se v lese a vůbec se neukazovali."

Kian překvapeně nadzvedl obočí. „Saesnesané vedení Maeduny?"

„Ano. Myslím, že ano."

„Tohle musí Tiernyn slyšet hned," řekl Connor. „Musíme se okamžitě vrátit."

Kian na chvíli zaváhal a pak se smutně usmál. „Doufal jsem, že vás tu zdržím," poznamenal. Torey ucítila, jak se Connor napjal, že bude něco namítat, ale Kian ho zvednutím ruky předešel.

„Kdyby to ovšem šlo," řekl. „Abych měl jistotu, že jste oba v bezpečí. Ale chápu, že musíte odejít."

Connor přikývl a pak se zamyšleně podíval na Torey.

„Ne," vyhrkla Torey bez váhání. „Když jdeš ty, půjdu taky." Stiskla mu ruku. „I mne tam budou potřebovat."

* * *

Isgardské přístavní město Honandun se peklo v žáru slunce pozdního léta. V přístavu kotvily stovky lodí, stěsnané u dlouhé kamenné přístavní hráze v chráněném přístavu hluboko v ústí Lauchruchy. Rušné nábřeží se hemžilo zpocenými přístavními dělníky, prohýbajícími se pod tíhou beden a vaků se zásobami a dalším lodním nákladem, který nosili na lodě a překládali do nákladových prostor. Vedle dlouhého nízkého skladiště navzdory horku neklidně pobíhalo nesčetné stádo koní, poplašených neznámými pachy moře a města. Čekali, až budou odvedeni na lodě, do zvláštních oddělení nákladových prostor. V řadách narychlo postavených ubytoven čekala s odevzdanou trpělivostí, vlastní všem vojákům, armáda černě oděných jezdců.

Hakkar z Maedunu stál u okna nejlepšího pokoje nejlepšího přístavního hostince, zcela lhostejný k překotnému hemžení dole pod sebou. Pohled upíral na kopec nad městem, na bílou kamennou krásu toho, co kdysi bývalo palácem Ephira z Isgardu. Nyní obýval půvabnou budovu Nordag, Lord Ochránce Isgardu.

V koutku úst pohrával Hakkarovi malý přezíravý úsměv. Druhým Lordem Ochráncem Falinoru byl jmenován Maegrun. Weigar, první Lord Ochránce, zmizel – téměř před sedmi lety prostě a jednoduše zmizel. Tajemně, záhadně se ztratil. Jeho syn Walthor přísahal, že jeho otec je mrtev, ale nebyl schopen ukázat mrtvolu. Takže ani nebyl schopen předložit důkaz, že by moc jeho otce nyní přešla na něj.

Ovšemže nepřešla. Hakkar věděl, že když Weigar umíral, nemohl přenést svou magii na Walthora, a to z toho prostého důvodu, že Weigarova moc nyní spočívala v Hakkarovi samotném.

Nikdo by nikdy nemohl tvrdit, že Hakkar z jezera Vayle, synovec samotného krále Vanizena, nedodržel svou část dohody. A Weigar přirozeně nebyl ve stavu, aby si mohl na něco stěžovat.

Hakkar pomalu obrátil svou pozornost směrem k západu. Pod světlou oblohou s mléčně bílým oparem se jemně čeřila břidlicově modrá mořská hladina. Daleko na severozápadě se na obzoru zlověstně zvedaly černé sloupy mraků věštících bouři a pomalu se sunuly na jihovýchod. Možná, pomyslel si, možná že tahle bouřka skoncuje s tou vlnou horka a přeruší vleklé období dusného, vlhkého parna a letních bouřek, které trvalo už pět dní. Lodě už byly připraveny k vyplutí. Dnes se na lodě, které vyplují na Celi, nakládaly poslední zásoby, zbraně a výstroj. Na břehu zatím zůstávali jen vojáci a koně – čekali, až se počasí ustálí. Zuřivost denodenních bouřek byla schopná rozptýlit flotilu široko daleko po moři, nebo přinejmenším rozervat plachtovinu a roztříštit vysoké dřevěné stěžně. Hakkar už byl sice silně nedočkavý začít s dobýváním Celi, ale zároveň byl dost chytrý na to, aby pokoušel osud a riskoval nějaké selhání díky bouři.

Obloha ztmavla a bouřka dorazila na pevninu. S prvním bleskem se začali koně v ohradě plašit. Stájníci opatrně přecházeli mezi zdivočelými zvířaty, hladili je a uklidňovali.

Hakkar je chvíli pozoroval a pak se zahleděl zase na západ. Obzor mu zakryl závoj deště. Za zastřeným obzorem ležela Celi. Během několika dnů bude jeho celoživotní touha naplněna.

Odvrátil se od okna. Horbad už ležel v posteli a spal. Na stěně nad ním visel ve zdobené pochvě černý meč. Hakkar se sklonil nad svým synem a pohladil ho po hlavě. Pak se natáhl pro meč. Když ho vytáhl z pochvy, vyřinul se z ebenově černého hrotu proud temnoty. Temnota meče pohltila bledé světlo a v místnosti se setmělo.

„Tvůj čas nadchází," zašeptal Hakkar obsidiánové čepeli. „Během čtrnácti dnů budeš pít celskou krev."

29

Slunce už bylo téměř hodinu pod obzorem, když Donaugh dorazil k bráně Dun Camusu. Zchvácený kůň vklopýtal na nádvoří a vyčerpaně zůstal stát se svěšenou hlavou, pokrytý pěnou, a ztěžka funěl. Donaugh sklouzl ze sedla, hodil otěže přibíhajícímu sluhovi, vyběhl po schodech k Velké síni a vzhlédl. Nahoře vlál Tiernynův praporec. Napětí v Donaughovi trochu povolilo. Takže Tiernyn byl tady.

Velkou síní procházel sluha a rozžíhal svíce a lampy. Donaugh běžel, jak nejrychleji to jen po naleštěné dlážděné podlaze šlo. Shora ze schodiště, které vedlo k soukromým prostorám, na něj někdo zavolal. Přes zábradlí nad Velkou síní se vykláněla Torey. Zamávala na něj a pak se otočila a rozběhla se ke schodům.

Srazili se na prvním odpočívadle. Torey mu padla kolem krku. Donaugha překvapilo, že se tak chvěje. „Věděla jsem, že přijdeš," vydechla. „Ach, Donaughu, to je strašné."

„Slyšel jsem o nájezdu na Dun Eidon," souhlasil Donaugh. „Přijel jsem, jak nejrychleji jsem mohl."

„Keylan je tady," vyhrkla Torey. „On…"

Srdce v Donaughovi poskočilo nadějí. „Keylan je tady?" opakoval. „Ještě nebyl na Letních pastvinách?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, ještě ne. Je tam nahoře a probírají to s Tiernynem."

Donaugh se od ní odtáhl a podíval se nahoru do chodby ke dveřím Tiernynovy pracovny. Torey ho chytila za ruku.

„Musím s tebou mluvit," vyhrkla. „Prosím, Donaughu. Je to důležité. Týká se to nájezdu na Dun Eidon."

Podíval se na ni. Byla na pokraji zhroucení, kolem očí měla temné kruhy, tváře měla propadlé. Jestliže s Connorem měli tu odvahu, že se za těchto bouřek přeplavili přes moře a vrátili se sem, aby s ním mohli mluvit, tak to musí být důležité. Torey by to v tomhle stavu nedělala, kdyby nemusela.

Donaugh ji vzal za ruku a vedl ji po schodišti nahoru do své pracovny. Ještě než začala mluvit, pohodlně ji usadil a nabídl jí pohár vína s vodou.

„Kdy jste se s Connorem vrátili?" zeptal se.

„Teprve před pár hodinami," odpověděla. „Donaughu, vrátila jsem se, abych ti to mohla říct. Měla jsem na Broche Rhuidh Vidění. Já jsem ten nájezd na Dun Eidon *viděla*."

„Ty jsi to viděla?"

Torey přikývla. Nedívala se na něj, oči upírala na svůj pohár s vínem.

„V Tanci nad Clanholdem. Pravděpodobně v ten samý den, kdy se to stalo. Mluvila jsem s Letessou a ona říkala, že to, co jsem viděla, je přesně to, co se stalo." Usrkla si vína. „Bylo příliš pozdě na to, abychom stihli Keylana varovat. A dokud nepřijel ten posel, tak jsem si myslela, že to byl jen sen, a ani potom se mi tomu nechtělo věřit. Stále se mi ještě nechce. Ale viděla jsem to."

Donaugh se posadil vedle ní. Vzal si od ní pohár, postavil ho na truhlu a vzal její ruce do svých. Pevně je sevřel, ale přesto se jí nepřestaly třást.

„Torey, když už jsi ten dar od bohů dostala, nemůžeš dělat nic jiného, než ho používat."

„Já vím."

Jemně se dotkl její tváře.

„Nepřekvapuje mne to," poznamenal. „Pamatuješ si na tu noc po bitvě, kdy jsi věděla, že Francia je rozhodnutá pokusit se dostat Tiernyna? To byla první známka tohoto daru."

Zvedla hlavu, podívala se na něj a rozechvěle se usmála. „Donaughu, musela jsem to říci nejdřív tobě, dřív, než půjdu k Tiernynovi. Nebo za Keylanem. V mém Vidění byli se Saesnesany,

kteří přitáhli na Dun Eidon, muži v černém. Zůstali stát mezi stromy. Nikdo je neviděl.“

„Maeduni?“ zeptal se Donaugh v náhlém záblesku osvícení.

„Ano, myslím že ano. Otec si myslí to samé.“

Donaugh přikývl. Teď už mu to začínalo dávat smysl. Elesan by neporušil slovo, které jednou dal. Ani by nedopustil, aby jeho závazek porušil někdo z jeho lidí. Donaugha zaplavil obrovský pocit úlevy a on si najednou uvědomil, jak je unavený. Ztuhle se postavil na nohy a pomohl vstát i Torey.

„Tak pojď,“ řekl. „Tiernyn se to musí dozvědět co nejdříve.“

Vzal Torey kolem ramen, vyšli spolu z komnaty a rychle kráčeli k Tiernynově pracovně. Světla loučí na chodbě se třepetala v závanech jejich spěšné chůze. Jejich propletené stíny před nimi poskakovaly a tančily na lesklých dlažicích podlahy, protahovaly se a krátily a postupovaly a ustupovaly, jak míjeli jednu louči za druhou. Už zdálky slyšel Donaugh Keylanův hlas přeskakující v záchvatu zuřivosti.

Zrovna v okamžiku, kdy vstoupili do komnaty, praštil Keylan oběma pěstmi do leštěné desky Tiernynova pracovního stolu a vášnivě se naklonil dopředu. Ve světle blikajících svící byl bledý, strhaný, oči měl zarudlé a třásl se vzteky. Letessa al Morfyn se choulila na lavici u dveří a pozorovala Keylana vyděšenýma, únavou zakalenýma očima. Polekaně sebou trhla, když praštil pěstmi do stolu. Torey rychle přešla k ní a sedla si vedle.

„Moje rodina je mrtvá, Tiernyne,“ zavrčel Keylan výhrůžně. „Mrtvá, slyšíš? Alys, Rowana, Merly… Všichni jsou mrtví, a byli to Saesnesané. Ti je povraždili. Žádám trest. Jestli nepošleš na Saesnesské pobřeží armádu ty, vezmu svou vlastní armádu a…“

„Ne,“ prohlásil Donaugh klidně.

Keylan se prudce otočil. Oči se mu bojovně zaleskly, když spatřil Donaguha.

„Ne?“ opakoval. „Jak se můžeš opovážit…“

„Ne,“ prohlásil Donaugh znovu. Přešel místnost a postavil se ke stolu naproti Keylanovi. „Nenechám tě zničit desetiletou práci, Keylane.“

Keylan se dvěma dlouhými kroky přenesl přes vzdálenost, která je dělila. Uchopil Donaugha vpředu za šaty a strhl svého mladšího bratra těsně k sobě.

„Moje rodina je mrtvá,“ zasyčel. Ostře odsekával každé slovo a vyslovoval zřetelně jako když práská bičem. „Mé dcery, má žena a můj nenarozený syn. Kdo jsi, že se mi opovažuješ říkat…“

Donaugh se jemně vyprostil z Keylanova sevření a o krok ustoupil. Keylan se naklonil dopředu a Donaugh rychle zvedl ruku. „Nenuť mne, abych proti tobě použil magii, Keylane,“ pravil.

Keylan zaváhal, pak se otočil, doklopýtal ke křeslu na druhém konci stolu a sesunul se do něj. Najednou se pohyboval jako unavený stařec.

Tiernyn vstal. „Mohl bys snad sdělit mně, proč bych neměl vzít armádu na Saesnesské pobřeží, Donaughu?“ pronesl vážně.

„Musíme si zachovat chladnou hlavu,“ prohlásil Donaugh. „Představme si, že za tebou přijde Gemedd a obviňuje Moranda z Briganu, že napadl jeho území a povraždil jeho lidi. Povedeš okamžitě armádu pobíjet Brigany?“

Tiernyn si hryzal spodní ret. „Ne,“ připustil zamyšleně. „Přirozeně bych si je nejdříve oba současně předvolal, abych zjistil, co se doopravdy stalo.“

„Muži z Letních pastvin jsou ve tvé pravomoci zrovna tak, jako muži z Briganu nebo Mercie,“ řekl Donaugh. „A Elesan je tvým stoupencem stejně jako Morand nebo Gemedd.“

„Byli to Saesnesané, kdo napadl Dun Eidon,“ řekl hořce Keylan. „Přece si nemyslíš, že nepoznám Saesnesany, když je vidím?“

„I já jsem je viděla,“ ozvala se Letessa ze svého kouta. „Byli to Saesnessané, Donaughu. Přísahám.“

„Ti muži, kteří vtrhli na Dun Eidon, nebyli z Letních pastvin,“ řekl Donaugh.

„Byli to Saesnesané,“ vykřikl Keylan. „Odkud odjinud by mohli přijít?“

„Z pevniny,“ opáčil Donaugh. „Přímo ze samotného Saesnesu.“

„Saesnes je teď součástí Maedunské říše,“ poznamenal Tiernyn.

„Ano,“ řekl Donaugh a po očku na něj pohlédl. „Přesně tak.“

Poprvé se ozvala Torey. „Byli z pevniny,“ řekla tiše. „A co víc, vedli je maedunští vojáci. Viděla jsem je hluboko v lese.“

Keylan pohodil hlavou a upřel na ni oči. „Ty jsi je viděla?“ zeptal se.

„Ve svém Vidění.“ Hleděla dolů na své ruce, sevřené v klíně. „Ve svém Vidění. Byla jsem v Tanci na Broche Rhuidh a viděla jsem je.“

Tiernyn přešel k oknu a zůstal stát zády k nim. Hlavu měl sklopenou, ruce založené za zády. Nakonec se otočil čelem k Donaughovi a Keylanovi. „Předvolám si sem Elesana a zeptám se ho.“

„Chci u toho mít jasnovidce,“ prohlásil Keylan. „Jinak neuvěřím tomu, co řekne. Viděli jsme, co znamená slovo nějakého Saesnesana…“

„Bude tu přítomen jasnovidec,“ oznámil Donaugh.

Keylan se zvedl z křesla tak rychle, až se zaskřípáním odletělo po naleštěné podlaze dozadu, a rázoval ke dveřím. Na tváři se mu střídal vztek a žal.

Z lavice u okna vyskočila Letessa a vyrazila za ním. Máchl rukama a odhodil ji stranou. Letessa zavrávorala a dopadla zpátky na lavici. Schoulila se tam, poražená, zklamaná, ponížená a sklíčená.

Donaugh šel k oknu. Oblohu na východě nebarvil ani náznak úsvitu, ale zdálo se mu, že v dálce zahlédl záblesk blížícího se ohně.

„Přicházejí, Tiernyne,“ řekl. „Ať nám bohové a bohyně pomohou, jestli na ně nebudeme připraveni.“

„Myslíš, že tu budou brzy?“ zeptal se Tiernyn.

„Ano. Ráno vyšli k Elesanovi posla, ať za tebou přijde. Ale rozešli ještě další posly, ať svolají Radu. Musíme se připravit na vpád.“

Torey našla Letessu na chodbě u dveří do Keylanovy komnaty. Lokty se opírala o nízké okno a hleděla ven na město a na řeku za ním. Na tvářích se jí třpytily stopy slz. Vypadala bezbranně a opuštěně, a byla ještě tak mladá. Torey si s překvapením uvědomila, že Letessa je jen o dva roky starší, než byla ona sama, když odjížděla z Dun Eidonu, a jen o rok starší, než byla Ylana, když před třinácti lety následovala Tiernyna.

Torey se v duchu usmála. To už tak zestárla, že jí nově prohlášená bheancoran připadá jako dítě? Přistoupila k ní a položila jí ruku na rameno. „Střežíš jeho dveře?“ zeptala se mile.

Překvapená Letessa ztuhla a prudce se otočila. Zavrtěla hlavou a na tváři se jí objevil rozpačitý váhavý úsměv.

„Jen tady tak postávám sama se svým trápením,“ odpověděla se zahořklým pokusem o humor. Zavřela oči. Na obličeji se jí objevil stín hlubokého smutku.

„Byli jsme spojeni v tom okamžiku, kdy držel Alysino tělo v náručí, lady Torey. Cítila jsem to. Ale on odmítá to pouto přijmout. Nenechá mne, abych byla jeho bheancoran. Co mám dělat? Zemřu, jestli mne nenechá, abych mu sloužila.“

Torey ji vzala kolem ramen.

„Zůstaň s ním, Letesso,“ řekla. „Teď se utápí ve smutku a vzteku. Není v něm místo na nic jiného. Nakonec tě přijme.“

Letessa se pokusila o chabý úsměv. „To je další z tvých Vidění?“ zeptala se.

Torey potlačila rozechvění. *Další Vidění.* Už nikdy v životě nechtěla mít další Vidění. Uměla si představit svůj život docela dobře i bez toho.

„Možná,“ připustila nakonec. „Anebo je to možná jen odraz toho, jak dobře znám svého bratra.“

Letessa se podívala na Keylanovy výmluvně zavřené dveře. „Stejně nemám jinou možnost, než zůstat s ním,“ souhlasila odevzdaně.

„Udělala bys nejlépe, kdyby sis teď trochu odpočinula,“ prohlásila Torey. „Zítra nás zřejmě čeká perný den.“

„Ano, to bych asi měla.“

Letessa se ještě jednou podívala na zavřené dveře, a pak se otočila a odešla do své komnaty.

Torey vzala na vědomí svou vlastní radu a odebrala se hledat Connora a svou postel.

Zachumlaná do prostého, kdysi hnědého, teď už léty vybledlého pláště, choulila se Francia nenápadně v koutě krčmy. Když se dveře otevřely, srdce jí poskočilo. Ale byl to jiný cizinec.

Viděla jet Bryna zpátky na Dun Camus s ostatními z malé osobní družiny toho čaroděje. Trpělivě a opatrně pěstovala jejich známost, každý krok jejich námluv, až byl její a mohla ho ovládat. Věděl, že na něj v téhle krčmě čekává. Přišel by za ní, kdyby mohl. V posledním období, co pracoval u toho čaroděje jako podkoní, zavítal do téhle krčmy vždycky, když se vracel z nějaké tajemné čarodějovy návštěvy. Ale jakkoli dokázala být Francia přesvědčivá a vemlouvavá, steně jí nikdy neřekl, kde byli.

Francia se dotkla malé lahvičky ukryté za ňadry. Lomcoval s ní vztek a hanba, když pomyslela na to, jak hluboce se musela ponížit a jak se musela doprošovat obyčejné pokoutní zaříkávačky, aby jí připravila tenhle lektvar. Ten čaroděj jí za to pokoření draze zaplatí.

A jak se ta baba chichotala, když Francii ten lektvar dávala. „Stačí nalít mu to do piva, drahoušku," říkala. „A řekne ti všechno, co chceš vědět. Pomocí tohohle z něj dostaneš pravdu o jakékoli jiné ženě, na kterou se kdy jen podíval. Bude ti přísahat nehynoucí lásku…"

Ovšemže Francia o žádnou Brynovu nehynoucí lásku nestála. Všechno, co chtěla, bylo dozvědět se, kam ten čaroděj jezdívá. Co pár týdnů opouštěl Dun Eidon a odjížděl někam na západ. Potřebovala zjistit, kam jezdí. Tam by snad mohla najít Mikala.

Dveře se opět otevřely a tentokrát konečně vstoupil do krčmy Bryn. Zastavil se ve dveřích a chvíli mžoural, než si oči přivykly na hospodské přítmí, a pak se pomalu rozhlížel, až ji našel. Přešel k ní a přisedl si k ní na lavici. Rozevřela mu svou náruč. Objal ji, zářivě se na ni usmál a ani si nevšiml, jak vyprázdnila svou lahvičku do korbelu piva, který před něj šenkýř právě postavil.

Donaughovy sny se naplnily mlhavými obrazy Eliade. Stála uprostřed Tance Nemeara a naléhavě ho volala. Ale on byl lapen v osidlech temné magie, která ho držela za kruhem vztyčených kamenů, a nemohl se z ní dostat.

Eliadino volání bylo stále naléhavější, ale čím urputněji se Donaugh snažil osvobodit z tenat té magie, tím pevněji ho držela.

Obloha nad Tancem se rozhořela oranžovočervenými plameny protrhávajícími hustý černý dým. Zemí otřásl úder hromu a stojící

kameny se zachvěly. Plameny šlehaly výš a výš a černý dým ozářil modrobílý blesk. Donaugh bezmocně sledoval, jak se vysoké, dlouhé plameny sklánějí níž a níž a pohlcují Eliade.

Zbrocený potem se v posteli prudce posadil. Dolehla k němu ozvěna jeho vlastního výkřiku, který byl přehlušen burácením hromu venku za oknem. Vyhlédl ven na čistou, jasnou oblohu posetou hvězdami a uvědomil si, že to co slyšel, nebyl úder hromu.

Byl to dusot kopyt koně s jezdcem v sedle, který právě dorazil na nádvoří.

U schodiště se Donaugh srazil s Tiernynem a Ylanou. „To by měly být ty zprávy, kterých se tak obáváme," řekl Tiernyn zachmuřeně. „Tak tedy nenechme posla čekat."

Společně sestoupili po schodišti a ve Velké síni se setkali s poslem. Mladý Tyr měl šaty celé od bláta a byl potřísněný pěnou z uštvaného koně. Ztěžka dopadl před Tiernynem na koleno, bledý a vyčerpaný.

„Lorde, tvůj otec ti posílá vzkaz. Maedunská flotila v Honandunském přístavu už je připravena k vyplutí. Ke vpádu dojde co nevidět."

30

Tiernyn stahoval armádu z celého ostrova. Posílil všechny pobřežní pevnosti a zdvojil hlídky na strážních věžích, které už dávno lemovaly celý ostrov. Denně vysílal výzvědné oddíly na obchůzky po pobřeží mezi strážními věžemi – lehce ozbrojené jezdce s nejrychlejšími koňmi z Connorova chovu. Museli být co nejpohyblivější. S Donaughem, Ylanou a Connorem se sešli v jeho pracovně nad mapou Celi a snažili se předvídat ta nejpravděpodobnější místa, kde by se mohla nepřátelská armáda vylodit.

Tiernyn zachmuřeně objížděl prstem hluboce rozklané pobřeží. „Mohli by přijít kudykoliv podél pobřeží," řekl. „Tady na východě." Ukázal na otevřené pobřeží Letních pastvin. „Nebo tady na severu." Přejel prstem nahoru a zabodnul ho do pustých planin Venianských hor. „Nebo i tady na jihu, na pobřeží Dorianu nebo Mercie." Zvedl hlavu a podíval se na Donaugha. „Co myslíš ty?"

Donaugh se zaposlouchal do své mysli, ale Královtvůrce k němu nepromluvil. Žádné z míst, na které Tiernyn na mapě ukázal, necítil tak jasně jako průsmyk Brae Drill, kdy přesně věděl předem, kde bude probíhat konečná bitva se Saesnesany. „Nevím," odpověděl.

„Tak se budeme muset spolehnout na naše strážní věže," povzdechl si Tiernyn.

Byl z toho viditelně nešťastný. Pohlédl na Connora. „A na rychlost tvých koní, Connore.“

Donaugh přenechal přípravy Tiernynovi a odjel sám k Tanci Nemeara. Když vstupoval do Tance, právě padal soumrak. Pohasínající zář zapadajícího slunce vrhala dlouhé černé stíny na lesklý kamenný oltář, obklopený velebnými menhiry. Černý povrch se v posledních paprscích třpytil měňavými barvami ustupujícího světla a dloužících se stínů.

Sedm vnitřních kamenů tvořících podkovu bylo zbarveno pruhy rudými jako krev, které se střídaly se sytou černí. V pohasínajícím světle vypadaly jako živé a vyzařoval z nich tichý, vstřícný a přátelský klid a mír. V Tanci se lehounce zachvíval vánek přinášející vůně čerstvého sena a dožínkových slavností Lammasu, smísené s vůní moře. Odněkud zdaleka sem jako vzdálené hlasy zvonků doléhal křik mořských racků.

Donaugh tu byl naposledy před osmi lety, tehdy v předvečer Lammasu před narozením Aellegha, a ani tehdy s ním bohové a bohyně nemluvili. Eliade k němu přicházela ve snech, ale byly to prosté sny, nebylo to tak zřetelné vědomí její přítomnosti, jaké pocítil v Tanci na Dun Eidonu. Nyní vstupoval do Tance s naléhavou prosbou.

Obloha pohasla do sametové černi. Nad vrcholem Mrakonoše se třpytily hvězdy. Donaugh stál se sklopenou hlavou před kamenem *darlai* a čekal. Magie Tance plynula kolem něj jako živoucí řeka, vzdouvala mu šat a provívala ho, jako by to byl mořský vánek, který štípe do tváří a rozechvívá celé tělo jako hudba.

Kolem něj se rozhostilo ticho, narušované jen tajemným šepotem větru, který šustil ve vysoké trávě za kruhem. Těsně pod prahem slyšitelnosti se kolem proudů magie vlnila vlákna hudby a naplňovala ho lehounkým vzrušením. Pocit naprostého ticha mu zrychloval tep, zdálo se mu, že je lehký jako pírko, nehmotný jako stíny ve zčeřené trávě. Obklopila ho magie Tance, téměř hmatatelná jako pokrývka a zároveň jemná jako pavučina.

Donaugh sebral magii kolem sebe a soustředil svou mysl na Strážce Tance. Vědomí živoucí přítomnosti Tance ho rozechvělo a rozeznělo se mu v celém těle. Zdálo se mu, že vzduch kolem něj světélkuje a třpytí se nesčetným množstvím droboučkých světelných bodů, viditelných jen koutkem oka.

Za Mrakonošem vyšel měsíc a na zem dopadly stíny menhirů. Donaugh za sebou vycítil něčí přítomnost, ale neotočil se. „Přicházím k tobě pro pomoc, Myrddine," pronesl klidně.

Myrddin vyšel ze stínů mezi dvěma menhiry a zastavil se u oltáře naproti Donaughovi. V měsíčním světle mu vlasy a vousy prokvetlé šedinami stříbřitě zářily. Kolem něj stály tiše a klidně postavy bohů a bohyň a jejich oči se upíraly na Donaugha.

„Voláš mne velmi naléhavě, Donaughu Druhorozený," řekl Myrddin. „Jsem zvyklý spíše přivolávat, než být sám přivoláván."

„Nemyslel jsem to nijak neuctivě, Myrddine, můj Pane."

Stařec se usmál. „Já vím. Jinak bych nepřišel. Oba sloužíme Meči. Jak mohu posloužit tobě?"

„Přicházejí, Myrddine," řekl Donaugh. „Maeduni jsou připraveni nalodit se a vyrazit na Celi. Jak je můžeme zastavit?"

„Ty máš tu možnost," pousmál se Myrddin.

„Královtvůrce je oslaben," namítl Donaugh. „Bude dost silný?"

„Kdo to může říci?" Myrddin zvedl jednu ruku dlaní nahoru. „To samé jsem řekl tvému otci, Donaughu Druhorozený. Ani pro mne není budoucnost popsaným listem, který bych mohl lehce přečíst. To, co lidé udělají, den ze dne mění to, co mohlo být včera pravdou. To, co by mohlo být zítra, bude změněno tím, co učiníš ty, co učiní tvůj bratr dnes. Já nemohu říci, jestli Meč bude dost silný. Nemohu ani říci, jestli budeš dost silný ty. Nebo Tiernyn Prvorozený."

Donaugh zvedl hlavu a podíval se na *darlai*. Stála klidně a tiše za Myrddinem, na rtech jí pohrával slabý úsměv, ale neřekla nic. „S maedunskou magií musíme bojovat naší vlastní magií," prohlásil Donaugh. „Mohu žádat, aby moje magie byla dost silná na to, aby je zničila?"

Myrddin se tiše rozesmál a potřásl hlavou.

„Donaughu Druhorozený, ty víš, že naši magii nelze použít k zabíjení."

„Tak jak můžeme tento ostrov ochránit?"

„Ty máš tu možnost," opakoval Myrddin. „Vzpomínáš si na noc, kdy tvůj bratr získal Královtvůrce?"

„Jak bych mohl zapomenout?"

„Pak si také pamatuješ, co jsem ti tehdy řekl. Já jsem pro tebe žádný dar neměl, ale řekl jsem ti, že to, co budeš potřebovat, ti bude dáno.“

Donaugh pozvedl obě ruce a podíval se na ně. Shluklo se v nich měsíční světlo, pak mu proteklo mezi prsty a rozstříklo se mu v trávě u nohou. „Nemám nic než jemnou tyaddskou magii,“ namítl. „Nic než magii této země na to, abych porazil magii, která zabíjí.“ Sevřel ruce v pěst. „Bude to stačit?“

Ale když opět vzhlédl, byl Myrddin pryč a z oživlých menhirů byly zase jen mlčenlivé kameny, stojící kolem něj. Zaplavila ho beznaděj a zoufalství, klesl na kolena před kamenným oltářem a zavřel oči. Před očima mu vyvstávaly obrazy zkázy. Nánosy popele a žhavých uhlíků, pokrývající Celi od pobřeží k pobřeží, země vyprahlá a mrtvá.

Něco mu přejelo po tváři. Překvapeně se narovnal a uviděl Eliade. Klečela vedle něj, usmívala se a znovu ho pohladila.

„Nesmíš si zoufat, můj milovaný,“ zašeptala něžně.

Sevřel ji do náruče. V tu chvíli cítil, že svírá živou, hmotnou bytost, teplé ženské tělo, rozechvělé v jeho objetí. Její vlasy voněly bylinami a jabloňovými květy. Neuvědomoval si, jak moc ji postrádá, dokud ji opět nesevřel v náručí. Byla jeho druhou polovinou, jeho součástí, jen s ní byl úplný a celý. Jak ji svíral, opět ho napadlo, jak dlouho bude ještě schopen nést tíhu života bez ní.

„Nemohu se zdržet dlouho, můj drahý,“ zašeptala.

„Přišla jsem ti jenom říci, aby sis vzpomněl na tu noc, kdy byl Tiernyn prohlášen králem.“ Jemně se vyvinula z jeho objetí a vstala.

Namáhavě se zvedl, ale už se vytrácela. Vzduch kolem ní se zachvěl a najednou byla pryč.

Bylo pozdní slunečné odpoledne a brána Dun Llewenu byla otevřená dokořán. Pod pozorným dohledem strážných rozestavěných u brány a na předprsních nad ní plynul na nádvoří nekonečný proud těžce naložených volských spřežení. Vedle vozů kráčeli lidé obtěžkaní koši a žoky a vyměňovali si přátelské pozdravy se strážnými. Lidé nevypadali, že by si příliš lámali hlavu

s tím, že pevnost už praská ve švech množstvím zásob, které jim musely vydržet po celou dobu očekávaného dlouhého obléhání. Praporec pána Dun Llewenu nad branou chyběl. Po tržištích se říkalo, že odjel ke králi.

Po celém venkově běžely zvěsti o vpádu. Když Francia putovala z Dun Camusu na severní hranice Skai, slýchala je od hostinských, sedláků, obchodníků, vojáků i šenkýřek. Každý měl svou vlastní zaručenou zprávu, za kterou by dal krk. Saesnesané se zase volně pohybovali po celé zemi. Z pevniny přicházeli Maeduni. Někdo dokonce říkal, že se vracejí Borlané, aby vzkřísili svou ztracenou říši.

Zvěstem o Maedunech Francia věřila. Hakkar činil první přípravy už přede dvěma lety, kdy opouštěla Maedun. Horbad, kterému teď bylo už skoro devět, svou vlastní magii už určitě posílil, a tím se stala mocnější i ta Hakkarova.

Chvíli stála na tržišti u stájí a sledovala proud vozů a lidí, a pak zvedla oči nahoru a zahleděla se na horský hřbet Mrakonoše. Vypínal se na jihu, velebný a mocný. Jestli lidé z Dun Llewenu spoléhali na to, že je posvátná hora ochrání, tak budou hořce zklamáni. Mrakonoš je neochránil před saesnesskými nájezdníky a neochrání je ani před Hakkarovými voji Černých jezdců.

Čas jí utíkal rychle. Musela zjistit, jestli tu Mikal je, a pokud ano, musela ho rychle dostat ven. Dřív než dorazí první Černí jezdci. Jestli se jí to nepodaří, tak Mikal určitě zemře, až dobudou pevnost. Jezdci netrpěli žádnými výčitkami, pokud šlo o vraždění dětí šlechtických rodin, zejména v téhle západní zemi, kde magie tak silně přecházela lidem do krve. Ale ve zmatku za přicházející armádou si selky s dítětem nikdo nevšimne.

Francia vyšla na cestu a přidala se ke stařeně, která táhla dva nemotorné žoky. „Pomůžu ti, babičko," řekla a jeden jí vzala. Byl těžší, než si myslela. Zapotácela se pod jeho tíhou, než se jí ho podařilo zvednout a usadit si ho na bok.

Stařena se vděčně usmála. Tvář měla svraskalou jako starý pergamen. „Díky, drahoušku," odvětila. „Moc cenného jsem nezachránila, ale je to vlastně všechno, co na tomhle světě mám. Lord Eryth byl tak laskav, že nabídl přístřeší těm, kdo jsou v nouzi, a já už nejsem tak mladá a čilá, jako kdysi."

„Co myslíš, jsou to Saesnesané, ti, kdo proti nám zase vytáhli?“ zeptala se Francia, když docházely k bráně. Zahleděla se na stařenu a pohledem se opatrně vyhýbala strážím. Nechtěla, aby viděli její tmavé oči, tak nápadně, nepřirozeně tmavé na tomhle zatraceném ostrově.

Stařena zavolala na jednoho ze strážných jménem a pak se obrátila zpátky k Francii. „Saesnesané?“ Pokrčila rameny. „Maeduni? Borlané? Co na tom záleží? Nepřítel jako nepřítel. Ale ten mladý král se o nás postará. Zatím nás vždycky ochránil. Nese Královtvůrce, a ten byl stvořen, aby ochránil Celi.“

Nádvoří se hemžilo lidmi a zvířaty. Jakmile se Francia dostala z dohledu strážných, vrátila vak stařeně a vyrazila podél zdi hlavního domu dozadu za kuchyně.

Ty tři děti našla, jak si hrají v zahradě. Jejich chůva podřimovala ve stínu jabloně nad svým kolovrátkem. Francia, skrytá ve stínu šeříků u vrátek, tiše pozorovala svého syna. Byl statný a stejně hezký jako její bratr, jeho strýc. Nenacházela v něm nic z jeho otce, jedině snad určitý příslib půvabu v dětském těle. Vlasy a oči měl černé jako ona, tak černé jako Hakkar. Běhal po trávě za barevným míčem, vesele se smál a plně zabraný do své hry si druhých dvou dětí naprosto nevšímal.

Chůva se náhle probudila a trhla sebou. Rychle se rozhlédla po dětech a uklidnila se, když viděla, že si v klidu hrají. Na chvíli se její ruce rozkmitaly nad přeslicí a pak jí brada zase klesla na prsa.

Mikal vyhodil míč vysoko do vzduchu a rozesmál se. Míč dopadl na trávu a kutálel se k Francii. Zastavil se několik kroků od ní. Dítě se za ním rozběhlo po trávě a Francia vystoupila ze stínu. Mikal se zastavil a nebojácně, zvědavě se na ni podíval. Francia se usmála.

„Chtěl bys mít větší míč, Mikale?“ zeptala se.

Mikal se podíval na míč, pak se usmál a přikývl.

Francia k němu natáhla ruku.

„Tak pojď se mnou. Já mám velký zlatý míč, přesně takový, jaký by se ti líbil.“

Mikal se ohlédl přes rameno na spící chůvu. Druhé dvě děti si hrály spolu a nevěnovaly mu žádnou pozornost. Ani Francii. Znovu se usmál a pak se rozběhl k natažené ruce.

S večerním soumrakem vyplula flotila z Honandunského přístavu. Vítr nadouval jednu plachu za druhou a hnal lodě na otevřené moře. Přídě prudce rozrážely vodu a jasné hvězdy překrývaly vysoké stěžně. Na palubě velitelské lodi stál vedle kapitána Hakkar, ruce založené za zády, a hleděl na západní obzor. Vedle něj se přes pažení vykláněl Horbad a okouzleně upíral oči do zpěněné vody, vířící podél dřevěného boku lodi.

Kapitán ukázal směrem k obzoru. Poslední sluneční paprsky se dotkly zvolna plujících mraků a rozzářily je do růžové a zlaté. „Zítra za úsvitu, lorde generále, se před tebou bude rozkládat Celi."

Horbad vzhlédl. Na tváři se mu třpytily kapky vody. „Myslíš, otče, že vědí, že přicházíme?"

Hakkar se ponuře usmál. „Jsem si jist, že ano," odvětil. „Je těžké udržet takto početnou flotilu v tajnosti. Pamatuj na to. Vždycky musíš předpokládat, že tvůj nepřítel ví, co děláš, a pak udělat něco, co by nečekal, a tak odvést jeho pozornost. Celané očekávají, že se vylodíme na východním pobřeží, co nejblíže u pevniny."

Horbad vážně přikývl. „A proto plujeme okolo, na jižní pobřeží, do toho velkého zálivu," pravil. Vypadalo to spíš, jako by jen bezmyšlenkovitě odříkával naučená slova.

Hakkar mu položil ruku na hlavu. „Až vyrosteš, Horbade, bude z tebe velmi schopný generál," prohlásil. Zahleděl se zase na obzor. „A velmi schopný Lord Ochránce tohohle otravného všivého ostrova."

31

Po celém jižním pobřeží Celi, u všech strážních věží, se rozhořely signální ohně a úsvit na obloze překryl černý dým. Tiernyn vyrazil se svou armádou z Dun Camusu, ale bylo už příliš pozdě na to, aby mohl zachránit řetěz pevností na jihu podél Dorianské pahorkatiny. Než celská armáda dorazila, Maeduni se už na Celi pevně zachytili.

Tiernynova armáda měla před sebou jednolitou řadu černě oděných jezdců. Mezi oběma armádami se rozkládala široká rovná louka. V paprscích slunce se blýskaly černé kovové přilbice a tasené meče. Na vodách zálivu za nimi se pohupovaly lodě. Proti jasné obloze se výhrůžně rýsoval les stěžňů.

Donaugh se díval na ty lodě a uvědomoval si, jak nezávažný je vlastně dopis, který má ve váčku u pasu. Psala mu Erythova žena Ganieda. Mikal byl pryč a Ganiediny dvě děti říkaly, že ho odvedla žena s černými vlasy a černýma očima. Nebylo pochyb o tom, že to byla Francia. Donaugh okamžitě vyslal tři muže, aby po ní a po dítěti pátrali, ale nedělal si velké naděje, že je najdou. Neměl teď čas se o Mikala starat, ale ztráta toho dítěte na něj těžce dolehla.

Keylan vedle Donaugha pomalu, ztěžka vydechl. „Po všechna ta léta," řekl tiše, „po všechna ta léta, kdy jsme bojovali proti Saesnesanům, jsem ve skutečnosti nikdy doopravdy nevěřil, že tento den někdy přijde. Po celou dobu jsem si myslel, že našimi

jedinými skutečnými nepřáteli jsou Saesnesané.“ Pousmál se. Podivné spojení údivu a obav. „Mýlil jsem se.“

Donaugh mlčel. Snažil se přes údolí odhadnout sílu Maedunů. Jejich řady lemovaly mírný svah louky. Vypadalo to, že se jejich šiky táhnou na půl míle dozadu.

Keylan se zahleděl na ty vyrovnané černé řady a ohromeně potřásl hlavou. „Jsou jich tisíce,“ zamumlal. „Podívej se na ně. Musí jich tu být tisíce.“

Za šiky vetřelců stoupal k nebi dým z vyrabovaných pevností. Vůni moře přehlušil pach spáleniny a krve.

„Dnes tady zemřeme,“ řekl Keylan zachmuřeně. Rukou se přes rameno ujistil, že je Zhouba na svém místě. „Buď tady zemřeme my, nebo oni.“ Rty se mu roztáhly do bezkrevného úsměšku a odhalily bílé zuby. Připomněl Donaughovi severského vlka. „Tak si říkám, jestli jsou mezi těmi jezdci i ti muži, kteří vedli nájezdníky na Dun Eidon. Co myslíš, Donaughu?“

Letessa se unaveně nadechla a přitočila se s koněm blíž k němu. Rty měla pevně stažené do úzké rovné čárky. Veškerá její pozornost se upínala na něj. Nakláněla se v sedle dopředu. a každá křivka jejího těla křičela její odhodlání stát mu po boku a za každou cenu chránit jeho levici a jeho záda. Donaugh poprvé zaznamenal, že se Keylan od ní neodtáhl. Plně se soustředil na Maeduny a nevnímal ji.

Donaugh se na Keylana zahleděl pozorněji. Jeho nejstarší bratr se skoro třásl a zalykal touhou pomstít svou rodinu. V bledé propadlé tváři ostře vystupovaly dvě rudé skvrny na lících. Vypadal jako socha vytesaná z mramoru. „Já nevím,“ řekl Donaugh. „Nedovol, aby tvá pomstychtivost převážila nad tvou obezřetností, Keylane. Tiernyn tě potřebuje pro Celi.“

Keylan se drsně uchechtl. „I moje děti Celi potřebovala a Maeduni je zabili.“

Donaugh se odvrátil a pátravě se zahleděl na řady Černých jezdců na koních. Ve větru líně povlával strohý černobílý praporec Hakkara z jezera Vayle, ale Donaugh nebyl schopen říci, jestli je mezi Černými jezdci i samotný Hakkar. Jejich řady byly přesně vyrovnané a nehybné. Kromě ochable se plácajícího praporce se nikde nic nehnulo.

Dobře vycvičená a velmi ukázněná armáda, ohodnotil ji mrzutě. A mnohem nebezpečnější nepřítel, než byli pro celskou armádu Saesnesané, kteří bojovali s plným nasazením, ale bojovali jako skupina jednotlivců, ne jako vojenský útvar. Tihle Černí jezdci budou pro Celany krušnou zkouškou.

Tu a tam rozeznal Donaugh mezi nehybnými jezdci šedě oděné kouzelníky. Jestli budou Černí jezdci zkouškou pro Tiernynovu armádu, pak tito muži – včetně Hakkara samotného – budou Donaughovým osobním oříškem. Jejich magie krve zabíjí. Jeho vlastní jemná celská magie – tyaddská magie – nezabíjí a nebude moci zabíjet. Ale mohla by se s magií krve střetnout a zneškodnit ji? To se dalo těžko říci předem, to musel Donaugh prostě zkusit. Franciinu magii se mu podařilo přemoci a ovládnout, ale ve srovnání s Hakkarovou magií nebo s magií těchto kouzelníků mu její magie připadala jako svíčka vedle úderu blesku.

Tiernyn se otočil v sedle a kývl na Donaugha. Donaugh popohnal koně dopředu a popojel s Tiernynem z doslechu vrchních velitelů.

„Vypadají hrozivě, že?“ řekl tiše Tiernyn.

Donaugh se smutně usmál. „I tak se to dá říci,“ souhlasil.

Tiernyn se ohlédl na armádu za sebou. „Elesan tu není,“ poznamenal. „Všichni princové a vévodové na mou výzvu přišli. Všichni kromě Elesana.“ Zvedl ruku a přerušil Donaugha, který se právě nadechoval k odpovědi. „Ani mi neodpověděl, když jsem ho žádal, aby přede mne předstoupil a obhájil se z Keylanova nařčení. Vypadá to, že ses v něm zmýlil, Donaughu.“

„Přísahal ti věrnost, Tiernyne. Mohu ho posuzovat jen podle toho, co vím o tom, jak velkou cenu má pro něj slovo Saesnesana.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekl Tiernyn. Rozhlédl se po maedunské armádě sešikované na druhé straně mělkého údolí.

Stáli naprosto klidně a působili spíše jako sochy vytesané z kamene než jako živí lidé. „Donaughu, přečká mé království dnešní den?“

Donaugh na chvíli zaváhal, než odpověděl. „Mé Vidění mi nic nesděluje,“ odpověděl nakonec. „Ale já ho ještě tak neovládám. Mohu ti na to říci jen to, že tu noc, kdy jsi obdržel od Myrddina Královtvůrce, slíbila mi *darlai* pokračování rodu králů. Rodu, který

se potáhne od tebe až do dob, kdy se Tanec Nemeara obrátí v prach.“

Tiernyn se hořce usmál. „Chabá útěcha, nicméně přesto útěcha.“ Chvíli zůstal zamyšleně sedět, zápěstí zkřížená na sedlové hrušce, odvrátil pohled od Donaugha a zahleděl se přes širokou louku na Černé jezdce. „Donaughu, ten meč… Královtvůrce…“ Přes rameno se dotkl kůží potaženého jílce. „Jednou jsi mne varoval, že jestli ten meč podvedu, nechá mne padnout, až ho budu nejvíc potřebovat. A moje hloupá umíněnost už dvakrát poskvrnila jeho čepel. Všechno, co k tomu mohu říci, je to, že veškerá ta rozhodnutí jsem činil v zájmu Celi. Je dnešní den tím dnem, kdy mne nechá padnout?“

Donaugh se podíval na meč. V hlavě mu zněla jeho jedinečná nezaměnitelná hudba, divoká a vzdorná, ale žádnou zprávu mu nesděloval. Bezmocně pokrčil rameny. „Tiernyne, jak to mohu vědět?“

Tiernynův smích v sobě neměl ani špetku veselí. „Já vím, není to zrovna rozumné přání, chtít mít v těchto věcech jistotu. Ale myslím, že král má výsadu mít jednou za čas nepříliš rozumné přání.“

Podíval se dolů na své ruce sevřené v pěsti, ve kterých držel otěže, a odkašlal si. Donaugh se narovnal a upřel svou pozornost na své dvojče. Tiernyn mu teď očividně hodlal sdělit pravý důvod toho, proč ho odvedl od skupinky velitelů.

„Ylana čeká dítě,“ řekl Tiernyn tiše. „Mého syna. Ujišťuje mne o tom s veškerou tou bláznivou ženskou naléhavostí a sebejistotou.“ Odmlčel se a pak pokračoval opatrným, navenek lhostejným tónem. „Donaughu, žádám tě jako svého bratra i jako svého stoupence, který mi přísahal věrnost, abys nad Ylanou bděl. Pokud dnešní den nepřežiju, buď regentem mého syna, dokud nedospěje v muže.“

Donaugh se zadíval na Maeduny. Když promluvil, byl jeho tón stejně opatrný jako Tiernynův.

„Pokud to dítě bude potřebovat regenta, bude mi ctí mu sloužit.“

Tiernyn přikývl. „Díky,“ řekl prostě. Obrátil svou pozornost k Černým jezdcům. „Přece jen s sebou mají asi tucet kouzelníků. Dokáže je tvoje magie zvládnout?“

„Doufám,“ pronesl tiše Donaugh.

„To bude tvoje bitva. Zůstaň tady nahoře a dělej, co můžeš. Budeme se modlit, aby to stačilo.“

Maeduni zaútočili rychlostí blesku. Na nějaké nepostřehnutelné znamení vytasili Černí jezdci jako jeden muž meče a jejich koně vyrazili kupředu. Řítili se dolů po mírném svahu v přesně vyrovnané černé řadě. Neměli žádný bojový pokřik, nevydali ani hlásku. Hnali se trávou k čekající celské armádě v děsivě napjatém tichu. Kouzelníci zůstali vzadu, rozložení za hlavním šikem jezdců. Šedivé pláště se na nich divoce třepetaly.

Šediví havrani mrchožrouti, pomyslel si Donaugh a otřásl se odporem. Zaměřil svou pozornost na vlákna moci kroužící ve vzduchu kolem něj a proudící v zemi pod jeho nohama. Byla hmatatelná jako lněná vlákna, cítil je v rukou, silná, poddajná a tvárná. Začal je splétat do zářivé, žhavé, jiskřící sítě.

Tiernyn vytasil Královtvůrce a zvedl ho vysoko nad hlavu. Držel své muže zpátky, dokud přesně vyrovnané řady Černých jezdců nevjely na louku. Pak dal znamení Connorovi. Connor pobídl svého koně a tryskem vyrazil podél řady celských jezdců ke svému oddílu venianských lučištníků.

Connor dal znamení. Z malých vražedných prohnutých luků vylétlo osm set venianských šípů, hejno stoupajících smrtících ptáků, které zaclonilo oblohu. Přes louku se neslo svištění jejich letu.

Jakmile šípy dosáhly nejvyššího bodu, odvinula se z rukou kouzelníků černá vlákna magie krve. Šípy zaváhaly uprostřed letu a pak se začaly obrace zpátky ke Connorově oddílu. K Donaughovi slabě dolehl Connorův výkřik.

„Štíty!“

Veniané zvedli své obdélníkové štíty a kryli se.

Donaugh vrhl své sítě. Nesly se vzduchem jako vlákna babího léta, rozevlátá a zářivá ve slunečních paprscích. Jako pavouk ovíjí svou kořist, tak si i vlákna našla kouzelníky a zahalila je do měňavého třpytu. Donaugh sál sílu ze vzduchu kolem sebe a soustředil se na svou magii. Jak se kouzelníci začali vzpouzet zajetí, sítě se kolem nich stahovaly víc a víc. Dva z nich spadli z koní na zem.

Šípy ve vzduchu znovu zaváhaly. Kouzelníci lapení v sítích celské magie se pracně pokoušeli osvobodit a šípy dopadly

neškodně na zem před útočící Maeduny, daleko od venianských lučištníků, skrčených pod štíty. Connor nařídil další palbu. Jeho výkřik téměř zanikl v dunění maedunského útoku.

Osm set luků zadrnčelo jako struny harfy. Znovu se šípy vznesly do vzduchu, smrtící mrak na jasné obloze. Tentokrát nalezly svůj cíl a vyrovnané řady Černých jezdců prořídly. Koně i jezdci padali v naprostém zmatku jeden přes druhého. Pevná útočná linie první řady se rozpadla. Tiernyn prudce máchl Královtvůrcem dolů a Celané se vrhli do údolí.

Donaugh zůstal na hřebenu kopce. Křehká pavučina celské magie, svazující kouzelníky, v boji s magií krve slábla. Vlákna se trhala a Donaugh ucítil na kůži palčivou bolest, jak ho zasáhl zpětný náraz roztříštěné celské magie. Snaha udržet pavučinu vcelku od něj vyžadovala víc síly, než mohl získat z vláken magie kolem sebe. Vložil do ní všechnu svou vlastní sílu, svou vůli, vydal ze sebe vše, co mohl a vložil to do pavučiny veškerou svou snahou ji udržet. Jeho síla ho opouštěla a přelévala se do pavučiny, celé tělo měl v jednom ohni, bolest mu rvala útroby. Každou částečkou své mysli se soustředil na to, aby pavučinu udržel. Nezbylo mu už nic, aby mohl sledovat bitvu a dívat se, jak si Tiernynova armáda vede.

K vědomí ho přivedl odlišný pach ve vzduchu, puch hniloby v márnici, smrdutý a zkažený. Přehlušil i odporný puch magie kouzelníků a zahalil ho jako páchnoucí oblak. Donaugh vzhlédl.

Z jedné z lodí kotvících v širokém zálivu stoupal mrak černé mlhy. Vinul se jako dým, nesl se proti větru směrem k pobřeží a z něj se odvíjela chapadla temnoty a natahovala se ke kouzelníkům.

A jakmile se jich dotkla, Donaughovy pavučiny magie popraskaly jako zpuchřelé plátno a rozletěly se na cáry. Ve vzduchu zajiskřily jasné záblesky roztříštěné magie a rozplynuly se. Na pobřeží za bitevním polem sedla černá mlha.

Donaugh, oslepený a ohlušený výbuchem magie, se zvrátil dozadu. Nemohl se ani nadechnout, srdce mu bušilo v hrudi, jako by chtělo vyskočit. Zhroutil se přes hřbet svého koně a lapal po dechu. Hrudníkem a břichem mu projela řezavá bolest a pod víčky se mu roztančily ohnivé kruhy.

Nad změtí mužů a koní na louce se pomalu rozprostírala černá mlha.

Keylan popohnal svého koně kupředu a vrhl se v čele oddílu skaiských mužů rovnou do postupující přední řady Černých jezdců. Vlákna pouta, které jej spojovalo s Letessou, mu rvala útroby a vyburcovala ho do divoké zuřivosti, násobené mučivou bolestí. Tolik se to podobalo poutu, které ho spojovalo s Alys, a přece to bylo tak jiné a srdce se mu svíralo steskem. Nestál o to pouto, ale nemohl se ho zbavit, stejně jako nemohl zabránit přílivu, aby se nahrnul do zálivu Ceg. Rozháněl se kolem sebe Zhoubou a v každém okamžiku si byl vědom přítomnosti Letessy po své levici, byl si vědom jejího meče a jejího těla, které stálo mezi ním a Černými jezdci, a byl si vědom toho, že nemusí mít obavy, protože Letessa tam je.

Zarputile se dral dopředu, dál a dál, hluboko do černých řad, jako by pouhou silou své touhy po pomstě mohl najít ty muže, kteří vedli útok na Dun Eidon. Letessa s ním držela krok, její meč se zvedal a znovu a znovu dopadal kolem ní, zbrocený krví padlých Černých jezdců. Její vlastní vztek, její vlastní touha po pomstě se chvěla po vláknech pouta mezi nimi a spojovala se s jeho. Jeho kůň pod ním klesl, z hluboké rány na krku mu crčela krev. Keylan vytáhl nohy z třmenů a seskočil právě ve chvíli, kdy kůň dopadal na zem. Tráva pod nohama byla zmáčená krví. Zavrávoral, ztěžka dopadl na koleno a meč mu málem vypadl z rukou.

Letessa vykřikla. Prudce se otočil, stále ještě napůl v kleče. Přímo na něj se řítil Černý jezdec, černý meč svištěl vzduchem na jeho hlavu. V okamžiku, kdy Keylan zvedl Zhoubu k obraně, věděl, že bude o několik drahocenných vteřin pozadu. Nemohl stočit meč kolem sebe dostatečně brzy. Vkleče čekal na svou smrt, která se k němu řítila rychlostí lesklého obsidiánového meče.

Letessa nesouvisle ječela a vířila s koněm kolem dokola. Vyklonila se v sedle daleko do strany a její meč rozřízl vzduch v divokém odseku. Čepel zasáhla Černého jezdce těsně pod žebry. Zhroutil se v sedle dozadu a z temným žuchnutím dopadl vedle Keylana na zem. Kůň bez jezdce se začal splašeně vzpínat a pak nemotorně Keylana přeskočil. Jedním kopytem ho zasáhl do ramene. Rukou mu projela ochromující bolest.

Když se vyhrabal na nohy, pevně sevřel jílec Zhouby, pozvedl meč do střehu a rozhlížel se, kde by našel koně. Před ním se přes pole hnalo klubko bojujících mužů a kopajících koní. Keylan jim uskočil z cesty. Když se pak rozhlédl kolem, Letessu už nikde neviděl. Zmizela.

Klusem se k němu blížil kůň bez jezdce, v očích strach a zmatek z nezvyklého pocitu lehkosti a bezradnosti bez pána, hlavu vysoko zdviženou, aby neklopýtl o otěže. Keylan chytil otěže a vyšvihl se do sedla. Ani teď nikde ve změti potyček Letessu neviděl.

Někdo vykřikl a ukázal k nebi. Keylan vzhlédl. Nad hlavou se mu jako dým táhla černá mlha. Vzápětí začala sedat dolů a postupně zaplavila bojující muže. Celané jeden za druhým tuhli do naprosté nehybnosti. Kolem něj se zavřelo cosi, co cítil jako dusivý příkrov.

Vzduch zhoustl černou smrdutou mlhou. Její hadovitá chapadla se mu ovíjela kolem hrdla, dusivá a škrtící. Mrazivá jako ztracené naděje se mu zahryzla do duše, vysávala jeho sílu a vůli, nahrazovala jeho mízu svou chladnou prázdnotou. Kašlal, dusil se a zvracel. Vzadu na patře cítil pachuť smrti. Chapadla mlhy se mu ovinula kolem srdce a pomalu se začala utahovat, až se stal každý namáhavý úder smrtelnou křečí.

Sotva se mohl pohnout. Zvedl Zhoubu, aby vší silou sekl po Černém jezdci. Měl pocit, že je vytržen ze svého těla. Rozhlédl se kolem, ohromený a zděšený, a uviděl, že se hýbe už jen několik Celanů. Všichni to byli muži ze Skai, muži, v jejichž žilách kolovala tyaddská krev.

Jak podivné, pomyslel si udivený Keylan. S netečnou lhostejností si uvědomil, že oni všichni tady na této louce zemřou, ale cítil jen slabou lítost.

Torey zachvátil neklid a odvedl ji od řady vozů ošetřovny. Dokázala rozeznat všehovšudy jen jednu jedinou osamělou postavu jezdce na vrcholku kopce nad bitevním polem a podle modrého pláště poznala, že je to Donaugh. Obklopovala ho viditelná aureola magie, která i v tom pozdně odpoledním slunečním svitu jasně zářila.

Tábor ošetřovatelů byl daleko za bitevním polem, ale až sem doléhal třeskot a řinčení zbraní a výkřiky a řev mužů, přehlušující smrtelné řičení umírajících koní. A nad tím vším se vznášelo nedočkavé krákání hejna havranů, kteří zastínili oblohu. Pevně zavřela oči a dlaněmi si zakryla uši.

Kolikrát bude ještě muset bezmocně naslouchat, zatímco ti, které miluje, budou bojovat na život a na smrt? Tam někde byl Connor a Tiernyn a Donaugh a Keylan. Nedokázala to už déle snášet. Nemohla prostě jen stát a čekat. Tentokrát už ne.

Položila si ruku na břicho. To dítě uvnitř se ještě na svou cestu nevydalo, ale pod rukou, kdesi pod údery vlastního srdce, už cítila zřetelný tep jeho života. Connorův syn. Její syn. Jak by tu mohla stát a nic nedělat, zatímco otec jejího dítěte bojuje, a snad i umírá.

Pevné předsevzetí přešlo k činům. Vykasala si sukni a rozběhla se na okraj tábora, kde byli přivázáni koně. Aniž se zdržovala sedláním, vyskočila na nejbližšího koně a popadla ohlávku. Sklonila se nízko nad jeho šíji a pobídla ho do trysku.

Za okamžik už byla na vrcholku travnatého kopce. Donaugh se ani neohlédl, i když ji určitě musel slyšet přijíždět. Byl bledý a ztuhlý vypětím a plně se soustředil na bitvu dole pod sebou. Torey přitáhla koni ohlávku, zastavila vedle něj a zděšeně vykřikla, když se rozhlédla po zdupané, rozryté louce.

Z jedné lodě se valila hustá černá mlha a sedala na bojující muže a koně. Jeden za druhým upadali muži Celi do naprosté strnulosti. Magie krve. Fayden jí to popisoval v ten den, kdy doprovodil Tavise *domů* a ona mu ošetřovala ránu. Popisoval jí, jak Tavisův tyrský oddíl zůstal zcela ochromený a bezmocný, zatímco je Maeduni bez potíží pobíjeli.

„Ne," zašeptala.

Donaugh jí nevěnoval žádnou pozornost. Zvedl zaťaté pěsti a zvrátil hlavu dozadu.

„Celi!" zařval.

Vzduch kolem Torey se zatetelil a země pod ní se zachvěla obrovským výbuchem. Se zahřměním sjel z čisté jasné oblohy modrobílý blesk. Torey se přidržela hřívy, aby na třesoucí se zemi neupadla, a seskočila z koně. Obloha se zatáhla a zvedla se vichřice. Rvala z ní šaty a cloumala s ní, jako by měla v úmyslu ji zvednout ze země a pohazovat si s ní dusivým vzduchem.

Bylo to neuvěřitelné, ale ten kůň stál klidně a poslušně a bouři věnoval pramalou pozornost, zatímco se ho Torey, s obličejem zabořeným do hřívy, oběma rukama křečovitě držela kolem krku, aby se ubránila běsnící vichřici.

A stejně náhle jako přišla, tak i ustala. Už jí neucpával nos a hrdlo vzduch plný prachu. Omráčená Torey zvedla hlavu a opatrně se rozhlédla. Černá mlha zmizela.

A zmizel i Donaugh.

32

Francia přitiskla Mikala pevně k sobě a namáhavě klopýtala po břehu. Při každém nadechnutí cítila v boku řezavou bolest. Ve vyschlém krku jí škrábalo, jako by byl plný písku. Lem šatů vláčela vlhkým pískem a každý krok jí hrozil pádem. Mikal se k ní pevně tiskl, tvářičku zabořenou pod ramenem. Byl už dočista ztuhlý strachem a únavou. Zleva k nim zpoza písečných přesypů doléhaly zvuky bitvy.

Za písčitým výběžkem se proti jasné obloze tyčil les stěžňů Hakkarovy flotily. Tam na břehu by snad mohl být nějaký člun, zadoufala Francia. Nějaký člun, kterým by se dostala na Hakkarovu loď. Jestli ji muži, kteří čluny hlídají, nevezmou s sebou, dovesluje tam sama. Prostě člun ukradne, jestli bude muset.

Ruce už ji bolely, jak nesla dítě. Zdálo se jí každým okamžikem těžší a těžší. Hluboký písek jí ztěžoval chůzi. Ale konečně už přestal řvát strachy. Kdyby pro ni neznamenal záruku, že se k ní Hakkar bude znovu chovat zdvořile a slušně, už dávno by ho odložila jako nechtěné mládě. Z jeho křiku ji tak rozbolela hlava, že se jí chtělo řvát s ním.

Před trsem vysoké mořské trávy se svezla na kolena a skrz ni se zadívala na ohyb břehu před sebou. Jak předpokládala, pobřeží bylo plné člunů a bárek všech druhů a velikostí. S úlekem zjistila, že

všechny byly příliš velké na to, aby je mohla ovládat samotná žena, a dokonce i příliš velké na to, aby na ně stačil jeden nebo dva muži.

Postavila Mikala na zem do písku a třela si znecitlivělé ruce, aby se jí v nich zase rozproudila krev. Bolela ji záda, nohy měla odřené do krve a hlava jí třeštila. Na chvíli zavřela oči a zatoužila mít zpátky alespoň trošičku své bývalé magie, ale všechno bylo pryč, odňato až do posledního tím zatraceným čarodějem. Teď už nedokázala vycítit ani vlákna magie ve vzduchu a v zemi kolem, a i kdyby, tak by je stejně nebyla schopná použít. Možná, že až se vrátí zpátky do Maedunu… Jestli se někdy vrátí zpátky do Maedunu…

Mikal zakňoural. Francia se na něj znechuceně podívala. Mračil se, byl celý špinavý, tmavé vlasy měl slepené prachem a potem. Odporně zapáchal. Ani trochu nevypadal jako dědic trůnu. Až se dostanou zpátky do Maedunu, byla pevně rozhodnutá předat ho chůvě a mít s ním společného co nejméně.

„Buď zticha," zasyčela. „Drž klapačku a přestaň s tím kňouráním, nebo tě praštím." Odvrátila se od něj a začala si zase pátravě prohlížet pobřeží.

Mikal vydal jakýsi podivný zvuk. Francia se obrátila. Díval se nahoru a umouněnou ručičkou ukazoval na oblohu. Vesele si pobrukoval a snažil se dosáhnout na něco vysoko nad její hlavou. Francia bezděčně vzhlédla. Dech jí uvázl v hrdle. Po obloze nad jejich hlavami se valila hustá černá mlha a vířila a vřela jako bouřkový mrak. Chvíli se na ni pozorně dívala a pak se pohledem vrátila k lodím v zálivu. Mlha vycházela z jedné lodě na vzdáleném okraji kotvící flotily.

Hakkarova loď. Uložila si ji do paměti a pak se podívala zpátky na pobřeží a konečně našla, co hledala. Malý člun pro dvě osoby, vytažený na písek mezi dvěma velkými bárkami a těžkou dřevěnou čtyřveslicí. Byla si jistá, že tam ještě před pár minutami nebyl. Byl dostatečně lehký na to, aby ho mohla použít spojka, pohybující se mezi Hakkarovou lodí v zálivu a armádou hned za písečnými přesypy. Vypadal jako snadno ovladatelný a Francia usoudila, že v něm by to mohla dokázat i sama.

V člunu neviděla žádné námořníky a ani poblíž nebyly žádné stráže. Vždyť by také nikdo nečekal, že po pobřeží přijde někdo, kdo se bude chtít nalodit.

Francia se ještě pár minut pozorně rozhlížela. Náhlé rachocení hromu, doprovázené úderem blesku, ji nepříjemně překvapilo a blesk ji málem oslepil. Divoký vítr zvířil písek a drobné kamínky a hodil jí je do tváře. Mikal se vyděsil a rozkřičel se. Popadla ho a plácla ho. „Buď zticha!“ zařvala na něj.

Přitiskla ho k sobě a přetáhla mu potrhaný šál přes hlavu, aby mu zakryla obličej před rozvířeným pískem. Cáry šálu jí v běsnícím větru šlehaly přes nahé paže, vichr jí hvízdal kolem uší. Oslepená a ohlušená Francia ani neslyšela, jak Mikal řve hrůzou. Dítě se k ní vyděšeně přitisklo a tvářičku si pevně zabořilo do špinavého živůtku.

A stejně náhle jako přišel, vichr odezněl. Když Francia opět zvedla hlavu, byla černá mlha pryč.

Černá mlha se ovíjela Donaughovi kolem hrdla a škrtila ho. Bojoval o každé nadechnutí. Předklonil se a snažil se černotou prohlédnout. Dole na bitevním poli padali muži Celi pod černými meči, ztuhlí a bezbranní proti temnému příkrovu magie Hakkara z Maedunu, která se řinula z jeho lodi v zálivu.

Kolem něho vířily šepotavé hlasy a v mysli se mu vynořil obraz dlouhého meče, stojícího mezi vztyčenými menhiry. *„Já pro tebe žádný meč nemám, Donaughu Druhorozený, ale věřím, že ty si svůj dar najdeš sám,“* šeptal Myrddinův hlas. Donaugh najednou v jeho slovech uslyšel to, co mu uniklo, když byl tehdy před lety v Tanci a díval se na Tiernyna s Královtvůrcem. Ten jemný důraz na Myrddinově prvním slovu. *On* neměl žádný meč, který by Donaughovi dal. Ale možná má pro něho tento dar někdo jiný.

„Celi!“ zvolal. „Teď jsem v nouzi! Celi!“

Kolem něj zavířila vichřice a oslepila ho. Obloha potemněla a svět kolem něj se zřítil. Bitevní pole zmizelo a Donaugha pohltila prázdnota. Vykřikl a rukama si zakryl oči před zuřivým náporem vichřice.

Vítr odezněl stejně náhle, jako přišel. Kolem něj se rozhostilo ticho a klid. Donaugh si sundal ruce z obličeje. Bitevní pole zmizelo.

Stál pod bezmračnou černou oblohou a hleděl na nízké dřevěné stavení před sebou. Kolem malého stavení se tísnily stromy, několik kroků od vchodu zurčel malý potůček. Léta postříbřila dřevěné dveře a zdi, poznamenané vypálenými značkami – některé byly černé, čerstvě vypálené, jiné už dávno vybledly do měňavě zlaté.

Vzduchem vířila magie hustá jako med. Třpytila se kolem něj, stékala mu po kůži, splývala po kostech a proudila v cévách. Stromy zněly hudbou, i potůček u jeho nohou zpíval za doprovodu okolních skal. Donaugh vdechoval hudbu a hudba ho plnila jako víno nalévané do poháru.

Ve stavení stálo osm postav, v přítmí sotva patrných, a za nimi se rýsoval chladný kámen kovářské výhně, vyhaslé a opuštěné. Ze slunce nad Donaughem zbyl jen matný bledý kotouč, plující v moři hvězd, a na zuboženou zemi před kovárnou nedopadal sebemenší stín.

Na stěnách kovárny bylo rozvěšeno kovářské náčiní. Už dávno nebylo nové, ale bylo čisté, dobře udržované a očividně stále používané. Vedle kovadliny stála lesklá kovová káď na vodu, nyní prázdná, a na dřevěném špalku, který sloužil jako stůl, leželo několik různě velkých kladiv. Udusaná zem byla čistě umetená a postříkaná vodou, aby se v kovárně neprášilo.

Jeden z mužů v kovárně postoupil kupředu. Hruď a břicho mu zakrývala velká kožená zástěra. Silné svalnaté paže, silnější, než by bylo obvyklé i u muže, měl nahé a v tajemném světle se mu leskly. Rozložitý a podsaditý, byl dobře o hlavu vyšší než Donaugh. V jedné ruce třímal hranaté kladivo. Jeho násada ohlazená léty používání se leskla jako hedvábí. Překvapený Donaugh v něm poznal kováře Wyfydda a v hlavě mu zazněl úryvek písně:

Wyfydd, kovář bohů, králů
Kladivo čar rozeznívá…

„Bez Králova ohně nemohu žádný meč vykovat, Donaughu Druhorozený,“ provil Wyfydd. Jeho hlas zaduněl jako rachocení hromu. „Zažehni mi oheň pro svůj meč.“

Donaugh pohlédl na Beoduna, Pána Ohňů. Bůh stál se založenýma rukama, neměl žádnou louči dobrodějného ohně ani

blesk ohně ničivého. „Zažehni můj oheň, Donaughu Druhorozený," pronesl. „To je můj dar pro tebe, pro tvůj meč."

Doanugh se uklonil a obrátil se zpátky k Wyfyddovi. „A kov na můj meč, kováři – můj Pane?" zeptal se.

Kovárnou zaburácel kovářův smích. „Ten ti obstará Gerieg. Rychle zažehni oheň, náš čas se krátí."

Donaugh se otočil čelem k západu. V mysli mu vyvstala Eliadina slova. „*Vzpomeň si na tu noc, kdy byl Tiernyn prohlášen králem…*" Donaugh zatajil dech. Měl pocit, že se vznáší. Rozechvěle k sobě přitáhl magii a vrhl ji proti nebi.

Západní oblohou proletěla planoucí hvězda a zanechala po sobě ohnivou stopu jako zářivý závoj. V jejím lesku všechny ostatní hvězdy zanikaly. Jak padala dolů, její vlající ohon zavadil o vztyčenou hlavu Mrakonoše. Když zmizela, vyvalily se z vrcholku Mrakonoše plameny a dým a Mrakonoš vyslal k černé obloze spršku zářivých jisker.

Jako vystřelený šíp proletěla Králova hvězda přímo kolem Donaugha dolů, oslnivá ve svém třpytu, až mu její lesk spaloval oči. Vzduch zasyčel a zaprskal. Za ní se táhl žhavý proud roztaveného kovu, proudící z dýmajícího vrcholku Mrakonoše. V kovářské výhni vyskočily plameny. Oheň se rozhořel a zaplavil kovárnu světlem. Po stříbřitých zdech se roztančily černé stíny a výheň se zbarvila rudě a zlatě až do oranžova. Wyfydd se natáhl vysoko nad sebe, stáhl z oblohy jiskřící kovovou tyč, zatočil s ní nad hlavou a pak ji vložil do rozžhavené výhně. Kovová tyč z Mrakonoše ležela v ohni, rozžhavená doběla, jako by žila svým vlastním životem. Kovář uchopil lesklé kleště, vytáhl kov z ohně, zažehnutého královskou hvězdou, a položil ho na kovadlinu. V žáru výhně se mu nahá ramena a paže leskly potem. Pod bronzovou kůží se rýsovaly provazce svalů. Na rozžhavený kov dopadly první údery kladiva…

Pomalu, pomalinku dávalo jeho kladivo kusu kovu na kovadlině tvar. Když kov ztratil kujnost a začal chladnout, vhodil ho kovář zpátky do výhně. Kladivo dopadalo znovu a znovu, kousek po kousku rozklepávalo kovovou tyč naplocho a pak do tenkého listu, až začala pomalu nabývat nového tvaru. Kovář list skládal a rytmickými údery kladiva znovu roztepával do délky v nekonečně

se opakujícím koloběhu. Na zdi kovárny za ním koval stín kováře s nemenším úsilím stín meče.

Donaugh si uvědomoval měnící se tvar stínů posunujících se na udusané zemi, ale čas zde neměl význam. Před jeho očima začal meč nabývat své budoucí podoby. Ještě dlouho poté, co by půvabný tvar vyhovoval jakémukoliv obvyklému meči, kovář dál a dál překládal a znovu rozklepával kovový plát, znovu ho skládal a znovu roztepával do délky. Silná a pružná čepel tak získá trvalé ostří bez ohledu na to, co bude muset rozetnout.

Poslední část, která se měla vykovat, byl trn, který musí přesně zapadnout do jílce. Když i ten byl vykován, zvedl kovář čepel a podržel ji nad dubovou okovanou kádí. Přistoupila Adriel, Paní Vod a naklonila svůj kouzelný džbán. Přes zlatý okraj se přelila voda a dopadla do kádě, jasná, jiskřivá, průzračná, chladná. Když byla káď plná, Adriel ustoupila zpět a kovář prudce ponořil rozžhavenou čepel do vody. Z kádě se zvedl oblak páry, husté a voňavé, čepel zasyčela a zchladla. Na stěně za ním právě zakalil stín kováře stín meče.

Jeden za druhým přinášeli bohové a bohyně meči své dary a přidávali je k darům Beoduna, Adriel a Geriega. Přistoupil Cernos, v ruce jeden roh ze svého paroží. Wyfydd ho přijal a stvořil z něj jílec, dostatečně dlouhý, aby bylo možno meč použít jako obouruční, a dostatečně lehký, aby bylo možno meč ovládat i jen jednou rukou. Rhianna utkala svou magii vzduchu do spletité stříbrné sítě a ozdobila planoucí, průsvitnou hrušku jílce. A nakonec přistoupil Sandor, Pán Plání, a pozvedl bandalír a pochvu, obé spletené z tuhé stepní trávy a stejně nádherné a pevné jako zlacená kůže.

Wyfydd zvedl meč a pozdvihl ho před *darlai*. Přistoupila k němu a prsty přejela po planoucí čepeli. Na zdi za ní vyskočil ostrý jasný stín meče. Vypadal stejně skutečně jako meč samotný. Zpod jejích prstů vyletovaly jiskřičky, do kovu se zahryzl oheň a vyryl do čepele runy. Hudba magie zesílila.

Hudbu do těch mečů vložil
Magií čepele vyryl…

Když *darlai* ustoupila zpět, runy vzplanuly, jiskřivé jako plošky brouseného démantu, a v mlhavém světle se rozhořela slova.

„Dokážeš je přečíst, Donaughu Druhorozený?“ zeptala se.

Donaugh se naklonil a prstem přejížděl runy. Žár mu spálil špičku prstu. „**Jsem Krví a Kostmi Celi**.“

„Pozvedni ruce a přijmi tento meč, přijmi Žár srdce, Donaughu Druhorozený.“

„Děkuji, Paní.“ Donaugh pozvedl ruce dlaněmi nahoru, *darlai* k němu přistoupila a vložila mu do rukou meč. Kolem něj vybuchla hudba, vzduchem se vznesly tóny harfy, zvonu a flétny. Čepel se rozzářila a vzplanula zlatou, modrou a zelenou, barvami této země, barvami Celi.

Stín meče na zdi se zachvěl a rozplynul se.

„Stín duše není pro tebe,“ řekla *darlai* něžně. „Teď jdi a postav se svému nepříteli, Donaughu Druhorozený. Použij náš dar dobře.“

„Neopustí mou ruku, Paní,“ řekl Donaugh. „To přísahám.“

„Tak se tedy jdi utkat se svým nepřítelem, mé dítě. Očekává tě.“

Donaugh oběma rukama sevřel jílec Žáru srdce a ucítil, jak skvěle je meč vyvážený. Čepel vzplála a rozhodila po kovárně jasnou třpytivou záři barev. Donaugh vyšel ven a zvedl meč vysoko nad hlavu.

„Hakkare z Maedunu,“ zvolal do tajuplné temnoty oblohy. „Teď ke mně přijď! Střetni se se mnou, tak jako se tvůj otec střetl s mým otcem!“

Kolem Donaugha se zvedl prudký poryv větru. Kovárna, stromy i potůček se rozplynuly a kolem něj vyvstaly obrysy vysokých strohých tvarů Tance Nemeara.

33

Torey se pevně držela koně, namáhavě lapala po dechu a hleděla dolů na bitvu. Louka vřela zuřivými šarvátkami. V bojující změti mužů a koní se toho moc rozeznat nedalo. Pach krve a spáleniny se mísil s něčím, co zprvu nedokázala určit, ale dělalo se jí z toho nevolno.

Postupně zjistila, že ve zmatku na bitevním poli dokáže přece jen pár podrobností rozeznat. Za bitevním polem stála rozvinutá řada mužů na koních, mužů v šedých pláštích, kolem kterých se vznášel černý stín.

Kouzelníci!

Ti, kteří dokáží obracet zbraně zpátky proti těm, kdo je použili. Celští vojáci na louce, ochromeni tím ničivým zaklínadlem, umírali vlastní rukou.

Do ucha jí promluvil něžný ženský hlas. „Podívej se na tu *sluneční záři*, dítě. Pamatuj na můj dar."

Torey se otočila kolem dokola, ale nikdo za ní nestál. Ženský hlas se ozval znovu a Torey ho poznala.

Rhianna, Paní Vzduchu. Promlouvala stejně nevzrušeným tichým hlasem, kterým s ní mluvila tu noc v Tanci na Clanholdu.

„Podívej se na tu *sluneční záři*, dítě."

Torey zvedla ruce před sebe. Naplnily se sluneční září, teplou a hustou jako vzácný olej.

Sluneční paprsky dopadaly na její prsty jako vlákna, která stačilo jen splést či utkat…

Utkat…

Toreyiny ruce se začaly samy od sebe pohybovat. Sluneční záře se sama spřádala do zlatých vláken, která Torey splétala do složitého vzoru. Sluneční tkanina se rozvinula do dlouhého pásu, který zůstal viset před ní ve vzduchu jako štít. Nebo jako zrcadlo.

Jako když sluneční svit prorazí dešťovým mrakem, projel náhle Torey záblesk poznání. Ulehčeně se rozesmála, nechala první pás tkaniny viset ve vzduchu vedle sebe a rychle snovala další a další. Když jich měla dvanáct, vrhla je z kopce dolů na kouzelníky.

Zářivé štíty letěly vzduchem rychle a cílevědomě jako vystřelené šípy a každý se zastavil přímo před jedním kouzelníkem.

V průzračném vzduchu byly téměř neviditelné, jen jemně světélkovaly jako zrnka prachu v paprscích slunce. Ve střetu se zlatou sítí se černá vlákna magie krve, vycházející z rukou kouzelníků, smrštila a ze zrcadlovitého štítu vylétly třpytivé jiskry.

Temná vlákna se stáhla zpět ke kouzelníkům.

Jeden za druhým shořeli kouzelníci v plamenech. Torey se zděšeným zaujetím pozorovala, jak je dvanáct sloupů šedivého popele odnášeno vánkem. Štíty utkané ze sluneční záře se zachvěly. Neodráželo se v nich už nic, jen popel, unášený větrem. Pak zpuchřely, rozpadly se a rozlétly se jako zrnka prachu.

Z hrdel mužů Celi se vznesl nadšený vítězný jásot. S obnoveným zápalem zaútočili na Černé jezdce.

Země se jí zhoupla pod nohama a zachvátilo ji dusivé sevření. Torey vykřikla. Měla pocit, jako by ji cosi obracelo naruby. Křičela hrůzou, vrávorala a pak klesla na kolena.

Když opět vzhlédla, klečela ve stínu Tance Nemeara. Za trojitým prstencem vztyčených kamenů bojoval s vražedným zápalem Donaugh s mužem oděným v jednolité černi.

Francia zvedla Mikala do náruče, pevně ho přitiskla k sobě a rozběhla se přes písek k malému člunu. Uvnitř ležela na křehkých žebrech dvě vesla. Posadila Mikala dopředu, oběhla člun k zádi a ještě se rychle rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo nesleduje. Malý

člun se dal po písku snadno táhnout a lehce sklouzl do vody. Byl mělký a okamžitě se usadil na hladině. Nechala ho kousek odplout, než do něj vylezla. Sáhla po veslu na dně, klekla si doprostřed člunu a začala pádlovat.

Po několik horečnatých okamžiků si myslela, že nedokáže s člunem ani vyplout od břehu do zálivu. První zoufalé pokusy zůstaly bezvýsledné. Přes boky stříkala dovnitř voda, Francia byla promáčená skrz naskrz a maličký člun se neustále stáčel přídí ke břehu. Rozvzlykala se nad tou marností a vyčerpaně se zhroutila na dno člunu. Pádlo jí málem vyklouzlo z ochablých prstů. K tomu všemu se ještě rozplakal Mikal, celý mokrý od vody, která mu stříkala přímo do obličeje.

Francia se však vždycky pyšnila tím, jak dokáže chladnokrevně uvažovat i za těch nejvypjatějších okolností. Vzpamatovala se i tentokrát, několikrát zhluboka nabrala dech, násilím se uklidnila a pak se podívala na pádlo. Snad stokrát už se dívala na muže, když si vyjeli na ryby, jak kloužou na takovýchto mrňavých člunech po hladině jezera Vayle, a to bez sebemenší námahy. Jenže ti vždycky seděli na zádi. A taky jinak drželi pádlo.

Posunula se na záď a popadla pádlo tak, jak to viděla u nich. Pokusila se napodobit jejich pohyby a zjistila, že takhle je schopná člun uřídit.

Záliv se zdál být nekonečný. Pokaždé, když vzhlédla, se sice pobřeží zdálo být o kousek dál, ale těžko se dalo říci, jestli je Hakkarova loď blíž. Zarputile se na ni upnula. Přibližovala se k ní obloukem a držela se co nejdál od ostatních lodí.

Překvapilo ji, když vzhlédla a shledala, že trup Hakkarovy lodi se najednou objevil přímo nad ní. Na zádi se třepetal černobílý Hakkarův praporec. Pokusila se přirazit s člunem k lodi a s hlasitým bouchnutím narazila pádlem do trupu. Přes zábradlí se vyklonil překvapený mužský obličej a vyjeveně na ni zíral.

„Okamžitě nás vezměte na palubu," křikla na něj Francia.

Muž zaváhal. Ale Francia strávila svůj život peskováním služebnictva a námořník strávil svůj život poslouchání rozkazů. Franciin hlas v sobě nesl tu nezaměnitelnou pečeť povýšenosti, kterou námořník tak dobře znal. Přes pažení přelétl provazový žebřík, dolů do člunu sešplhali dva muži a vynesli Francii a Mikala nahoru. Kapitán lodi už na ni čekal. Jeden z námořníků ji postavil

na palubu a druhý jí podal Mikala. Francia se škrobeně narovnala a povýšeně se podívala na kapitána.

„Kde je můj bratr?“ zeptala se chladně. „Kde je lord Hakkar? Okamžitě mne k němu doveďte.“

„Nemohu, lady,“ řekl kapitán, očividně v rozpacích, že na své palubě nachází sestru svého velitele, špinavou a rozedranou.

„Udělej, co jsem ti řekla,“ odvětila povýšeně Francia. „Kde je?“

Kapitán potřásl hlavou. „Já nevím, paní. Byl se mnou na palubě a najednou zmizel.“

Z rány na hlavě se Keylanovi řinula krev a stékala mu do očí. Nemohl se ani na okamžik zastavit, aby si ji otřel. Černí jezdci ho obklopili ze všech stran. Zhouba kolem něj poletovala ve smrtonosných obloucích a v uších mu zněla její divoká bojovná píseň. Dva Černí jezdci padli, jeden jeho mečem a jeden mečem muže z Celi, který se probojoval bitevní vřavou ke Keylanovi a stál mu teď po boku.

Keylan Connora z Wenyddu málem ani nepoznal. Jizva na tváři mu zsinala a vystoupila, tmavé vlasy měl slepené krví.

Stočil svého koně, aby byl Keylanovi po levici, co nejblíže, aby se mohli chránit navzájem.

„Díky!“ pokusil se Keylan překřičet tu vřavu.

Connor se rozesmál. „Torey by mi nikdy neodpustila…“ řeč se mu přetrhla, když se širokým odsekem rozmáchl mečem. Ostří čepele srazilo útočícího Černého jezdce ze sedla. „…kdybych tě nechal se zabít.“

Nad rykem bitevní vřavy se najednou rozlehl mužský výkřik. „Tam na kopci! Podívejte se!“

Keylan se ohlédl přes rameno. Vzadu na hřebenu kopce se objevila řada mužů – mužů v rohatých přilbicích, s meči a válečnými sekyrami. A za prvními další – řada za řadou vystupovala na hřeben kopce.

„Saesnesané,“ zvolal Connor. „Elesan přivedl svou armádu.“

„Jo,“ odtušil Keylan. „Jenže teď tu ještě vyvstává otázka, na koho zaútočí?“ Otočil svého koně kolem dokola a vytvořil si tak chvilkový ostrůvek klidu uprostřed masakru. Daleko vlevo viděl

vlát Tiernynův praporec, potrhaný, ale stále ještě vysoko vztyčený. Samotný Tiernyn se divoce bil, obklopen klubkem svých vlastních mužů, v chumlu Černých jezdců.

Saesnesany vedl sám Elesan. Seděl na černém koni, který nade vši pochybnost pocházel z chovu Connorových válečných ořů. U pasu měl zavěšený meč a válečnou sekyru a pozorně se rozhlížel po bitevním poli pod sebou. Na chvíli měl Keylan pocit, že mu Celwalda hledí přímo do očí, ale pak jeho pohled sklouzl jinam.

Keylan nemohl od Elesana odtrhnout oči. O čem přemýšlí? Pro co se rozhodne? Kdo pro něj bude tím skutečným nepřítelem, napadení Celané nebo maedunští Černí jezdci?

Pomalu, rozvážně vytáhl Elesan svůj meč a pozvedl ho vysoko nad hlavu. Keylan si byl jist, že to bylo v okamžiku, kdy uviděl Tiernyna – krále, bojujícího o život. Elesanův meč sjel dopředu a Saesnesané se nahrnuli do údolí.

I přes třesk a řinčení zbraní kolem sebe slyšel Keylan ryk jejich válečného pokřiku.

Elesan se v čele svých vojáků vrhl přímo doprostřed bitevní vřavy, v jedné ruce meč, v druhé válečnou sekyru. Rozmáchl se sekyrou a jediným vražedným úderem proťal nejbližšímu Černému jezdci hrdlo. Hlava Maedunovi odletěla a z těla vytryskl proud krve.

Tiernyn pozvedl svůj meč co nejvýše. „Ke mně," vykřikl. „Muži Celi, ke mně!"

Keylan s Connorem po boku vyrazil kupředu. „Za Celi!" vykřikl. „Za Celi a za krále!"

34

Stáli proti sobě v širokém kruhu trávy plné bílých květů a ve vzduchu mezi nimi viselo napětí podobné tichu před bouří. Obloha hořela tím podivným světlem na přechodu mezi nocí a úsvitem a nic nemělo svůj stín. Za Donaughem se hrozivě rýsoval Tanec. Za Hakkarem z Maedunu se rozkládala nekonečná pustina nánosů popele a žhavých uhlíků.

Meč v Donaughově ruce se chvěl nedočkavostí. Hladká, průsvitná hruška jílce mu seděla v dlani jako ulitá. Kolem čepele se vinulo chvějivé světlo. Runy se třpytily jako démanty. Kolem zněla jeho divoká, sladká píseň a naplňovala Donaugha svou povznášející mocí.

Hakkar byl oblečen celý v černém, černé vlasy a oči se ztrácely ve stínu, který kolem sebe rozléval. Meč držel ve střehu před sebou, obsidiánová čepel šířila kolem sebe temnotu jako prasklý džbán, ze kterého vytéká voda. Donaughovi to připomínalo díru do tkáně světa, která do sebe vtahuje a polyká všechno světlo.

„Zmýlil jsem se v tobě, ty pokoutní šamane," pronesl Hakkar tiše. „Nemyslel jsem si, že jsi tak mocný, abys mne sem dokázal přitáhnout."

Donaugh pevně sevřel jílec Žáru srdce. „Myslím, že ve mně najdeš stejně úctyhodného soupeře, jako našel tvůj otec v mém."

„O tom silně pochybuji. Ale určitě už tě nebudu tak podceňovat. Tím si můžeš být jist.“

„Beru to jako poklonu,“ odvětil Donaugh.

„My dva si tady teď spolu vyřídíme náš spor,“ prohlásil Hakkar. „A až s tebou skoncuju, musím ještě dohlédnout na to, aby tě do náruče smrti doprovodili i tví bratři. Musím dokončit ten úkol, který začal můj otec, a tvůj rod tím skončí.“

V temnotě Tance za Donaughem se něco pohnulo. Donaugh ustoupil stranou a rychle mžikl okem dozadu. Ze středu Tance vystoupila štíhlá postava s vlasy jako pozlacené stříbro. Chvíli si Donaugh myslel, že je to Rhianna, Paní Vzduchu. Pak poznal Eliade a srdce se mu rozbušilo radostí. Vzduch nad jejím levým ramenem se chvěl, ale ve slabém třpytu nerozeznal Donaugh žádný tvar. Neřekla nic, ale samotná její přítomnost mu stačila. Vlákna pouta, které je spojovalo, se zachvěla novou silou. Donaugh se rychle otočil zpátky k Hakkarovi.

„Tak pojď a změř své síly s celskou magii, černokněžníku.“

Hakkar prudce vyrazil dopředu, napjal všechny svaly a černý meč zaútočil prvním divokým vražedným obloukem. Donaugh uskočil a zvedl Žár srdce před obsidiánovou čepel. Meče se srazily se zvonivým třesknutím a kolem se rozprskla sprška jisker.

Donaugh nechal svůj meč, aby ho vedl svým vlastním rytmem. V krvi se mu rozezněla magie a meč souzněl s ním. Se zrakem upřeným na Hakkara si uvědomoval, jak se za ním střídají nánosy šedého popele a důstojné velebnosti Tance. Eliadina přítomnost mu jiskřila na kůži, stříbřitá pavučina její magie ho ovíjela a bojovala s každým jeho pohybem.

Celý svůj život ochotně hrál roli Tiernynova stínu. A nyní, poprvé v životě, mohl být sám světlem a bylo mu jedno, že žádný stín nevrhá. Svými schopnostmi a jedinečnými vlohami, zaštítěn Královtvůrcem, sjednotil Tiernyn síly tohoto ostrova a vybudoval království. A teď byla řada na Donaughovi, aby jeho dílo ochránil svými vlastními schopnostmi a vlohami. To byl jeho úkol a Donaugh se ho dychtivě chopil.

Zhouba zaskučela, když proťala černé brnění a zajela hluboko do hrudi Černého jezdce. Keylan vytrhl meč z rány a otočil se, aby se vrhl na dalšího. Ale nikoho nenašel. Všude kolem se potáceli celští vojáci, jako v mrákotách zírali jeden na druhého, po kolena zapadlí mezi mrtvými a umírajícími.

Keylan klesl na kolena, překvapen, že je ještě naživu. Vlasy a šaty měl ztvrdlé krví – svou vlastní i maedunskou. Únava ho sevřela jako železná pěst. Na chvíli musel zůstat klečet se skloněnou hlavou a jen zhluboka nabíral vzduch do plic.

Postupně si začal uvědomovat jemné tepání v hrudi. Zvedl hlavu a rozhlédl se s vášnivou nadějí v srdci. Ale Alys byla mrtvá, pouto mezi nimi se v okamžiku její smrti navždy přetrhlo.

Letessa?

Keylan se namáhavě zvedl na nohy, unaveně sáhl k pochvě na zádech a zasunul Zhoubu dovnitř. Dno údolí bylo pokryto mrtvými a umírajícími. To chabé bušení kdesi v pozadí za údery srdce zesílilo, když se podíval směrem k moři. Udělal dva váhavé kroky, pak další a pak se rozběhl. Přeskakoval mrtvá těla, poházená jedno přes druhé, a uskakoval před těmi, kdo pomalu začínali sbírat síly na oslavu skutečnosti, že jsou ještě naživu. Uštvaný a uřícený, se slzami únavy na tvářích, pádil přes bitevní pole.

Našel ji ležet na zemi, napůl zavalenou mrtvým koněm. Tmavě plavý cop se rozpletl a vlasy jí sklouzly do zakrváceného, špinavého obličeje. Pod splihlými prameny vlasů prosvítala pleť bílá jako křída. V první chvíli si myslel, že je mrtvá, a pak si všiml, že vlasy ležící přes nos a ústa se nepatrně chvějí. Dýchala. Zaplavila ho taková vlna úlevy, až se mu zatočila hlava.

Poklekl vedle ní. Byla celá od krve, stejně jako on, ale žádné zranění nenašel. Snad ta krev nebyla její. Od pasu dolů ji zakrývala mršina koně. Opřel se ramenem o nadmuté břicho a vší silou zabral. Nakonec se mu podařilo koně trochu odsunout a Letessu zpod něj vytáhnout.

Otevřela oči a podívala se na něj. Poznala ho a pokusila se o úsměv. „Ty jsi mne našel," vydechla. „Jistěže," odpověděl. „Jsi zraněná?"

„Myslím, že mám něco s nohou," řekla. „Bolí mne." Vzal ji do náruče a namáhavě vstal. Objala ho rukama kolem krku a hlavu si

opřela o jeho rameno. Keylan zabořil tvář do jejích vlasů a znaveně vyrazil přes bitevní pole k táboru ošetřovatelů.

Torey klečela na kolenou a pevně objímala drsný kámen menhiru. Obrovský kamenný překlad nad hlavou jí zacláněl přes polovinu tajemně zářící oblohy. Ve vzduchu se vznášela hutná vůně udupané trávy a mísila se s pachem spáleniny a krve, přicházejícím ze závějí popele a žhavých uhlíků za kruhem. Neměla ani tušení, jak se sem dostala, ledaže by ji přivolal sám Tanec, anebo to bylo Donaughovo přání, aby sem byla přivolána.

Ale zcela jistě byl tohle ten důvod, proč se vrátila na Celi. Stála před svým setkáním s osudem. Doufala jen, že je na to dostatečně připravená.

Těsně za kamenným sloupem, ke kterému se Torey tiskla, stála podivná žena. Mezí ní a Donaughem se táhla tenounká stříbřitá síť. Vypadala jako utkaná z pavoučích vláken, tak byla na pohled křehká a jemná. Pavučinou tepala moc, klesala a mohutněla v rytmu Donaughova boje s Hakkarem, ale žena se ani nepohnula.

Torey na ni překvapeně zírala. Ale jestli Tancem procházeli bohové a bohyně, tak určitě nebylo nic podivného na tom, že tu byla i Donaughova ztracená láska.

Muži se pohybovali po kruhu sem a tam s půvabem tanečníků. Čepele se srážely ve výpadu a obraně, seknutí a odseku, nahoře i dole, až z nich létaly jiskry. Muži bojovali neúnavně, střídavě útočili a ustupovali. Vzduch zvonil divokou hudbou souboje jejich zbraní.

Čepele se srazily, vyletěla sprška jisker, a znovu se oddělily. Z Donaughova meče se odvíjela modrá, zelená a jantarově žlutá, proplétaly se s rudou a oranžovou z Hakkarovy čepele a stoupaly do tajemné záře oblohy. Záblesky barev provázely jiskry vyletující z mlčenlivých megalitů, které rozsypávaly zářící potůčky barev na pusté šedivé návěje popele a žhavých uhlíků za kruhem.

Pomalu, pomalinku zatlačoval Donaugh Hakkara zpět, neúprosně ho tlačil k vyprahlé pustině, přináležející maedunské magii krve. Hakkar ustupoval zdráhavě, zuřivě bránil každý kousek půdy, tvář se mu zkřivila napětím, jak se ze všech sil Donaughovi

vzpíral a snažil se neustupovat. S každou pídí, kterou Donaugh dobyl, ztrácel Hakkar víc a víc síly. V jeho tváři, v očích přivřených do úzkých štěrbin a v ústech stažených do zachmuřené bezkrevné čárky se zřetelně odráželo odhodlání nevzdat se. Z půvabných a plynulých pohybů přešel do uhýbání, které ho stálo jen další zarputilé lopotné úsilí.

Jenže vyhrál.

Donaughovi podjela noha na mokré trávě, ztratil rovnováhu a upadl na koleno. Hakkar vítězoslavně zařval a zaútočil. Jeho čepel obloukem vyrazila dopředu a dolů a cestou rozlévala temnotu. Vrávorající Donaugh v pokusu o obranu pozvedl Žár srdce. Hakkarův meč se zableskl pod Donaughovým a jeho ostří zasáhlo Donaugha do ruky těsně nad zápěstím. Planoucí meč odletěl do temnoty i s Donaughovou uťatou dlaní. Stín, který meč vrhal díky svému vlastnímu světlu, letěl za ním po trávě, ostrý a zřetelný jako meč sám. Hakkar stočil meč a hrotem zajel Donaughovi do jemné tkáně pod žebry.

Torey vykřikla. Donaugh dopadl na záda. Z pahýlu, který mu zůstal místo zápěstí, a z rány na boku crčela krev. Hakkar zvedl meč k poslednímu, smrtícímu úderu.

Eliade nevydala ani hlásku, jen rychle vyrazila dopředu. Svižným půvabným pohybem se sklonila k zemi a popadla stín meče letící kolem ní. V její ruce se zhmotnil a vzplál svým vlastním přízračným světlem. Bez zaváhání vrazila Hakkarovi stín meče hluboko do boku.

Hakkarovy oči se vyjeveně rozšířily. Klopýtl a levou ruku si přitiskl na ránu na boku. Eliade vytáhla Stín duše a chystala se k další ráně, ale Hakkarovy obrysy se najednou zachvěly a zprůsvitněly a Hakkar se rozplynul i se svým mečem.

Horbad vykřikl.

Francia s Mikalem v náručí se otočila. Tam, kde byla ještě před chvílí jen prázdná paluba, se najednou objevilo Hakkarovo tělo. Leknutím málem dítě upustila. Z hluboké sečné rány na boku crčela Hakkarovi krev. Ruka, která svírala jílec černého meče, vypadala

spíše jako zvířecí pařát než jako lidská ruka. Jeho oči, s rozšířenými zorničkami a nevidomé, se upíraly do prázdna, ale ještě dýchal.

„Horbade," zasípal.

Horbad si klekl vedle otce a vzal ho za ruku. Z tváře mu vymizely všechny známky strachu. Uklidnil se, ovládl se a v nadějeplném očekávání se usmál. Francia se s odporem stáhla dozadu.

„Tak už umíráš, otče?" zeptal se tiše.

„Pojď blíž…" Hakkar chytil Horbada za košili a přitáhl si ho k sobě, až se ho chlapcova tvář téměř dotýkala. „Musíš převzít mou moc, Horbade. Teď…"

Francia klesla na kolena. Dítě, které držela v náručí, zakňouralo a začalo se vzpouzet. Málem zapomněla, že Mikala stále ještě drží. Hakkar naposledy zachroptěl a jeho ruka ochable sklouzla z Horbadovy košile.

Z jeho hrudi vystoupila hustá černá mlha a její chapadla se natáhla k Hakkarově hlavě.

Magie! Hakkarova magie, která přechází na Horbada!

Mikal se jí kroutil v náručí – vzpouzel se té zuřivosti, se kterou ho k sobě tiskla. Francia se na něj podívala a pak se znovu zahleděla na Hakkarovo tělo. Co kdyby mohla část jeho magie přejít i na jejího syna?

Bez váhání hodila Mikala Hakkarovi rovnou na hruď. Dítě vykřiklo a začalo se divoce zmítat, ale Francia ho pevně přidržela a zlostně se podívala na Horbada. Horbad, ztracený ve svém vytržení, jí nevěnoval žádnou pozornost. Zoufale proti němu zvedla volnou ruku ve snaze odstrčit ho od jeho otce. Ale její ruka narazila na neviditelnou překážku. Nemohla se ho dotknout. Temná mlha houstla. S hrůzou hleděla na to, jak prochází přímo skrz Mikalovo tělo a stahuje se kolem Horbadovy hlavy a ramen. Chvíli kroužila, vyskakovaly v ní kalné rudé a oranžové jazyky, a pak se stáhla těsněji kolem něj a ve vteřině zmizela.

Roztřesená Francia Mikala zvedla. Hakkarova krev potřísnila dětské ruce a tvářičku. Bezvládně jí ležel v náručí, nevidoucí oči hleděly někam do nekonečna, křečovitě se snažil nadechnout.

Horbad pomalu vstal. Pak se sklonil k Hakkarovu tělu a vykroutil mu z mrtvé ruky jílec meče. Meč byl skoro stejně dlouhý jako on sám. Špičkou ho opřel o palubu, oběma rukama ho podržel

a podíval se dolů na Francii, která stále ještě klečela vedle Hakkarova těla. Hleděl na ni lhostejným chladným pohledem, stejným jako míval Hakkar. Oči měl prázdné a studené jako dva kameny.

„Vždycky jsi mi chtěla ublížit," pronesl klidně. „A teď ses dokonce pokusila ukrást pro toho spratka magii mého otce. Měl bych tě snad ponechat naživu? Proč?"

Ve Francii se rozhostil podivný klid. Posadila se na paty a upřela své oči do jeho. „Protože já mám zbraň, kterou budeš potřebovat." Zvedla dítě, které držela v náručí. „Toto je syn krále Celi. Pomysli jen, jakou zbraní se pro tebe může stát."

„Mohl bych tě zabít a jednoduše si ho vzít," řekl Horbad.

„To je pravda," odvětila. „Ale bez Hakkarovy moci je tento vpád stejně ztracen. Pohleď. Celané v bitvě vítězí."

Horbad se ohlédl za sebe. Bylo očividné, že Francia má pravdu, a Horbad nebyl tak hloupý, aby to nepoznal.

„Dej znamení lodím," navrhla mu Francia. „Musíme odjet, dokud ještě můžeme, dřív, než Celané vezmou své lodě a odříznou nám cestu z tohohle zálivu. Na další vpád bude dost času, až tvoje magie vyzraje a zesílí. A až přijdeš příště, zajistí ti toto dítě bezpečný vstup na ostrov."

Horbadovi se v očích mihly pochybnosti. Měl sice moc svého otce, ale byl ještě dítě a chyběl mu cvik v jejím ovládání. Francia jeho zaváhání rychle využila. „Ty jsi teď Hakkarem, Horbade. Ale jsi ještě dítě. Budeš potřebovat někoho, kdo ti poradí, než dospěješ, a kdo ti pomůže naučit se zacházet se svou mocí. Komu můžeš spíš věřit – své tetě nebo nějakému Vanizenovu černokněžníkovi?"

Usmála se. „Jsem tvoje nejbližší pokrevní příbuzná a mezi Vanizenovými oblíbenci stojím vysoko. Co kdybychom spolu uzavřeli příměří – společně se nám spíš podaří dosáhnout pádu Celi. Oba se přece máme tomuhle lidu za co mstít."

Horbad se podíval dolů na tělo svého otce. Scvrklo se na vyschlou, šupinatou slupku, která už ničím nepřipomínala člověka. Přikývl.

„Uděláme to tedy, jak říkáš," prohlásil. „Řekni kapitánovi, ať zvedne kotvu."

Eliade poklekla vedle Donaugha, sundala si pásek a rychle mu ho stáhla kolem zápěstí. Krvácení zeslábloa zastavilo se. Podsunula mu ruku pod ramena, nadzvedla ho, položila si jeho hlavu do klína a naléhavě kývla na Torey. Torey vylezla ze svého úkrytu a přeběhla k nim. Roztřesené nohy se jí smekaly na trávě nasáklé krví. Rukou si zakryla ústa a zhluboka se nadechla. Ošklivá rána na boku a useknuté zápěstí. A další rány. Kde má jen s Uzdravováním začít?

Donaugh ležel klidně a odevzdaně, v otevřených očích sídlil hluboký smutek. „Ten meč?“ zašeptal.

„Je pryč, můj drahý,“ odpověděla Eliade.

Bolest zkřivila Donaughovy rysy. „Přísahal jsem bohům a bohyním, že ten meč neopustí mou ruku.“

„Ano,“ souhlasila tiše Eliade. „A také ji neopustil, můj drahý. Jak ti ho dali, tak si ho také vzali zpět.“

„A Hakkar?“

„Hakkar zmizel, ale se smrtelnou ranou do srdce.“

Donaugh přikývl a zavřel oči. „Pak je tedy naše dílo dokonáno.“

Torey vložila své ruce do rány na boku. V okamžiku, kdy se Donaugha dotkla, se dítě v jejím lůně pohnulo. Slabý záchvěv pod srdcem. Paprsek štěstí se mísil s hrůzou, která jí svírala útroby, když hleděla na Donaughova zranění. Rána pod žebry by mohla být smrtelná, stejně jako ztráta krve z useknutého zápěstí.

Eliade vzhlédla. „Dokážeš ho zachránit, lady?“ zeptala se.

Donaugh ji vzal za ruku. „Zůstanu s tebou, má drahá,“ zašeptal.

„Tys ještě své dílo nedokončil,“ namítla Eliade něžně. „Teď ses střetl s maedunskou magií krve a víš, jak s ní naložit. A já budu čekat, až přijde tvůj čas. Vždyť to víš.“

Torey si přitáhla sílu Tance a vlila do Donaughova těla Uzdravující moc. Proudila do něj i její vlastní síla. Pomalu, pomalinku se rána zacelovala, hluboko potrhaná tkáň srůstala a hojila se. Když konečně své ruce odtáhla, zůstaly po ráně jen dlouhé jizvy.

Pak uchopila pahýl jeho ruky. A právě v tom okamžiku jiskřička života v Donaughovi zablikala a pohasla. Jeho život jí vyprchal pod rukama. Donaugh zůstal ochable ležet Eliade v klíně, oči zavřené, tvář bílou jako křída.

„Ne!“ zašeptala Torey. Pak zaklonila hlavu a do planoucí oblohy vykřikla: „Ne! To nedovolím!“

Sebrala moc a sílu proudící vzduchem, uchopila moc a sílu země a vrhla ji do Donaugha. Jeho tělo se pod nárazem magie Tance otřásalo v křečích. Síla a moc kolem Torey vzplanuly, svinuly do kroucených provazců mezi ní a Donaughem a spletly se kolem nich do sítě síly života. Jiskřivé barvy postříkaly hrozivé přízraky menhirů Tance třpytivými odstíny zelené, modré a jantarově žluté, barev života, barev samotné Celi. Torey vlila svou vůlí do svého bratra život. Dítě v jejím lůně sebou trhlo.

A potom ucítila, jak se v něm zažehl plamínek života a opět se rozhořívá a jak se její lůno svírá bolestí. A zároveň s tím, jak se pahýl Donaughova zápěstí čistě hojil, život jejího dítěte vyprchal.

Ten, kdo sčítá na Pergamenu, vyměnil život za život.

Epilog

Donaugh stál na útesu vysoko nad Chladným mořem. Pahýl pravé ruky mu zakrývala zlatá manžeta, která odrážela sluneční paprsky a házela zlatá prasátka přímo Torey do očí. Ten boj u Tance a následující období pomalého obnovování sil spotřebovaly každou přebytečnou unci jeho těla. Tmavě plavé vlasy mu prokvetly stříbřitými šedinami. V jeho rysech se objevilo něco nového, jakási strohost, která tam dříve nebývala. Tváře mu propadly, kolem nosu a úst se táhly hluboké vrásky. Oči už mu nezářily smíchem tak často jako kdysi, jeho úsměv byl nyní vzácností a bylo na něm poznat, že se těsně pod rouškou veselí skrývá hluboký smutek. Torey si přejela rukou po plochém břichu, kde se ještě chvíli předtím, než odešlo navždy, hýbalo její dítě. Bylo to, jako by Donaugh jen letmo zahlédl Toho, kdo sčítá na Pergamenu, v té kratičké chvíli, která uplynula mezi okamžikem, kdy jiskřička jeho života pohasla, a okamžikem, kdy do něj z Toreyina dítěte vstoupil život zpět. Ale Torey nebyla schopná říci, jestli tu výměnu považuje Donaugh za spravedlivou.

Sama si nebyla jistá. Obětování nenarozeného dítěte by se v porovnání se svobodou země dalo považovat za nepříliš velkou oběť. Ale matka toho dítěte to tak necítí. *A necítí to tak ani strýc toho dítěte,* našeptával jí v duchu Donaughův tichý hlas.

Connor ji vzal kolem ramen a pevně ji k sobě přitiskl. Opřela si hlavu o jeho hruď a znovu se zadívala na Donaugha. Stál bez pohnutí a vytrvale upíral zrak na východ. Podívala se na Tiernyna a Ylanu, kteří stáli po Donaughově levici. I Tiernyna bitva poznamenala. Ale jeho jizvy byly jen jizvami těla a pravděpodobně časem vyblednou. Nad levým ramenem vyčníval Tiernynovi z pochvy jílec Královtvůrce, ovinutý prostou kůží a ozdobený jediným broušeným křišťálem na hrušce. Torey nemohla vidět tu skvrnu na čepeli, ale meč Tiernyna nakonec padnout nenechal. Ylana stála Tiernynovi po boku, rovná jako meč sám. Její těhotenství jí zvedalo šaty na břiše. Jednu ruku měla položenou na oblé křivce pod ňadry a zamyšleně hleděla na Donaugha.

Donaugh zvedl levou ruku otevřenou dlaní nahoru a pomalu jí přejížděl po nezřetelné čáře obzoru, tam, kde se moře stýkalo s oblohou. Na vzdáleném okraji obzoru stoupalo z moře lehké chvění, téměř jako horká vlna stoupající v létě ze sluncem vyhřátých dlažebních kamenů. Chvíli tak ještě zůstal stát, a pak se obrátil čelem k Tiernynovi.

„Je to hotovo," oznámil. „Skrz tento kouzelný závěs neprojde žádná maedunská loď. Závěs tam zůstane, dokud budu naživu, a pak tak dlouho, dokud bude naživu ten, koho vychovám jako svého nástupce, a stejně tak jeho nástupce…"

Tiernyn mu stiskl rameno. „Nenacházím slov, jak bych ti poděkoval," řekl. „Jsem tvým velkým dlužníkem, Donaughu."

„*Darlai* mi kdysi slíbila, že budu sloužit své zemi a svému králi," připomněl Donaugh. „To mne uspokojuje dostatečně."

„Uspokojit tě to může," usoudil Tiernyn. „Přál bych si ale, abys byl šťastný."

„Štěstí mi slíbeno nebylo." Donaugh se pousmál a přistoupil k Torey. Uchopil její obličej do své dlaně a krátce se sklonil, aby jí políbil na čelo. „Ty štěstí poznáš, maličká," řekl něžně. „To ti slibuji já."

Odvrátil se a klidným volným krokem vyrazil ke koním, čekajícím u hlohového keře. Torey uvázl dech v hrdle. Vedle Donaugha kráčela sotva patrná, mlhavá postava ženy. Její vlasy se na slunci třpytily jako pozlacené stříbro.

Ann Marstonová

KRÁL ZÁPADU

/Western King/

překlad © 2001 M. Polová
ilustrace na obálce © 2001 Z. Boušková
jazyková redakce A. Heroutová
české vydání © 2001 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 30. publikaci
ISBN 80-86390-19-5